ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΧΘΡΙΚΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ!

Αυτό το βιβλίο είναι γεμάτο κινδύνους! Απολυμάνετέ το πριν το αγγίξετε!

(Αν το αγγίξατε ήδη, δε φταίω εγώ — σας προειδοποίησα!)

ΟΔΗΓΙΕΣ ΧΡΗΣΗΣ

τον ΠΡΟΛΟΓΟ από τον Γιώργο Μπαλάνο:
Αγνοήστε τον!
τον ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ του Χάρρυ Χάρρισον
Κάψτε τον!
το ΜΙΚΡΟ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΛΟΥΙΣ ΣΤΙΛΜΑΝ του Ουίλλιαμ Νόλαν
Αποφύγετέ τον!
το ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΜΑ του Μπράιαν Όλντις
Γκρεμίστε το!
Το ΘΕΟ ΠΛΑΛΝΚ του Τζέρομ Μπίζμπυ
Κομματιάστε τον!

Πιθανές Παρενέργειες! Να εξοργιστεί ο βιβλιοπώλης που σας έπιασε τέτοιο αμόκ καταστροφής στο βιβλιοπωλείο του.

Δρχ. 400

15 ★ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΧΘΡΙΚΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ
ΑΠΟ ΕΧΘΡΙΚΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ

Εισαγωγή - Μετάφραση - Σχόλια: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ

ΙΕΣ ΑΠΟ ΕΧΘΡΙΚΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ

15

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΠΟ ΕΧΘΡΙΚΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ

Εισαγωγή - Μετάφραση - Σχόλια: ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 15ο

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ:

ΒΙΒΛΙΟ 1ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 2ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΕΞΩΓΗΙΝΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 3ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟΧΡΟΝΟ
ΒΙΒΛΙΟ 4ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΟΣΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 5ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΜΕΤΑΛΛΟ
ΒΙΒΛΙΟ 6ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΔΙΑΣΤΗΜΙΚΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 7ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ 8ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΑΛΛΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ
ΒΙΒΛΙΟ 9ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΟΝΕΙΡΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 10ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΦΙΑΛΤΙΚΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ
ΒΙΒΛΙΟ 11ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ ΜΕ ΓΕΛΙΟ
ΒΙΒΛΙΟ 12ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΗΡΩΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟ 13ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΑΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗΣ
ΒΙΒΛΙΟ 14ο ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΤΕΡΑΤΑ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΧΘΡΙΚΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ
ΔΙΕΘΝΕΣ ΒΡΑΒΕΙΟ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ
«ΚΑΡΕΛ»
ΑΠΟ ΤΗΝ WORLD SCIENCE FICTION ASSOCIATION

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΡΟΡΑ
Σειρά Επιστημονική Φαντασία

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος 7

Μπράιαν Όλντις:
Το Τελευταίο Κατασκεύασμα 11

Τζέρρυ Μπίξμπυ:
Ο Θεός Πλλλνκ 17

Ουίλλιαμ Φ. Νόλαν:
Ο Μικρός Κόσμος του Λούις Στίλμαν 27

Χάρρυ Χάρρισον:
Ο Κόσμος του Θανάτου 49

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

«Μη!»... «Τζιζ!»... «Βαβά!»...

Με αυτά τα τρία συνθήματα μεγαλώνουν τα παιδιά του σύγχρονου κόσμου.

Και όταν μεγαλώσουν;

Α... όταν μεγαλώσουν φοβούνται τα ρεύματα, τα μικρόβια, τα σκυλιά, τη βροχή, το κρύο, τη ζέστη, τα καρκινογόνα, τη σκιά τους... το σύμπαν ολόκληρο. Και όλα εκείνα τα «μη!» «τζιζ!» και «βαβά!» τα μεταφέρουν αργότερα με τη γλώσσα των ενηλίκων σε βαρύγδουπους νόμους και κανονισμούς που αποβλέπουν στην ασφάλεια και την προστασία μας. Και όλα αυτά τα επιβάλλουν με το περιτύλιγμα κάποιου «-ισμού». Αλλά, αν σταθούμε λίγο παράμερα και κοιτάξουμε την ανθρωπότητα από μια πιο μακρινή σκοπιά, θα διαπιστώσουμε ότι ο μόνος «-ισμός» που φαίνεται να της ταιριάζει είναι ο μαζοχισμός.

Τα κάγκελα, φίλοι μου, τα χειρότερα κάγκελα, δεν είναι τα σιδερένια —είναι τα αόρατα, τα δικά μας. Πνιγόμαστε στις φοβίες μας και νομίζουμε ότι απαλλαγόμαστε από τα ταμπού με το να τ' αναβαφτίζουμε δίνοντάς τους άλλα, πιο σοβαροφανή ονόματα.

Απαγορευτικές πινακίδες σε κάθε επικίνδυνη γωνιά της ζωής! «Στοπ», «Δακτύλιος», «Απαγορεύεται η στροφή δεξιά, η στροφή αριστερά, η στροφή επί τό-

που», «Κίνδυνος!»... Πινακίδες, πινακίδες, πινακίδες σε κάθε δρόμο της ζωής —ώσπου κάποτε απαγορεύεται να πας μπροστά, πίσω, δεξιά ή αριστερά.

Αλλά βέβαια ζεις... ασφαλής! Σαν το βασιλικό στη γλάστρα.

«Το πιο επικίνδυνο πράγμα», είχε πει κάποτε ο πάντοτε σαρκαστικός και εικονοκλάστης Μαρκ Τουαίην, «είναι το να ζεις, γιατί την κάθε στιγμή κινδυνεύεις να πεθάνεις».

Η σύγχρονες κοινωνίες μας έχουν μια τάση να είναι πνιγηρά υπερπροστατευτικές, αποκλείοντας όσο γίνεται το στοιχείο του κινδύνου από τη ζωή. Και εκείνος που θεωρεί τον κίνδυνο όχι απλώς σαν το «αλάτι της ζωής» αλλά και σαν ένα από τ' αναγκαία εργαλεία της εξέλιξης, χαρακτηρίζεται «τρελός». Μπορεί και να είναι, αλλά και εκείνος που τρέμει μπροστά στο καθετί είναι ήδη πεθαμένος και απλώς διατηρείται σαν ψάρι στην κατάψυξη.

Και η κοινωνία μας είναι ένα θαυμάσιο ψυγείο για να διατηρεί με την ψευδαίσθηση της φρεσκάδας ανθρώπους που είναι πεθαμένοι προ πολλού. Όπως και να 'χει —προσωπική μου άποψη— προτιμώ να είμαι τρελός παρά πεθαμένος.

Αλλά ο κίνδυνος δεν έχει νόημα σαν αυτοσκοπός, γιατί τότε απλώς υποδηλώνει την ύπαρξη κάποιας ακόμη υποσυνείδητης φοβίας. Ο υπερβολικά ριψοκίνδυνος και θαρραλέος είναι κατά κανόνα ένας δειλός με το μανδύα του γενναίου. Γιατί φοβάται τη δειλία! Εκείνος που μπροστά στον κίνδυνο δε νιώθει την υγιή αίσθηση του φόβου, δεν είναι γενναίος αλλά άρρωστος.

Για να λειτουργήσει θετικά, ο κίνδυνος πρέπει να έχει νόημα, να εξυπηρετεί σε κάτι. Το άσκοπο ρίσκο είναι απαράδεκτο. Κοντολογής, ο κίνδυνος είναι θετικό στοιχείο της ζωής μονάχα όταν ταυτίζεται με τη λέξη «εμπόδιο». Είναι ηλίθιο να επινοεί κανείς άσκοπους κινδύνους, για τον ίδιο λόγο ότι κανείς δε βάζει άσκοπα εμπόδια στο δρόμο του. Το σωστό είναι να επιδιώκει δύσκολους στόχους —που είναι και οι μόνοι που αξίζουν— και τότε οι κίνδυνοι είναι απλώς τα όποια εμπόδια υπάρχουν στο δρόμο για το στόχο του.

Αλλά γιατί τα γράφω όλα αυτά; Μα... γιατί μ' εκνευρίζουν οι άνθρωποι που είναι ευχαριστημένοι με τον κόσμο και με τον εαυτό τους. Γιατί πιστεύω ότι τα ήρεμα και γαλήνια λιμάνια είναι μονάχα για να ξεκουράζονται τα πληρώματα και να επιδιορθώνονται τα πλοία. Γιατί πιστεύω ότι το πιο σπουδαίο εξάρτημα του καραβιού δεν είναι η άγκυρα, όπως προσπαθεί να μας πείσει η πληκτική κοινωνία μας, αλλά η προπέλα ή τα πανιά.

Και ακόμη —γιατί βρίσκω κάτι από τον εαυτό μου τόσο στον Τζέησον ντινΑλτ όσο και τον Λούις Στίλμαν, δυο από τα πρόσωπα που θα γνωρίσετε σ' αυτή την ανθολογία. Πιστεύω ότι το ίδιο θα βρουν και πολλοί από σας.

Και τότε, σε όποιον σας κόβει το δρόμο με τα διάφορα «μη!» «τζιζ!» και «βαβά!»... απλώς χαμογελάστε, δείχνοντάς του τα δόντια. Αν το εννοείτε, θα καταλάβει.

Γιώργος Μπαλάνος

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΜΑ

του Μπράιαν Ώλντις

Δε νομίζω αυτό το διηγηματάκι να χρειάζεται πρόλογο μια και ήδη είναι μικρό σαν πρόλογος. Ή μάλλον σαν επίλογος. Πάντως... διαβάζοντάς το έμεινα με το αναπάντητο ερώτημα: Ήταν άραγε το «Τελευταίο Κατασκεύασμα» ή και το πρώτο; Γιατί όχι και όλα τα ενδιάμεσα; Αλλά μη μου δίνεται σημασία· ανέκαθεν ήμουν κυνικός.

Γ.Μ.

Οι κινούμενες άμμοι απλώνονταν στο πρόσωπο της Γης και σε λίγο θα τη σκέπαζαν όλη.

Για χιλιάδες χρόνια τώρα οι ωκεανοί ήταν στεγνοί και τα απόνερα της τελευταίας παλίρροιας είχαν χαθεί από τις ατέλειωτες ακτές. Η Γη ήταν γριά πια, το δέρμα της ήταν ξερό και ρυτιδωμένο από τη σκόνη που αγκάλιαζε τα πάντα. Σαν ζωντανό πλάσμα οι άμμοι πολλαπλασιάζονταν, γεννημένες σ' ερήμους όπου κάποτε αρμένιζαν καράβια.

Ο θάνατος της υγρασίας σήμαινε και το θάνατο του ανθρώπου. Ένα ανθρώπινο πλάσμα δεν είναι αδιάβροχο: τα ζωτικά του υγρά εξατμίζονται σαν το νερό από μια ασμάλτωτη πήλινη κανάτα. Ένας ένας στην αρχή, μετά η μια φυλή μετά την άλλη και το ένα έθνος μετά το άλλο, ο άνθρωπος εξαφανίστηκε το ίδιο μαγικά όσο είχε εμφανιστεί. Τα κόκαλά του έγιναν σκόνη από την τριβή των κόκκων και τα μεταλλικά του άλατα διαλύθηκαν στις άμμους.

Ωστόσο για πολύ καιρό κατάφερνε ν' αναβάλλει την οριστική του εξαφάνιση. Με το κάθε τεχνολογικό μέσο που είχε στη διάθεσή του, πολεμούσε τις ερήμους σ' έναν εξαρχής χαμένο πόλεμο που ωστόσο έκανε αιώνες να χαθεί.

Τώρα ο πόλεμος είχε σχεδόν τελειώσει. Τα παλιά λιβάδια, τα δάση, οι λόφοι, ακόμη και οι εκτάσεις του πάγου στους δυο πόλους —όλα είχαν σκεπαστεί από

τις άμμους. Όλα τα έργα του ανθρώπου, οι πόλεις του, οι δρόμοι του και οι γέφυρές του, τα είχαν καταπιεί οι αμμόλοφοι. Το κάθε έντομο, πουλί και ζώο κοιμόταν κάτω από εκείνη την ύπουλη κίτρινη κουβέρτα. Μονάχα σε μια τελευταία κοιλάδα, σ' ένα τελευταίο σπίτι, επιζούσε μια τελευταία σπιθα ζωής

Ο Τελευταιος Ανθρωπος της Γης βγηκε από την πόρτα του και στάθηκε ν' αγναντέψει το τοπίο. Ο κοιλάδα του ήταν μικρη και ρηχή, εντελώς κλεισμένη από παντού μ' ένα γυάλινο θόλο. Υπήρχε κάτι καινούριο να δει τουτο το πρωινό. οι άμμοι είχαν φτάσει

Σαν ζωντανό πλάσμα, πιο καστανόξανθο και πιο φοβερό κι από λιοντάρι, οι άμμοι έσπρωχναν και φούσκωναν πάνω στο γυαλι. Σηκώνονταν κι απλωνονταν γύρω από το αθέατο εμπόδιο. Μπορουσες να τις ακούσεις να ψιθυρίζουν πάνω στο γυαλι, πασχιζοντας να μπουν μέσα.

Και το γυαλί ράγισε. Σπάζοντας από την πίεση πισω του, ένα μεγάλο κομμάτι του έπεσε προς τα μέσα. Αμέσως ένα μεγάλο μπράτσο κίτρινης άμμου χωθηκε στην κοιλάδα και άπλωσε τα δάχτυλά της γυρω από το σπίτι. Ακολούθησαν άλλα κι άλλα, ώσπου ένας μεγάλος χείμαρρος που ζύγωνε από τα νώτα έθαψε το πίσω μέρος του σπιτιου ως τη μαρκίζα της στέγης

Δίχως να δείχνει καμιά ιδιαίτερη συγκίνηση, ο Τελευταίος Άνθρωπος της Γης παρακολουθούσε αυτή την εισβολή από τον μπροστινό κηπο του. Η θάλασσα της άμμου απλωνόταν στη χλόη μπροστά στα πόδια του τόσο χρυσαφένια και απαλή, σχεδόν προκλητικη. Φαινόταν άκακη ήταν αδύνατο να της αντισταθεις

Ήταν τόσο λίγος ο χρόνος που απέμενε. Αλλά υπήρχε ένα τελευταίο πράγμα που μπορούσε να κάνει ο Τελευταίος Άνθρωπος της Γης. Γυρίζοντας, έτρεξε στη βεράντα μέσα από τις άμμους που έφταναν ως

τον αστράγαλό του και μπήκε βιαστικά στο σπίτι για να βρει ένα φτυαράκι κι έναν κουβά.

Μια στιγμή αργότερα ξαναβγήκε θριαμβευτικά. Ο Τελευταίος Άνθρωπος της Γης ήταν μονάχα έξι χρονών. Άρχισε να χτίζει ένα κάστρο στην άμμο

Ο ΘΕΟΣ ΠΛΑΛΝΚ

του Τζέρομ Μπίξμπυ

Κάποτε ένας ισπανός τυχοδιώκτης κατέκτησε το Μεξικό γιατι έτυχε να μοιάζει με τον αναμενόμενο θεό Στο διήγημα που ακολουθεί, ο Τζέρομ Μπιξμπυ αντιστρέφει κάπως τα πράγματα με την ιστορια ενός εξωγήινου λαου που ανακαλυψε το θεό πριν ανακαλυψει το Ντι-Ντι-Τι.

Θα μου πείτε, «Κι εμείς τι φταίμε;» Ε, πώς...

Α... η αλήθεια είναι ότι δεν μπορώ να σκεφτώ τίποτα ιδιαίτερο εναντιον σας. αλλά ίσως φταιει το κάρμα σας.

Γ.Μ

Στις σκιές των τοιχωμάτων ενός κρατήρα του Φόβου του φεγγαριού του Άρη, ο Γκρκγ και ο Υρλ περίμεναν να υποδεχτούν το Θεό.

Αν ο Θεός συνέχιζε να πλησιάζει με την τωρινή ταχύτητα προσέγγισης, θα έπρεπε να πατήσει στο έδαφος σε λίγα λεπτά.

Ο Γκργκ και ο Υρλ είχαν ταξιδέψει όλη νύχτα, με τα μάτια τους καρφωμένα σ' εκείνη τη μακρινή λαμπερή κουκκίδα στον ουρανό. Πάνω από κρυσταλλιασμένους αμμόλοφους και κακοτράχαλα τοιχώματα κρατήρων γλιστρούσαν, έρρεαν, σέρνονταν ή πηδούσαν για να φτάσουν έγκαιρα στο σημείο όπου θα κατέβαινε ο Θεός αν διατηρούσε σταθερή την πορεία του.

Ο Γκρκγ ήταν ένας Φσγκ, ας πούμε κάτι σαν Αρχιερέας. Ο Υρλ ήταν ένας Φφσαγκγκ, δηλαδή ένας Πολύ Ανώτερος Αρχιερέας. Οι δυο τους είχαν ξεκινήσει γι' αυτή την κοσμοιστορική αποστολή μεταφέροντας τις καλύτερες ευχές του ποιμνίου τους.

Τώρα, έχοντας φτάσει στον προορισμό τους, έτρεμαν στο κάθε πλοκάμι τους καθώς αγνάντευαν ψηλά. Η κόκκινη σαν σκουριά σφαίρα του Άρη αρμένιζε στο μαύρο ορίζοντα.

Ο Γκργκ κι ο Υρλ είχαν διδαχτεί από τους Πρεσβυτέρους τους αυτό που τώρα το δίδασκαν στους Νεότερους τους, ότι δηλαδή ο Άρης ήταν το αυστηρό «Μάτι που Βλέπει τα Πάντα Εκείνου ο Οποίος είναι το Σύμπαν».

Μολις μια μέρα πριν, από εκείνο το πελώριο Μάτι ε.χε ξεκινησει ένας λαμπερός Αγγελιαφόρος, ένας απεσταλμένος, ένας Θεός πού θα πρέπε. να ερχόταν γ.α κάποιο συγκεκριμένο λογο Τον ε χαν εντοπίσει περιπου στα μισά της αποστασης αλλά δεν υπήρχε αμφιβολία για την προέλευση, τη φύση και τον προορισμό του

Γιατί ως προς τη μορφή του, τούτος ο Θεός είχε σχεδόν το ίδιο σχήμα με τον Γκργκ και τον Υρλ —με όλα τα όντα της ράτσας τους! Ηταν οχταποδοειδής, με νευρώδη διπλά πλοκάμια, εγκεφαλοφόρο κορμό και θύλακο αναπαραγωγής!

Η μόνη σημαντική διαφορά ήταν ότι ο Θεός έλαμπε μυστηριωδώς, σαν η γωνιωδης ευθυγραμμη απεικόνιση της φυσιολογικής μορφής να ήταν σμιλεμένη από λαμπερή πέτρα. Καθώς πετούσε αντανακλούσε από τις στ.λπνές του επιφάνε.ες το αστροφωτο και το κόκκ νο φως από το Κοσμικό Μάτ. πισω του

Ο Γκργκ και ο Υρλ κοιτάχτηκαν ανοιγοκλε.νοντας ο ένας προς τον άλλο τα θαμπά κόκκ.να σαν τη σκουριά μάτια τους με την τηλεσκοπική όραση Έτρεμαν από ανείπωτη ταραχή και αγωνία

Τ. θα τους έλεγε ο Θεός, Τι θα τους αποκάλυπτε. Μήπως το Κοσμικό Μυστ.κό; Μήπως το σκοπό κα. το πεπρωμένο της ταπεινης τους ράτσας; Ή μήπως ερχόταν να τους τιμωρήσει επε.δή δεν ήταν αρκετά καλοι ή υπερβολικα αναπαραγων.κο. η δεν απένεμαν λατρεία με το σωστό τρόπο,

Βλέποντάς το από μια πιο εγωιστική σκοπ.ά, ίσως ακόμη κα. να τους μάθαινε πώς ν' απαλλαγούν από εκείνα τα *πλλλνκ* —ένα πρόβλημα γ.α τη λυση του οποίου προσεύχονταν αδιάκοπα

Πόσο υπέροχα πετουσε Μόλο που ο Γκργκ ο Υρλ και οι άλλοι συμπατρ.ωτες τους μπορούσαν να κανουν άνετα μεγάλα σάλτα στη λιγοστή βαρύτητα του Φάβου, σίγουρα δεν μπορούσαν να *πετάξουν*.

«Πόσο θαυμάσιο θα ήταν να μπορούσε να πετά κανείς!» παρατήρησε ο Υρλ.

«Ίσως να κρ.θήκαμε άξιοι να διδαχτούμε και αυτό», απάντησε ο Γκργκ.

Ύστερα ο Γκργκ τ.νάχτηκε από το επώδυνο δάγκωμα ενός *πλλλνκ*, ακριβως κάτω από το αριστερό διπλοπλόκαμο Ψαχούλεψε στη γούνα του εκει βρήκε το *πλλλνκ* και το έκανε κομμάτια Ύστερα σκόρπ.σε τ' απομεινάρια του ολόγυρα, έτσι ωστε να μην μπορούν να ενωθουν δυο από δαυτα φτιάχνοντας έτσι ένα καινούριο *πλλλνκ*.

Πόσο υπέροχο θα ήταν αν ο Θεός τούς μάθαινε τον τρόπο να ξεφορτωθούν αυτά τα παρασιτικά *πλλλνκ* που σε πεθα.ναν στο τσίμπημα και τη φαγουρα και που το δάγκωμά τους, αν ήταν πολλά μαζί, ήταν συχνά θανατηφόρο...

Ο Θεός άρχισε να προσεδαφίζεται

Από το στόμα του στο κάτω μέρος του λαμπερού του κορμιου άρχισε να φτύνει κόκκινες φλόγες προς το εδαφος. Κοκκινωπές ανταύγε.ες και κοφτές μαύρες σκ.ές χόρευαν γυρω από τους δυο πιστους που περιμεναν κάτω. Αν και μαζεύτηκαν κάπως, φοβουμενο. μήπως η όλη αυτή φωταψία αποτελουσε ένδειξη αποδοκιμασίας, κράτησαν τη θέση τους Ηταν σίγουροι ότι ε.χαν ζήσει σωστά και ότ. δεν ήταν άξ.οι τιμωριας για κανένα αμάρτημα που μπορουσαν να φανταστούν.

Ο Θεός χαμήλωνε στη φλογερή γλώσσα που έβγαζε από το στόμα του — τη φλόγα που έμοιαζε σαν μια φλουδίτσα του Κοσμικού Ματιού που Έβλεπε τα Πάντα.

Στο πλευρό του σώματος του Θεού υπήρχαν κάτι

παράξενα σημάδια: 1η ΑΡΕΙΑΝΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ - ΝΑΣΑ - ΑΚΑΤΟΣ ΠΛΑΝΗΤΗ/ΔΟΡΥΦΟΡΟΥ ΝΟ 2.

Τις τελευταίες λίγες στιγμές η καθόδος του Θεού ήταν υπερβολικά γοργή. Ταυτόχρονα ο χείμαρρος των φλογών φάνηκε να μειώνεται σ' ένταση και σε μήκος. Ύστερα, ακριβώς τη στιγμή που άγγιζε στο έδαφος, οι φλόγες θέριεψαν πάλι στην προηγούμενή τους ένταση —αλλά πολύ καθυστερημένα. Το τράκο ήταν δυνατό.

Ο Γκργκ και ο Υρλ παρακολουθούσαν με κομμένη την ανάσα καθώς ένα από τα διπλά πλοκάμια του Θεού βούλιαζε και τσάκιζε, λαμποκοπώντας σαν σκληρό πέτρωμα. Ύστερα οι φλόγες έσβησαν.

Ο Θεός, ανίκανος να παραμείνει ορθός, σωριάστηκε αργά στο πλάι. Το κορμί του χτύπησε αθόρυβα, σηκώνοντας ένα σύννεφο από σκόνη ελαφρόπετρας. Ύστερα έμεινε ασάλευτος.

Ο Γκργκ και ο Υρλ κοιτάχτηκαν χαζά.

Μήπως ο Θεός ήταν θανάσιμα λαβωμένος; Ετοιμοθάνατος; Νεκρός; (Γιατί ένα σπασμένο πλοκάμι σήμαινε διαρροή των ζωτικων ρευστών με σύντομο επακόλουθο τον ξερο-θάνατο.)

Ο Θεός ανασάλεψε.

Στήριζε δυο από τα διπλά πλοκάμια του στο έδαφος, σαν να πάσχιζε να σηκωθεί. Η προσπάθεια αποδείχτηκε άκαρπη. Έμεινε και πάλι ακίνητος. Όμως τα δυο διπλοπλόκαμα παρέμειναν τεντωμένα — στραμμένα προς τις σκιές όπου στέκονταν και παρακολουθούσαν ο Γκργκ και ο Υρλ.

Ο Γκργκ και ο Υρλ αναστέναξαν με ανακούφιση.

Ο Θεός είχε πάρει τη στάση συνομιλίας.

Θα πρέπει να είχε θεραπευσει το σπασμένο πλοκάμι του —ήταν στ' αλήθεια Θεός! Σύντομα θα ήταν καλά σαν και πρώτα· γιατί αλλιώς δε θα μπορούσε να μιλήσει από τους αφόρητους πόνους.

Ήταν έτοιμος να τους μιλήσει. Τώρα.

Τούτη ήταν η πιο μεγάλη στιγμή στη ζωή του Γκργκ και του Υρλ.

Περίμεναν το Θεό να μιλήσει.

Εκείνος παρέμεινε βουβός.

Πέρασαν έτσι κάμποσες στιγμές. Ο Θεός παρέμενε ασάλευτος, αν και σε στάση συνομιλίας, αλλά βουβός. Πέρασαν ακόμη κάτι *παραπάνω* από κάμποσες στιγμές.

Ύστερα μια μικρή τρύπα εμφανίστηκε στο πλευρό του Θεού. Η τρύπα μεγάλωνε —και μεγάλωνε —και μετά σταμάτησε να μεγαλώνει.

Κάτι έκανε την εμφάνισή του στην τρύπα. Κοντοστάθηκε για μια στιγμή εκεί και μετά πήδησε στην επιφάνεια του Φόβου όπου και άρχισε να κινείται ολόγυρα.

Έμοιαζε πολύ με *πλλλνκ*, με μόνη διαφορά ότι τούτο είχε σουφρωμένο και λαμπερό γκριζο δέρμα (τα *πλλλνκ* έχουν βιολετί χρώμα). Και ήταν τεράστιο αληθινά *τεράστιο*! Είχε κάπου το ένα πέμπτο του μεγέθους του σώματος του Θεού.

Πλημμυρισμένοι από φρικη και δυσοιωνες σκέψεις, ο Γκργκ και ο Υρλ περίμεναν από το Θεό να τους μιλησει.

Να πάρει ο διάβολος, σκεφτόταν ο Τζων Κόττερ *Τα έκανα θάλασσα με την προσεδάφιση. Ο Καρράδερς θα μου ψάλει τον αναβαλόμενο τώρα!* Και ύστερα από μικρή στάση· *Χριστέ μου, ελπίζω μόνο να μη χάλασε ο πομπός αλλιώς θα πήξω να περιμενω μέχρι να έρθουν από μόνοι τους να με βρουν!...*

Ο Θεός ήταν νεκρός!

Σκοτωμένος από ένα γιγάντιο *πλλλνκ* —μια μάστιγα από την οποία, προφανώς, δε γλίτωναν ούτε οι Θεοί! Ακόμη και τώρα το πελώριο *πλλλνκ* τριγύριζε εδώ κι εκεί —σιχαμερό, με το ζαρωμένο δέρμα του. Είχε το ίδιο χρώμα μ' εκείνο του Θεού και αποτελούσε το πιο αποκρουστικό θέαμα που θα μπορούσε να φανταστεί κανείς... ένας θεός *πλλλνκ*!

Ο Γκργκ και ο Υρλ ξεπρόβαλαν από τις σκιές του τοιχώματος του κρατήρα. Ο εγκεφαλοφόρος κορμός τους μυρμήγκιαζε από δυστυχία, θλίψη, οργή κι απογοήτευση.

Το *πλλλνκ* σταμάτησε απότομα έχοντας νιώσει την παρουσία τους. Ύστερα όρμησε προς την τρύπα που είχε φάει στο κορμί του Θεού.

Ο Υρλ ρίχτηκε και του έκοψε το δρόμο. Το *πλλλνκ* άλλαξε πορεία και προσπάθησε να φτάσει σ' έναν αμμόλοφο. Μ' ένα μεγάλο σάλτο, ενισχυμένο από την αγανάκτησή του, ο Υρλ έπεσε ακάθεκτος πάνω του.

Ενώ ο Γκργκ άγγιζε πλοκάμια με το νεκρό Θεό σ' ένδειξη πένθους, σεβασμού, τρομερής λύπης, αίσθησης απώλειας και ικεσίας, ο Υρλ κομμάτιαζε το θεό *πλλλνκ*.

Δυο μέρες αργότερα, ένας νέος Θεός εντοπίστηκε στον ουρανό. Ερχόταν πάλι από το Κοσμικό Μάτι και έκανε σιωπηλά κύκλους πάνω από το Φόβο.

Δεν προσεδαφίστηκε. Απλώς έκανε βουβά μερικούς κύκλους και μετά επέστρεψε στο Μάτι.

Μια μέρα αργότερα ήταν πάλι πίσω, αλλά μαζί με έντεκα άλλους Θεούς. Κατέβηκαν όλοι στη γη. Πανευτυχείς οι κοινοί θνητοί έτρεξαν να τους προϋπαντήσουν.

Η μάχη ήταν φοβερή για όσο κράτησε.

Η ευτυχία ήταν πολύ σύντομη για τους πιστούς, καθώς οι Θεοί πέθαιναν ο ένας μετά τον άλλο, με τον καθένα τους να παρουσιάζει τρύπες στα πλευρά. Φαγωμένοι εσωτερικά από εκείνα τ' αχόρταγα *πλλλνκ*.

Αλλά το ίδιο πέθαναν και όλα τα *πλλλνκ* που προφανώς είχαν σκοτώσει τους Θεούς. Είχαν επιχειρήσει ν' αντισταθούν βγάζοντας κάτι παράξενες άσπρες λάμψεις και τριζοβολητές γαλάζιες αστραπές που απλώς γαργαλούσαν το δέρμα των πιστών. Τελικά κομματιάστηκαν όλα.

Φυσικά, τα θρησκευτικά δόγματα στο Φόβο υπέστησαν ορισμένες βασικές αλλαγές. Τώρα, λόγου χάρη, ήξεραν ότι οι Θεοί ή τουλάχιστον οι αγγελιαφόροι τους, δεν ήταν αθάνατοι.

Το ίδιο θνητή ήταν και η ειδική ποικιλία των *πλλλνκ* από την οποία έπασχαν...

Στη Γη, είκοσι χρόνια αργότερα, περιμένουν με αγωνία τα νέα για την τύχη της 4ης Αρειανής Αποστολής.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΛΟΥΙΣ ΣΤΙΛΜΑΝ

του Ουίλλιαμ Φ. Νόλαν

*«Αν ήταν να διαλέξω», γράφει ο Ρέυ Μπράντμπερυ για τα διηγήματα του Ουιλλιαμ Νολαν, «θα διάλεγα το **'Μικρό Κόσμο του Λούις Στιλμαν'**, γιατί ο Μπιλ έπλασε εδώ μια αληθινή ατμόσφαιρα νυχτας, αργοκίνητου χρόνου και αφόρητου τρόμου».*

*Πραγματικά, λίγα πράγματα είναι πιο τρομακτικά από το να τρέχεις λαχανιασμένος στα σκοτάδια μιας νεκρης και άδειας πόλης κυνηγημένος από **κάτι**! Είναι ένας εφιάλτης που με τη μια ή την άλλη παραλλαγή, τον έχουν δει οι περισσότεροι άνθρωποι κάποια νύχτα. Αλλά ο «Μικρός Κόσμος του Λούις Στιλμαν» είναι κάτι παραπάνω από αυτό —είναι ένα εντυπωσιακό και εξαιρετικά ατμοσφαιρικό διήγημα που δυσκολα θα ξεχάσετε.*

Γ.Μ.

Ο Λουις Στίλμαν χώθηκε στις σκιές της πρόσοψης του κτιρίου της οδού Ουιλσερ, στο φιλόξενο, απάνεμο σκοτάδι. Ύστερα, ανασαίνοντας σιγανά με το αυτόματο πιστόλι ανασηκωμένο κι έτοιμο στο χέρι, προχώρησε με κλεφτά βήματα προς τη λεωφόρο Ουέστερν Γλιστρωντας στο δροσερό από τη νυχτα πεζοδρόμιο πέρασε μπροστά από λεηλατημένα καταστήματα ρούχων, φαρμακεια και ψιλικατζιδικα, με τις βιτρινες τους σπασμένες και τις πορτες τους να κρέμονται μισάνοιχτες Ο πόλη του Λος Αντζελες, λουσμένη στο ψυχρο φεγγαρόφωτο ηταν ένα απέραντο νεκροταφειο τα ψηλά άσπρα μνήματα των κτιριων υψώνονταν από τα σιωπηλά πεζοδρόμια, όλο κοφτές λαξευτές σκιές και μοναξιά Μετάλλινα κουφάρια από τουμπαρισμένα φορτηνά λεωφορεία και επιβατικά αυτοκίνητα γέμιζαν τους δρόμους.

Κοντοσταθηκε κάτω από την πλατιά μαρκίζα του Φοξ Ουίλτερν Πάνω από το κεφάλι του έχασκαν σειρές από τα σπασμένα λαμπιόνια της φωτεινής επιγραφής —σαν κοφτερά γυάλινα δόντια σε ξύλινα σαγόνια. Ο Λούις Στίλμαν ένιωσε σαν να ήταν έτοιμα να σκύψουν και να τον δανκωσουν από στινμη σε στιγμή

Είχε ακόμη τέσσερα τετράγωνα να καλύψει Ο στόχος του ήταν ένα μικρό γωνιακό ντελικατέσσεν επί της Ουέστερν τέσσερα τετράγωνα νότια της Ουιλσερ Απόψε σκόπευε να αφήσει κατά μέρος τα μεγαλυ-

τερα μαγαζιά σαν το Σέηφγουέυ ή το Θρίφτιμαρτ, με τα διαθέσιμα αποθέματά τους σ' εξωτικά φαγώσιμα· ένα μικρό μπακάλικο ήταν πιο πιθανό να έχει αυτά που χρειαζόταν. Γινόταν ολοένα και πιο δύσκολο να βρίσκει τα βασικά είδη διατροφής. Στα μεγάλα σουπερμάρκετ δεν απέμεναν παρά μονάχα τα πιο εξωτικά και πικάντικα είδη σε κονσέρβες και βάζα —και είχε σιχαθεί το χαβιάρι και τα στρείδια!

Διασχίζοντας την Ουέστερν είχε σχεδόν φτάσει στο απέναντι πεζοδρόμιο όταν είδε πέρα μερικά από *εκείνα*. Αμέσως έπεσε στα γόνατα πίσω από το σκουριασμένο όγκο μιας Ολντσμομπιλ. Η πίσω πόρτα ήταν ανοιχτή από τη μεριά του και σύρθηκε στο πίσω κάθισμα του άδειου αυτοκινήτου. Τραβώντας την ασφάλεια του πιστολιού, κοίταξε προσεκτικά από το σπασμένο τζάμι στα έξι ή εφτά από δαύτα που έρχονταν προς το μέρος του από το δρόμο. Ω Θεέ μου! Λες να τον είχαν δει. Δεν μπορούσε να είναι σίγουρος. Ίσως είχαν εντοπίσει την κρυψώνα του! Θα έπρεπε να έχει μείνει στον ανοιχτό δρόμο όπου τουλάχιστον θα είχε τη δυνατότητα να τρέξει. Ίσως, αν σημάδευε καλά, να προλάβαινε να σκοτώσει τα περισσότερα αλλά, ακόμη και με το σιγαστήρα, μπορεί το όπλο ν' ακουγόταν και να κατέφταναν κι άλλα. Δεν τολμούσε να πυροβολήσει εκτός κι αν ήταν σίγουρο πια ότι τον είχαν ανακαλύψει.

Πλησίασαν κι άλλο, με τα μικρά μαυριδερά κορμιά τους να γεμίζουν το πεζοδρόμιο. Ήταν έξι από δαύτα. Τσίριζαν και χοροπηδούσαν, με τα μικρά σκληρά τους στόματα ανοιχτά και τα μάτια τους να γυαλίζουν στο φεγγαρόφωτο. Ήρθαν πιο κοντά. Τα διαπεραστικά τους τσιρίγματα αυξήθηκαν και δυνάμωσαν σ' ένταση. Ακόμη πιο κοντά. Τώρα μπορούσε να διακρίνει τα κοφτερά τους δόντια και τα κολλημένα από τη βρόμα

μαλλιά. Απείχαν μονάχα λίγα μέτρα από το αυτοκίνητο... Το χέρι του έσφιγγε ιδρωμένο τη λαβή του πιστολιού· η καρδιά του βροντούσε σαν τρελή στο στήθος του. Λίγα βήματα ακόμη...

Τώρα!

Ο Λούις Στίλμαν βούλιαξε βαριά πίσω στο σκονισμένο κάθισμα, με το πιστόλι να χαλαρώνει στο τρεμάμενο χέρι του. Τον είχαν προσπεράσει· δεν τον είχαν δει. Οι αδύναμες, διαπεραστικές κραυγές τους απομακρύνονταν κι έσβηναν στο βάθος του δρόμου.

Η νεκρική σιγαλιά της προχωρημένης νύχτας τον τύλιξε πάλι σαν σάβανο.

Το ντελικατέσσεν αποδείχτηκε αληθινό λαχείο. Τα ράφια του ήταν σχετικά απείραχτα και είχε να διαλέξει από μια μεγάλη ποικιλία κονσέρβες. Βρήκε ένα άδειο χαρτοκιβώτιο και άρχισε να το γεμίζει βιαστικά με κονσερβικά από το πλησιέστερο ράφι.

Ένας θόρυβος ακούστηκε πίσω του —ένα σιγανό σούρσιμο.

Ο Λούις Στίλμαν στριφογύρισε γοργά, με το πιστόλι στο χέρι.

Ένας πελώριος αγριόσκυλος τον κοίταζε, γρυλίζοντας υπόκωφα, με τα τέσσερα πόδια του τεντωμένα για επίθεση. Τα στρογγυλεμένα αυτιά του ήταν κολλημένα πίσω στο κοντότριχο κρανίο του κι ένα μικρό ρυάκι σάλιου έσταζε από τα φονικά σαγόνια του. Οι δυνατοί μυώνες του στέρνου του ζώου ήταν τεντωμένοι για το σάλτο όταν ο Στίλμαν αντέδρασε.

Ήξερε ότι δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει το όπλο του, γιατί θα το άκουγαν. Έτσι, με όλη τη δύναμη του αριστερού μπράτσου του, εκσφενδόνισε μια βαριά κονσέρβα στο κεφάλι του σκύλου. Το ζώο κλονίστηκε ζαλισμένο από το χτύπημα και τα πόδια του λυ-

παράξενα σημάδια: 1η ΑΡΕΙΑΝΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ - ΝΑΣΑ - ΑΚΑΤΟΣ ΠΛΑΝΗΤΗ/ΔΟΡΥΦΟΡΟΥ ΝΟ 2.

Τις τελευταίες λίγες στιγμές η κάθοδος του Θεού ήταν υπερβολικά γοργή. Ταυτόχρονα ο χείμαρρος των φλογών φάνηκε να μειώνεται σ' ένταση και σε μήκος. Ύστερα, ακριβώς τη στιγμή που άγγιζε στο έδαφος, οι φλόγες θέριεψαν πάλι στην προηγούμενή τους ένταση —αλλά πολύ καθυστερημένα. Το τράκο ήταν δυνατό.

Ο Γκργκ και ο Υρλ παρακολουθούσαν με κομμένη την ανάσα καθώς ένα από τα διπλά πλοκάμια του Θεού βούλιαζε και τσάκιζε, λαμποκοπώντας σαν σκληρό πέτρωμα. Ύστερα οι φλόγες έσβησαν.

Ο Θεός, ανίκανος να παραμείνει ορθός, σωριάστηκε αργά στο πλάι. Το κορμί του χτύπησε αθόρυβα, σηκώνοντας ένα σύννεφο από σκόνη ελαφρόπετρας. Ύστερα έμεινε ασάλευτος.

Ο Γκργκ και ο Υρλ κοιτάχτηκαν χαζά.

Μήπως ο Θεός ήταν θανάσιμα λαβωμένος; Ετοιμοθάνατος; Νεκρός; (Γιατί ένα σπασμένο πλοκάμι σήμαινε διαρροή των ζωτικών ρευστών, με σύντομο επακόλουθο τον ξερο-θάνατο.)

Ο Θεός ανασάλεψε.

Στήριζε δυο από τα διπλά πλοκάμια του στο έδαφος, σαν να πάσχιζε να σηκωθεί. Η προσπάθεια αποδείχτηκε άκαρπη. Έμεινε και πάλι ακίνητος. Όμως τα δυο διπλοπλόκαμα παρέμειναν τεντωμένα — στραμμένα προς τις σκιές όπου στέκονταν και παρακολουθούσαν ο Γκργκ και ο Υρλ.

Ο Γκργκ και ο Υρλ αναστέναξαν με ανακούφιση. Ο Θεός είχε πάρει τη στάση συνομιλίας.

Θα πρέπει να είχε θεραπεύσει το σπασμένο πλοκάμι του —ήταν στ' αλήθεια Θεός! Σύντομα θα ήταν καλά σαν και πρώτα· γιατί αλλιώς δε θα μπορούσε να μιλήσει από τους αφόρητους πόνους.

Ήταν έτοιμος να τους μιλήσει. Τώρα.

Τούτη ήταν η πιο μεγάλη στιγμή στη ζωή του Γκργκ και του Υρλ.

Περίμεναν το Θεό να μιλήσει.

Εκείνος παρέμεινε βουβός.

Πέρασαν έτσι κάμποσες στιγμές. Ο Θεός παρέμενε ασάλευτος, αν και σε στάση συνομιλίας, αλλά βουβός. Πέρασαν ακόμη κάτι *παραπάνω* από κάμποσες στιγμές.

Ύστερα μια μικρή τρύπα εμφανίστηκε στο πλευρό του Θεού. Η τρύπα μεγάλωνε —και μεγάλωνε —και μετά σταμάτησε να μεγαλώνει.

Κάτι έκανε την εμφάνισή του στην τρύπα. Κοντοστάθηκε για μια στιγμή εκεί και μετά πήδησε στην επιφάνεια του Φόβου, όπου και άρχισε να κινείται ολόγυρα.

Έμοιαζε πολύ με *πλλλνκ*, με μόνη διαφορά ότι τούτο είχε σουφρωμένο και λαμπερό γκριζο δέρμα (τα *πλλλνκ* έχουν βιολετί χρώμα). Και ήταν τεράστιο αληθινά *τεράστιο*! Είχε κάπου το ένα πέμπτο του μεγέθους του σώματος του Θεού.

Πλημμυρισμένοι από φρίκη και δυσοίωνες σκέψεις, ο Γκργκ και ο Υρλ περίμεναν από το Θεό να τους μιλήσει.

Να πάρει ο διάβολος, σκεφτόταν ο Τζων Κόττερ. *Τα έκανα θάλασσα με την προσεδάφιση.. Ο Καρράδερς θα μου ψάλει τον αναβαλόμενο τώρα!* Και ύστερα από μικρή στάση. *Χριστέ μου, ελπίζω μόνο να μη χάλασε ο πομπός, αλλιώς θα πήξω να περιμένω μέχρι να έρθουν από μόνοι τους να με βρουν!...*

Ο Θεός ήταν νεκρός!

Σκοτωμένος από ένα γιγάντιο *πλλλνκ* —μια μάστιγα από την οποία, προφανώς, δε γλίτωναν ούτε οι Θεοί. Ακόμη και τώρα το πελώριο *πλλλνκ* τριγύριζε εδώ κι εκεί —σιχαμερό, με το ζαρωμένο δέρμα του. Είχε το ίδιο χρώμα μ' εκείνο του Θεού και αποτελούσε το πιο αποκρουστικό θέαμα που θα μπορούσε να φανταστεί κανείς... ένας θεός *πλλλνκ*!

Ο Γκργκ και ο Υρλ ξεπρόβαλαν από τις σκιές του τοιχώματος του κρατήρα. Ο εγκεφαλοφόρος κορμός τους μυρμήγκιαζε από δυστυχία, θλίψη, οργή κι απονοήτευση.

Το *πλλλνκ* σταμάτησε απότομα έχοντας νιώσει την παρουσία τους. Ύστερα όρμησε προς την τρύπα που είχε φάει στο κορμί του Θεού.

Ο Υρλ ρίχτηκε και του έκοψε το δρόμο. Το *πλλλνκ* άλλαξε πορεία και προσπάθησε να φτάσει σ' έναν αμμόλοφο. Μ' ένα μεγάλο σάλτο, ενισχυμένο από την αγανάκτησή του, ο Υρλ έπεσε ακάθεκτος πάνω του.

Ενώ ο Γκργκ άγγιζε πλοκάμια με το νεκρό Θεό, σ' ένδειξη πένθους, σεβασμού, τρομερής λύπης, αισθησης απώλειας και ικεσίας, ο Υρλ κομμάτιαζε το θεό *πλλλνκ*.

Δυο μέρες αργότερα, ένας νέος Θεός εντοπίστηκε στον ουρανό. Ερχόταν πάλι από το Κοσμικό Μάτι και έκανε ψηλά κύκλους πάνω από το Φόβο.

Δεν προσεδαφίστηκε. Απλώς έκανε βουβά μερικούς κυκλους και μετά επέστρεψε στο Μάτι.

Μια μέρα αργότερα ήταν πάλι πίσω, αλλά μαζί με έντεκα άλλους Θεούς. Κατέβηκαν όλοι στη γη. Πανευτυχεις οι κοινοί θνητοί έτρεξαν να τους προϋπαντήσουν.

Η μάχη ήταν φοβερή για όσο κράτησε.

Η ευτυχία ήταν πολύ σύντομη για τους πιστούς, καθώς οι Θεοί πέθαιναν ο ένας μετά τον άλλο, με τον καθένα τους να παρουσιάζει τρύπες στα πλευρά, φαγωμένοι εσωτερικά από εκείνα τ' αχόρταγα *πλλλνκ*.

Αλλά το ίδιο πέθαναν και όλα τα *πλλλνκ* που προφανώς είχαν σκοτώσει τους Θεούς. Είχαν επιχειρήσει ν' αντισταθούν βγάζοντας κάτι παράξενες άσπρες λάμψεις και τριζοβολητές γαλάζιες αστραπές που απλώς ναρκαλούσαν το δέρμα των πιστων. Τελικά κομματιάστηκαν όλα.

Φυσικά, τα θρησκευτικά δόγματα στο Φόβο υπέστησαν ορισμένες βασικές αλλαγές. Τώρα, λόγου χάρη, ήξεραν ότι οι Θεοί, ή τουλάχιστον οι αγγελιαφόροι τους, δεν ήταν αθάνατοι.

Το ίδιο θνητή ήταν και η ειδική ποικιλία των *πλλλνκ* από την οποία έπασχαν...

Στη Γη, είκοσι χρόνια αργότερα, περιμένουν με αγωνία τα νέα για την τύχη της 4ης Αρειανής Αποστολής.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΛΟΥΙΣ ΣΤΙΛΜΑΝ

του Ουίλλιαμ Φ. Νόλαν

*«Αν ήταν να διαλέξω», γράφει ο Ρέυ Μπράντμπερυ για τα διηγήματα του Ουιλλιαμ Νόλαν, «θα διάλεγα το **'Μικρό Κόσμο του Λούις Στιλμαν'**, γιατί ο Μπιλ έπλασε εδώ μια αληθινή ατμόσφαιρα νύχτας, αργοκίνητου χρόνου και αφόρητου τρόμου».*

*Πραγματικά, λίγα πράγματα είναι πιο τρομακτικά από το να τρέχεις λαχανιασμένος στα σκοτάδια μιας νεκρής και άδειας πόλης κυνηγημένος από **κάτι**! Είναι ένας εφιάλτης που, με τη μια ή την άλλη παραλλαγή, τον έχουν δει οι περισσότεροι άνθρωποι κάποια νύχτα. Αλλά ο «Μικρός Κόσμος του Λούις Στίλμαν» είναι κάτι παραπάνω από αυτό —είναι ένα εντυπωσιακο και εξαιρετικά ατμοσφαιρικό διήγημα που δυσκολα θα ξεχάσετε.*

Γ.Μ.

Ο Λούις Στίλμαν χώθηκε στις σκιές της πρόσοψης του κτιρίου της οδού Ουίλσερ, στο φιλόξενο απάνεμο σκοτάδι. Ύστερα, ανασαίνοντας σιγανά, με το αυτόματο πιστόλι ανασηκωμένο κι έτοιμο στο χέρι, προχώρησε με κλεφτά βήματα προς τη λεωφόρο Ουέστερν. Γλιστρώντας στο δροσερό από τη νύχτα πεζοδρόμιο, πέρασε μπροστά από λεηλατημένα καταστήματα ρούχων, φαρμακεία και ψιλικατζίδικα, με τις βιτρίνες τους σπασμένες και τις πόρτες τους να κρέμονται μισάνοιχτες. Ο πόλη του Λος Άντζελες, λουσμένη στο ψυχρό φεγγαρόφωτο, ήταν ένα απέραντο νεκροταφείο. Τα ψηλά άσπρα μνήματα των κτιρίων υψώνονταν από τα σιωπηλά πεζοδρόμια, όλο κοφτές λαξευτές σκιές και μοναξιά. Μετάλλινα κουφάρια από τουμπαρισμένα φορτηγά, λεωφορεία και επιβατικά αυτοκίνητα γέμιζαν τους δρόμους.

Κοντοστάθηκε κάτω από την πλατιά μαρκίζα του Φοξ Ουίλτερν. Πάνω από το κεφάλι του έχασκαν σειρές από τα σπασμένα λαμπιόνια της φωτεινής επιγραφής — σαν κοφτερά γυάλινα δόντια σε ξύλινα σαγόνια. Ο Λουις Στίλμαν ένιωσε σαν να ήταν έτοιμα να σκύψουν και να τον δαγκώσουν από στιγμή σε στιγμή.

Είχε ακόμη τέσσερα τετράγωνα να καλύψει. Ο στόχος του ήταν ένα μικρό γωνιακό ντελικατέσσεν επί της Ουέστερν, τέσσερα τετράγωνα νότια της Ουίλσερ. Απόψε σκόπευε ν' αφήσει κατά μέρος τα μεγαλυ-

τερα μαγαζιά σαν το Σέηφγουέυ ή το Θρίφτμαρτ, με τα διαθέσιμα αποθέματά τους σ' εξωτικά φαγώσιμα· ένα μικρό μπακάλικο ήταν πιο πιθανό να έχει αυτά που χρειαζόταν. Γινόταν ολοένα και πιο δύσκολο να βρίσκει τα βασικά είδη διατροφής. Στα μεγάλα σουπερμάρκετ δεν απέμεναν παρά μονάχα τα πιο εξωτικά και πικάντικα είδη σε κονσέρβες και βάζα —και είχε σιχαθεί το χαβιάρι και τα στρείδια!

Διασχίζοντας την Ουέστερν, είχε σχεδόν φτάσει στο απέναντι πεζοδρόμιο όταν είδε πέρα μερικά από *εκείνα*. Αμέσως έπεσε στα γόνατα πίσω απο το σκουριασμένο όγκο μιας Ολντσμομπιλ. Η πίσω πόρτα ήταν ανοιχτή από τη μεριά του και συρθηκε στο πίσω κάθισμα του άδειου αυτοκινήτου. Τραβώντας την ασφάλεια του πιστολιού, κοίταξε προσεκτικά από το σπασμένο τζάμι στα έξι η εφτά από δαύτα που έρχονταν προς το μέρος του από το δρόμο. Ω Θεέ μου! Λες να τον ειχαν δει; Δεν μπορούσε να ε ναι σίγουρος. Ίσως ειχαν εντοπίσει την κρυψώνα του! Θα έπρεπε να έχει μεινει στον ανοιχτό δρόμο οπου τουλάχιστον θα είχε τη δυνατότητα να τρέξει. Ίσως, αν σημαδευε καλά, να προλάβαινε να σκοτώσει τα περισσότερα· αλλά, ακόμη και με το σιγαστήρα, μπορει το όπλο ν' ακουγόταν και να κατέφταναν κι άλλα. Δεν τολμουσε να πυροβολήσει εκτός κι αν ήταν σ γουρο πια ότι τον είχαν ανακαλύψει.

Πλησίασαν κι άλλο, με τα μικρά μαυριδερά κορμιά τους να γεμίζουν το πεζοδρόμιο. Ήταν έξι από δαυτα. Τσιριζαν και χοροπηδούσαν, με τα μικρά σκληρά τους στόματα ανοιχτά και τα μάτια τους να γυαλίζουν στο φεγγαρόφωτο. Ήρθαν πιο κοντά. Τα διαπεραστικά τους τσιρίγματα αυξήθηκαν και δυνάμωσαν σ' ένταση. Ακόμη πιο κοντά. Τώρα μπορούσε να διακρίνει τα κοφτερά τους δόντια και τα κολλημένα από τη βρόμα

μαλλιά. Απείχαν μονάχα λίγα μέτρα από το αυτοκίνητο.. Το χέρι του έσφιγγε ιδρωμένο τη λαβή του πιστολιού· η καρδιά του βροντούσε σαν τρελή στο στήθος του. Λίγα βήματα ακόμη...

Τώρα!

Ο Λούις Στίλμαν βούλιαξε βαριά πίσω στο σκονισμένο κάθισμα, με το πιστόλι να χαλαρώνει στο τρεμάμενο χέρι του. Τον ειχαν προσπεράσει· δεν τον είχαν δει. Οι αδύναμες, διαπεραστικές κραυγές τους απομακρύνονταν κι έσβηναν στο βάθος του δρόμου.

Η νεκρική σιγαλιά της προχωρημένης νύχτας τον τύλιξε πάλι σαν σάβανο.

Το ντελικατέσσεν αποδείχτηκε αληθινό λαχείο. Τα ράφια του ηταν σχετικά απείραχτα και ειχε να διαλέξει από μια μεγάλη ποικιλια κονσέρβες. Βρήκε ένα άδειο χαρτοκιβωτιο και άρχισε να το γεμιζει βιαστικά με κονσερβικά από το πλησιέστερο ράφι.

Ένας θόρυβος ακούστηκε πίσω του... ένα σιγανό σούρσιμο.

Ο Λούις Στίλμαν στριφογύρισε γοργά, με το πιστόλι στο χέρι.

Ένας πελώριος αγριόσκυλος τον κοίταζε, γρυλιζοντας υπόκωφα, με τα τέσσερα πόδια του τεντωμένα για επίθεση. Τα στρογγυλεμένα αυτιά του ήταν κολλημένα πίσω στο κοντότριχο κρανίο του κι ένα μικρό ρυάκι σάλιου έσταζε από τα φονικά σαγόνια του. Ο δυνατοί μυώνες του στέρνου του ζώου ήταν τεντωμένοι για το σάλτο όταν ο Στίλμαν αντέδρασε.

Ήξερε ότι δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει το όπλο του, γιατι θα το άκουγαν. Έτσι, με όλη τη δύναμη του αριστερού μπράτσου του, εκσφενδόνισε μια βαριά κονσέρβα στο κεφάλι του σκύλου. Το ζώο κλονιστηκε ζαλισμένο απο το χτύπημα και τα πόδια του λυ-

γισαν. Ο Στίλμαν άρπαξε βιαστικά το κουτί με τις προμήθειές του και όρμησε έξω στο δρόμο.

Πόσο μπορεί να κρατήσει ακόμη η τύχη μου; αναρωτήθηκε ο Στίλμαν καθώς αμπάρωνε την πόρτα πίσω του. Ακούμπησε την κούτα με τις κονσέρβες σ' ένα ξύλινο τραπέζι και άναψε την ψηλή λάμπα πετρελαίου που ήταν δίπλα. Η τρεμουλιαστή πορτοκαλιά φλόγα φώτισε το στενό, χαμηλοτάβανο δωμάτιο.

Δυο φορές απόψε, του είπε ο εαυτός τους, δυο φορές κατάφερες να τους ξεφύγεις —και θα μπορούσαν εύκολα να σ' έχουν δει και τις δυο αν έψαχναν ειδικά για σένα. Δεν ξέρουν ότι είσαι ζωντανός. Αλλά έτσι και το μάθαιναν...

Ο Στίλμαν ανάγκασε τις σκέψεις του ν' αλλάξουν κανάλι από αυτό το ενδεχόμενο, να ξεχάσουν τη φρίκη της κατάστασης. Άρχισε ν' αδειάζει γοργά το χαρτοκιβώτιο, τακτοποιώντας τις κονσέρβες στο μεγάλο ράφι στον αντικρινό τοίχο της παράγκας.

Η σκέψη του πέταξε πάλι στις γυναίκες, σε μια κοπέλα που την έλεγαν Τζόαν και στο πόσο την αγαπούσε...

Ο κόσμος του Λούις Στίλμαν ήταν νοτερός και σκοτεινός· ήταν στενός και οι κρύοι πέτρινοι τοίχοι του τον πλάκωναν καθώς βάδιζε. Περπατούσε εδώ και κάμποσες ώρες· μερικές φορές έτρεχε, γιατί ήξερε ότι έπρεπε να κρατά τα πόδια του σε φόρμα, αλλά τώρα περπατούσε, ακολουθώντας τη στενή κίτρινη δέσμη του σκεπασμένου του φαναριού. Έψαχνε.

Απόψε, σκέφτηκε. Ίσως να βρω και κάποιον άλλον σαν κι εμένα. Δεν μπορεί, σίγουρα *κάποιος* θα έχει απομείνει εδώ· κάποιον θα βρω αν συνεχίσω να ψάχνω. *Πρέπει* να βρω κάποιον!

Αλλά ήξερε ότι δεν υπήρχε τέτοια ελπίδα. Ήξερε ότι το μόνο που υπήρχε μπροστά του στις ατέλειωτες σήραγγες των υπονόμων ήταν παγωνιά και κενό.

Επί τρία χρόνια έψαχνε να βρει κάποιον άλλο, άντρα ή γυναίκα, σε τούτο τον κόσμο κάτω από την πόλη. Επί τρία χρόνια τριγύρνούσε στα χίλια τριακόσια χιλιόμετρα των υπονόμων που απλώνονταν κάτω από την επιδερμίδα του Λος Άντζελες σαν φλέβες στο κορμί ενός γίγαντα. Αλλά δεν είχε βρει τίποτα. *Τίποτα.*

Ακόμη και τώρα, ύστερα από τόσες μέρες και νύχτες έρευνας, αρνιόταν να δεχτεί σαν αλήθεια το γεγονός ότι ήταν μόνος, ότι ήταν ο τελευταίος ζωντανός άντρας σε μια πόλη εφτά εκατομμυρίων...

Η πανέμορφη γυναίκα στεκόταν σιωπηλή από πάνω του. Τα μάτια της έλαμπαν απαλά στο σκοτάδι· τα υπέροχα κόκκινα χείλη της χαμογελούσαν. Το σαν άσπρος αφρός φόρεμά της στροβιλιζόταν και ανέμιζε αδιάκοπα γύρω από την ακίνητη μορφή της.

«Ποια είσαι;» τη ρώτησε, με τη φωνή του απόμακρη, εξωπραγματική.

«Έχει καμιά σημασία, Λούις;»

Τα λόγια της, σαν τέσσερα βότσαλα που έπεφταν σε μια γαλήνια λιμνούλα, αναταραξαν την ψυχή του, απλώνοντας κυματάκια σ' όλο του το είναι.

«Όχι», αποκρίθηκε. «Τίποτα δεν έχει σημασία πια παρά μονάχα το ότι βρήκαμε ο ένας τον άλλο. Θεέ μου, ύστερα από τόσους μήνες και χρόνια μοναξιάς και προσμονής! Νόμιζα ότι ήμουν ο τελευταίος, ότι ποτέ δε θα ζούσα για να δω—»

«Σώπα, αγαπημένε μου». Η γυναίκα έσκυψε να τον φιλήσει. Τα χείλη της ήταν υγρά και βελούδινα. «Είμαι εδώ τώρα»

Εκείνος άπλωσε το χέρι του στο μάγουλό της, αλλά η γυναίκα ξεθώριαζε ήδη, σβήνοντας στο σκοτάδι. Με μια κραυγή απόγνωσης, προσπάθησε να φτάσει το απλωμένο χέρι της. Αλλά εκείνη είχε χαθεί και τα δάχτυλά του άγγιξαν τον τραχύ και νοτερό τσιμεντένιο τοίχο.

Κάτι ξέφτια ασπριδερής ομίχλης έσβηναν στροβιλίζοντας πέρα στα βάθη της σήραγγας.

Βροχή. Μέρες βροχής. Οι υπόνομοι ήταν φτιαγμένοι για να τα βγάζουν πέρα με κατακλυσμούς, έτσι ο Λούις Στίλμαν δεν ανησυχούσε ιδιαίτερα. Είχε φτιάξει ψηλά την παράγκα του, ένα μέτρο πάνω από το δάπεδο της σήραγγας, και ποτέ το νερό δεν είχε ανέβει ως το ύψος αυτό. Αλλά δεν του άρεσε ο θόρυβος της βροχής όπως έφτανε εδώ κάτω· μια ενορχήστρωση από μπουμπουνητά που αντιλαλούσε στις σήραγγες, ένα συνεχές βροντοκόπημα, ενισχυμένο και αδιάκοπο. Και επειδή δεν ήταν δυνατό να κάνει τις καθημερινές γύρες του, διάβαζε περισσότερο απ' ό,τι συνήθως. Διηγήματα των Ουέλτυ, Γκόρντιμερ, Απντάικ, Ίρβιν Σω και Χέμινγκγουέυ· ποιήματα των Φροστ, Λόρκα, Σάντμπεργκ, Μιλλέυ και Ντυλαν Τόμας. Ήταν παράξενο πόσο εξωπραγματικός φαινόταν τούτος ο τωρινός κόσμος όταν διάβαζε τα λόγια τους. Αλλά αυτή η εξωπραγματικότητά του δεν κρατούσε για πολύ· αμέσως μόλις έκλεινε το βιβλίο, η μοναξιά και οι φόβοι του επέστρεφαν δριμύτεροι. Ευχήθηκε να σταματούσε σύντομα αυτή η βροχή.

Ο Λούις Στίλμαν έτρεχε, έτρεχε κάτω στην ατέλειωτη σήραγγα. Πίσω του το λεφούσι από τις μικροσκοπικές σκιές έπιανε από τον ένα τοίχο ως τον άλλο οι ψιλές, τσιριχτές κραυγές τους, διπλασιασμένες και τριπλασιασμένες από τους αντίλαλους, τρυπούσαν τ' αυτιά του. Γαμψά δάχτυλα απλώνονταν να τον αρπάξουν· στο σβέρκο του ένιωθε λαχανιαστές ανάσες, σαν καυτούς αχνούς. τα πνευμόνια του κόντευαν να σπάσουν από την τρεχάλα, με το κορμί του να καίγεται ολάκερο.

Κοίταξε κάτω στα πόδια του που ανεβοκατέβαιναν γοργά, κάνοντας τη δουλειά τους με την ακρίβεια πιστονιών. Άκουγε τα κοφτά κλαπ-κλαπ από τα τακούνια του στο δάπεδο της σήραγγας. Εγώ μπορεί να πεθάνω την οποιαδήποτε στιγμή, σκέφτηκε, αλλά τα *πόδια* μου θα καταφέρουν να ξεφύγουν! Θα συνεχίσουν να τρέχουν σε τούτους τους ατέλειωτους υπονόμους δίχως να πιαστούν ποτέ. Κινούνται τόσο γοργά ενώ το υπόλοιπο αργοκίνητο κορμί μου ταλαντεύεται άχαρα από πάνω τους, κουράζοντάς τα —εξοργίζοντάς τα. Πόσο θα πρέπει να με μισούν τα πόδια μου! Θα πρέπει να τους συμπεριφέρομαι ευγενικά και να πηγαίνω με τα νερά τους, έτσι ώστε να με μεταφέρουν με ασφάλεια. Πόσο ωραία τρέχουν, με τόση μαεστρία και στυλ!

Ύστερα ένιωσε τον εαυτό του να χωρίζεται στα δυο. Τα πόδια του ξεκολλούσαν από το υπόλοιπο κορμί του. Άφησε μια κραυγή φρικης, κουνώντας υστερικά τα χέρια του και ικετεύοντας τα πόδια του να μην τον εγκαταλείψουν πίσω. Αλλά εκείνα, εντελώς ανελέητα, συνέχισαν ν' αποχωρίζονται από τον κορμό του. Σ' ένα αποκορύφωμα αβάσταχτου τρόμου, ο Λούις Στιλμαν ένιωσε να γέρνει και να γκρεμίζεται προς το υγρό δάπεδο —ενώ τα πόδια του συνέχιζαν να τρέχουν σαν άγρια ζώα, με εντελώς δική τους ζωή. Άνοιξε το στόμα του, ψηλά πάνω από εκείνα τα σχιζοφρενικά πόδια, και ούρλιαξε.

Τελειώνοντας τον εφιάλτη.

Ανακάθισε μουδιασμένα στο ράντζο του, λουσμένος στον ιδρώτα. Τραβηξε αναρριγώντας μια βαθιά ανάσα και άπλωσε το χέρι για ένα τσιγάρο, που το άναψε με δάχτυλα που έτρεμαν.

Οι εφιάλτες του χειροτέρευαν Καταλάβαινε ότι το μυαλό του επαναστατούσε όταν κοιμόταν, εκδηλώνοντας τη νύχτα τους φόβους που είχαν συσσωρευτεί κατά τη διάρκεια της μέρας.

Για μια ακόμη φορά το μυαλό του πέταξε στην αρχή πριν έξι χρόνια, στο γιατί ήταν ακόμη ζωντανός Το ξένα διαστημόπλοια είχαν χτυπήσει τη Γη ξαφνικά και απροειδοποιητα. Η επίθεσή τους ήταν διεξοδικη και θανάσιμη —εξοντώνοντας κάθε άντρα και γυναικα της Γης. Αλλά λίγοι θα πρεπε να είχαν επιζήσει ήταν βέβαιος γι' αυτό Ποτέ δεν είχε συναντήσει κανέναν, αλλα ήταν σιγουρος ότι υπήρχαν κι άλλοι επιζώντες Το Λος Αντζελες δεν ήταν δα και ολόκληρος ο κόσμος· αφού είχε γλιτωσει αυτός θα πρέπει να είχαν γλιτώσει κι άλλοι κάπου στον πλανήτη Όταν χτυπησαν τα εξωγή να όντα, ο Στιλμαν δούλευε μόνος στους υπονόμους, ολοκληρώνοντας μια ειδική εργασια για την τεχνική εταιρία του στη σήραγγα Β Στ αυτιά του αντηχουσε ακόμη ο αλλόκοτος ήχος από εκείνα τα τεράστια σκάφη και μπορούσε ακόμη να νιώσει τη φοβερή κάψα από το διαβα τους.

Η πείνα τον είχε αναγκάσει να βγει, για ν' ανακαλυψει ότι ήταν κάτι το μοναδικό και το αξιοπερίεργο Ο τελευταιος ζωντανός άντρας Για τρία χρόνια δεν τον είχαν πειράξει. Είχε δουλέψει μαζι τους, τα ειχε διδαξει πολλά πραγματα και είχε προσπαθήσει να κερδίσει την εμπιστοσυνη τους Αλλά, τελικά, κάποια από δαύτα είχαν αρχίσει να τον μισούν, να τον ζηλεύουν για τις σχέσεις του με τα άλλα Ευτυχως είχε προλαβει να ξεφύγει στους υπονόμους. Αυτό είχε συμβεί πριν τρία χρόνια και ήδη τον είχαν ξεχάσει.

Οι μετέπειτα εξορμήσεις του στο επιφανειακό επίπεδο της πόλης γίνονταν πάντα νύχτα —και ποτέ δεν επιχειρούσε εξόδους αν πρώτα δε λιγόστευαν επικίνδυνα οι προμήθειές του Ειχε κατασκευάσει τούτη την παράγκα ακριβώς κάτω και πλάι από μια σχάρα του δρόμου —όχι τόσο κοντά ωστε να κινδυνεύει να τον δουν, αλλ' αρκετά κοντά για να περνά λίγο φως στη διάρκεια της μέρας Είχε πεθυμησει τη ζεστή αίσθηση του ήλιου στο κορμι του σχεδόν όσο και την ανθρωπινη συντροφιά, αλλά δεν τολμούσε να ξεμυτισει από τους υπονόμους τη μέρα.

Όταν κόπασε η βροχή, ζάρωσε κάτω από τη σχάρα του δρόμου για να ρουφήξει όσο γινόταν περισσότερο από το φιλτραρισμένο ηλιόφωτο. Αλλά οι αχτίδες ήταν αδυναμες και η λιγοστη ζεστασιά τους απλώς δυνάμωσε τη λαχτάρα του να νιωσε λευτερη τη λιακάδα στους γυμνούς ώμους του.

Τα όνειρα... πάντοτε τα όνειρα.

«Κρυώνεις, Λούις;»

«Ναι, ναι, κρυώνω».

«Τότε πήγαινε έξω, καλέ μου Έξω στον ήλιο»

«Δεν μπορώ. Δεν μπορώ να βγω έξω».

«Μα το Λος Άντζελες είναι ο κόσμος σου, Λούις! Είσαι ο τελευταίος άντρας εδω Ο τελευταίος στον κόσμο».

«Ναι, αλλά τώρα είναι όλος δικός τους. Ο κάθε δρόμος και το κάθε κτιριο τους ανηκουν Δε θα με αφηναν να ζήσω έξω Θα πέθαινα Θα με σκότωναν».

«Πήγαινε έξω Λουις». Η βελουδένια ονειρική φωνή έσβηνε αργά. «Έξω στον ήλιο, αγαπημένε μου Μη φοβάσαι»

Εκεινη τη νύχτα έμεινε αγναντεύοντας το φεγγάρι μέσα από τα σίδερα της σχάρας του δρόμου για κάπου μια ωρα. Ήταν στρογγυλό κι ολόνιομο, σαν μια πελώρια κίτρινη λάμπα στο σκοτεινό ουρανό και, για πρώτη φορά εδώ και χρόνια, η σκέψη του πέταξε στο Γήπεδο των Μπλουζ του Κάνσας Σίτυ Του άρεσε να παρακολουθει τους αγωνες μαζι με τον πατερα του κατω από τους πελωριους προβολείς όταν το γήπεδο φάνταζε σαν λίμνη σκεπασμένη με άσπρη φωτεινή πάχνη και οι παιχτες ονειρικοι κι εξωπραγματικοί. Πάντοτε το νυχτερινό μπέηζμπολ του φαινόταν σαν ένα μαγικό παιχνίδι, τότε που ήταν παιδί.

Έρχονταν στιγμές που έκανε εντελώς τρελές σκέψεις. Έρχονταν στιγμές, κάποιες νυχτες σαν κι αυτή, όταν η μοναξιά τον έπνιγε σαν σφιγμένη γροθιά και δεν μπορούσε πια να την αντέξει άλλο, τόσο που σκεφτόταν ν' απαγάγει ένα από εκεινα τα πλάσματα και να το πάρει κάτω στους υπονόμους μαζι του Το καθενα τους ξεχωριστά μπορούσε να το κουμαντάρει Μετά θυμόταν τ' αστραφτερά άγρια μάτια τους, με τη θηριώδη μοχθηρια τους, και συνειδητοποιούσε πόσο αδύνατο ήταν αυτό που σκεφτόταν Αν κάποιο από δαυτα εξαφανιζόταν ξαφνικά και δίχως ίχνη, σίγουρα τα υπόλοιπα κάτι θα υποψιάζονταν Ύστερα θ' αρχιζαν να τον ψάχνουν —και όλα θα τέλειωναν τότε.

Ο Λούις Στίλμαν έγειρε πίσω στο μαξιλάρι. Έκλεισε τα μάτια του και προσπαθησε να μην ακουει τα μακρινά ουρλιαχτά, τις στριγκές και διαπεραστικές τους κραυγές που έφταναν αχνά από το δρόμο πανω απ' το κεφάλι του.

Κάποτε τον πήρε ο ύπνος.

Πέρασε το απόγευμά του με χάρτινες γυναίκες Ξεφύλλιζε τις κιτρινισμένες σελίδες από παλιά περιοδικά μόδας, χαζεύοντας όλα εκείνα τα έντεχνα φωτογραφημένα μενεκέν με τις υπέροχες τουαλέτες. Ήταν λεπτές και γοητευτικές αυτές οι χάρτινες γυναίκες, με τα λαμπερά σαγηνευτικά μάτια τους και τα τέλεια χαμόγελα, όλο χαρη και φρεσκάδα, όλο λάμψη και κομψότητα. Άγγιζε τις εικόνες τους με απαλά δάχτυλα, χαιδεύοντας τα χάρτινα καστανόξανθα μαλλιά, λες και σαν με κάποιο μαγικό τρόπο θα μπορουσε να τους χαρίσει ζωη Ωστόσο, ήταν πιο εύκολο να φαντάζεται ότι αυτές οι γυναικες ποτέ δεν είχαν ζήσει *στ' αληθεια* —ότι ήταν απλώς ζωγραφισμένες με μεγάλη λεπτομέρεια από πονηρούς καλλιτέχνες που ήθελαν να τους δωσουν την ψευδαισθηση της φωτογραφίας.

Δεν του άρεσε να θυμάται αυτές τις γυναίκες ή το πώς είχαν πεθάνει.

«Μια πρόποση στο θάρρος», χαμογέλασε ο Λούις Στίλμαν, σηκωνοντας ψηλα το ποτήρι με το κρασί του Το ποτό λαμπυρισε με βαθύ άλικο χρώμα στο φως της λάμπας «Στο θάρρος και στον άντρα που πραγματικά το κατέχει!» Αδειασε το ποτήρι και μετά βιάστηκε να το ξαναγεμίσει, από μια ψηλή μπουκάλα στο τραπεζι δίπλα στο ράντζο του.

«Δε θα με συνοδέψεις, κύριε Χ » ρωτησε την καθιστή μορφή που ηταν σκυμμένη στο τραπέζι, με το κεφάλι πάνω στα διπλωμένα μπράτσα της «Ή μήπως θα πρέπει να πιω μόνος;»

Η μορφή δεν απάντησε.

«Ε, τότε— » Άδειασε το ποτήρι και το άφησε κάτω. «Ω ξέρω όλα εκεινα που υποτίθεται ότι πρέπει να κάνει ένας άντρας Να νικήσει μόνος Να κατατροπωσει αβοήθητος ολάκερο αυτον τον αναθεματισμένο κόσμο. Αν υπάρχει κάπου ένα ψάρι μεγάλο σαν βουνό

και κακό σαν το διάβολο, τότε ο άντρας που 'ναι παλικάρι υποτίθεται ότι θα πρέπει να πάει και να το αντιμετωπίσει, σωστά; Σύμφωνοι, κύριε Χ, αλλά τι κάνει το παλικάρι μας όταν όλος ο κόσμος είναι *γεμάτος* με τέτοια ψάρια. Μπορεί να τα νικήσει όλα, Ένας άνθρωπος; Μόνος, Ασφαλώς και δεν μπορεί. Όχι, αγαπητέ μου. Ούτε να το συζητάς!»

Ο Στίλμαν προχώρησε τρικλίζοντας προς ένα ράφι στη γωνιά της μικρής παράγκας και πήρε από εκεί ένα λεπτό βιβλίο.

«Να το, κύριε Χ Το αριστούργημά σου. Το πιο καλό και ξεκάθαρο που έγραψες ποτέ —*Ο Γέρος και η Θάλασσα*. Σ' αυτό έδειξες πώς μπορεί ένας άντρας να τα βάλει με ολάκερο τον καταραμένο ωκεανό». Κοντοστάθηκε, με τη φωνή του να σπάζει και να γίνεται σχεδόν υστερική. «Λοιπόν, στο Θεό σου, δείξε μου, *τώρα* πώς να πολεμήσω τούτο τον ωκεανό, Ο ωκεανός μου είναι γεμάτος με τα πιο θανάσιμα ψάρια κι είμαι ένας και μοναχός σ' αυτόν Άντε, είμαι έτοιμος, σ' ακούω»

Η καθιστή μορφή παρέμεινε βουβή.

«Σ' έπιασα εδώ, έτσι, κύριε Χ· Δεν έχεις απάντηση σ' αυτό, ε, Το θάρρος δεν αρκεί πάντα. Ο άνθρωπος δε φτιάχτηκε να ζει μόνος ή ν' αγωνίζεται μόνος —ή και να πίνει μόνος. Ακόμη κι αν κατέχει όλο το κουράγιο του κόσμου, ελάχιστα μπορεί να κάνει μόνος πριν τα βροντήσει όλα κάτω. Ναι, σου λέω ότι είναι μάταιο Σου λέω, άει στο διάολο κι εσύ και το βιβλίο σου»

Ο Λούις Στίλμαν εκσφενδόνισε το βιβλίο ίσια στο κεφάλι της ασάλευτης μορφής. Το θύμα σκόρπισε στην καρέκλα του· τα μπράτσα του γλίστρησαν από το τραπέζι και έπεσαν μένοντας κρεμασμένα εκεί Ήταν γεμάτα κουρέλια, δίχως καν χέρια στις άκρες.

Ολοένα και πιο συχνά, ο Στίλμαν έπιανε τις σκέψεις

του να γλιστρούν προς τη θύμηση του πατέρα του, προς τους μεγάλους περιπάτους τους στη φεγγαράδα της εξοχής του Μιζούρι, τις κυνηγετικές τους εκδρομές και τις ζεστές υπαίθριες φωτιές τα βράδια, τα πυκνά δάση, πλούσια και καταπράσινα το καλοκαίρι. Θυμόταν τις ελπίδες που έτρεφε γι' αυτόν ο πατέρας του και ξανάρχονταν συχνά στο μυαλό του τα λόγια που του επαναλάμβανε εκείνος ο ψηλός, ψαρομάλλης άντρας.

«Θα γίνεις ένας καλός γιατρός, Λούις Αν μελετήσεις και δουλέψεις σκληρά, θα πετύχεις. Το ξέρω ότι θα πετύχεις».

Θυμόταν τα μεγάλα χειμωνιάτικα βράδια μελέτης στο μεγάλο μαονένιο γραφείο του πατέρα του, τότε που κόπιαζε πάνω από ιατρικά βιβλία και περιοδικά, κρατώντας σημειώσεις, ταξινομώντας και αναταξινομώντας τις γνώσεις στο μυαλό του. Θυμόταν ιδίως ένα συγκεκριμένο έργο, τη μνημειώδη τρίτομη χειρουργική του Έρικσον, πολυτελώς δεμένη και με χρυσά γράμματα Πάντοτε αγαπούσε εκείνους τους τόμους, περισσότερο από κάθε άλλο.

Τι είχε πάει στραβά στο δρόμο αυτό, Για κάποιο λόγο τ' όνειρο είχε ξεθωριάσει το φωτεινό ιδανικό είχε σβήσει και χαθεί. Ύστερα από ένα χρόνο ιατρικής στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνια είχε εγκαταλείψει τη σχολή. Είχε αποθαρρυνθεί και παρατήσει το πανεπιστήμιο για να πιάσει χειρωνακτική δουλειά σε μια τεχνική εταιρία Τι ειρωνεία της τύχης που η απόφαση αυτή του είχε σώσει τη ζωή! Είχε θελήσει να δουλέψει με τα χέρια του, να ιδρώνει και να κοπιάζει με τους μυώνες του κορμιού του Ήθελε να κερδίσει αρκετά λεφτά για να παντρευτεί την Τζόαν και ίσως αργότερα, θα ξανανύριζε να τελειώσει τις σπουδές του. Όλα αυτά, οι λόγοι που είχε παρατήσει τα μαθήματα, η α-

πογοήτευση του πατέρα του, φαίνονταν τόσο μακρινά τωρα!

Τώρα, τούτη τη στιγμή, ένιωσε να τον κυριεύει μια ακατανίκητη επιθυμία, μια λαχτάρα να ξαναδιαβάσει τις σελίδες του Έρικσον για μια ακόμη φορά, να ξαναπλάσει, έστω και για μια φευγαλέα στιγμή τη θαλπωρή και την ευτυχία των παιδικών του χρόνων.

Είχε δει κάποτε ένα σετ της σειράς στο δεύτερο όροφο του βιβλιοπωλείου του Πίκγουικ στο Χόλλυγουντ, στο τμήμα των μεταχειρισμένων. Κατάλαβε ότι δεν μπορούσε ν' αντισταθεί στον πειρασμό να πάει ως εκεί και να φέρει τα βιβλία πίσω στον υπόνομό του. Ήταν μια επικίνδυνη και ανόητη επιθυμία, αλλά ήξερε ότι θα υπέκυπτε σ' αυτή. Παρά τον άμεσο κίνδυνο του θανάτου, θα πήγαινε να πάρει τα βιβλία απόψε. Ναι, *απόψε.*

Η μια γωνία της παράγκας του Λούις Στίλμαν ήταν αφιερωμένη στα όπλα του. Το καμάρι του, ένα οπλοπολυβόλο Τόμπσον, το είχε πάρει από την αποθήκη της αστυνομίας του Λος Άντζελες. Εκτός από το Τόμπσον υπήρχαν δυο αυτόματα ντουφέκια, ένα Λούγκερ, ένα Κολτ 45 κι ένα πιστόλι Χόρνετ 22 εφοδιασμένο με σιγαστήρα. Πάντοτε κουβαλούσε το μικρότερο πιστόλι σε θήκη μασχάλης, αλλά δε συνήθιζε να παίρνει μαζί του στην πόλη κανένα από τα πιο βαριά όπλα. Απόψε, όμως, τα πράγματα ήταν διαφορετικά.

Οι υπόνομοι σταματούσαν περίπου τρια χιλιόμετρα πριν από το Χόλλυγουντ, πράγμα που σήμαινε ότι θα είχε να καλύψει μια μεγάλη και ιδιαίτερα επικίνδυνη διαδρομή πριν φτάσει στο βιβλιοπωλειο. Έτσι αποφάσισε να πάρει μαζί του κι ένα ντουφέκι Σάβιτζ 30, χώρια από το μικρό πιστόλι.

Είσαι ηλίθιος, Λούις, είπε στον εαυτό του καθώς

έβγαζε το καλολαδωμένο Σάβιτζ από τη δερμάτινη θήκη του. Να ρισκάρεις τη ζωή σου για μερικά βιβλία! Είναι *τόσο* σημαντικά; Ναι, απάντησε ένα άλλο μέρος του εαυτού του, είναι *τόσο* σημαντικά. Τα θέλεις αυτά τα βιβλία, δεν τα θέλεις; Τότε *πήγαινε* να πάρεις αυτό που θέλεις. Αν ο φόβος δε σ' αφήνει να κάνεις αυτό που πραγματικά θέλεις, αν ο φόβος σε κρατάει κρυμμένο σαν το ποντίκι στο σκοτάδι, τότε είσαι κάτι χειρότερο κι από δειλός. Είσαι προδότης, γιατί προδίνεις τον εαυτό σου και τον πολιτισμό που εκπροσωπείς. Αν ένας άντρας θέλει κάτι και αυτό το κάτι είναι καλό, τότε πρέπει να προσπαθήσει να το αποκτήσει όποιο κι αν είναι το τίμημα —ή αλλιώς να αποποιηθεί το δικαίωμα να λέγεται άντρας. Είναι καλύτερα να πεθαίνεις με κουράγιο παρά να ζεις σαν δειλός.

«Α, φίλε Χέμινγκγουέη», ψιθύρισε ο Στίλμαν, χαμογελώντας με τις ιδέες του τις σκέψεις. «Βλέπω ότι ξαναγύρισες να μου κάνεις παρέα. Βλέπω ότι τα λόγια σου βρήκαν τελικά γόνιμο έδαφος. Εντάξει λοιπόν —ας ξεκινήσουμε να κυνηγήσουμε το ψάρι μας, ας πάμε να το αναζητήσουμε. Ίσως ο ωκεανός να έχει μπουνάτσα απόψε...»

Κρεμώντας το βαρύ ντουφέκι στον ώμο του, ο Λούις Στίλμαν πήρε το δρόμο του στις σήραγγες.

Έτρεχε στον κρύο νυχτερινό αέρα. Τώρα χορτάρι, τώρα πεζοδρόμιο, τωρα πάλι χορτάρι κάτω από τα πόδια του. Κινούμενος από σκιά σε σκιά, περνώντας αθόρυβα μπροστά από μαγαζιά και θέατρα, έτρεχε κάτω από το κρύο ψηλό φεγγάρι. Ακολούθησε τη λεωφόρο Σάντα Μόνικα, μετά τη Χάιλαντ, μετά τη Χόλλυγουντ και τέλος —ύστερα από μια αιωνιότητα καρδιοχτυπια— έφτασε στο βιβλιοπωλείο.

Το Πίκγουικ.

Ο Λούις Στίλμαν, με το ντουφέκι κρεμασμένο στον

έναν ωμο, το μικρό αυτόματο πιστόλι να γυαλίζει στο χέρι του, προχώρησε αθόρυβα στο εσωτερικό του μαγαζιού.

Τα μάτια του αντίκρισαν ένα χάρτινο πεδίο μάχης Στο φιλτραρισμένο φεγγαρόφωτο ειδε ενα λευκό χαλί από φύλλα κουρελιασμένων τόμων σκόρπια σ' όλο τα πάτωμα του ισόγειου. Ο Στίλμαν ανατρίχιασε Μπορούσε να φανταστεί εκείνα τα πλάσματα, να τσιρίζουν και να ψαχουλεύουν στα ράφια, πετώντας ξέφρενα τα βιβλία εδώ κι εκεί στο πάτωμα ή το ένα στο άλλο. Ξεφωνιζοντας, σκίζοντας καταστρέφοντας.

Και οι άλλοι όροφοι, *Πώς να ήταν το ιατρικό τμήμα*

Προχώρησε προς τις σκάλες, με τα σκόρπια χαρτιά να τριζοβολούν σαν ξερά φθινοπωρινά φυλλα κάτω από τα πόδια του και ανέβηκε τρέχοντας τα λιγα σκαλιά ως τον ημιόροφο. Το ίδιο χάος!

Συνέχισε γοργά προς το δευτερο πατωμα σκοντάφτοντας και τρέμοντας στη σκέψη τού τι μπορουσε να έβρισκε εκεί Με την καρδιά του να χτυπά τρελά έφτασε στο κεφαλόσκαλο και κοιταξε ολόγυρα στο μισοσκόταδο.

Τα βιβλία ήταν άθικτα Φαίνεται ότι ειχαν κουραστει από το παιχνίδι τους πριν φτάσουν ως εδω

Ξεκρέμασε το ντουφέκι από τον ωμο του και το ακουμπησε κοντά στη σκάλα Ένα πυκνό στρωμα σκόνης σκέπαζε τα πάντα γυρω του και σηκωνόταν σε σύννεφα καθως βάδιζε ανάμεσα στις προθήκες Μια νοτερή αίσθηση πλανιόταν στην ατμόσφαιρα, μια μυρωδιά μούχλας και εγκατάλειψης.

Ο Λούις Στίλμαν κοντοστάθηκε μπροστά στη δυσδιάκριτη πινακίδα. ΙΑΤΡΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ. Όλα ήταν ακριβώς όπως τα θυμόταν. Ρίχνοντας στη θήκη του το μικρό πιστόλι, άναψε ένα σπίρτο σκιάζοντας τη φλόγα με την παλάμη του καθώς βάδιζε μπροστά από τις σε-

ρές με τους ξεθωριασμένους τίτλους. Άντισον Γκάρτερ... Ενράιτ... *Έρικσον.* Κράτησε απότομα την ανάσα του Και οι τρεις τόμοι, με τα χρυσά τους γράμματα θαμπά από τη σκόνη αλλά ολοκάθαρα, στέκονταν εκεί ψηλά και στη σωστή σειρά τους στο ράφι.

Προσεκτικά, ο Λούις Στίλμαν τράβηξε στο σκοτάδι έναν έναν τόμο, τινάζοντας τη σκόνη από πάνω τους Τελικά και τα τρία βιβλία κουρνιαζαν καθαρα και βαριά στην αγκαλιά του.

Λοιπόν, τα κατάφερες Βρήκες τα βιβλία και τώρα σου ανήκουν.

Χαμογέλασε, βλέποντας με τη φαντασία του τη στιγμή που θα μπορουσε να καθισει στο τραπέζι με το θησαυρό του, απολαμβάνοντας ξανά τις θαυμαστές σελίδες.

Βρήκε ένα άδειο χαρτόκουτο στο πισω μέρος του μαγαζιού και τοποθέτησε τα βιβλια μέσα. Επιστρέφοντας στις σκάλες, κρέμασε πάλι το ντουφέκι στον ωμο του και άρχισε να κατεβαινει προς το ισόγειο.

Μέχρι στιγμής, αναλογιστηκε, στάθηκα τυχερός

Αλλά τη στιγμή που το πόδι του Λούις Στίλμαν άγγιζε το τελικό σκαλι, η τύχη του τον εγκατελειψε

Ολόκληρο το ισόγειο μυρμήγκιαζε από δαύτα!

Σουρσουρίζοντας σαν σμάρι από πελωρια έντομα, γλιστρώντας προς το μέρος του, με τα μάτια τους να γυαλίζουν στο μισοσκόταδο, συνέκλιναν όλα προς τη σκάλα. Τον περίμεναν.

Ξαφνικά τα βιβλια έπαψαν να έχουν οποιαδήποτε σημασια. Το μόνο που μετρουσε τωρα ήταν η ζωή του και τιποτε άλλο Έκανε πισω, πάνω στο σκληρό ξύλο της κουπαστής και το κουτί των βιβλιων γλιστρησε αργά από τα χέρια του Εκείνα είχαν σταματήσει στη βάση της σκάλας στέκονταν εκεί σιωπηλά, κοιτάζοντάς τον με μάτια που άστραφταν από μίσος.

Αν καταφέρεις να φτάσεις στο δρόμο είπε ο Στίλμαν στον εαυτό του, υπάρχει ακόμη κάποια ελπίδα να τους ξεφύγεις. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να περάσεις από ανάμεσά τους και να φτάσεις στην πόρτα. Εντάξει, λοιπόν, *πάρε τα πόδια σου.*

Ο Λούις Στίλμαν πάτησε τη σκανδάλη του αυτόματου πιστολιού Δυο από δαυτα έπεσαν από τις σφαίρες του καθώς ο Στίλμαν ορμούσε ανάμεσά τους.

Ένιωσε κοφτερά νύχια να γαντζώνονται στο πουκάμισό του και άκουσε το ύφασμα να σκίζεται από το τράβηγμα Συνέχισε να πυροβολε με το μικρό αυτόματο στο σωρό, και τρία ακόμη έπεσαν από το χαλάζι των μολυβιών σκούζοντας από πόνο κι έκπληξη. Τ' άλλα έκαναν πίσω, τσιρίζοντας, τρέχοντας προς την πόρτα.

Το πιστόλι ήταν άδειο τώρα. Το πέταξε πέρα, ξεκρεμώντας το βαρύ Σάβιτζ από τον ώμο του καθώς έβγαινε στο δρόμο Ο νυχτερινός αέρας, φρέσκος και ψυχρός στα πνευμόνια του, τον αναζωογόνησε σαν μια δόση ελπίδας.

Μπορεί ακόμη να τα καταφέρω, σκέφτηκε ο Στίλμαν καθώς πηδούσε από το πεζοδρόμιο και άρχιζε να τρέχει στο δρόμο. Αν εκείνοι οι πυροβολισμοί δεν ακούστηκαν παραπέρα, εξακολουθώ να έχω το αβαντάζ Τα πόδια μου είναι πιο γερά μπορώ να τα ξεπεράσω στην τρεχάλα.

Αλλά η τύχη τον είχε εγκαταλείψει εντελώς εκείνη τη νύχτα. Κοντά στη διασταύρωση της Χόλλυγουντ με τη Χάιλαντ, ένα καινούριο λεφούσι τους πλημμύρισε το δρόμο τρέχοντας προς το μέρος του.

Έπεσε στο ένα γόνατο και άρχισε να ρίχνει στο ψαχνό, με το Σάβιτζ να κλοτσά στα χέρια του. Σκόρπισαν δεξιά κι αριστερά.

Άρχισε να τρέχει σταθερά στο μέσο της λεωφόρου Χόλλυγουντ, χρησιμοποιώντας το κοντάκι από το βαρύ ντουφέκι σαν ρόπαλο κάθε φορά που τον ζύγωνε κάποιο. Καθώς πλησίαζε στη Χάιλαντ, τρία από δαύτα πετάχτηκαν ακριβώς μπροστά στο δρόμο του Ο Στίλμαν πυροβόλησε. Το ένα διπλώθηκε στα δυο, πέφτοντας τυφλά πάνω στην οδοντωτή σπασμένη τζαμαρία μιας βιτρίνας. Ένα άλλο τον άρπαξε από το ρούχο καθώς έστριβε τη γωνιά, αλλά κατάφερε να του ξεφύγει.

Ο δρόμος μπροστά ήταν ανοιχτός Τώρα τα πολύ πιο γερά πόδια του μπορούσαν να γίνουν το μεγάλο του ατού Τρία χιλιόμετρα. Θα μπορούσε να τα καλύψει πριν τον στριμώξουν τ' άλλα;

Έτρεχε, ξαναγεμίζοντας και πυροβολώντας Ο ιδρωτας μούσκευε το πουκάμισό του κι έτρεχε ποτάμι από το πρόσωπό του, κάνοντας τα μάτια του να τσούζουν Θα είχε διανυσει ενάμιση χιλιόμετρο Τη μισή απόσταση ως τους υπονόμους Χάρη στα γοργά πόδια του τα είχε αφήσει πίσω.

Αλλά όλο και περισσότερα ξεφύτρωναν από παντού, τραβηγμένα από τους πυροβολισμούς Ξεχύνονταν από παρόδους, μαγαζιά και σπίτια.

Η καρδιά κόντευε να σπάσει στο στήθος του και η ανάσα του έβγαινε λαχανιαστή. Πόσα από δαύτα ήταν τωρα ολόγυρά του; Εκατό, Διακόσια, Κι έρχονταν κι άλλα. Ω Θεέ μου!

Δάγκωσε το κάτω χείλος του ώσπου ένιωσε την αρμυρή γευση του αίματος στη γλώσσα. Δεν υπάρχει ελπίδα να τα καταφέρεις, φώναζε μια φωνή μέσα του. Θα σ' έχουν προλάβει ύστερα από κάνα τετράγωνο και το ξέρεις!

Στήριξε το ντουφέκι στον ώμο του, σημάδεψε και πυροβόλησε. Ο μακρόσυρτος απόηχος της εκπυρσοκρότησης του ντουφεκιού γέμισε τη νύχτα Πυροβό-

λησε πάλι και πάλι, νιώθοντας το κοντάκι να κλοτσάει στον ώμο του και τη στυφή μυρωδιά της καμένης μπαρούτης να γεμίζει τα ρουθούνια του.

Ήταν μάταιο. Ήταν πάρα πολλά από δαύτα. Δεν μπορούσε ν' ανοίξει δρόμο ανάμεσά τους.

Ο Λούις Στίλμαν κατάλαβε ότι είχε φτάσει το τέλος του.

Το ντουφέκι άδειασε τελικά, έχοντας ρίξει και το τελευταίο φυσίγγι του. Δεν είχε πια που να τρέξει γιατί βρίσκονταν ολόγυρά του, σαν ένας βρόγχος που στένευε αργά.

Κοίταξε στον κύκλο των μικρών, αμείλικτων προσώπων. Οι εξωγήινοι είχαν κάνει τέλεια τη δουλειά τους, συλλογίστηκε. Είχαν σταματήσει τη Γη πριν καταφέρει να προχωρήσει στην εποχή του διαστήματος, πριν μπορέσει ν' αποτελέσει απειλή για τους πλανήτες πέρα από τη Σελήνη. Και ήταν ένα πραγματικά πανούργο σχέδιο! Είχαν εξοντώσει κάθε ανθρώπινο πλάσμα πάνω από την ηλικία των έξι χρόνων - και μετά αναχώρησαν το ίδιο γοργά όπως είχαν έρθει, αφήνοντας τον πολιτισμό μας να βουλιάξει πίσω στον πρωτογονισμό. Ήξεραν ότι είχαν σπάσει τη ραχοκοκαλιά της Γης και ότι οι μικροί επιζώντες θα ξέπεφταν στο επίπεδο του ζώου μεγαλώνοντας.

Ο Λούις Στίλμαν άφησε το άδειο όπλο να πέσει στα πόδια του και άπλωσε παρακλητικά τα χέρια του. «Ακούστε με», έκανε ικετευτικά.

«Είμαι στ' αλήθεια ένας σαν κι εσάς. Όλα σας θα γίνετε κάποτε σαν κι εμένα. Σας παρακαλώ, ακούστε με!»

Αλλά ο κύκλος σφίχτηκε αδυσώπητα γύρω από τον Λούις Στίλμαν. Ξεφώνιζε ακόμη όταν τα παιδιά έπεσαν πάνω του.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

του Χάρρυ Χάρρισον

Μπορείτε να φανταστείτε έναν κόσμο που ν' αντιμετωπίζει τον άνθρωπο τόσο εχθρικά ώστε ο καθένας να είναι υποχρεωμένος να πυροβολεί ό,τι κινείται δίχως να περιμένει καν να διαπιστώσει τι ήταν, Όπου ο θάνατος κυκλοφορεί στους δρόμους, στον αέρα, στο χορτάρι και η ανθρώπινη ζωή αξίζει όσο κι ένα μεροκάματο στο σουπερμάρκετ...;

«Μα πού ζεις;» θα μου πείτε. «Από άλλο πλανήτη έρχεσαι;»

Να λείπουν οι σαρκαστικές σπόντες, παρακαλώ! Αυτές υποτίθεται ότι τις κάνω εγώ. Σκέφτεστε τι θα γινόταν αν όλοι άρχιζαν να πετάνε σαρκαστικές σπόντες για τα όσα στραβά συμβαίνουν γύρω τους! Τέλος πάντων, σας το συγχωρώ γι' αυτή τη φορά.

Λοιπόν, φανταστείτε έναν κόσμο όπου το πιο καλοκάγαθο ζουζούνι είναι τόσο φιλικό όσο κι ένας κροταλίας που του πατήσατε την ουρά. Έναν κόσμο όπου κανένα νοσοκομειακό δε φτάνει ποτέ έγκαιρα για να σε σώσει (Ο εξυπνάκιας που είπε πάλι «Μα πού ζεις,» να φύγει και να ξανάρθει με τον κηδεμόνα του!). Φανταστείτε έναν κόσμο όπου η κάθε παραπάνω στιγμή ζωής είναι μια περιπέτεια κι ένα επικό κατόρθωμα!

Ξέρω, ξέρω. Είναι συναρπαστικός κόσμος και θα

πηγαίναμε όλοι τρέχοντας εκεί. Αλλά ποιος υποστή-ριξε ποτέ ότι οι αναγνώστες της Επιστημονικής Φαν-τασίας είμαστε φρόνιμοι και λογικοί; Αυτός που το λέει να μην ξανάρθει —ούτε με τον κηδεμόνα του.

Γ.Μ

1

Μ' έναν σιγανό στεναγμό πεπιεσμένου αέρα ο σω-λήνας εσωτερικής επικοινωνίας του ξενοδοχείου έ-φτυσε μια κάψουλα με κάποιο μήνυμα στη λεκανίτσα υποδοχής. Το ειδοποιητήριο καμπανάκι χτύπησε μια φορά και μετά σώπασε. Ο Τζέησον ντινΑλτ κοίταξε την αθώα κάψουλα σαν να ήταν καμιά ωρολογιακή βόμβα που έκανε τικ-τακ.

Κάτι δεν πήγαινε καλά εδώ. Ο Τζέησον ένιωσε ένα σκληρό κόμπο ανησυχίας στο λαιμό του. Τούτο δεν ήταν κανένα ρουτινιέρικο εσωτερικό υπόμνημα ούτε καμιά ειδοποίηση από τη διεύθυνση του ξενοδοχείου, αλλά ένα σφραγισμένο προσωπικό μήνυμα. Ωστόσο δεν ήξερε κανέναν σ' αυτό τον πλανήτη, έχοντας φτά-σει με το αστρόπλοιο μόλις πριν οχτώ ώρες. Εφ' όσον ακόμη και τ' όνομα που είχε δηλώσει ήταν καινούριο —από την τελευταία φορά που είχε αλλάξει σκάφος— δεν υπήρχε περίπτωση να του στείλει κα-νείς προσωπικά μηνύματα. Κι ωστόσο να που είχε φτάσει ένα.

Σπάζοντας τη σφραγίδα με το νύχι του, ο Τζέησον έβγαλε το καπάκι. Η συσκευή μέσα στη μεγέθους μο-λυβιού κάψουλα αναμετάδωσε το ηχογραφημένο μή-νυμα σε πολύ σιγανή ένταση, δίχως καμιά ένδειξη για τον ομιλητή

«Ο Κερκ Πύρρας θα ήθελε να δει τον Τζέησον ντιΝΑλτ. Περιμένω στο σαλόνι».

Δεν του άρεσε, αλλά και δεν μπορούσε να το αποφύγει. Κατά πάσα πιθανότητα αυτός ο τύπος ήταν ακίνδυνος Κανένας πλασιέ, ίσως, ή κάποιος που τον είχε μπερδέψει με άλλον Όπως και να 'χε, ο Τζέησον έκρυψε προσεκτικά το όπλο του πίσω από ένα μαξιλάρι στον καναπέ, με την ασφάλεια κατεβασμένη. Κανένας δεν ήξερε πού μπορεί να κατέληγαν κάτι τέτοιες ιστορίες. Ειδοποίησε στη ρεσεψιόν να του στείλουν τον επισκέπτη πάνω. Όταν η πόρτα άνοιξε, ο Τζέησον ήταν καθισμένος ανέμελα σε μια γωνιά του καναπέ, μ' ένα ποτό στο χέρι.

Παλιός παλαιστής. Αυτή ήταν η πρώτη εντύπωση του Τζέησον όταν αντίκρισε τον άντρα που πέρασε το κατώφλι της πόρτας. Ο Κερκ Πύρρας ήταν ένας φαρομάλλης ανθρώπινος βράχος, με το κορμί του να φαίνεται σμιλεμένο από σφιχτούς επίπεδους μυώνες Το γκρίζο ντύσιμό του ήταν τόσο συντηρητικό που έμοιαζε σχεδόν με στολή. Στερεωμένη στο βραχίονά του υπήρχε μια πολυδουλεμένη θήκη όπλου, από την άκρη της οποίας τον κοιτούσε ανέκφραστα η κάνη ενός πιστολιού.

«Είσαι ο ντινΑλτ, ο τζογαδόρος», μπήκε κατ' ευθείαν στο θέμα ο επισκέπτης. « Ηρθα να σου κάνω μια πρόταση».

Ο Τζέησον τον κοίταξε προσεκτικά πάνω από τα χείλη του ποτηριού του, ζυγιάζοντας στο μυαλό του τα διάφορα ενδεχόμενα Ο τύπος πρέπει να ήταν είτε μπάτσος είτε ανταγωνιστής —και ο Τζέησον δεν ήθελε πάρε δώσε ούτε με τη μια φάρα ούτε με την άλλη Αλλά έπρεπε να μάθει πολύ περισσότερα πριν κάνει οποιαδήποτε κίνηση.

«Λυπάμαι, φίλε», χαμογέλασε ο Τζέησον, «αλλά λάθος πόρτα χτύπησες. Θα ήθελα να σ' εξυπηρετήσω, αλλά θα 'λεγα ότι η τέχνη μου μάλλον οφελεί τα καζίνο παρά την αφεντιά μου».

«Ας αφήσουμε κατά μέρος τα καλαμπούρια» τον διέκοψε ο Κερκ μ' ένα υπόκωφο γρυλισμα. «Λέγεσαι ντινΑλτ, όπως και Μποελ Αν θες ν' ακούσεις κι άλλα ονόματά σου, μπορώ να σου θυμίσω τον Πλανητη του Μάχωτ, το Καζίνο Νέμπιουλα κι ένα σωρό άλλα Εχω να σου κάνω μια πρόταση επωφελή και για τους δυο μας και καλά θα κάνεις να την ακούσεις».

Κανένα απο τα ονόματα δεν προκάλεσε την παραμικρή αλλαγή στο αχνό χαμόγελο του Τζέησον Αλλά το κορμί του είχε συσπειρωθεί σε κατάσταση πλήρους ετοιμότητας Τουτος ο μυώδης ανθρωποβούβαλος ηξερε πράγματα που δεν είχε κανένα δικαίωμα να ξέρει. Ήταν καιρός ν' αλλάξει κουβέντα.

«Ωραιο αυτό το πιστόλι σου», σχολιασε ο Τζέησον «Αλλά τα όπλα με κάνουν νευρικό Θα μου έκανες μεγάλη χάρη αν το 'βγαζες».

Ο Κερκ κοίταξε βλοσυρά το πιστόλι του, σαν να το έβλεπε για πρώτη φορά «Αποκλείεται», δήλωσε «Δεν το βγάζω ποτέ» Φαινόταν να έχει ενοχληθεί κάπως από την πρόταση.

Η περίοδος δοκιμασιας είχε τελειώσει. Αν ο Τζέησον ήθελε να ξεμπλέξει ζωντανός από δω, έπρεπε να πάρει στα χέρια του τον έλεγχο της κατάστασης. Καθώς έσκυβε μπροστά ν' ακουμπησει το ποτό του στο τραπεζάκι, άφησε το άλλο χέρι του να πέσει με φυσικότητα πίσω από το μαξιλάρι Άγγιζε ήδη τη λαβη του όπλου του όταν έλεγε, «Λυπάμαι αλλά ειμαι υποχρεωμένος να επιμεινω. Πάντοτε νιώθω κάπως άβολα κοντά σε ανθρωπους που είναι οπλισμένοι». Συνέχισε να μιλά για ν' αποσπάσει την προσοχη του άλλου ενω τραβούσε το πιστόλι του Σβέλτα και επιδέξια.

Κρίνοντας από το αποτέλεσμα, ήταν σαν να το είχε επιχειρήσε. σε «αργή κινηση». Ενώ το π.στόλι του Τζέησον έβγαινε και γύριζε προς το προς μέρος του άλλου, ο Κερκ Πύρρας στεκόταν ασάλευτος σαν άγαλμα. Αντέδρασε μονάχα την τελευταία στ.γμή. Και η αντίδρασή του ήταν τόσο αστραπ.αία που το μάτι δεν έπιανε καν την κίνηση Τη μια στιγμή το δικο του όπλο ήταν στη θήκη —και σχεδόν την ιδια στ.γμή βρέθηκε να σημαδεύει ανάμεσα στα μάτια του Τζέησον Ήταν ένα άσχημο, βαρύ όπλο, με φαγωμένα τα χείλη της κάνης, προφανώς από την πολλή χρήση.

Ο Τζέησον κατάλαβε ότι αν σάλευε το δικό του όπλο έστω κα. κλάσμα του χιλιοστού παραπέρα, θα γινόταν ακαρ.αία μακαρίτης. Έτσι χαμήλωσε το χέρι του προσεκτικά, βλαστημώντας τον εαυτό του που είχε επιχε.ρήσει ν' αντικαταστήσει το νου με τη βία Ο άλλος επέστρεψε το όπλο του στη θήκη με την ίδ.α άνεση που το είχε τραβήξει.

«Τώρα που τελειώσαμε και μ' αυτό», ειπε ο Κερκ, «ας κουβεντιάσουμε τη δουλειά μας».

Ο Τζέησον σήκωσε το ποτήρι του και κατέβασε μια γερή γουλιά, συνκρατώντας τα νευρα του. Ήταν γρήγορος στο τράβηγμα -ήδη η ζωή του ε.χε εξαρτηθεί κάμποσες φορές απ' αυτό— και τούτη ήταν η πρώτη φορά που κάποιος είχε αποδειχτεί γρηγορότερος Αλλά εκεινο που τον εκνευριζε πάνω απ όλα ήταν ο ανέμελος τρόπος που το είχε κάνει ο αλλος —ετσ. σαν να μην έτρεχε τίποτα!

«Δεν είμαι διαθέσιμος για καμιά δουλειά», δήλωσε παγερά στον επισκέπτη. «Ήρθα εδώ στον Κασσυλια για διακοπές, ακρ.βώς για να ξεφύγω λίγο από τη δουλειά».

«Ας μην κοροϊδευόμαστε μεταξύ μας, ντ.νΑλτ» τον έκοψε ανυπόμονα ο Κερκ. «Από τη μέρα που γεννηθηκες δεν έχεις κάνει ούτε μιας ώρας τιμ.α δουλειά. Είσαι επαγγελματιας τζογαδόρος και αυτό ακριβώς ήταν που μ' έκανε να έρθω να σε δω».

Ο Τζέησον κατάπ.ε με το ζόρ. το θυμό του και πέταξε το όπλο του στην άλλη άκρη του καναπέ γ.α να μην μπει στον πειρασμό ν' αυτοκτονήσει Ήταν απόλυτα σίγουρος ότ. κανένας δεν τον ήξερε στον Κασσυλια και περίμενε να πιάσει καπο.α γερή μπάζα στο καζ.νο Αλλ' αυτό θα τον απασχολούσε αργότερα Τούτος ο παλαιστής η ό,τι αλλο ηταν, φα.νόταν να ξέρει τα πάντα. Τότε καλυτερα να τον αφηνε να συνεχισε. την κουβέντα να δει πού θα το πήγαινε.

«Εντάξει, πες μου τι γυρεύεις από μένα;»

Ο Κερκ κάθ.σε σε μια καρεκλα, που βογγηξε από το βάρος του, κα. τραβηξε ένα φάκελο από την τσέπη του Μετρησε στα γρήγορα το περιεχόμενό του και ύστερα πέταξε στο τραπέζι ένα μάτσο από κολλαριστα Γαλαξ.ακά Συναλλαγματικά Τραπεζογραμμάτ.α Ο Τζέησον τους έρ.ξε μ.α ματ.ά και μετά ανακάθισε απότομα.

«Τ. είναι αυτά —κάλπικα,» ρώτησε, στέκοντας όρθιος για να εξετάσει ένα στο φως.

«Γνήσια, μην ανησυχείς», τον διαβεβαιωσε ο Κερκ «Μόλις τα σήκωσα από την τράπεζα Ειναι ακριβως είκοσι εφτά, δηλαδή είκοσι εφτά εκατομμύρια χρεωμονάδες Θέλω να τα χρησιμοποιήσεις σαν σερμαγιά όταν πας στο καζίνο απόψε Παίξε μ' αυτά και κέρδισε»

Πραγματικά, φαίνονταν εντελώς γνήσια —και αυτό μπορούσε να το ελέγξει Ο Τζέησον τα έπαιζε σκεφτικά στο χέρι ενώ περιεργαζόταν τον άλλο.

«Δεν ξέρω τι έχεις κατά νου», του ειπε, «αλλά καταλαβαινεις οτ. δεν μπορώ να σου εγγυηθώ τίποτα «Μπορεί να παίζω —αλλά δεν κερδίζω πάντα».

«Παίζεις —και κερδίζεις όταν το θέλεις», τον έκοψε ο Κερκ βλοσυρά. «Αυτό το ελέγξαμε προσεκτικά πριν έρθω να σε βρω».

«Αν μ' αυτό εννοείς ότι κλέβω ..» Ο Τζέησον συγκράτησε πάλι την οργή του και τη φίμωσε. Δε θα είχε και πολύ μέλλον μεταξύ των ζωντανών αν άφηνε τα νεύρα του να ξεσπάσουν.

Ο Κερκ συνέχισε με την ίδια ατάραχη φωνή, αδιαφορώντας για το φανερό θυμό του Τζέησον. «Ίσως να μην το λες κλέψιμο και ειλικρινά δε δίνω πεντάρα πώς τ' ονομάζεις. Απ' όσο με αφορά, μπορεί να έχεις τα μανίκια σου γεμάτα άσους και στα παπούτσια σου ηλεκτρομαγνήτες. Το μόνο που μ' ενδιαφέρει είναι να κερδίσεις. Δεν ήρθα εδώ για να κουβεντιάσουμε περί ηθικής. Όπως εξήγησα, ήρθα να σου κάνω μια πρόταση.

»Δουλέψαμε σκληρά γι' αυτά τα λεφτά —αλλά και πάλι δε μας φτάνουν. Για να γίνω πιο σαφής, χρειαζόμαστε τρία δισεκατομμύρια χρεωμονάδες. Ο μόνος τρόπος να βρούμε τόσα λεφτά είναι με τον τζόγο. Με αυτά τα είκοσι εφτά εκατομμύρια σαν σερμαγιά».

«Και τι θα βγάλω εγώ απ' αυτή τη δουλειά;», ρώτησε ο Τζέησον ήρεμα, λες και όλη αυτή η φανταστική πρόταση ήταν απόλυτα λογική.

«Ό,τι κερδίσεις πάνω από τα τρία δισεκατομμύρια είναι δικά σου. Νομίζω ότι είναι αρκετά δίκαιη προσφορά. Δε θα ρισκάρεις δικά σου χρήματα, αλλά θα βγάλεις αρκετά για να μπορείς να ζήσεις άνετα όλη την υπόλοιπη ζωή σου αν κερδίσεις».

«Και αν χάσω;»

Ο Κερκ το συλλογίστηκε για μια στιγμή, με μια έκφραση σαν να μην του άρεσε και πολύ η ιδέα. «Ναι, υπάρχει και η πιθανότητα να χάσεις. Αυτό δεν το είχα σκεφτεί».

Τελικά φάνηκε να καταλήγει σε μια απόφαση. «Αν χάσεις, ε... είναι κι αυτό ένα ρίσκο που δεν μπορούμε να το αποφύγουμε. Αν και νομίζω ότι θα σε σκοτώσω μετά. Είναι το λιγότερο που δικαιούνται εκείνοι που πέθαναν για να βγουν αυτά τα είκοσι εφτά εκατομμύρια». Το είπε ήρεμα, δίχως κακία, μάλλον σαν μια ενδεχόμενη απόφαση παρά σαν απειλή.

Ο Τζέησον στάθηκε όρθιος, ξαναγέμισε το ποτήρι του και πρόσφερε άλλο ένα στον Κερκ που το δέχτηκε μ' ένα κούνημα του κεφαλιού. Ύστερα άρχισε να κόβει βόλτες πάνω κάτω, πολύ νευρικός για να καθίσει πάλι. Η όλη πρόταση τον εξόργιζε, αλλά ταυτόχρονα ασκούσε πάνω του και μια μοιραία γοητεία. Ήταν τζογαδόρος και κάτι τέτοιες κουβέντες ήταν σαν τη θέα μιας πρέζας για έναν τοξικομανή.

Κοντοστέκοντας ξαφνικά, συνειδητοποίησε ότι είχε κιόλας πάρει την απόφασή του, και μάλιστα εδώ και κάμποση ώρα. Είτε κέρδιζε είτε έχανε — είτε ζούσε είτε πέθαινε— δεν υπήρχε περίπτωση να πει όχι στην ευκαιρία να παίξει μ' ένα τέτοιο ποσό! Γύρισε ξαφνικά και τέντωσε το δάχτυλό του προς το γιγαντόσωμο άντρα στην καρέκλα.

«Δέχομαι —πράγμα που μάλλον το ήξερες από την πρώτη στιγμή που ήρθες εδώ. Ωστόσο έχω να θέσω κι εγώ κάποιους όρους. Θέλω να ξέρω ποιος είσαι και ποιοι είναι εκείνοι στους οποίους αναφέρεσαι συνέχεια. Και από πού προέρχονται αυτά τα χρήματα. Είναι κλεμμένα;»

Ο Κερκ άδειασε το ποτήρι του και το έσπρωξε πέρα.

«Κλεμμένα; Όχι, ακριβώς το αντίθετο. Χρειάστηκαν δυο χρόνια σκληρής δουλειάς στα ορυχεία για να βγουν αυτά τα λεφτά. Η δουλειά έγινε στον Πύρρας και το μετάλλευμα πουλήθηκε εδώ στον Κασσυλία. Ε-

μαι ο πρέσβης του Πύρρας σε τούτο τον πλανήτη». Χαμογέλασε στη σκέψη «Όχι ότ. αυτό σημαίνει και σπουδαία πράγματα Είμαι πρέσβης και σε τουλάχιστον μισή ντουζίνα άλλους πλανήτες. Είναι βολ.κή ι-διότητα όταν θες να κάνεις δουλειά».

Ο Τζέησον κοίταξε το μυώδη άντρα με τα ψαρά μαλλ.ά και το τριμμένο κοστούμ. με τη στρατ.ωτ.κή κοψιά —και αποφάσισε να μη γελάσε. Ακούς πολλά παράξενα πράγματα στους μεθοριακούς πλανήτες και το καθετί μπορεί να είναι αλήθεια. Πρώτη φορά άκουγε ότι υπήρχε πλανητης με τ' όνομα Πυρρας, αλλ' αυτό δε σήμαινε τίποτα. Υπηρχαν πάνω από τριάντα χιλιάδες γνωστο. πλανήτες στο κατοικημένο σύμπαν.

«Θα ελέγξω τα όσα μου είπες», δήλωσε ο Τζέησον «Αν είναι αλήθεια, μπορούμε να συνεργαστούμε Τηλεφώνησέ μου αύριο...»

«Όχι», τον έκοψε ο Κερκ «Τα λεφτά πρέπει να κερδηθούν απόψε. Ήδη έχω υπογράψε. ένα τσεκ γι' αυτά τα είκοσι εφτά εκατομμύρ α και το τσεκ θα κάνει γκελ ως τις Πλειάδες αν δεν καταθέσουμε τα λεφτά ως αύριο το πρωι. Συνεπώς αυτό είναι και το χρον.κό μας όριο».

Με την κάθε στιγμή που περνούσε, η όλη υπόθεση γινόταν ολοένα και πιο εξωφρεν.κή —αλλά κα πιο σαγηνευτική για τον Τζέησον. Έριξε μια ματ ά στο ρολόι του Υπήρχε ακόμη αρκετός χρόνος για να εξακριβώσει κατά πόσο ο Κερκ τον δούλευε ή όχι.

«Εντάξει, η δουλειά θα γίνε. απόψε», συμφώνησε «Μονάχα που θα χρειαστώ ένα από αυτά τα τραπεζογραμμάτια για να ελέγξω κατά πόσο είναι γνησια»

Ο Κερκ σηκώθηκε να φύγει «Παρ' τα ολα», ειπε «Δε θα σε ξαναδώ παρά μονάχα μετά το παιχνίδι Θα ειμαι στο καζίνο, βέβαια, αλλά μη δείξεις ότι γνωρίζομαστε. Θα είναι πολύ καλύτερα αν δεν ξέρουν ούτε την προέλευση των χρημάτων ούτε το ποσό που διαθέτεις».

Μετά αναχώρησε, ύστερα από μια φοβερή χειραψία που ο Τζέησον την ένιωσε σαν ατσάλινη μέγκενη. Ύστερα έμεινε μόνος με τα λεφτά. Απλώνοντάς τα σαν χαρτιά τράπουλας, ο Τζέησον στάθηκε χαζεύοντας τις καφετιές και χρυσές εικόνες τους, προσπαθώντας να συμβιβαστεί με την πραγματικότητα Εικοσι εφτά εκατομμύρια χρεωμονάδες' Τι θα τον εμπόδιζε από το να τις τσεπωσε. και να γίνε. καπνός Πραγματικά τίποτα, εκτος από τη δική του αισθηση τιμης

Ο Κερκ Πύρρας, ο άντρας που είχε το ίδιο επιθετο με τον πλανήτη του, πρέπε. ή να ήταν ο μεγαλύτερος ηλίθιος του συμπαντος ή να ήξερε πολύ καλά τι έκανε Από τον τρόπο που ειχε γινει η συζήτηση, ο Τζέησον θα ποντάριζε μάλλον στο δεύτερο.

«Ο τύπος *ήξερε* ότι χιλιες φορές θα προτιμούσα να παίξω με τα λεφτά παρά να τα κλέψω», μουρμούρισε πικρόχολα ο Τζέησον.

Χωνοντας τα λεφτά στην τσέπη του κι ένα μικρό πιστόλι στη θήκη της ζώνης του, βγήκε από το δωμάτιο.

2

Ο ταμίας-ρομπότ στην τράπεζα έβγαλε ένα *πινγκ* ηλεκτρονικού σοκ μόλις ο Τζέησον του παρουσιασε ένα από τα τραπεζογραμμάτια και έγραψε στην οθόνη του ότι θα έπρεπε να δει τον κύριο Γουαιην, τον αντιπρόεδρο της τράπεζας. Ο Γουαιην ήταν ένας μελιστάλαχτος τύπος που γούρλωσε τα μάτια του αμέσως μόλις αντίκρισε το μάτσο με τα τραπεζογραμμάτια

«Θέλετε να —να καταθέσετε αυτό το ποσό σ' ε-μάς», ρώτησε, χαϊδεύοντας ασυναίσθητα τα χρήματα.

«Όχι σήμερα», απάντησε ο Τζέησον. «Μου πληρώθηκαν ως εξόφληση κάποιου χρέους. Θα ήθελα να ελένξετε αν είναι γνήσια και να μου κάνετε μερικά ψιλά. Θα ήθελα πεντακόσιες χιλιάδες χρεωμονάδες».

Όταν ο Τζέησον βγήκε από την τράπεζα και οι δυο από τις εσωτερικές τσέπες του σακακιού του ήταν ξέχειλες από λεφτά. Τα τραπεζογραμμάτια ήταν εντάξει και ένιωθε σαν κινούμενο θησαυροφυλάκιο. Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή του που κάποιο μεγάλο ποσό στην τσέπη του τον έκανε να νιώθει ανασφάλεια. Καλώντας ένα περαστικό ελικοταξί, τραβηξε γραμμη για το καζίνο, ξέροντας ότι εκεί θα ηταν ασφαλής. Για ένα διάστημα τουλάχιστον.

Το καζίνο του Κασσύλια ήταν η Μέκκα του τζόγου στο τοπικό σμήνος αστρικών συστημάτων Ο Τζέησον το επισκεπτόταν για πρώτη φορά, αλλά ήξερε καλά το είδος του. Είχε ξοδέψει σχεδόν όλη την ενήλικη ζωή του σε καζίνο σαν κι αυτό σε διάφορους κόσμους Μπορεί τα ντεκόρ να ήταν διαφορετικά στο καθένα, αλλά τα καζίνο ήταν πάντα τα ίδια Τζόνος και καλη κοινωνία στη βιτρίνα —και στα παρασκήνια ό,τι προσωπικό βίτσιο σήκωνε η τσέπη σου Θεωρητικά δεν υπήρχε όριο στο παιχνίδι, αλλά αυτό ισχυε μονάχα ως ένα σημείο. Όταν το μαγαζι άρχιζε να χάνει χοντρά ποσά τα καθαρά παιχνιδια έπαυαν να είναι και τόσο καθαρά και τότε ο μεγάλος κερδισμένος έπρεπε να έχει τα μάτια του δεκατέσσερα. Αυτά ήταν τα δεδομένα με τα οποία ο Τζέησον ντινΑλτ είχε παίξει αμέτρητες φορές ως τώρα. Ήταν προσεκτικός, αλλά δεν ανησυχούσε ιδιαίτερα.

Η αίθουσα του εστιατορίου ήταν σχεδόν άδεια και ο μαιτρ έτρεξε αμέσως να υποδεχτεί τον ξένο με το

ακριβό ντύσιμο. Ο Τζέησον ντινΑλτ ήταν λεπτός και μελαχρινός και οι κινήσεις του μαρτυρούσαν αυτοπεποίθηση. Έμοιαζε μάλλον με γεννημένο πλουσιόπαιδο παρά μ' επαγγελματία χαρτοπαίχτη. Η σωστη εμφάνιση έπαιζε σπουδαίο ρόλο και φρόντιζε να την καλλιεργεί ανάλογα. Η κουζινα φαινόταν καλή και η κάβα αποδείχτηκε θαυμάσια. Ενω περίμενε για τη σούπα του, είχε μια επαγγελματική κι ενθουσιωδη ανταλλαγή απόψεων με το μαιτρ επι των κρασιών και μετά κάθισε ν' απολαύσει το φαγητό του.

Έτρωγε με το πάσο του και η μεγάλη αίθουσα είχε γεμίσει πριν τελειώσει. Το κάπνισμα ενός πούρου ενώ παρακολουθουσε το ψυχαγωγικό πρόγραμμα βοήθησε να σκοτώσει λίγη ακόμη ώρα Όταν τελικά μπήκε στις αιθουσες παιχνιδιού, ο χωρος έσφιζε από ζωή και δράση.

Κάνοντας αργά το γύρο της αίθουσας, σκόρπισε εδώ κι εκεί λίγες χιλιάδες χρεωμονάδες. Ελάχιστα πρόσεχε πώς έπαιζε, δινοντας περισσότερη προσοχή στην αίσθηση των παιχνιδιων Τα παιχνίδια φαίνονταν τίμια και κανένα από τα μηχανήματα δεν έδειχνε «μαστορεμένο». Ήξερε ότι αυτό, βέβαια, μπορούσε ν' αλλάξει πολύ ευκολα Συνήθως, όμως, δε χρειαζόταν· τα ποσοστά της μπάνκας αρκούσαν για να βγαίνει το κέρδος του μαγαζιού.

Κάποια στιγμή το μάτι του πήρε τον Κερκ λιγο πιο πέρα, αλλά δεν έκανε καμιά κίνηση αναγνώρισης. Ο πρέσβης έχανε σταθερά διάφορα μικροποσά στο εφτά-και-ασήμι και φαινόταν ανυπόμονος Πιθανως να περίμενε πότε ο Τζέησον θ' άρχιζε το χοντρό παιχνίδι Ο τελευταίος χαμογέλασε και συνέχισε το αργό σουλάτσο του.

Τελικά ο Τζέησον κάθισε σ' ένα τραπέζι με ζάρια όπως έκανε συνήθως Ήταν ο πιο σιγουρος τροπος

για να κερδίσεις μικροποσά. *Και αν το νιώσω απόψε, μπορώ να ξετινάξω το καζίνο!* Αυτή η αίσθηση ήταν το μυστικό του, η δύναμη χάρη στην οποία μπορούσε να κερδίζει σταθερά —και κατά καιρούς να πιάνει και μιά γερή μπάζα. Και μετά να παίρνει στα γρήγορα δρόμο από εκεί πριν τον στριμώξουν οι γορίλες του μαγαζιού για να πάρουν πίσω τα λεφτά.

Ήρθε η σειρά του για τη ζαριά και έφερε οχτώ με το συνήθη τρόπο. Τα ποσά που παίζονταν ήταν μικρά και δεν το ζόρισε πολύ το πράγμα, απλώς φρόντιζε να μένει μακριά από τα εφτάρια. Κέρδισε τη ζαριά και έφερε ένα εντεκάρι στην πρώτη. Μετά έχασε και πήρε άλλος τα ζάρια.

Καθισμένος εκεί, ποντάροντας μηχανικά μικροποσά ενώ τα ζάρια έκαναν το γύρο του τραπεζιού, σκεφτόταν την ειδική του ικανότητα. *Είναι περίεργο ότι ύστερα από τόσα χρόνια έρευνας, ακόμη δεν ξέρουμε τίποτα για τις παραψυχικές δυνάμεις. Μπορείς να εκπαιδεύσεις κάποιον λίγο και να βελτιώσεις κάποιες ικανότητες κατά τι —αλλά τίποτα παραπάνω.*

Ένιωθε δυνατός απόψε, ξέροντας ότι τα λεφτά στην τσέπη του του έδιναν εκείνη την πρόσθετη ευεξία που μερικές φορές τον βοηθούσε στη ρέντα. Με τα μάτια μισόκλειστα σήκωσε τα ζάρια —και άφησε τη σκέψη του να χαϊδέψει απαλά τις βαθουλωτές βούλες τους. Ύστερα έφυγαν από τη χούφτα του και κύλησαν στο τραπέζι για να σταματήσουν σ' εφτάρι.

Την είχε την ικανότητα απόψε.

Είχε χρόνια να τη νιώσει τόσο δυνατή. Η αίσθηση των εκατομμυρίων στις τσέπες του είχε σπάσει το φράγμα. Ο κόσμος ολόγυρα πήρε μια ζωηρή και κρυστάλλινη όψη ενώ τα ζάρια ήταν απόλυτα κάτω από τον έλεγχό του. Ήξερε μέχρι και δέκατο χρεωμονάδας πόσα είχαν στα πορτοφόλια τους οι άλλοι παί-

χτες και διαισθανόταν τι χαρτωσιά κρατούσαν στο χέρι οι παίχτες πίσω του.

Αργά, προσεκτικά, άρχισε ν' ανεβάζει τη μίζα.

Δε χρειαζόταν καμιά προσπάθεια για να κουμαντάρει τα ζάρια· τα κόκαλα έκαναν τούμπες και σούζες μπροστά του σαν καλοεκπαιδευμένα σκυλιά. Ο Τζέησον συνέχισε με το πάσο του, συγκεντρώνοντας την προσοχή του στην ψυχολογία των συμπαικτών και του κρουπιέρη. Του πήρε σχεδόν δυο ώρες για ν' ανεβάσει στις εφτακόσιες χιλιάδες χρεωμονάδες τα λεφτά του στο τραπέζι. Ύστερα πρόσεξε τον κρουπιέρη να κάνει με τρόπο σινιάλο ότι είχε πελάτη που κέρδιζε πολλά. Ο Τζέησον περίμενε μέχρι να πλησιάσει στο τραπέζι ένας τύπος με σκληρά μάτια, μετά φύσηξε στα κόκαλα, ποντάρισε όλα όσα είχε πάνω στο τραπέζι —και έχασε τα πάντα με μια ζαριά. Ο άνθρωπος του μαγαζιού χαμογέλασε πανευτυχής, ο κρουπιέρης ηρέμησε —και, με την άκρη του ματιού του, ο Τζέησον είδε τον Κερκ να γίνεται μελιτζανής.

Ιδρωμένος, χλωμός, με τα χέρια του να τρέμουν ελαφρά, ο Τζέησον άνοιξε το σακάκι του και τράβηξε έξω έναν από τους φακέλους με τα κολλαριστά χαρτονομίσματα. Σκίζοντάς τον με το δάχτυλο, άφησε να πέσουν δυο στο τραπέζι.

«Μπορούμε να έχουμε παιχνίδι δίχως περιορισμούς;» ρώτησε. «Θα ήθελα να —να ρεφάρω ένα μέρος από τη χασούρα μου». Ο κρουπιέρης, που μόλις και μετά βίας κρατούσε τώρα το χαμόγελό του, έριξε μια ματιά στον άνθρωπο του μαγαζιού. Εκείνος έγνεψε ένα σιωπηλό *ναι*. Είχαν βρει ένα κορόιδο και σκόπευαν να το ξετινάξουν. Τον είχαν δει να παίζει από το πορτοφόλι του όλο εκείνο το βράδυ και τώρα είχε ανοίξει ένα σφραγισμένο φάκελο θέλοντας να πάρει πίσω τα χαμένα του. Ένα χοντρό φάκελο, μάλιστα,

και μάλλον γεμάτο με λεφτά που δεν ήταν δικά του. Όχι ότι το καζίνο νοιαζόταν σε ποιον ανήκαν. Γι' αυτούς τα λεφτά δεν είχαν ταυτότητα. Το παιχνίδι συνεχίστηκε, με τους ανθρώπους του καζίνου πολύ ευδιάθετους.

Ακριβώς αυτό που επεδίωκε και ο Τζέησον. Χρειαζόταν να τους αποκοιμίσει όσο μπορούσε πριν κάποιος αρχίσει να υποψιάζεται ότι ίσως *εκείνοι* τελικά να ήταν τα κορόιδα. Τότε θ' άρχιζαν οι αγριάδες και αυτό ήθελε να το καθυστερήσει όσο γινόταν. Θα ήταν δύσκολο να κερδίσει με το μαλακό —και οι παραψυχικές του δυνάμεις μπορεί να τον εγκατέλειπαν το ίδιο γρήγορα όσο είχαν έρθει. Το είχε πάθει κι άλλοτε αυτό.

Έπαιζε μόνος ενάντια στη μπάνκα τώρα. Οι άλλοι δυο παίχτες ήταν φανερά κράχτες ενώ ένα πλήθος περιέργων είχε κιόλας στριμωχτεί ολόγυρα για να χαζέψει το παιχνίδι. Αφού έχασε και κέρδισε μερικές φορές, άρχισε να παρουσιάζει ρέντα και ο σωρός από τις χρυσαφένιες μάρκες μπροστά του να γίνεται ολοένα και πιο ψηλός. Υπολόγιζε χοντρικά ότι είχε ήδη μαζέψει γύρω στο ένα δισεκατομμύριο. Τα ζάρια εξακολουθούσαν να τον υπακούουν, αν και είχε γίνει μούσκεμα στον ιδρώτα από την προσπάθεια. Ποντάροντας μια κι έξω όλες τις μάρκες του, άπλωσε να πιάσει τα ζάρια. Αλλά ο κρουπιέρης φάνηκε πιο σβέλτος και τα τράβηξε πέρα.

«Η μπάνκα ζητά αλλαγή ζαριών», δήλωσε ξερά.

Ο Τζέησον όρθωσε το κορμί του και σκούπισε τα ιδρωμένα χέρια του, ευχαριστημένος από αυτό το σύντομο διάλειμμα. Ήταν η τρίτη φορά που το μαγαζί άλλαζε ζάρια προσπαθώντας να σπάσει τη ρέντα του. Ήταν δικαίωμά τους. Ο τύπος με τα σκληρά μάτια άνοιξε το τσαντάκι του όπως είχε κάνει και πριν και

τράβηξε από μέσα ένα ζευγάρι ζάρια στην τύχη. Σκίζοντας το πλαστικό τους περιτύλιγμα, τα πέταξε από την άλλη άκρη του τραπεζιού προς τη μεριά του Τζέησον. Σταμάτησαν σ' ένα φυσικό εφτά και ο Τζέησον χαμογέλασε.

Όταν τα μάζεψε στη χούφτα του, το χαμόγελο έσβησε αργά από τα χείλη του. Τα ζάρια ήταν διαφανή, καλοφτιαγμένα, κανονικά ζυγισμένα απ' όλες τις πλευρές —και «φτιαγμένα»!

Το χρώμα στις βούλες των πέντε πλευρών του κάθε ζαριού ήταν από κάποια βαριά μεταλλική σύνθεση, πιθανώς μολύβι. Στην έκτη πλευρά ήταν από σιδερούχα σύνθεση. Έτσι τα ζάρια θα κυλούσαν κανονικά εκτός κι αν έπεφταν σε μαγνητικό πεδίο. Αυτό σήμαινε ότι ολόκληρη η επιφάνεια του τραπεζιού θα είχε τρόπο να μαγνητίζεται. Ο Τζέσηον ποτέ δε θα είχε πάρει χαμπάρι τη διαφορά αν δεν είχε *κοιτάξει* τα ζάρια με τα μάτια του νου του. Αλλά τι μπορούσε να κάνει τώρα;

Παίζοντάς τα αργά στη χούφτα του, έριξε μια γρήγορη ματιά γύρω στο τραπέζι. Είδε αυτό που χρειαζόταν. Ήταν ένα τασάκι με μαγνήτη στη βάση για να στέκεται στη μετάλλινη άκρη του τραπεζιού. Ο Τζέησον σταμάτησε να παίζει τα ζάρια και τα κοίταξε δήθεν απορημένα. Ύστερα άπλωσε το χέρι του, άρπαξε το τασάκι και πλησίασε τη βάση του στα ζάρια.

Όταν σήκωσε το τασάκι, το θέαμα έκανε όλους τους θεατές γύρω να κρατήσουν απότομα την ανάσα τους. Τα ζάρια είχαν μείνει κολλημένα εκεί, ανάποδα, δείχνοντας εξάρες.

«Καθαρά ζάρια τα λέτε εσείς αυτά εδώ;»

Ο τύπος που είχε πετάξει τα ζάρια άπλωσε απότομα το χέρι προς την πίσω τσέπη του. Ο Τζέησον ήταν ο μόνος που είδε τι έγινε μετά. Ήδη παρακολουθούσε

εκείνο το χέρι άγρυπνα, με το δικό του κοντά στη λαβή του πιστολιού του. Έτσι είδε ότι, καθώς ο μπράβος έκανε να τραβήξει όπλο, ένα άλλο χέρι τινάχτηκε μέσα από το πλήθος πίσω του. Από την τετράγωνη κοψιά του δεν άφηνε αμφιβολία για την ταυτότητα του ιδιοκτήτη του. Δυο μυώδη δάχτυλα σφίχτηκαν για μια στιγμή στον καρπό του μπράβου και μετά τραβήχτηκαν πάλι πίσω. Ο μπράβος άφησε ένα ουρλιαχτό πόνου και σήκωσε απότομα το χέρι του. Από τα σπασμένα κόκαλα του καρπού, η παλάμη κρεμόταν χαλαρή σαν γάντι.

Με τα νώτα του καλά προστατευμένα, ο Τζέησον μπορούσε να συνεχίσει ανενόχλητος το παιχνίδι. «Τα παλιά ζάρια, παρακαλώ, αν δεν έχετε αντίρρηση», είπε ήρεμα.

Με ζαβλακωμένο ύφος, ο κρουπιέρης έσπρωξε τα παλιά ζάρια προς το μέρος του. Ο Τζέησον τα κούνησε γρήγορα και τ' άφησε να κυλήσουν.

Πριν καν αγγίξουν στο τραπέζι, κατάλαβε ότι δεν μπορούσε πια να τα κουμαντάρει —η παροδική παραψυχική του ικανότητα τον είχε εγκαταλείψει.

Τα ζάρια συνέχισαν να κυλάνε. Και σταμάτησαν σ' ένα εφτά.

Μετρώντας τις μάρκες καθώς σπρώχνονταν προς το μέρος του, υπολόγισε ότι ήταν κάτι λιγότερο από ένα δισεκατομμύριο χρεωμονάδες.

Αυτά θα ήταν το κέρδος αν εγκατέλειπε το παιχνίδι τώρα — αλλά δεν ήταν τα τρία δισεκατομμύρια που χρειαζόταν ο Κερκ. Τι να γίνει, ο άλλος θα έπρεπε να αρκεστεί σ' αυτά. Καθώς άπλωνε το χέρι προς τις μάρκες, τα μάτια του έπιασαν το βλέμμα του Κερκ στην άλλη μεριά του τραπεζιού και τον είδε να κουνά το κεφάλι σ' ένα σταθερό *όχι*.

«Άσ' τα να κυλήσουν», είπε ο Τζέησον κουρασμένα, «για μια ακόμη φορά».

Φύσηξε πάνω στα ζάρια, τα γυάλισε στο μανίκι του και αναρωτήθηκε πώς είχε μπλέξει σε τούτη την ιστορία. Χιλιάδες εκατομμύρια παίζονταν σε μια ζαριά. Τόσα λεφτά ήταν ο ετήσιος προϋπολογισμός μερικών πλανητών. Το μόνο που επέτρεπε να παίζονται τόσο μεγάλα ποσά τώρα, ήταν το γεγονός ότι η κυβέρνηση του πλανήτη ήταν και ο μεγάλος μέτοχος του καζίνο. Ο Τζέησον κούνησε τα ζάρια όσο περισσότερο μπορούσε, πασχίζοντας να πετύχει ξανά τον έλεγχο που είχε χαθεί —και μετά τ' άφησε να κυλήσουν.

Κάθε άλλη δραστηριότητα είχε σταματήσει στο καζίνο και οι πελάτες ήταν ανεβασμένοι σε τραπέζια και καρέκλες για να βλέπουν καλύτερα. Από ολόκληρο το μεγάλο πλήθος δεν ακουγόταν ούτε ψίθυρος. Μ' ένα κροτάλισμα που ακούστηκε σαν βροντή στη σιωπή, τα ζάρια χοροπήδησαν στο σανίδι και μετά κύλησαν έξω στην τσόχα.

Πέντε και ένα. Εξάρα. Ακόμη δεν είχε είχε φέρει το συνδυασμό που κέρδιζε. Μαζεύοντας από κάτω τα ζάρια, ο Τζέησον τους μίλησε, ψιθύρισε τις αρχαίες βλαστήμιες που παραδοσιακά έφερναν γούρι και τα πέταξε πάλι.

Χρειάστηκαν πέντε ριξιές πριν φέρει εξάρες.

Το πλήθος επανέλαβε σαν χορωδία τον αναστεναγμό που ξέφυγε από τα χείλη του και μετά οι φωνές τους δυνάμωσαν γοργά. Ο Τζέησον θα ήθελε να χαλαρώσει τώρα, να πάρει μια ανάσα, αλλά ήξερε ότι δεν υπήρχε χρόνος γι' αυτό. Το να κερδίσει τα λεφτά ήταν μονάχα ένα μέρος της δουλειάς —τώρα έπρεπε και να ξεφύγουν ζωντανοί με δαύτα. Έπρεπε να το παίξει με φυσικότητα. Ένας σερβιτόρος περνούσε δίπλα του μ' ένα δίσκο με ποτά. Ο Τζέησον τον σταμάτησε

και έχωσε ένα χαρτονόμισμα των εκατό στην τσέπη του.

«Τα ποτά τα κερνάω εγώ», φώναξε, αρπάζοντας το δίσκο από τα χέρια του σερβιτόρου. Διάφοροι καλοθελητάδες άδειασαν στα γρήγορα τα γεμάτα ποτήρια και ο Τζέησον γέμισε το δίσκο με τις μάρκες του. Ο δίσκος δεν τις χώραγε όλες, αλλά την άλλη στιγμή ο Κερκ ξεφύτρωσε δίπλα του μ' ένα δεύτερο δίσκο.

«Θα χαιρόμουν να σας βοηθήσω, αγαπητέ κύριε» είπε. «Με την άδειά σας, βέβαια».

Ο Τζέησον τον κοίταξε και γέλασε, γνέφοντας ότι είχε την άδεια του. Ήταν η πρώτη φορά που μπορούσε να δει καθαρά την εμφάνιση του Κερκ στο καζίνο. Ο άλλος φορούσε ένα χαλαρό, βυσσινί βραδινό κοστούμι, πάνω από μια προφανώς ψεύτικη κοιλιά. Τα μανίκια ήταν μακριά και φαρδιά, έτσι που έδειχνε περισσότερο χοντρομπαλάς παρά μυώδης. Ήταν μια απλή αλλ' αποτελεσματική μεταμφίεση.

Κουβαλώντας προσεκτικά τους φορτωμένους δίσκους, τριγυρισμένοι από ένα ενθουσιώδες πλήθος προχώρησαν ως το γκισέ του ταμείου. Εκεί τους περίμενε ο ίδιος ο διευθυντής μ' ένα ζορισμένο χαμόγελο στα χείλη. Αλλά ακόμη κι αυτό το χαμόγελο χάθηκε όταν μέτρησε τις μάρκες.

«Αν μπορούσατε να επιστρέψετε το πρωί», είπε. «Φοβάμαι ότι δε διαθέτουμε εδώ τόσα μετρητά».

«Τι κόλπα είναι αυτά;» γκάρισε ο Κερκ. «Πάτε να φάτε τα λεφτά του ανθρώπου. Τα *δικά μου* λεφτά τα πήρατε στο πι και φι όταν έχασα —τώρα πρέπει να είστε το ίδιο σβέλτοι και στην πληρωμή!»

Οι θεατές, που πάντοτε χαίρονταν να βλέπουν το καζίνο να χάνει, γρύλισαν οργισμένοι ότι συμφωνούσαν με τον Κερκ. Ο Τζέησον έδωσε τέρμα στο θέμα με δυνατή φωνή.

«Θα σας κάνω μια λογική εξυπηρέτηση», είπε. «Δώστε μου ό,τι ρευστό έχετε τώρα και υπογράψτε μου ένα τσεκ για τα υπόλοιπα».

Από αυτό δεν υπήρχε τρόπος να ξεφύγει ο διευθυντής. Κάτω από τα άγρυπνα βλέμματα του χαιρέκακου πλήθους, γέμισε ένα φάκελο με χαρτονομίσματα και συμπλήρωσε ένα τσεκ. Ο Τζέησον του έριξε μια γρήγορη ματιά και το έχωσε σε μια εσωτερική τσέπη του. Με το φάκελο κάτω από τη μασχάλη, ακολούθησε τον Κερκ προς την έξοδο.

Εξαιτίας της παρουσίας των θεατών, δε συνάντησαν κανένα εμπόδιο στην κυρίως αίθουσα, αλλά μόλις έφτασαν στην πλαϊνή πόρτα δυο άντρες πετάχτηκαν και τους έκλεισαν το δρόμο.

«Για μια στιγμούλα— », γρύλισε ο ένας. Αλλά δεν πρόλαβε ν' αποτελειώσει την πρόταση. Ο Κερκ συνέχισε ακάθεκτος το δρόμο του δίχως καν να κόψει τη φόρα του, τινάζοντάς τους δεξιά κι αριστερά σαν μπάλα του μπόουλινγκ τις μπουκάλες. Ύστερα οι δυο τους βρέθηκαν έξω από το κτίριο και άρχισαν ν' απομακρύνονται με γοργό βήμα.

«Στο χώρο του πάρκινγκ», τον καθοδήγησε ο Κερκ. «Έχω ένα αμάξι εκεί».

Όταν έστριψαν τη γωνιά, ένα αυτοκίνητο φάνηκε να έρχεται βολίδα προς το μέρος τους. Πριν ο Τζέησον προλάβει καν να τραβήξει το όπλο του από τη θήκη, ο Κερκ είχε βρεθεί μπροστά του. Το μπράτσο του σηκώθηκε και το μεγάλο άσχημο πιστόλι τινάχτηκε μέσα από το μανίκι και βρέθηκε στην παλάμη του. Με την πρώτη βολή σκότωσε τον οδηγό και το αμάξι έφυγε από το δρόμο και τράκαρε σ' έναν τοίχο. Οι άλλοι δυο άντρες που ήταν μέσα πέθαναν καθώς έβγαιναν, με τα πιστόλια να πέφτουν από τα χέρια τους.

«Όταν σου περισσέψει λίγος καιρός», είπε ο Τζέη-

σον, «θα ήθελα να μου δείξεις πώς δουλεύει αυτή η κολπατζίδικη θήκη σου».

«Όταν μας περισσέψει καιρός», απάντησε ο Κερκ καθώς γκαζάριζε το αμάξι του προς το τούνελ που οδηγούσε στην πόλη.

Το κτίριο όπου σταμάτησαν ήταν ένα από τα πιο θαυμάσια μέγαρα του Κασσύλια. Στο δρόμο ο Τζέησον είχε μετρήσει τα λεφτά και είχε ξεχωρίσει το μερίδιό του. Ήταν σχεδόν δεκάξι εκατομμύρια χρεωμονάδες. Ακόμη δυσκολευόταν να πιστέψει οτι ήταν αληθινά. Οταν κατέβηκαν μπροστά στο κτίριο, έδωσε στον Κερκ τα υπόλοιπα.

«Ορίστε τα τρία δισεκατομμύριά σου. Και μη φαντάζεσαι ότι βγήκαν εύκολα», είπε.

«Θα μπορούσε να 'χαν βγει και πιο δύσκολα», ήταν η μόνη απάντηση του άλλου.

Μια μαγνητοφωνημένη φωνή ακούστηκε από το μεγάφωνο πάνω από την πόρτα.

«Ο κύριος Έλλους αποσύρθηκε για ύπνο. Παρακαλώ, περάστε πάλι το πρωί. Όλα τα ραντεβού κλείνονται εκ των προτέρων— »

Η φωνή σταμάτησε απότομα καθώς ο Κερκ άνοιγε μ' ένα σπρώξιμο την πόρτα. Το έκανε σχεδόν χωρίς προσπάθεια, με σκέτη την παλάμη του. Όταν μπήκαν, ο Τζέησον κοίταξε στ' απομεινάρια από τα ξεχαρβαλωμένα και στραβωμένα μέταλλα που κρέμονταν απο την κλειδαριά και αναρωτήθηκε πάλι για το σύντροφό του.

Δύναμη — παραπάνω από απλή σωματική δύναμη. Ο τύπος είναι σαν στοιχειό της φυσης. Έχω την εντύπωση ότι τίποτα δεν μπορεί να τον σταματήσει.

Το πράγμα τον εξόργιζε —και ταυτόχρονα τον γοήτευε. Δεν ήθελε να τελειώσει η συνεργασία τους πριν μάθει κι άλλα για τον Κερκ και τον πλανήτη του. Και ποιοι ήταν άραγε «εκεινοι» που είχαν πεθάνει για τα λεφτά με τα οποία είχε παίξει;

Ο Έλλους ήταν ηλικιωμένος, φαλακρός και οργισμένος, όντας μη συνηθισμένος να του διακόπτουν έτσι τον υπνο του. Αλλα οι άνθρωποι του κοκάλωσαν απότομα όταν ο Κερκ πέταξε τα λεφτά στο τραπέζι.

«Φορτώθηκε το σκάφος, Ελλους; Ορίστε το ποσό που σου οφείλω». Ο Ελλους απλώς πασπάτεψε για μια στιγμή τα λεφτά πριν απαντήσει στην ερώτηση του Κερκ.

«Το σκάφος —μα ναι, βέβαια. Αρχισαμε τη φόρτωση αμέσως μόλις μας έδωσες την προκαταβολή. Ζητώ συγνώμη αλλά το μυαλό μου είναι ακόμη λίγο θολωμένο, τούτη η διαδικασια είναι λιγο έξω από συνηθισμένα. Ποτέ δεν έχουμε κάνει δοσοληψίες αυτου του μεγέθους σε ρευστό».

«Εμένα έτσι μ' αρέσει να κάνω τις δουλειές μου», απάντησε ο Κερκ. «Ακυρωσα την κατάθεση προκαταβολής· εδω έχω το συνολικό ποσό. Δε μου ετοιμάζεις τώρα την απόδειξη;»

Ο Έλλους συμπλήρωσε την απόδειξη πριν καν συνέλθει εντελως. Ύστερα την κράτησε σφιχτά ενώ κοιτούσε αμήχανα στα τρία δισεκατομμυρια μπροστά του.

«Περιμενε —δεν μπορώ να πάρω αυτά τα λεφτά τώρα. Θα πρέπει να ξανάρθεις το πρωί, στην τράπεζα. Αυτός είναι ο φυσιολογικός τρόπος που γίνονται οι δουλειές», δήλωσε αποφασιστικά.

Ο Κερκ άπλωσε το χέρι του και, απαλά, τράβηξε το χαρτί από τα δάχτυλα του Έλλους.

«Ευχαριστώ για την απόδειξη», είπε. «Δε θα βρίσκομαι εδώ το πρωί, έτσι νομίζω οτι θα πρέπει να συμβιβαστείς με αυτή τη διαδικασία. Και αν ανησυχείς για την ασφάλεια των χρημάτων, θα σε συμβούλευα να καλέσεις αμέσως τους περισσότερους από τους φρουρούς της βιομηχανίας σου ή ιδιωτικούς αστυνομικούς. Θα νιώσεις πολύ πιο άνετα έτσι».

Ενώ έβγαιναν από την ξεχαρβαλωμένη πόρτα, ο Έλλις καλούσε κιόλας σαν μανιακός κάποιους αριθμούς τηλεφώνου στην οθόνη του. Ο Κερκ απάντησε στην επόμενη ερώτηση του Τζέησον πριν εκείνος προλάβει να την κάνει.

«Φαντάζομαι ότι θα θέλεις να ζήσεις για να ξοδέψεις τα λεφτά που έχεις στην τσέπη σου», του είπε. «Γι' αυτό μας έκλεισα ήδη δυο θέσεις σ' ένα διαπλανητικό σκάφος». Κοίταξε στο ρολόι του αμαξιού του. «Μας μένουν δυο ώρες ακόμη, έτσι έχουμε άνετο χρόνο. Πεινάω. Ας βρούμε κανένα μέρος να φάμε. Ελπίζω να μην έχεις αφήσει τίποτα στο ξενοδοχείο που ν' αξίζει τον κόπο να επιστρέψεις να το πάρεις. Κάτι τέτοιο θα ήταν κομματάκι δύσκολο».

«Τίποτα που ν' αξίζει τον κόπο να πεθάνω για αυτό», συμφώνησε ο Τζέησον. «Και τωρα πού πάμε για φαγητό; Υπάρχουν κάνα δυο ερωτήσεις που θα ήθελα να σου κάνω».

Έκαναν μερικές προσεκτικές βόλτες ως κάτω στα επίπεδα των εμπορικών μεταφορών ώσπου σιγουρεύτηκαν ότι δεν τους ακολουθούσε κανείς. Ύστερα ο Κερκ σταμάτησε το αυτοκίνητο σε μια σκοτεινή προβλήτα φόρτωσης και το εγκατέλειψαν εκεί.

«Αν χρειαστεί μπορούμε να βρούμε άλλο αμάξι», εξήγησε, «και μάλλον έχουν σταμπάρει αυτό εδω. Ας γυρίσουμε πίσω στο δρόμο των φορτηγών. Είδα ένα φαγάδικο καθώς ερχόμαστε.

Οι ψηλές και σκοτεινές σιλουέτες από τις μεγάλες νταλίκες γέμιζαν το χωρο του πάρκινγκ. Προχώρησαν δίπλα από ρόδες μεγάλες σαν το μπόι τους και μπήκαν στο ζεστό και θορυβώδικο μαγαζί. Οι φορτηγατζήδες και οι πρωινοι εργάτες δεν τους έδωσαν καμιά σημασία καθως έβρισκαν ένα ιδιαιτερο στο πίσω μέρος και πατούσαν τα πληκτρα παραγγέλνοντας φαγητό.

Ο Κερκ έκοψε ένα κομμάτι κρέας από τη φέτα μπροστά του και την έχωσε κεφάτα στο στόμα του. «Κάνε μου τώρα τις ερωτήσεις σου», είπε. «Ήδη νιώθω πολύ καλύτερα».

«Τι θα μεταφέρει εκεινο το σκάφος που κανόνισες γι' αποψε, Για τι σόι φορτίο ρισκάρισα το σβερκο μου;»

«Νόμιζα ότι το ρισκάρισες για τα λεφτά», παρατήρησε στυφά ο Κερκ. «Αλλά σε διαβεβαιώνω ότι ήταν για καλό σκοπό. Αυτό το φορτιο σημαίνει τη σωτηρία ενός κόσμου. Αποτελείται από όπλα, πυρομαχικά, νάρκες, εκρηκτικά και τα παρόμοια».

Ο Τζέησον πνίγηκε στη μπουκιά του. «Εμπόριο όπλων! Τι πας να σκαρώσεις, Ετοιμάζεις κανέναν ιδιωτικό πόλεμο; Και πώς μπορείς να μιλάς για σωτηρία μ' ένα τέτοιο φορτίο θανάτου, Και μη μου πεις ότι θα χρησιμοποιηθούν για ειρηνικούς σκοπούς. Ποιους θα ξεκάνετε με δαύτα;»

Σχεδόν όλη η καλή διάθεση έσβησε απότομα από το πρόσωπο του γιγαντόσωμου άντρα και στη θέση της έμεινε μονάχα εκείνη η βλοσυρη έκφραση που ο Τζέησον ήξερε κιόλας πολύ καλά.

«Ναι, ειρηνικούς, αυτή είναι η σωστή λέξη. Επειδή αυτό είναι βασικά εκεινο που θέλουμε. Να ζήσουμε ειρηνικά. Και όχι *ποιους* θα σκοτώνουμε —αλλά τι θα σκοτώνουμε»

Ο Τζέησον έσπρωξε πέρα το πιάτο του με μια εκνευρισμένη κίνηση «Μιλάς με γρίφους», παρατήρησε. «Αυτό που λες δεν έχει νόημα».

«Έχει κα. παραέχει», τον διαβεβαίωσε ο Κερκ. «Αλλά μοναχα σ' έναν και μοναδικό πλανήτη στο σύμπαν. Για πες μου, τι ξέρεις για τον Πύρρας;»

«Απολύτως τίποτα».

Γ.α μ.α στ.γμή ο Κερκ έμεινε σ.ωπηλός, βυθισμένος σε κάποιες θύμησες, με τα σκυθρωπά μάτ.α του ν' ατενίζουν κάπου μακριά Ύστερα συνέχισε.

«Το ανθρώπ.νο είδος δεν έχει θεση στον Πύρρας —κι ωστόσο επ.βιώνει εκεί σχεδόν τριακόσια χρόνια τώρα Η μέση διάρκε.α ζωής των συμπατρ.ωτών μου είναι δεκάξι χρόν.α Βέβαια, οι περισσότερο. ενήλικο. ζουν πολύ περισσότερο, αλλά είνα. η υψηλή παιδική θνησ.μότητα που κατεβάζε. τόσο πολύ το μέσο όρο.

»Ο κόσμος μας είναι το καθετί που δε θα 'πρεπε να είναι ένας ανθρώπινος κόσμος. Η βαρύτητα είναι διπλάσια από τη γή.νη Η θερμοκρασία μπορεί να κυμαίνετα. καθημερινά από τροπική σε πολική Το κλιμα —τι να σου πω, πρέπει να το ζήσεις για να το πιστέψεις. Δε μοιάζει με τίποτα που θα βρεις οπουδήποτε αλλού στο γαλαξία».

«Τώρα με κάνεις και τρέμω», είπε σαρκαστικά ο Τζέησον. «Τι έχετε γι' αέρα, μεθάνιο ή χλωριο; Εχω επισκεφτεί τέτοιους πλανήτες και— »

Ο Κερκ βρόντησε οργ.σμένα τη γροθ.ά του στο τραπέζ.. Τα πιατικά χοροπήδησαν και τα πόδια του τραπεζιού έτρ.ξαν επικίνδυνα. «Μου λες γ.α εργαστηριακές αντ.δράσεις!» γρύλισε. «Μπορεί να σου φαίνοντα. εντυπωσιακές όταν τις κάνεις στον πειραματ.κό σωλήνα —αλλά τ. γίνεται όταν ένας κόσμος είνα. γεμάτος με αυτά τα συστατικά, Ώσπου να πεις κιμινο. ολόκληρη η βιαιότητά τους αιχμαλωτίζεται σε ωραιες

κα. σταθερές ενώσεις. Μετά η ατμόσφαιρα μπορεί να είναι δηλητηριωδης για ένα πλάσμα που αναπνέει οξυγόνο, αλλ' από μόνη της είναι άκακη σαν νερωμένη μπίρα.

»Μονάχα μια ατμόσφα.ρα υπάρχει που είναι αληθινό φαρμάκι για έναν πλανήτη Εκείνη με μπόλικο ΗΟ, τον πιο γενικό διαλύτη στο σύμπαν, συν ελευθερο οξυγόνο για ν' αντιδρά με— »

«Μα αυτά είναι νερο κα. οξυγόνο!» τον διέκοψε έκπληκτος ο Τζέησον «Εννοεις έναν πλανήτη σαν τη Γη —ή σαν τον Κασσύλια εδώ, Αυτό είναι εξωφρεν.κό»

«Καθολου Επε.δή γεννήθηκες σε τέτοιο περ.βαλλον το θεωρείς αυτόματα σαν σωστό και φυσικό. Θεωρείς σαν δεδομένο ότι τα μέταλλα σκουριάζουν, οι ακτογραμμές αλλάζουν και οι κατα.γίδες παρεμποδίζουν τις επικοινωνίες. Αυτά ειναι κοινά συμβάντα στους κόσμους νερου-οξυγόνου. Τώρα, πολλαπλασίασέ τα όλα αυτά όσο σηκώνει η φαντασία σου και θα πάρεις μια ιδέα από τον Πύρρας.

»Ο άξονας του πλανήτη έχει μ.α κλίση σχεδόν 42, με αποτέλεσμα να σημειώνοντα. τεράστιες δ.ακυμάνσεις θερμοκρασιας από εποχή σ' εποχή Αυτό είναι και μια από τις βασ.κές αιτίες που αλλάζει διαρκώς η έκταση των πολικων πάγων. Οι καιρ.κές συνθήκες που προκυπτουν ετσ. είναι το κάτι άλλο, αλλά μακάρι να ήταν μονάχα αυτό».

«Αν αυτό είναι όλο», είπε ο Τζέησον, «δε βλέπω γιατί...»

«Δεν είναι αυτό όλο δεν είνα. καν το ελάχιστο Οι ανοιχτές θάλασσες επιτελουν ένα διπλά καταστροφικό έργο. Από τη μια μερ.ά προσφέρουν τους απαραίτητους υδρατμούς γ.α να δ.αιωνίζεται ο καιρικός κύκλος κα. απο την άλλη σηκώνουν τρομακτικές παλίρροιες Οι δυο δορυφόροι του Πύρρας, ο Σάμας

και ο Μπέσσος, συνεργάζονται κατά καιρούς για να φουσκώνουν τους ωκεανούς σε πλημμυρίδες ύψους τριάντα μέτρων. Και μέχρι να δεις μια τέτοια φουσκοθαλασσιά να χύνεται μέσα σ' ένα ενεργό ηφαίστειο, δεν έχεις δει τίποτα στη ζωή σου.

»Εκείνο που μας τράβηξε στον Πύρρας ήταν η αφθονία βαρέων στοιχείων στο υπέδαφος —αλλά αυτά τα ίδια στοιχεία κρατούν τον πλανήτη σε συνεχή ηφαιστειακή αναταραχή. Έχουν σημειωθεί τουλάχιστον δεκατρείς εκρήξεις σουπερνόβα στη γύρω αστρική γειτονιά. Βέβαια, βαριά στοιχεία υπάρχουν και στους περισσότερους από τους άλλους πλανήτες της περιοχής —αλλά και εντελώς θανάσιμες ατμόσφαιρες. Εξόρυξη και εκμετάλλευση σε μόνιμη βάση μπορεί να γίνει μονάχα από αυτοσυντηρούμενες αποικίες. Αυτό περιόριζε την επιλογή μας στον Πύρρας όπου τα ραδιενεργά στοιχεία είναι φυλακισμένα στον πλανητικό πυρήνα, τριγυρισμένα από ένα στρώμα ελαφρότερων. Αν και αυτό επιτρέπει την ύπαρξη ατμόσφαιρας αναπνεύσιμης για τον άνθρωπο, ταυτόχρονα είναι αιτία συνεχούς ηφαιστειακής δραστηριότητας, γιατί το λιωμένο μάγμα του πυρήνα πιέζει διαρκώς για να βγει στην επιφάνεια».

Για πρώτη φορά ο Τζέησον έμεινε σιωπηλός. Προσπαθούσε να φανταστεί πώς θα ήταν η ζωή σ' έναν πλανήτη που βρισκόταν σε διαρκή πόλεμο με τον εαυτό του.

«Και κράτησα το καλύτερο για το τέλος», συνέχισε ο Κερκ με πικρόχολο χιούμορ. «Τώρα που πήρες μια ιδέα για το πώς έχει το περιβάλλον, σκέψου τι είδους μορφές ζωής μπορεί να έχουν αναπτυχθεί εκεί! Αμφιβάλλω αν υπάρχει έστω κι ένα εξωπλανητικό είδος ζωής που θα μπορούσε θα ζήσει για ένα λεπτό στον

κόσμο μου. Τα φυτά και τα ζώα του Πύρρας είναι *φοβερά* όσο δε φαντάζεσαι. Πολεμούν εναντια στον κόσμο τους και ενάντια το ένα στο άλλο. Ύστερα από εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια βιολογικής επιλογής, έχουν προκύψει πλάσματα που θα προκαλούσαν εφιάλτες ακόμη και σ' έναν ηλεκτρονικό εγκέφαλο. Όντα θωρακισμένα, δηλητηριώδη, οπλισμένα με νύχια και με δόντια. Και αυτή η περιγραφή ισχύει για καθετί που περπατά, φτερουγίζει η απλώς φυτρώνει στον Πύρρας. Έχεις δει ποτέ φυτά με δόντια —που να δαγκώνουν. Δε θα σου ευχόμουν να τα δεις. Θα έπρεπε να πας στον Πύρρας γι' αυτό και κάτι τέτοιο θα σήμαινε ότι θα πέθαινες μέσα σε δευτερόλεπτα από τη στιγμή που θα έβγαινες από το σκάφος. Ακόμη κι εγώ θα χρειαστεί να περάσω από ενημερωτική επανεκπαίδευση πριν αποτολμήσω να βγω έξω από το κτίριο του διαστημοδρομίου. Ο αδιάκοπος πόλεμος της επιβίωσης κανει τις διάφορες μορφές ζωής ν' ανταγωνίζονται και ν' αλλάζουν διαρκώς μορφή. Ο θάνατος εκεί είναι απλός, αλλά οι τρόποι που μπορεί να σε βρεί είναι πάρα πολλοί έστω και για να καταμετρηθούν».

Η δυστυχία φάνηκε να πλακώνει σαν μολύβι τις φαρδιές πλάτες του Κερκ. Ύστερα από κάμποσες στιγμές σκέψης, έκανε μια φανερή προσπάθεια να την αποτινάξει. Ξαναστρέφοντας την προσοχή του στο φαγητό και μαζεύοντας την τελευταία σάλτσα από το πιάτο του, ο Πυρρανός έδωσε φωνή στα συναισθήματά του.

«Υποθέτω ότι δεν υπάρχει καμιά λογική αιτία που μας κάνει να μένουμε εκεί και να μαχόμαστε σ' αυτόν τον ατέλειωτο πόλεμο. Καμιά, εκτός από το γεγονός ότι ο Πύρρας είναι το σπίτι μας». Η τελευταία μπουκιά ψωμιού με σάλτσα χάθηκε στο στόμα του και ο Κερκ

έμεινε κουνώντας το άδειο π.ρούνι του προς τον Τζέ-
ησον.

«Να ειγνωμονείς τη μοίρα σου που ποτέ δε θα χρειαστεί να δεις τον κόσμο μου», σι μπλήρωσε.

«Σ' αυτό κάνεις λάθος» απάντησε ο Τζέησον, όσο πιο ήρεμα μπορούσε. «Βλέπεις, σκοπεύω να έρθω εκε μαζί σου».

4

«Μη λες βλακείες», γρύλισε ο Κερκ καθώς πατούσε κουμπιά, παραγγέλνοντας μια δεύτερη μερίδα στέηκ «Υπάρχουν και πιο απλοι τρόποι για ν αυτοκτονήσεις Συνειδητοποίησες ότ. είσαι εκατομμυριουχος τώρα Με τα λεφτά που έχεις στην τσέπη σου μπορείς να ζήσεις άνετα όλη την υπόλοιπη ζωή σου σε πλανήτες ψυχαγωγίας. Ο Πύρρας είναι ένας κόσμος θανάτου όχι μια αξιοθέατη ατραξιόν για βαριεστημένους του ρίστες. Δεν μπορώ να σου επιτρέψω να έρθεις μαζ μου».

Οι χαρτοπαίχτες που δεν μπορούν να κρατήσουν την ψυχραιμία τους δεν κρατούν για πολυ Και ο Τζέησον ήταν θυμωμένος τώρα. Αλλ' αυτό φάνηκε μονάχα έμμεσα, στην απουσία κάθε έκφρασης από το πρόσωπό του και την αφύσικη ηρεμία της φωνής του

«Δε θα μου πεις εσύ τι μπορώ και τι δεν μπορώ να κάνω, Κερκ Πύρρας Μπορεί να εισαι δυνατός σαν βουβάλι και πολυ σβέλτος στο τράβηγμα — αλλ' αυτό δε σε κάνει και κηδεμόνα μου. Το μόνο που σου πέφτει λόγος είναι αν θα μ' αφήσεις να ταξιδέψω με το σκάφος σου ή όχι. Αλλά άνετα θα μπορούσα να βρω και άλλο μεταφορικό μέσο για να φτάσω εκεί. Και μη μου λες ότι θέλω να έρθω στον Πύρρας για να χαζέψω τ

αξιοθέατα οταν δεν έχεις ιδέα για τους πραγματικούς λόγους μου».

Ο Τζέησον δεν προσπάθησε καν να διευκρινίσει ποιοι ήταν οι λόγοι αυτοί Ακόμη και στο δικό του μυαλό ήταν ασαφείς και πολύ προσωπικοί. Όσο περισσότερο γύριζε το Γαλαξια, τόσο πιο πολύ του φαίνονταν όλα σαν μια δόση από τα ιδια. Οι παλιοί, πολιτισμένοι πλανήτες βούλιαζαν στην ίδια βαρετή ομοιομορφια. Αλλά και οι συνοριακοί κόσμοι ειχαν την ίδια πρωτόγονη μονοτονία μιας κατασκηνωσης σε δάσος Οχι ότι όλοι οι γαλαξιακοι κόσμοι του προκαλουσαν πλήξη. Το πρόβλημα ήταν ότι απλώς είχε βρει τα όριά τους —αλλ' ακόμη δεν είχε βρει τα δικά του.

Μέχρι τη στιγμη που συνάντησε τον Κερκ, ο Τζέησον δεν παραδεχόταν κανέναν σαν καλύτερό του ή έστω καν σαν ισο του. Αυτό δεν ήταν εγωισμός ήταν η ρεαλιστική επίγνωση ενός γεγονότος. Και να που τωρα ήταν αναγκασμένος ν' αντιμετωπίσει ένα άλλο γεγονός ότι υπηρχε ενας ολόκληρος κόσμος από ανθρωπους που μπορει να ήταν καλύτεροι του Δεν υπήρχε πια περιπτωση να ησυχάσει μέχρι να πάει εκει και να δει τα πράγματα με τα μάτια του. Έστω κι αν το πλήρωνε με τη ζωή του.

Αλλά δε θα μπορούσε να πει τίποτε απ' όλα αυτά στον Κερκ Υπήρχαν και πρόσθετοι λόγοι που ο άλλος θα τους καταλάβαινε καλύτερα.

«Προφανως δε σ' απασχολεί καθόλου το μέλλον όταν αρνείσαι να με πάρεις μαζί σου στον Πύρρας», παρατηρησε ο Τζέησον. «Και ας αφήσουμε κατά μέρος την ηθικη υποχρέωση σου απέναντί μου που κέρδισα τα λεφτά για λογαριασμό σας. Αλλά τι θα κάνετε την επόμενη φορά, Αν χρειάζεστε τόσα θανάσιμα καλούδια σε μια δόση, μάλλον θα ξαναχρειαστειτε κι άλλα μια μέρα. Δε θα 'ταν καλύτερα να με είχατε εύκαιρο

—εμένα, έναν παλιό και δοκιμασμένο συνεργάτη— α-πό το να σπάτε το κεφάλι σας να σκαρφιστείτε κάποιο καινούριο και πιθανώς ανεφάρμοστο κόλπο;»

Ο Κερκ μασούσε συλλογισμένα ένα κομμάτι από το δεύτερο στέηκ του. «Λογικό αυτό που λες. Και ο-φείλω να παραδεχτώ ότι δε με είχε απασχολήσει. Έ-να αδύνατο σημείο μ' εμάς τους Πυρρανούς είναι ότι δε μας απασχολεί ποτέ το μέλλον. Ο αγώνας για να μείνουμε ζωντανοί σήμερα δεν αφήνει περιθώρια για να σκεφτούμε τι θα κάνουμε αύριο. Έτσι τείνουμε ν' αντιμετωπίζουμε τις έκτακτες ανάγκες τη στιγμή που συμβαίνουν και αφήνουμε κατά μέρος κάθε σκέψη πρόνοιας για το αβέβαιο μέλλον. Εντάξει, μπορείς να έρθεις. Ελπίζω μονάχα να είσαι ακόμη ζωντανός όταν σε χρειαστούμε. Σαν Πυρρανός πρέσβης σ' ένα σωρό κόσμους, σε προσκαλώ επίσημα στον πλανήτη μας. Με όλα τα έξοδα πληρωμένα. Αυτό με τον όρο ότι θα υπακούς απόλυτα και αυστηρά σε όλες τις εντολές μας σχετικά με την προσωπική σου ασφάλεια».

«Ο όρος δεκτός», απάντησε ο Τζέησον. Και αναρω-τήθηκε γιατί ένιωθε τόση χαρά που είχε υπογράψει την εξουσιοδότηση του θανάτου του.

Ο Κερκ καταβρόχθιζε το τρίτο γλυκό του όταν το ρολόι του έβγαλε ένα μικρό βόμβο. Αμέσως άφησε το πιρούνι του να πέσει και στάθηκε στα πόδια του. «Ώρα να πηγαίνουμε», είπε. «Είμαστε μέσα στο πρό-γραμμα τώρα». Ενώ ο Τζέησον σηκωνόταν όρθιος, ο Κερκ έριχνε νομίσματα στη σχισμή μέχρι που άναψε το φωτάκι της εξόφλησης. Λίγες στιγμές αργότερα βρίσκονταν στο δρόμο, βαδίζοντας με γοργό βήμα.

Ο Τζέησον δεν ξαφνιάστηκε καθόλου όταν έφτα-σαν σε μια κυλιόμενη σκάλα πίσω από το ρεστοράν. Είχε αρχίσει να καταλαβαίνει ότι η κάθε τους κίνηση από τη στιγμή που αναχώρησαν από το καζίνο ήταν

προσεκτικά προσχεδιασμένη και χρονομετρημένη. Δίχως αμφιβολία είχε κιόλας χτυπήσει το καμπανάκι του συναγερμού και τώρα ολόκληρος ο πλανήτης έ-ψαχνε να τους βρει. Ωστόσο μέχρι στιγμής δεν είχαν παρατηρήσει το παραμικρό σημάδι καταδίωξης. Τού-τη δεν ήταν η πρώτη φορά που ο Τζέησον αναγκαζό-ταν να τρέξει, με τα λαγωνικά των αρχών στο κατόπι του —αλλά ήταν η πρώτη φορά που στο φευγιό του άφηνε κάποιον άλλον να τον οδηγεί. Δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει στη σκέψη της σχεδόν αυτόματης α-ποδοχής του νέου ρόλου. Αλλά είχε ζήσει τόσα χρό-νια σαν μονόλυκος που τώρα ένιωθε ένα είδος αντί-στροφης ευχαρίστησης ακολουθώντας κάποιον άλλο.

«Βιάσου», γρύλισε ο Κερκ ύστερα από μια φευγα-λέα ματιά στο ρολόι του. Κρατούσε ένα σταθερό, ε-ξαντλητικό ρυθμό βηματισμού ακόμη και στην κυλιό-μενη σκάλα. Ανέβηκαν πέντε επίπεδα έτσι, δίχως να συναντήσουν ψυχή, πριν ο Κερκ σταθεί και αφήσει τη σκάλα να τους μεταφέρει.

Ο Τζέησον υπερηφανευόταν ότι κρατιόταν σε καλή φόρμα. Αλλά εκείνο το γοργό ανέβασμα ύστερα από μια άυπνη νύχτα, τον άφησε με κομμένη την ανάσα και μουσκίδι στον ιδρώτα. Ο Κερκ, δροσερός και φρέ-σκος, ανάσαινε κανονικά, δίχως τίποτα να προδίδει ότι έτρεχε τόση ώρα.

Βρίσκονταν στο δεύτερο κυκλοφοριακό επίπεδο ό-ταν ο Κερκ άφησε την κυλιόμενη σκάλα και έγνεψε στον Τζέησον να τον ακολουθήσει. Καθώς έβγαιναν από την έξοδο στο δρόμο, ένα αμάξι ήρθε να σταματή-σει δίπλα στο πεζοδρόμιο μπροστά τους. Ο Τζέησον είχε αρκετή σύνεση για να καταλάβει ότι δε χρειαζό-ταν ν' απλώσει χέρι για το όπλο του. Ακριβώς τη στιγ-μή που έφταναν στο αυτοκίνητο, ο οδηγός άνοιξε την

πόρτα και βγήκε έξω. Δίχως να πει κουβέντα, ο Κερκ του πάσαρε ένα χαρτί και γλίστρησε πίσω από το τιμόνι. Ο Τζέησον μόλις και πρόλαβε να πηδήσει μέσα πριν το αμάξι ξεκινήσει σαν βολίδα. Η όλη ιστορία δεν είχε κρατήσει παραπάνω από τρία δευτερόλεπτα.

Στο λιγοστό φως ο Τζέησον μόλις και είχε προλάβει μια φευγαλέα ματιά από τον οδηγό, αλλά ήταν αρκετή για να τον αναγνωρίσει. Όχι ότι τον είχε ξαναδεί ποτέ, αλλά έχοντας γνωρίσει τον Κερκ δεν μπορούσε να μην ξεχωρίσει τους στιβαρούς μυώνες ενός Πυρρανού.

«Η απόδειξη του Έλλους ήταν αυτό που του έδωσες;» ρώτησε ο Τζέησον.

«Ακριβώς. Έτσι διασφαλίζουμε το σκάφος και το φορτίο του. Πριν οι άνθρωποι του καζίνο ακολουθήσουν τα χνάρια του τσεκ ως τον Έλλους, σκάφος και φορτίο θα βρίσκονται ασφαλή και μακριά από τον πλανήτη. Έτσι τώρα δεν έχουμε ν' ανησυχούμε παρά μονάχα για τον εαυτό μας. Τώρα θα σου εξηγήσω το σχέδιο με κάθε λεπτομέρεια έτσι ώστε να μην κάνεις κανένα λάθος. Θα σ' τα πω όλα μια φορά και αν έχεις ερωτήσεις θα τις κάνεις μονάχα όταν τελειώσω».

Ο άλλος είχε αναλάβει τόσο αυτόματα τον ηγετικό ρόλο που ο Τζέησον έπιασε τον εαυτό του να υπακούει δίχως συζήτηση. Ωστόσο κάτι μέσα του ήθελε να χαμογελάσει στο βιαστικό συμπέρασμα του άλλου ότι είχε να κάνει μ' έναν άσχετο.

Ο Κερκ έστριψε το αμάξι στη λουρίδα της σταθερής κυκλοφορίας που πήγαινε από τον πόλη προς το διαστημοδρόμιο. Οδηγούσε ήρεμα ενώ μιλούσε.

«Θα γίνεται έρευνα σ' όλη την πόλη, αλλ' σ' αυτό τους έχουμε αφήσει αρκετά πίσω. Σίγουρα οι Κασσυλιανοί δε θα θέλουν να διαφημίσουν τη μπαγαποντιά τους στο καζίνο, έτσι δε θα έχουμε να φοβηθούμε τίποτα χοντρό, όπως οδοφράγματα και τα παρόμοια. Αλλά το διαστημοδρόμιο θα μυρμηγκιάζει από κάθε μπάτσο που διαθέτουν στην περιοχή. Ξέρουν ότι έτσι και τα λεφτά βγουν από τον πλανήτη, πρέπει να τα ξεγράψουν. Όταν δουν ότι επιχειρούμε να το σκάσουμε, θα πειστούν ότι το παραδάκι είναι ακόμη μαζί μας. Αυτό θα διευκολύνει να φύγει ανεμπόδιστο το σκάφος με τα πολεμοφόδια».

Η φωνή του Τζέησον ακούστηκε κάπως σοκαρισμένη. «Θες να πεις ότι θα φροντίσεις να γίνουμε στόχοι για να καλύψουμε την απογείωση του σκάφους;»

«Πες το όπως θέλεις. Αλλά, εφ' όσον πρέπει να φύγουμε έτσι κι αλλιώς από τον πλανήτη, δε βλάπτει αν χρησιμοποιήσουμε τη φυγή μας σαν προπέτασμα καπνού. Σκάσε τώρα μέχρι να τελειώσω, όπως σου είπα. Αν με διακόψεις άλλη μια φορά, θα σε αδειάσω στη μέση του δρόμου».

Ο Τζέησον δεν αμφέβαλλε ότι θα το 'κανε. Έτσι τον άκουγε με τεντωμένα τ' αυτιά και δίχως να βγάζει άχνα καθώς ο Κερκ επανέλαβε λέξη προς λέξη τα όσα είχε ήδη πει, πριν συνεχίσει:

«Η κεντρική πύλη των αυτοκινήτων θα είναι ορθάνοιχτη για να περνά η κυκλοφορία. Και πολλοί από τους ντόπιους μπάτσους θα είναι με πολιτικά. Ίσως καταφέρουμε να φτάσουμε ως την πίστα του διαστημοδρόμιου δίχως να μας αναγνωρίσουν, αν και πολύ αμφιβάλλω γι' αυτό. Όπως και να 'χει, θα περάσουμε με το αμάξι την πύλη και θα τραβήξουμε γραμμή προς το χώρο απεδάφισης. Το *Καμάρι του Ντάρκαν*, για το οποίο έχουμε εισιτήρια, θα χτυπά την προειδοποιητική σειρήνα των δυο λεπτών και θ' απομακρύνεται η σκάλα. Ώσπου να φτάσουμε στις κουκέτες μας, το σκάφος θα είναι ήδη στον αέρα».

«Πολύ ωραία ακούγονται όλα αυτά», παρατήρησε

ο Τζέησον «Αλλά τι θα κάνουν οι φρουροί σ' όλο αυτό το διάστημα;»

«Θα πυροβολούν εμάς και ο ένας στον άλλο. Θα εκμεταλλευτούμε τη σύγχυση για ν' ανέβουμε στο σκάφος».

Η απάντηση δε συνέβαλλε και τόσο στην ψυχική ηρεμία του Τζέησον, αλλά την άφησε ασχολίαστη για την ώρα «Εντάξει, έστω ότι *καταφέραμε* να μπούμε στο σκάφος Τι τους εμποδίζει να καθυστερήσουν την απογείωση μέχρι να μας βγάλουν έξω σηκωτούς και να μας στήσουν στον τοίχο;»

Ο Κερκ του έριξε μια περιφρονητική ματιά πριν ξαναγυρίσει τα μάτια του στο δρόμο «Σου είπα ότι το σκάφος είναι το *Καμάρι του Ντάρκαν* Αν είχες μελετήσει έστω και στο ελάχιστο τουτο το σύστημα, θα ήξερες τι σημαίνει αυτό Ο Κασσύλια και ο Ντάρκαν είναι αδελφοί πλανήτες, αλλά και αντίζηλοι στο καθετί Δεν έχουν περάσει ούτε δυο αιώνες από το διαπλανητικό πόλεμο που σχεδόν αφάνισε και τους δυο κόσμους Τώρα συμβιώνουν σε κατάσταση ένοπλης ουδετερότητας που κανείς από τους δυο δε θα τολμούσε να παραβιάσει Από τη στιγμή που θα πατήσουμε το πόδι μας στο σκάφος, βρισκόμαστε στο έδαφος του Ντάρκαν Δεν υπάρχει συμφωνία έκδοσης εγκληματιών ανάμεσα στους δυο πλανήτες Μπορεί ο Κασσύλια να μας θέλει πολύ —αλλά όχι και τόσο ώστε να ρισκάρει έναν καινούριο πόλεμο».

Δεν τους δόθηκε χρόνος για περισσότερες εξηγήσεις. Ο Κερκ βγήκε από το γενικό ρεύμα της κυκλοφορίας και πήρε μια ανισόπεδη διάβαση με πινακίδα που έγραφε *Υπηρεσιακά Οχήματα Μόνο*. Ο Τζέησον είχε μια δυσάρεστη αίσθηση ότι ήταν γυμνός καθώς κινούνταν κάτω από τα εκτυφλωτικά φώτα του διαστημοδρόμιου προς τη φρουρημένη πύλη μπροστά.

Ήταν κλειστή.

Από τη μέσα μεριά ένα άλλο αυτοκίνητο φάνηκε να πλησιάζει στην πύλη και ο Κερκ έκοψε ταχύτητα σε ρυθμό χελώνας. Ένας από τους φρουρούς αντάλλαξε κάτι κουβέντες με τον οδηγό του άλλου αυτοκινήτου και μετά κούνησε το χέρι του προς τον υπεύθυνο της πύλης Η μεγάλη καγκελόπορτα άρχισε ν' ανοιγει προς τα μέσα —και τότε ο Κερκ πάτησε τέρμα το γκάζι!

Όλα συνέβησαν ταυτόχρονα Η τουρμπίνα μούγκρισε, τα λάστιχα στρίγκλισαν σπινάροντας στο δρόμο και το αμάξι τινάχτηκε σαν βολίδα προς την πυλη Ο Τζέησον πρόλαβε μια φευγαλέα εικόνα από φρουρούς που έχασκαν εμβρόντητοι αλλά μετά πήραν ντεραπάροντας στροφή στη γωνιά ενός κτιρίου Λίγοι πυροβολισμοί ακούστηκαν πίσω τους, αλλά κανένα βλήμα δεν πέρασε από κοντά τους.

Οδηγώντας με το ένα χέρι, ο Κερκ άπλωσε το άλλο στο ντουλαπάκι και τράβηξε από εκεί ένα πιστόλι, ίδια κακομούτσουνο μ' εκείνο το τέρας που φορούσε στο μπράτσο του.

«Χρησιμοποίησε αυτό αντί για το δικό σου», είπε «Ρίχνει μικρές εκρηκτικές ρουκέτες Κάνουν φοβερό σαματά Μην μπεις στον κόπο να ρίξεις σε ανθρώπους —αυτό ασ' το σε μένα. Εσύ απλώς φρόντιζε να κάνεις λίγο νταβαντούρι για να κρατουν τις αποστάσεις. Να, έτσι».

Έριξε μια περαστική βολή από το πλαϊνό παράθυρο και μετά πέταξε το όπλο στον Τζέησον σχεδόν πριν καν χτυπήσει το βλήμα. Ένα άδειο καμιόνι τινάχτηκε στον αέρα με φοβερό πάταγο, στέλνοντας μια βροχή από κομμάτια στα γυρω αμάξια και κάνοντας τους οδηγούς να το βάλουν έντρομοι στα πόδια

Η συνέχεια ήταν μια εφιαλτική κούρσα μέσα από

ένα τρελάδικο Ο Κερκ οδηγούσε με φανερή περιφρό-
νηση προς το βίαιο θάνατο. Μερικά αμάξια δοκίμασα-
να τους ακολουθήσουν, αλλά έμειναν πίσω, μην τολ-
μώντας να επαναλάβουν τις ανατριχιαστικές στρο-
φές του σε δυο ρόδες. Διέσχισαν έτσι με το πλάι σχε-
δόν όλη την πίστα του διαστημοδρόμιου, αφήνοντας
πίσω τους μια γραμμή από καπνούς και χάος.

Ύστερα είχαν αφήσει πίσω όλους τους διώκτες
τους και το μόνο πράγμα που στεκόταν τώρα μπροστά
τους ήταν η λεπτή άτρακτος από το *Καμάρι του Ντάρκαμ*.

Ολόγυρα από το διαστημόπλοιο ορθωνόταν ένας
νερός συρμάτινος φράχτης, σαφής ένδειξη των ψυ-
χρών σχέσεων των δυο πλανητων Η πύλη ήταν κλει-
στή και φυλαγμένη από στρατιωτες με προτεταμένα
όπλα, που περίμεναν την ευκαιρια για να ρίξουν στο
αυτοκίνητο που πλησίαζε. Αλλά ο Κερκ δεν επιχείρη-
σε να ζυγώσει στην πύλη Αντίθετα, πάτησε το γκάζι
τέρμα και όρμησε ίσια για το φράχτη «Σκέπασε τ
πρόσωπό σου!» φώναξε στον Τζέησον.

Ο Τζέησον ίσα που πρόλαβε να σηκώνει τα μπρο-
τσα του μπροστά από το κεφάλι του πριν χτυπήσο...

Βασανισμένα μέταλλα ακούστηκαν να σκουζο...
και ο φράχτης βούλιαξε και αγκάλιασε το αμάξι, αλλά
δεν τρύπησε. Ο Τζέησον τινάχτηκε από το καθισμ...
χτυπώντας το κεφάλι του πάνω στο επενδυμένο ταμ-
πλό. Ώσπου ν' ανοίξει ο Κερκ την τσαλακωμένη πόρ-
τα, πρόλαβε να σκεφτεί ότι ως εδώ ήταν η βόλτα του.
Ο Κερκ πρέπει να είχε δει πώς γύριζαν τα μάτια το...
Τζέησον στις κόχες τους, γιατί δεν είπε τίποτα αλ-
λά απλώς τον τράβηξε έξω και τον πέταξε πάνω στο κα-
πό του στραπατσαρισμένου αυτοκινήτου.

«Πήδα πάνω από το βουλιαγμένο φράχτη και τρέ-
χα γραμμή για το σκάφος!» του φώναξε

Αν υπήρχε καμιά αμφιβολία για το τι εννοούσε, αυ-
τή θα έσβηνε γρήγορα, γιατι αμέσως έδωσε στον Τζέ-
ησον ένα θαυμάσιο δειγμα «σπριντ». Ήταν ασύλλη-
πτο ότι ένας άνθρωπος με τον όγκο του Κερκ θα μπο-
ρούσε να τρέχει τόσο γοργά, αλλά αυτό ακριβως συ-
νέβαινε. Βέβαια, η αλήθεια ειναι ότι θύμιζε μάλλον
τανκ σε επίθεση παρά άνθρωπο σε κούρσα. Ο Τζέη-
σον κούνησε το κεφάλι για να διώξει τη θολούρα και
μετα έδωσε στα πόδια του φτερά Παρ' όλα αυτά, δεν
είχε καλύψει ούτε τη μισή απόσταση ως το σκάφος
όταν ο Κερκ έφτανε στη σκάλα. Ήταν ήδη απαγκι-
στρωμένη από την άτρακτο, αλλά οι έκπληκτοι εργά-
τες σταμάτησαν να την απομακρύνουν όταν είδαν τον
πελώριο άντρα ν' ανεβαινει τέσσερα τέσσερα στα
σκαλιά.

Φτάνοντας στην κορφή, ο Κερκ γύρισε και έριξε
μια βολη στους στρατιωτες που χύνονταν στην πιστα
μέσα από την ανοιχτή πύλη Οι στρατιώτες βούτηξαν
κάτω και άρχισαν να προχωρούν έρποντας και να του
ανταποδίδουν τα πυρά. Ελάχιστοι ήταν εκείνοι που
γύρισαν να ρίξουν και προς την τρεχάτη μορφή του
Τζέησον.

Η σκηνή μπροστά στα μάτια του Τζέησον φαινόταν
να κυλά σαν ταινία σε αργή κίνηση Ο Κερκ στεκόταν
στην κορφή της σκάλας, ανταποδιδοντας ψυχραιμα
τα βλήματα που έπεφταν βροχή γύρω του. Θα μπο-
ρούσε να βρει σε μια στιγμή καταφύγιο, απλώς σαλτά-
ροντας στην ανοιχτή πόρτα πίσω του. Ο μόνος λόγος
που έμενε εκει ήταν για να καλύπτει τον Τζέησον

«Ευχαριστώ», ηταν το μόνο που κατάφερε να ψελ-
λίσει πνιχτά ο τελευταιος, βγάζοντας μ' ένα σάλτο κα-
τα τελευταία σκαλοπάτια, πριν πηδήσει το μικρό εν-
διάμεσο κενό και σωριαστεί λαχανιασμένος στο εσω-
τερικό του σκάφους

«Παρακαλώ, υποχρέωσή μου», απάντησε ο Κερκ πηδώντας κι αυτός μέσα και ανεμίζοντας το όπλο του για να κρυώσει.

Ένας βλοσυρός αξιωματικός του σκάφους στεκόταν λίγο πέρα από την ακτίνα δράσης των πυρών του εδάφους και τους κοίταζε καλά καλά. «Μπορείτε να μου πείτε τι στο διάβολο συμβαίνει εδώ,» γρύλισε.

Ο Κερκ δοκίμασε την κάνη του μ' ένα σαλιωμένο δάχτυλο και μετά γύρισε το όπλο πίσω στη θήκη του. «Είμαστε νομοταγείς πολίτες άλλου αστρικού συστήματος, αθώοι από κάθε παράνομη πράξη», εξήγησε. «Αλλά αυτοί οι αχρείοι του Κασσυλια είναι πολύ αγροίκοι για πολιτισμένους ανθρώπους σαν κι εμάς. Για το λόγο αυτό πάμε τώρα στον Ντάρκαν —ορίστε και τα εισιτήριά μας— στην εθνική επικράτεια του οποίου, αν δεν κάνω λάθος, βρισκόμαστε τώρα». Αυτό το τελευταίο το πρόσθεσε για να το ακούσει ο κασσυλιανός αξιωματικός που μόλις είχε φανεί στην κορφή της σκάλας και σήκωνε κιόλας το όπλο του.

Θα ήταν άδικο να κατηγορήσει κανείς εκείνο το στρατιωτικό για έλλειψη ψυχραιμίας. Αλλά έβλεπε δυο πολυκαταζητούμενους εγκληματίες να ξεφεύγουν μέσα από τα χέρια του. Και μάλιστα με σκάφος του Ντάρκαν. Ο θυμός τον έκανε να χάσει τον έλεγχο του και να σηκώσει το όπλο του.

«Βγείτε από κει μέσα, παλιοκαθίκια! Δε θα μας ξεφύγετε τόσο εύκολα. Βγείτε έξω αργά και με τα χέρια ψηλά, αλλιώς θα σας καθαρίσω εκεί που ...»

Ήταν μια παγωμένη στιγμή χρόνου που φάνηκε να τεντώνεται μια αιωνιότητα δίχως να σπάζει. Το όπλο κάλυπτε τόσο τον Κερκ όσο και τον Τζέησον. Αλλά κανένας από τους δυο δεν έκανε την παραμικρή προσπάθεια να τραβήξει το δικό του.

Το όπλο τρεμούλιασε λίγο όταν έκανε μια κίνηση

ο αξιωματικός του σκάφους, αλλά μετά σταθεροποιήθηκε πάλι προς τους δυο φυγάδες. Ο αξιωματικός του Ντάρκαν δεν είχε απομακρυνθεί, απλώς είχε κάνει ένα βήμα προς το διάδρομο. Αυτό ήταν αρκετό για να φτάσει δίπλα σ' ένα κόκκινο κουτί χωστό στον τοίχο. Με μια απλή, γοργή κίνηση το άνοιξε και κράτησε τον αντίχειρά του πάνω από ένα κουμπί που υπήρχε μέσα. Όταν χαμογέλασε, τα χείλη του τραβήχτηκαν πίσω αφήνοντας να φανούν απειλητικά όλα τα δόντια του. Ο Νταρκανός είχε πάρει την απόφασή του και καθοριστικό ρόλο σ' αυτό είχε παίξει η υπεροπτική συμπεριφορά του κασσυλιανού αξιωματικού.

«Ρίξε έστω και μια σφαίρα σε νταρκανικό έδαφος και θα πατήσω τούτο το κουμπί», βρυχήθηκε ο Νταρκανός. «Και ξέρεις πολύ καλά τι κάνει αυτό του κουμπί —και το κάθε δικό σας σκάφος διαθέτει από ένα τέτοιο. Έτσι κι εκδηλωθεί εχθρική ενέργεια ενάντια στο σκάφος αυτό, τότε *κάποιος* θα πατήσει τούτο το κουμπί. Και τότε η κάθε επιβραδυντική ράβδος ελέγχου θα εκτιναχτεί έξω από τον αντιδραστήρα μας και την επόμενη στιγμή η μισή από τη βρομοπόλη σας θα γίνει σκόνη από την έκρηξη». Το χαμόγελο ήταν παγωμένο στο πρόσωπό του και δεν υπήρχε αμφιβολία ότι εννοούσε απόλυτα αυτό που έλεγε. «Άντε, λοιπόν, ρίξε. Πολύ θα το ευχαριστιόμουν να πατήσω αυτό το κουμπί».

Η σειρήνα αναχώρησης χτυπούσε τώρα και το φωτάκι που ειδοποιούσε να κλείσουν οι στεγανές πόρτες αναβόσβηνε οργισμένα από τη γέφυρα. Σαν τέσσερις ηθοποιοί σε κάποιο σκοτεινό δράμα, τα βλέμματα όλων έμειναν διασταυρωμένα για μια ακόμη στιγμή.

Ύστερα ο κασσυλιανός αξιωματικός, μουρμουρίζοντας μέσα από τα δόντια του μια ακαθόριστη βλα

στιγμιαία ανήμπορης οργής, γύρισε και πήδησε πίσω στη σκάλα.

«Λήξη της επιβίβασης επιβατών. Σαράντα πέντε δευτερόλεπτα πριν την απεδάφιση. Εκκενώσατε το χώρο», είπε ο αξιωματικός του σκάφους ενώ έκλεισε το κόκκινο κουτί και ασφάλιζε την πόρτα. Μόλις και πρόλαβαν να φτάσουν στις κουκέτες επιτάχυνσης πριν το *Καμάρι του Ντάρκαν* σηκωθεί από την επιφάνεια του πλανήτη.

■

Αμέσως μόλις το σκάφος μπήκε σε τροχιά, ο κυβερνήτης ζήτησε να δει τον Τζέησον και τον Κερκ. Ο Κερκ πήρε το λόγο και εξήγησε με απόλυτη ειλικρίνεια τα αίτια της χτεσινοβραδινής φασαρίας. Το μόνο σημαντικό που παρέλειψε ν' αναφέρει ήταν το γεγονός ότι ο Τζέησον ήταν επαγγελματίας χαρτοπαίχτης. Έτσι ζωγράφισε μια όμορφη εικόνα δυο υπερτυχερων ξένων που οι σκοτεινές δυνάμεις του Κασσύλια ήθελαν να τους αρπάξουν πίσω τα νόμιμα κέρδη τους. Όλα αυτά συμφωνούσαν θαυμάσια με τις προκατειλημμένες αντιλήψεις του κυβερνήτη για τον Κασσύλια. Στο τέλος ο κυβερνήτης έδωσε συγχαρητήρια στον αξιωματικό για τον ορθό χειρισμό του προβλήματος και άρχισε να ετοιμάζει μια μεγάλη αναφορά προς την κυβέρνησή του. Αφού ευχήθηκε στους δυο άντρες πάντα καλή τύχη, τους επέτρεψε να γυρίσουν ελεύθεροι στις θέσεις τους.

Ήταν ένα σύντομο ταξίδι. Ο Τζέησον μόλις και είχε προλάβει ν' αναπληρώσει τις ώρες του χαμένου ύπνου του πριν το σκάφος φτάσει στον Ντάρκαν. Μην έχοντας μπαγκάζια, ήταν οι πρώτοι που ξέμπλεξαν με

τις τελωνειακές διατυπώσεις. Βγήκαν από το κτίριο τη στιγμή ακριβώς που ένα άλλο σκάφος προσεδαφιζόταν σε μια μακρινή άκρη της πίστας. Ο Κερκ σταμάτησε να το χαζέψει και ο Τζέησον ακολούθησε το βλέμμα του. Ήταν ένα γκρίζο, κατασημαδεμένο αστρόπλοιο. Είχε την κοντόχοντρη σιλουέτα ενός φορτηγού —αλλά έφερε πάνω του τόσα πολλά και τόσο βαριά πυροβόλα που θα τα ζήλευε κι ένα καταδρομικό.

«Ασφαλώς αυτό είναι δικό σας» είπε ο Τζέησον.

Ο Κερκ έγνεψε καταφατικά και άρχισε να βαδίζει προς το γκριζο σκάφος. Μια από τις θυρίδες άνοιξε καθώς πλησίαζαν, αλλά κανένας δε φάνηκε στο άνοιγμα. Αντίθετα, μια αναδιπλούμενη ανεμόσκαλα χαμήλωσε ως το έδαφος. Ο Κερκ άρχισε να τη σκαρφαλώνει αμέσως και ο Τζέησον τον ακολούθησε μελαγχολικά. Κατά κάποιο τρόπο, ένιωθε, οι Πυρρανοί το παράκαναν μ' αυτό το λιτό και σπαρτιάτικο στυλ τους.

Παρ' όλα αυτά, ο Τζέησον είχε αρχίσει να πιάνει κάτι από το χαρακτήρα των Πυρρανών. Η υποδοχή του πρέσβη στο σκάφος ήταν όπως ακριβώς την περίμενε. Εντελώς ανύπαρκτη. Ο Κερκ έκλεισε ο ίδιος την αεροστεγή θυρίδα και μόνοι τους βρήκαν τις κουκέτες επιτάχυνσης μια στιγμή πριν ηχήσει η σειρήνα απεδάφισης. Τα κυρίως τζετ μούγκρισαν δίχως ενδιάμεσα στάδια και η απότομη επιτάχυνση πλάκωσε σαν τοίχος τον Τζέησον.

Και δε μειωνόταν. Απεναντίας, δυνάμωνε, στίβοντας κάθε ίχνος αέρα από τα πνευμόνια του και κάθε φως από τα μάτια του. Ο Τζέησον ξεφώνισε αλλά δεν μπορούσε καν ν' ακούσει τη φωνή του έτσι απαίσια που βούιζαν τ' αυτιά του. Ύστερα, φαίνεται ότι κάποια καλή μοίρα τον λυπήθηκε και λιποθύμησε.

Όταν ο Τζέησον ξαναβρήκε τις αισθήσεις του, ένιωσε ότι το σκάφος πετούσε σε συνθήκες μηδενικής βαρύτητας. Κράτησε τα μάτια του κλειστά και άφησε τον πόνο ν' αποστραγγιχτεί αργά από το κορμί του. Η φωνή του Κερκ ακούστηκε ξαφνικά από κάπου δίπλα του.

«Είναι δικό μου το φταίξιμο, Μέτα. Θα έπρεπε να σ' έχω ενημερώσει ότι στο σκάφος έχουμε κι επιβάτη συνηθισμένο στο ένα G. Θα μπορούσες να σηκωθείς λίγο πιο μαλακά, δίχως να σπάζεις κόκαλα όπως συνήθως».

«Δε φαίνεται να έπαθε και μεγάλες αβαρίες — αλλά τι γυρεύει εδώ;»

Ο Τζέησον ένιωσε μια κάποια έκπληξη που η δεύτερη φωνή ανήκε σε κοπέλα, αλλά δεν τον ενδιέφερε αρκετά για ν' αξίζει τον κόπο ν' ανοιξει τα πονεμένα μάτια του.

«Έρχεται στον Πύρρας. Προσπάθησα να τον μεταπείσω, βέβαια, αλλά στάθηκε αδύνατο να του αλλάξω κεφάλι. Και είναι κρίμα, γιατί θα ήθελα να είχα κάνει κάτι καλύτερο γι' αυτόν. Είναι εκείνος που κέρδισε τα λεφτά για χάρη μας».

«Ω, μα αυτό είναι φοβερό!» φώναξε η κοπέλα. Ο Τζέησον αναρωτήθηκε γιατί ήταν *φοβερό*. Δεν έβγαζε κανένα νόημα με το θολωμένο του μυαλό. «Θα ήταν καλύτερα να είχε μείνει στον Ντάρκαν», συνέχισε το κορίτσι. «Και είναι πολύ συμπαθητικό παλικάρι. Πολύ λυπάμαι που θα πεθάνει».

Ε, αυτό πια παραπήγαινε για τον Τζέησον. Ζόρισε πρώτα το ένα βλέφαρο ν' ανοίξει και μετά το άλλο. Η φωνή ανήκε σε μια κοπέλα, όχι παραπάνω από τα είκοσι ένα, που στεκόταν δίπλα από την κουκέτα του και τον κοίταζε. Ήταν όμορφη.

Τα μάτια του Τζέησον άνοιξαν πιο πολύ καθώς συ-

νειδητοποιούσε ότι ήταν *πολύ* όμορφη — μ' εκείνο το είδος της ομορφιάς που δεν το βρίσκεις ποτέ στους πλανήτες του κεντρικού Γαλαξία. Οι γυναίκες που είχε γνωρίσει έτειναν γενικά να είναι χλωμές, με στενούς ώμους και γκρίζα πρόσωπα σκεπασμένα με μπογιές και φτιασίδια. Αυτό γιατί ήταν ο τελικός καρπός αιώνων συσσώρευσης γενετικών ελαττωμάτων της ανθρώπινης φυλής, καθώς οι πρόοδοι της ιατρικής επέτρεπαν να διατηρούνται στη ζωή ολοένα και περισσότεροι μη βιώσιμοι τύποι.

Τούτη η κοπέλα ήταν ακριβώς το αντίθετο, από κάθε άποψη. Ήταν το αποτέλεσμα της φυσικής επιλογής από την επιβίωση στον Πύρρας. Η μεγάλη βαρύτητα που παρήγαγε πελώρια ποντίκια στους άντρες, χάριζε ένα σφιχτοδεμένο και δυνατό κορμί στις γυναίκες. Η Μέτα είχε τη σμιλευτή κορμοστασιά μιας θεάς, ηλιοκαμένο δέρμα και τέλειο πρόσωπο. Τα μαλλιά της, που ήταν κοντοκομμένα, πλαισίωναν το πρόσωπό της μ' ένα χρυσαφένιο φωτοστέφανο. Το μόνο μη θηλυκό χαρακτηριστικό της ήταν το όπλο που φορούσε σε μια μεγάλη θήκη στο βραχίονα. Όταν είδε τα μάτια του Τζέησον ν' ανοίγουν, του χαμογέλασε. Τα δόντια της ήταν λευκά και άψογα, όπως ακριβώς το περίμενε.

«Είμαι η Μέτα, η πιλότος του σκάφους», του συστήθηκε. «Κι εσύ είσαι ο —»

«Τζέησον ντινΑλτ. Φοβερή εκείνη η απεδάφισή σου, Μέτα».

«Λυπάμαι ειλικρινά» γέλασε η κοπέλα. «Αλλά είμαι γεννημένη σε πλανήτη των δυο G κι αυτό με κάνει λίγο ανθεκτική στην επιτάχυνση. Εξάλλου κάνω οικονομία και στα καύσιμα, με τη συνεργιστική καμπύλη— »

Ο Κερκ ξερόβηξε ελαφρά. «Έλα, Μέτα, πρέπει να ρίξουμε μια ματιά στο φορτίο. Μερικά από τα καινού-

ρια όπλα θα καλύψουν τα κενά στην περίμετρο».

«Ω, ναί», έκανε εκείνη, σχεδόν χτυπώντας πρόσχαρα τα χέρια της. «Διάβασα τις προδιαγραφές τους και είναι πραγματικά απίθανα».

Σαν μαθητριούλα που της χάρισαν καινούρια κούκλα. Ή κουτί με καραμέλες. Περίεργη αντίδραση για γυναίκα προς τις βόμβες και τα φλογοβόλα. Ο Τζέησον χαμογέλασε στυφά με τη σκέψη καθώς σηκωνόταν βογγώντας από την κουκέτα του. Στο μεταξύ οι δυο Πυρρανοί είχαν αναχωρήσει και βγήκε και αυτός στο κατόπι τους, πονώντας στο κάθε βήμα.

Χρειάστηκε κάμποση ώρα να βρει το αμπάρι. Το σκάφος ήταν μεγάλο και φαινόταν να μη διαθέτει καν πλήρωμα. Τελικά ο Τζέησον βρήκε έναν άντρα να κοιμάται σε μια από τις έντονα φωτισμένες καμπίνες. Στο πρόσωπό του αναγνώρισε τον οδηγό που τους είχε δώσει το αυτοκίνητο στον Κασσύλια. Ο άντρας, που μια στιγμή πριν κοιμόταν βαθιά, άνοιξε τα μάτια του αμέσως μόλις ο Τζέησον μπήκε στην καμπίνα. Ήταν εντελώς ξύπνιος τώρα.

«Πώς πάει κανείς στο αμπάρι;» ρώτησε ο Τζέησον.

Ο άλλος του είπε και μετά έκλεισε τα μάτια του και βυθίστηκε πάλι στον ύπνο πριν ο Τζέησον προλάβει καν να πει ευχαριστώ.

Στο αμπάρι ο Κερκ και η Μέτα είχαν κιόλας ανοίξει μερικά από τα κιβώτια και γελούσαν χαρούμενα καθώς περιεργάζονταν το θανάσιμο περιεχόμενό τους. Η Μέτα, με μια συσκευή σαν πυροσβεστήρα στην αγκαλιά, γύρισε προς τον Τζέησον καθώς περνούσε από την πόρτα.

«Για δες πράγμα!» είπε. «Τούτη η σκόνη εδώ — θα μπορούσες να τη φας και θα 'ταν πιο ακίνδυνη από σκέτη πούδρα. Κι ωστόσο θα σκότωνε ακαριαία κάθε μορφή φυτικής ζωής ..» Κοντοστάθηκε απότομα σαν

μόλις να είχε συνειδητοποιήσει ότι ο Τζέησον δε συμμεριζόταν το μεγάλο της ενθουσιασμό. «Με συγχωρείς», μουρμούρισε. «Αλλά ξέχασα για μια στιγμή ότι δεν είσαι Πυρρανός. Ώστε αληθινά δεν καταλαβαίνεις, έτσι;»

Πριν ο Τζέησον προλάβει ν' απαντήσει, το μεγάφωνο ακούστηκε να καλεί τ' όνομά της.

«Ώρα για το άλμα στο υπερδιάστημα», είπε. «Έλα μαζί μου στη γέφυρα ενώ θα κάνω τους υπολογισμούς. Μπορούμε να το κουβεντιάσουμε εκεί. Δεν ξέρω σχεδόν τίποτα για κανένα κόσμο εκτός απο τον Πύρρας και έχω ένα εκατομμύριο ερωτήσεις να σου κάνω».

Ο Τζέησον την ακολούθησε στη γέφυρα όπου η Μέτα αντικατέστησε τον αξιωματικό της βάρδιας και άρχισε να παίρνει μετρήσεις για τη ρύθμιση του άλματος. Φαινόταν εκτός τόπου εκεί ανάμεσα στις μηχανές, ένα γεροδεμένο αλλά λυγερό κορίτσι ντυμένο με μια λιτή, μονοκόμματη στολή. Ωστόσο κανένας δε θα μπορούσε να πει ότι δεν έκανε μ' επιδεξιότητα τη δουλειά της.

«Μέτα, δε νομίζεις ότι είσαι κάπως πολύ νέα για πιλότος αστρόπλοιου;»

«Αλήθεια;» Φάνηκε να το σκέφτεται για μια στιγμή. «Ειλικρινά δεν ξέρω τι ηλικία πρέπει να έχει ένας πιλότος. Πάντως κάνω αυτή τη δουλειά εδώ και τρία χρόνια και είμαι σχεδόν είκοσι χρονών. Είναι η ηλικία μου πιο μικρή από τη συνηθισμένη;»

Ο Τζέησον άνοιξε το στόμα του — και μετά γέλασε. «Υποθέτω ότι αυτό εξαρτάται από το ποιον πλανήτη είσαι. Σε μερικά μέρη θα είχες προβλήματα με τη άδεια. Αλλά σίγουρα τα πράγματα θα είναι διαφορετικά στον Πύρρας. Με τα δικά σας κριτήρια θα είσαι καμιά γριούλα, φαντάζομαι».

«Τώρα νομίζω ότι με δουλεύεις», παρατήρησε η Μέτα ατάραχα καθώς τροφοδοτούσε τα νούμερα σ έναν υπολογιστή. «Έχω δει γριές σε μερικούς πλανήτες. Είχαν ρυτίδες και γκρίζα μαλλιά. Δεν ξέρω πόσο χρονών ήταν. Ρώτησα κάποια, αλλά αρνήθηκε να μου πει την ηλικία της. Αλλά είμαι σίγουρη ότι ήταν μεγαλύτερη απ' οποιονδήποτε στον Πύρρας. Καμιά και κανένας δεν έχει τέτοια εμφάνιση εκεί».

«Δεν εννοούσα γριά μ' αυτή την έννοια», βιάστηκε να διορθώσει ο Τζέησον, ψάχνοντας να βρει την κατάλληλη λέξη. «Όχι γριά —αλλα μεγάλη, ώριμη. Ενήλικη, ας πούμε».

«Οι πάντες είναι ενήλικοι», απάντησε εκείνη. «Τουλάχιστον από τη στιγμή που εγκαταλείπουν το νηπιακό θάλαμο. Και αυτό συμβαίνει όταν κλείσουν τα έξι Το πρώτο μου παιδί είναι κιόλας ενήλικο και το δευτερο θα γινόταν σύντομα, αν ζούσε. Συνεπώς, *σίγουρα* θα πρέπει να είμαι ενήλικη κι εγώ».

Αυτό φάνηκε να κλείνει οριστικά το θέμα για κείνη αλλά οι σκέψεις του Τζέησον κλονίστηκαν από το τόσο διαφορετικό φόντο και τρόπο σκέψης που υποδήλωναν αυτά τα λόγια.

Η Μέτα πληκτρολόγησε τα τελευταία στοιχεία κα το πρόγραμμα πορείας άρχισε να βγαίνει από τη μηχανή. Η κοπέλα στράφηκε πάλι προς τον Τζέησον «Χαίρομαι που σ' έχουμε συντροφιά μας σε τουτο το ταξίδι, αν και λυπάμαι που θα έρθεις στον Πυρρας Αλλά έχουμε πολυ χρόνο να τα πούμε στο μεταξύ και υπάρχουν πολλά που θα ήθελα να μάθω. Σχετικά με τους άλλους πλανήτες. Και γιατί οι άνθρωποι εκεί συμπεριφέρονται όπως συμπεριφέρονται. Δεν είναι όπως στην πατρίδα μου, όπου την κάθε στιγμή *ξέρε* γιατί κάποιος κάνει αυτό που κάνει». Κοίταξε το πρόγραμμα πορείας, σμίγοντας τα φρύδια της για μια

στιγμή και μετά έστρεψε πάλι την προσοχή της στον Τζέησον «Πως ειναι ο δικός σου μητρικός πλανήτης;»

Το ένα μετά το άλλο τα συνηθισμένα ψέματ που ξεφούρνιζε στον κόσμο ήρθαν στα χειλη του Τζέησον, αλλά δεν έγιναν λόγια Γιατί να πει ψέμα α σε μια κοπέλα που ειλικρινά δεν έδινε πεντάρα αν ή ουν σκλάβος ή αφέντης; Γι' αυτή υπήρχαν μονάχα δ ο είδη ανθρώπων στο Γαλαξια. Οι Πυρρανοι και οι ά λοι. Για πρώτη φορά αφ' ότου το ειχε σκάσει από το οργκοροτορσάαντ, ο Τζέησον έπιασε τον εαυτό τ υ να λέει σε κάποιον την αλήθεια της καταγωγής τ υ.

«Ο μητρικός μου πλανήτης; Α, θα τον χαρακτ ρίζα ίσως σαν τον πιο στενόμυαλο και αρτηριοσκληρωτικό κόσμο του σύμπαντος Δεν μπορεις να φαντα τείς τη σκοταδιστική σαπίλα μιας κοινωνίας φτιαγμέν ς από αγελαία όντα, παγωμένη σε κάστες και από υτα βολεμένη με τη ίδια της τη βαρετή ύπαρξη Όχι νάχα δεν αλλάζει τίποτα εκεί, αλλά και κανένας *δε έλει* ν' αλλάξει τίποτα. Ο πατέρας μου ήταν αγρότη και συνεπώς το ίδιο έπρεπε να γίνω κι εγώ —αν βέ αια άκουγα τις συμβουλές των καλυτέρων μου. Ήτα όχι απλά αδιανόητο αλλά και απαγορευμένο το να άνω οτιδήποτε άλλο Και το καθετί που ηθελα να κά ω ήταν ενάντια στο νόμο Ήμουν δεκαπέντε χρονών ριν μάθω να διαβάζω —από ένα βιβλίο που ειχα κλ ψει από σχολείο ευγενών Ύστερα απ' αυτό δεν υπ ρχε περιπτωση να ξαναγυρίσω στα παλιά Όταν κατ φερα να το σκάσω στα δεκαεννιά μου, λαθρεπιβάτ ς σ' ένα εμπορικό αστρόπλοιο, θα πρέπει να είχα κι λας παραβιάσει τον καθε νόμο του πλανήτη. Και ομολ γώ ότι το έκανα με μεγάλη μου ευχαριστηση Το να ε καταλείψω τον κοσμο μου ήταν για μένα σαν να δρ πέτευα από μια φυλακή».

Η Μέτα κούνησε το κεφάλι της ακούγοντας υτή

την περιγραφή. «Ειλικρινά δεν μπορώ να φανταστώ ένα τέτοιο μέρος. Αλλά είμαι σίγουρη ότι δε θα μου άρεσε να ζω εκεί».

«Όσο γι' αυτό δεν αμφιβάλλω ούτε εγώ», χαμογέλασε ο Τζέησον. «Που λες, μόλις βγήκα στο διάστημα δίχως προσόντα ή γνώσεις για νομότυπες δραστηριότητες, ασχολήθηκα αρχικά πότε με τη μια και πότε με την άλλη δουλειά. Όμως σ' αυτή την εποχή της τεχνολογίας ήμουν εντελώς εκτός τόπου και χρόνου. Υποθέτω ότι θα τα κατάφερνα καλά σε κάποιο στρατό, αλλά δεν ανέχομαι να μου δίνουν διαταγές. Όμως κάθε φορά που δοκίμαζα την τύχη μου στον τζόγο, τα κατάφερνα καλά, έτσι σιγά σιγά κατέληξα επαγγελματίας τζογαδόρος. Και επειδή οι άνθρωποι είναι λίγο πολύ παντού οι ίδιοι, μπορούσα να βολεύομαι θαυμάσια όπου κι αν μ' έβγαζε ο δρόμος μου».

«Καταλαβαίνω τι εννοείς λέγοντας ότι οι άνθρωποι είναι παντού οι ίδιοι αλλά, από την άλλη μεριά, είναι και τόσο *διαφορετικοί*», παρατήρησε εκείνη. «Δε γίνομαι και πολύ σαφής, έτσι; Θέλω να πω, όταν είμαι στον κόσμο μου ξέρω τι θα κάνει κάποιος και ταυτόχρονα γιατί το κάνει. Οι άνθρωποι στους άλλους πλανήτες συμπεριφέρονται με παρόμοιο τρόπο, όπως είπες, αλλά δυσκολεύομαι να καταλάβω το γιατί. Για παράδειγμα, μ' αρέσει να δοκιμάζω την τοπική κουζίνα όταν βρίσκομαι σ' έναν πλανήτη και, αν μου περισσεύει χρόνος, το κάνω πάντοτε. Υπάρχουν μπαρ και ρεστοράν κοντά σε κάθε διαστημοδρόμιο, έτσι πηγαίνω εκεί. Αλλά πάντοτε αντιμετωπίζω προβλήματα με τους άντρες. Θέλουν να με κεράσουν ποτά, να μου κρατήσουν το χέρι και άλλα τέτοια».

«Κοίτα να δεις, μια κοπέλα δίχως συνοδό σ' αυτά τα διαστημικά στέκια θα πρέπει να περιμένει κάποιο ενδιαφέρον από τη μεριά των αντρών».

«Α, αυτό το ξέρω», απάντησε εκείνη. «Εκείνο που δεν καταλαβαίνω είναι γιατί δεν ακούνε όταν τους λέω ότι δεν ενδιαφέρομαι και να πάρουν δρόμο. Συνήθως απλώς γελάνε και τραβούν κοντά μου την καρέκλα τους. Αλλά διαπίστωσα ότι υπάρχει μια μέθοδος που πιάνει πάντοτε, όπου κι αν βρίσκομαι. Τους λέω ότι αν δε σταματήσουν να μ' ενοχλούν θα τους σπάσω το χέρι».

«Και αυτό τους σταματάει;» ρώτησε ο Τζέησον.

«Μπα, κάθε άλλο. Αλλά όταν τους σπάσω το χέρι, τότε παίρνουν δρόμο. Και οι άλλοι παύουν αμέσως να μ' ενοχλούν. Αλλά, όπως και να το κάνουμε, είναι μεγάλος μπελάς κάθε φορά, άσε δε που το φαγητό είναι συνήθως για κλάματα».

Ο Τζέησον δε γέλασε. Ιδίως όταν σκέφτηκε ότι πραγματικά τούτη η κοπέλα *μπορούσε* να σπάσει το χέρι του οποιουδήποτε παλικαρά από εκείνους που συναντάς σε κάθε πόρτο του Γαλαξία. Η Μέτα ήταν ένα παράξενο κράμα αφέλειας και δύναμης, μια κοπέλα διαφορετική από κάθε άλλη που είχε γνωρίσει κατά το παρελθόν. Για μια ακόμη φορά κατάλαβε ότι *έπρεπε* να επισκεφτεί τον πλανήτη που έβγαζε ανθρώπους σαν αυτή και τον Κερκ.

«Μίλα μου για τον Πύρρας», της είπε. «Τι κάνει εσένα και τον Κερκ να θεωρείτε σαν δεδομένο ότι θα γίνω μακαρίτης αμέσως μόλις πατήσω το πόδι μου εκεί. Πώς είναι ο πλανήτης σας;»

Όλη η ζεστασιά χάθηκε από το πρόσωπό της τώρα. «Δεν μπορώ να σου εξηγήσω. Θα πρέπει να το δεις με τα ίδια σου τα μάτια. Αυτό το ξέρω, γιατί έχω γνωρίσει και κάμποσους άλλους κόσμους. Ο Πύρρας δε μοιάζει με κανέναν άλλο που έχει δει ποτέ άνθρωπος στο Γαλαξία. Πραγματικά δε θα το πιστέψεις μέχρι που θα είναι πολύ αργά. Θα μου υποσχεθείς κάτι;»

«Όχι», απάντησε ο Τζέησον. «Τουλάχιστον, όχι πριν ακούσω και κρίνω».

«Μη βγεις από το σκάφος όταν προσεδαφιστούμε. Νομίζω ότι θα είσαι αρκετά ασφαλής μέσα σ' αυτό. Και θ' αναχωρήσω ξανά με φορτίο ύστερα από λίγες εβδομάδες».

«Δε σου υπόσχομαι τίποτα τέτοιο. Θα βγω όταν αποφασίσω να βγω». Ο Τζέησον καταλάβαινε ότι υπήρχε σίγουρα κάποιος λόγος για τη συμβουλή της, αλλά τον εκνεύριζε το γεγονός ότι θεωρούσε ως δεδομένη τη δική της ανωτερότητα.

Η Μέτα τελείωσε τις προετοιμασίες για την υπερώθηση δίχως να πει άλλη λέξη. Υπήρχε μια ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα στο θάλαμο που εμπόδιζε και τους δυο από το να συνεχίσουν την κουβέντα τους.

Τη συνάντησε ξανά την επόμενη ημέρα σκάφους, αλλά αυτό συνέβη εντελώς τυχαία. Η Μέτα βρισκόταν μόνη στο θόλο αστροπλοήγησης όταν μπήκε ο Τζέησον, αγναντεύοντας πέρα στη γεμάτη σπίθες μαυρίλα του υπερδιαστήματος. Ήταν η πρώτη φορά που την έβρισκε εκτός υπηρεσίας, ντυμένη με κάτι διαφορετικό από τη συνηθισμένη στολή. Τώρα φορούσε ένα ανάριο φόρεμα, απαλά λαμπερό και χυτό, που κολλούσε στο κορμί της.

Γύρισε και του χαμογέλασε. «Τ' αστέρια είναι πολύ όμορφα», του είπε. «Έλα να τα χαζέψεις». Ο Τζέησον πλησίασε και στάθηκε πλάι της, κοιτάζοντας ψηλά. Δεν ήταν η πρώτη φορά που έβλεπε τα παράξενα γεωμετρικά σχέδια του ουρανού στο υπερδιάστημα. Ωστόσο εξακολουθούσαν να διατηρούν εκείνη τη δύναμη να τον έλκουν προς τα βάθη τους. Τούτη τη φορά περισσότερο από κάθε άλλη. Η παρουσία της Μέτα έδινε μια παράξενα άλλη αίσθηση στη σκοτεινή σιγαλιά του θόλου. Το ανασηκωμένο κεφάλι της ακουμ-

πούσε σχεδόν στον ώμο του, το φωτοστέφανο των μαλλιών της έκρυβε ένα κομμάτι του ουρανού και η ευωδιά τους ήταν σαν απαλό χάδι στα ρουθούνια του.

Σχεδόν ασυνείδητα τα μπράτσα του σφίχτηκαν γύρω της, νιώθοντας τη ζέστα της σφιχτής σάρκας κάτω από το λεπτό ύφασμα. Εκείνη δε φάνηκε να ενοχλείται, γιατί σκέπασε τα χέρια του με τα δικά της.

«Χαμογελάς», παρατήρησε εκείνη. «Σ' αρέσουν κι εσένα τ' αστέρια».

«Πολύ», της απάντησε. «Αλλά είναι και κάτι άλλο, πέρα απ' αυτό. Θυμήθηκα εκείνη την ιστορία που μου είπες. Μήπως κινδυνεύω να βρεθώ με σπασμένο χέρι, Μέτα;»

«Όχι, βέβαια» τον διαβεβαίωσε πολύ σοβαρά η κοπέλα και μετά χαμογέλασε κι εκείνη. «Μου αρέσεις, Τζέησον. Έστω κι αν δεν είσαι Πυρρανός. Μου αρέσεις πολύ. Και ένιωθα τόση μοναξιά».

Όταν σήκωσε το πρόσωπό της προς το μέρος του, ο Τζέησον τη φίλησε. Εκείνη του ανταπέδωσε το φιλί μ' ένα πάθος απαλλαγμένο από ψευτοντροπές ή σεμνοτυφίες.

«Η καμπίνα μου είναι λίγο πιο κάτω στο διάδρομο», του είπε.

■

Ύστερα από αυτό οι δυο τους ήταν διαρκώς μαζί. Όταν η Μέτα είχε υπηρεσία, της πήγαινε φαγητό στη γέφυρα και κουβέντιαζαν. Στο διάστημα αυτό ο Τζέησον δεν έμαθε και πολλά παραπάνω για τον κόσμο της· με σιωπηρή συμφωνία, ήταν κάτι που δεν το συζητούσαν. Εκείνος της μιλούσε για τους πολλούς πλανήτες που είχε επισκεφτεί και για τους ανθρώπους

που είχε γνωρίσει. Εκείνη ήταν καλή ακροάτρια και έτσι ο χρόνος τους κυλούσε γοργά. Απολάμβαναν ο ένας τη συντροφιά του άλλου και γενικά ήταν ένα θαυμάσιο ταξίδι.

Αλλά κάποτε τέλειωσε.

Υπήρχαν δεκατέσσερα μέλη στο πλήρωμα του σκάφους, αλλά ο Τζέησον δεν είχε δει ποτέ παραπάνω από δυο ή τρεις μαζί την κάθε φορά. Εφάρμοζαν μια σταθερή εναλλαγή απο βαρδιες στη λειτουργία του σκάφους. Όταν δεν είχαν υπηρεσία, οι Πυρρανοί ασχολούνταν ο καθένας αυστηρά και αποκλειστικά με τα προσωπικά του. Μονάχα όταν το σκαφος βγήκε από το υπερδιάστημα και τα μεγάφωνα γκάρισαν καλώντας σε συγκέντρωση, μαζεύτηκαν όλοι σ' ένα σημείο.

Ο Κερκ έδινε διαταγές για την προσεδάφιση και κοφτές ερωτήσεις και απαντήσεις πετουσαν από το ένα στον άλλο. Όλες αφορούσαν σε τεχνικά θέματα και ο Τζέησον δεν μπήκε στον κόπο να τις παρακολουθήσει. Ήταν η ίδια η συμπεριφορά των Πυρρανών που του τράβηξε την προσοχή. Οι κουβέντες τους ήταν πιο γρήγορες και κοφτές τώρα, το ίδιο και οι κινήσεις τους. Έμοιαζαν με στρατιώτες που προετοιμάζονταν να ριχτούν στη μάχη.

Για πρώτη φορά ο Τζέησον πρόσεξε την ομοιότητα τους. Όχι ότι έμοιαζαν στο πρόσωπο ή ότι έκαναν τα ίδια πράγματα. Η εντυπωσιακή ομοιότητα βρισκόταν στον *τρόπο* που κινούνταν και αντιδρούσαν. Έμοιαζαν με μεγάλα αιλουροειδή που είχαν βγει για κυνήγι. Περπατούσαν γοργά, με τους μυώνες συσπειρωμένους κι έτοιμοι να σαλτάρουν την κάθε στιγμή, ενώ τα μάτια τους δεν έμεναν ακίνητα ούτε λεπτό.

Ύστερα από τη συγκέντρωση ο Τζέησον προσπάθησε να μιλήσει στη Μέτα, αλλά τώρα ήταν σχεδόν

μια ξένη. Του απαντούσε με μονοσύλλαβα, τα μάτια της δε σταματούσαν στα δικά του, απλώς περνούσαν φευγαλέα και έφευγαν. Αληθινά δεν είχε τίποτα συγκεκριμένο να της πει, έτσι η κοπελα γύρισε να φυγει. Ο Τζέησον έκανε ν' απλώσει το χέρι να τη σταματήσει —αλλά μετά το σκέφτηκε καλύτερα. Θα τους δίνονταν και άλλες ευκαιρίες να μιλήσουν.

Ο Κερκ ήταν ο μόνος που φάνηκε να προσέχει την παρουσία του —και αυτό μονάχα για να τον διατάξει να ξαπλώσει σε μια κουκέτα επιτάχυνσης.

Οι προσεδαφίσεις της Μέτα ήταν ασυγκριτα χειρότερες από τις απεδαφίσεις της. Τουλάχιστον όταν προσεδαφιζόταν στον Πύρρας. Υπηρχαν ξαφνικά τινάγματα επιτάχυνσης προς κάθε κατευθυνση. Σε κάποια περιοδο το σκάφος μπήκε σε μια ελεύθερη πτώση που φαινόταν σχεδόν ατέλειωτη. Δυνατοί γδούποι ακούγονταν πάνω στην άτρακτο, που τράνταζαν όλο το σκελετό του σκάφους. Η όλη διαδικασια έμοιαζε περισσότερο με μάχη παρά με προσεδάφιση και ο Τζέησον αναρωτήθηκε μήπως αυτή ήταν και η αλήθεια.

Όταν το σκάφος ακούμπησε τελικά στο έδαφος, ο Τζέησον ούτε που το πήρε είδηση. Η συνεχής βαρύτητα των 2 G του πλανήτη, έδινε μια διαρκή αίσθηση ατέλειωτης επιβράδυνσης. Μονάχα το βαθμιαίο σβήσιμο του μουγκρητού των μηχανών του σκάφους τον έπεισε ότι είχαν φτάσει στο έδαφος. Για να λύσει τις ζώνες της κουκέτας και ν' ανακαθίσει χρειάστηκε να καταβάλει αληθινή προσπάθεια.

Η διπλή βαρυτητα δεν του φάνηκε και τόσο φοβερή. Στην αρχη. Το περπάτημα απαιτούσε τον ιδιο κοπο σαν να κουβαλουσε στη ράχη εναν άνθρωπο με το δικο του βάρος. Όταν ο Τζέησον σήκωσε το χέρι του για ν' ανοίξει την πόρτα, ήταν βαρύ όσο δύο χέρια.

Με συρτά βήματα προχώρησε προς την κεντρική θυρίδα εξόδου.

Ήταν κιόλας όλοι εκεί πριν από αυτόν, ενώ δυο από τους άντρες έφερναν κυλώντας κάτι διαφανείς κυλίνδρους από ένα διπλανό θάλαμο. Από το προφανές βάρος τους και από τον τρόπο που καμπάνιζαν όταν χτυπούσαν κάπου, ο Τζέησον κατάλαβε ότι ήταν φτιαγμένοι από κάποιο διάφανο μέταλλο. Δεν μπορούσε να φανταστεί τι στην ευχή μπορεί να χρειάζονταν. Ήταν άδειοι κύλινδροι, κάπου ένα μέτρο σε διάμετρο, και με μήκος κάτι παραπάνω από το μέσο ανθρώπινο μπόι. Από τη μια άκρη ήταν εντελώς κλειστοί, ενώ από την άλλη υπήρχε καπάκι που σφράγιζε ερμητικά. Μονάχα όταν ο Κερκ γύρισε τον τροχό σφραγίσματος και άνοιξε τον ένα κυλινδρο, ο Τζέησον κατάλαβε τη χρήση τους.

«Μπες», του είπε ο Κερκ. «Όταν ασφαλίσεις από μέσα το καπάκι, θα σε μεταφέρουν έξω από το σκάφος».

«Ευχαριστώ, αλλά να μου λείπει», απάντησε ο Κερκ. «Δεν έχω καμιά ιδιαίτερη επιθυμία να κάνω τόσο θεαματική έξοδο στον πλανήτη σου, κλεισμένος σαν λουκάνικο σε κονσέρβα».

«Μην είσαι βλάκας», γρύλισε ο Κερκ. «Όλοι θα βγούμε έτσι, κλεισμένοι σ' αυτούς τους σωλήνες. Ζήσαμε εκτός πλανήτη για πολύ καιρό για να ρισκάρουμε να βγούμε δίχως επανεκπαίδευση».

Ο Τζέησον ένιωσε λίγο γελοίος βλέποντας τους άλλους να μπαίνουν στους κυλινδρους. Ύστερα διάλεξε τον πιο κοντινό, γλίστρησε μέσα με τα πόδια μπροστά και έκλεισε το καπάκι. Όταν γύρισε τον τροχό στο κέντρο, το καπάκι σφίχτηκε εφαρμοστά σ' έναν ελαστικό δακτύλιο. Μέσα σ' ένα λεπτό το ποσοστό σε διοξείδιο του άνθρακα στον κλειστό κύλινδρο

ανέβηκε και αυτό έθεσε αυτόματα σε λειτουργία τη συσκευή ανανέωσης αέρα που υπήρχε στη βάση του.

Ο Κερκ ήταν ο τελευταίος που μπηκε. Προηγουμένως είχε ελέγξει αν ήταν καλά σφραγισμένοι οι κύλινδροι των άλλων και είχε θέσει σε λειτουργία το μηχανισμό ανοίγματος του στεγανών θυρίδων εξόδου. Ενώ ο μηχανισμός άρχιζε να λειτουργεί, ο Κερκ κλείστηκε γοργά στον τελευταίο κυλινδρο. Τόσο η εσωτερική όσο και η εξωτερική θυρίδα του σκάφους άρχισαν ν' ανοίγουν αργά και ένα μουντό φως πέρασε μέσα, φιλτραρισμένο από τους καταρράχτες της βροχής.

Για τον Τζέησον η όλη έξοδος φάνηκε εντελώς απονοητευτική. Τόσες προετοιμασίες για το τίποτα. Ατέλειωτα, εκνευριστικά λεπτά πέρασαν πριν εμφανιστεί ένα φορτηγό μεταφορών με οδηγό έναν Πυρρανό. Ο τύπος φόρτωσε τους κυλινδρους στην καρότσα σαν να ήταν απλά μπαγκάζια. Ο Τζέησον είχε την ατυχία να τον θάψουν στο κάτω μέρος του σωρού, έτσι που δεν μπόρεσε να δει το παραμικρό από την εξωτερική διαδρομή.

Ο Τζέησον αντίκρισε την πρώτη ιθαγενή μορφή ζωής του Πύρρας μοναχα όταν ξεφόρτωσαν τους ανθρωποφόρους κυλίνδρους σ' ένα δωμάτιο με μετάλλινους τοίχους.

Ο οδηγός του φορτηγού έκλεινε τη χοντρή εξωτερική πόρτα όταν κάτι πέρασε πετώντας από το άνοιγμα και χτύπησε στον απέναντι τοίχο. Το μάτι του Τζέησον έπιασε την κίνηση και γύρισε να δει τι ήταν, όταν το πλάσμα τινάχτηκε γραμμή για το πρόσωπό του.

Ξεχνώντας το μετάλλινο κύλινδρο, ο Τζέησον έκανε μια ενστικτώδη κινηση να φυλαχτεί. Το πλάσμα χτύπησε στο διάφανο τοίχωμα και έμεινε γαντζωμένο εκεί. Έτσι ο Τζέησον ειχε ολη την άνεση να το παρα-

τηρήσε. με κάθε λεπτομέρεια.

Ήταν σχεδόν πολύ φρ.καλέο πλάσμα για να να π.-στέψει ότι ήταν αληθ.νό. Θα 'λεγε κανείς ότι ήταν α-ποκλειστικά μια ζωντανή μηχανή θανάτου απογυμνω-μένη μονάχα στ' απολύτως απαραιτητα. Είχε ένα στό-μα που χώριζε το κεφάλι σχεδόν στα δυο, με σειρές από δόντια, πριονωτά και μυτερά. Το δέρμα του ήταν σαν πετσί, με φτερούγες οπλισμένες με νύχια ενώ στα πόδια έφερε ακόμη μεγαλύτερα γαμψόνυχα που γρατζούναναν το μεταλλ.νο τοίχωμα.

Ο τρόμος κυρίεψε τον Τζέησον όταν είδε εκείνα τα γαμψόνυχα ν' ανοιγουν αυλάκια στο διάφανο μέταλ-λο. Εξάλλου όπου επεφταν στάλες από το σάλιο του πλάσματος το μέταλλο θάμπωνε και ξεκολλούσε σε φλούδες κάτω από τα δόντια του.

Η λογική του του έλεγε ότι οι αυλακιές ήταν ασή-μαντες γρατζουνιές στο χοντρό τοιχωμα Αλλά ένας αχαλινωτος τρόμος πέρα από κάθε λογική έκανε τον Τζέησον να μαζευτε. όσο πιο μακριά του μπορούσε Ζάρωνε εκεί, προσπαθώντας να χωθεί και να κρυφτε μέσα στον εαυτό του, πασχίζοντας να ξεφύγει

Μονάχα όταν το πλάσμα άρχ.σε να διαλυεται κατα-λαβε το ρόλο του θαλάμου όπου βρίσκονταν Πίδακες από αχνιστό υγρό τους έλουζαν απ' όλες τις μεριές και αυτός ο κατακλυσμός συνεχίστηκε μέχρι που ο κύλ.νδρο. σκεπάστηκαν εντελώς. Ύστερα από μια τε-λευταία προσπάθεια με τα σαγόνια του, το π.ρραν-πλάσμα ξεκόλλησε και παρασύρθηκε από το ρευμα Το υγρό αποστραγγίχτηκε από το πάτωμα και μετα ακολούθησαν ένα δεύτερο κι ένα τρίτο ντους

Ενώ τα χημικά άδειαζαν από το γύρω χώρο. ο Τζέη-σον πάσχιζε να ελέγξει τα συναισθήματά του Τον εί-χε ξαφνιάσει αυτή η ίδια του η αντιδραση. Όσο τρομε-ρό κι αν ήταν το πλάσμα, δεν αρκούσε για να εξηγήσε

το φόβο που του ειχε προκαλέσει πίσω από το τοιχω-μα του σφραγ.σμένου κυλίνδρου Ο πανικός του ήταν δυσανάλογος με την αιτία του. Ακόμη και τώρα, με το πλάσμα νεκρό και αθέατο, χρειάστηκε όλη τη δύναμη της θέλησής του γ.α να ξαναβρεί την αυτοκυριαρχία του και να ξαναφέρε. την ανασα του στο φυσιολογικό

Είδε τη Μέτα να περνά απέξω κα. κατάλαβε ότ. η διαδικασία αποστείρωσης ειχε τελε.ωσει Άνοιξε τον κύλινδρο κα. σύρθηκε κουρασμένα έξω. Στο μεταξύ η Μέτα και οι άλλοι ειχαν απομακρυνθεί και ο μόνος που στεκόταν και τον περιμενε ήταν ένας άγνωστος άντρας με γερακίσιο πρόσωπο.

«Λέγομαι Μπρούκκο κα. ειμαι ο υπευθυνος της κλι-νικής προσαρμογής», συστήθηκε ο άλλος «Ο Κερκ μου εξήγησε πο.ος εισαι. Λυπάμα. που ήρθες εδώ. Ε-λα μαζί μου τωρα, γιατι θέλω να σου πάρω μερικά δείγματα αίματος».

«Τώρα μάλ.στα, νιώθω σαν στο σπίτι μου», μουρ-μούρισε ο Τζέησον. «Η παροιμ.ώδης πυρρανική φιλο-ξενια» Ο Μπρουκκο απλώς γρυλ.σε κάτι και άρχισε ν' απομακρυνεται Ο Τζέησον τον ακολούθησε μέσα από ένα γυμνό διάδρομο μέχρι που έφτασαν σ' ένα αποστειρωμένο εργαστήριο.

Η δ.πλή βαρύτητα ήταν κουραστική, ένα συνεχές φορτίο σε πονεμένους μυώνες. Ενώ ο Μπρούκκο έκα-νε τα τεστ του με το δείγμα του α.ματος, ο Τζέησον ξεκουραζοταν. Είχε σχεδόν βυθ.στει σ' έναν ανήσυχο ύπνο όταν ο Μπρουκκο γύρ.σε μ' ένα δίσκο γεμάτο μπουκαλάκια και σύριγγες.

«Εκπληκτικό» ανακοίνωσε. «Δεν υπάρχε. ούτε ένα αντ.σωμα στον ορό σου που θα σου ηταν χρήσιμο σε τούτο τον πλανήτη. Σου έχω ετο.μάσε. εδώ κάμποσα αντιγόνα που θα σε κάνουν να ν.ωθεις άρρωστος του

τηρήσει με κάθε λεπτομέρεια.

Ήταν σχεδόν πολύ φρικαλέο πλάσμα για να να πιστέψει ότι ήταν αληθινό. Θα 'λεγε κανείς ότι ήταν αποκλειστικά μια ζωντανή μηχανή θανάτου απογυμνωμένη μονάχα στ' απολύτως απαραίτητα. Είχε ένα στόμα που χώριζε το κεφάλι σχεδόν στα δυο, με σειρές από δόντια, πριονωτά και μυτερά. Το δέρμα του ήταν σαν πετσί, με φτερούγες οπλισμένες με νύχια ενώ στα πόδια έφερε ακόμη μεγαλύτερα γαμψόνυχα που γρατζούναγαν το μετάλλινο τοίχωμα.

Ο τρόμος κυρίεψε τον Τζέησον όταν είδε εκείνα τα γαμψόνυχα ν' ανοίγουν αυλάκια στο διάφανο μέταλλο. Εξάλλου, όπου έπεφταν στάλες από το σάλιο του πλάσματος, το μέταλλο θάμπωνε και ξεκολλούσε σε φλούδες κάτω από τα δόντια του.

Η λογική του του έλεγε ότι οι αυλακιές ήταν ασήμαντες γρατζουνιές στο χοντρό τοίχωμα. Αλλά ένας αχαλίνωτος τρόμος πέρα από κάθε λογική έκανε τον Τζέησον να μαζευτεί όσο πιο μακριά του μπορούσε. Ζάρωνε εκεί, προσπαθώντας να χωθεί και να κρυφτεί μέσα στον εαυτό του, πασχίζοντας να ξεφύγει.

Μονάχα όταν το πλάσμα άρχισε να διαλύεται κατάλαβε το ρόλο του θαλάμου όπου βρίσκονταν. Πίδακες από αχνιστό υγρό τους έλουζαν απ' όλες τις μεριές και αυτός ο κατακλυσμός συνεχίστηκε μέχρι που οι κύλινδροι σκεπάστηκαν εντελώς. Ύστερα από μια τελευταία προσπάθεια με τα σαγόνια του, το πυρρανό πλάσμα ξεκόλλησε και παρασύρθηκε από το ρεύμα. Το υγρό αποστραγγίχτηκε από το πάτωμα και μετά ακολούθησαν ένα δεύτερο κι ένα τρίτο ντους.

Ενώ τα χημικά άδειαζαν από το γύρω χώρο, ο Τζέησον πάσχιζε να ελέγξει τα συναισθήματά του. Τον είχε ξαφνιάσει αυτή η ίδια του η αντίδραση. Όσο τρομερό κι αν ήταν το πλάσμα, δεν αρκούσε για να εξηγήσει

το φόβο που του είχε προκαλέσει πίσω από το τοίχωμα του σφραγισμένου κυλίνδρου. Ο πανικός του ήταν δυσανάλογος με την αιτία του. Ακόμη και τώρα, με το πλάσμα νεκρό και αθέατο, χρειάστηκε όλη τη δύναμη της θέλησής του για να ξαναβρεί την αυτοκυριαρχία του και να ξαναφέρει την ανάσα του στο φυσιολογικό.

Είδε τη Μέτα να περνά απέξω και κατάλαβε ότι η διαδικασία αποστείρωσης είχε τελειώσει. Άνοιξε τον κύλινδρο και σύρθηκε κουρασμένα έξω. Στο μεταξύ η Μέτα και οι άλλοι είχαν απομακρυνθεί και ο μόνος που στεκόταν και τον περίμενε ήταν ένας άγνωστος άντρας με γερακίσιο πρόσωπο.

«Λέγομαι Μπρουκκο και είμαι ο υπεύθυνος της κλινικής προσαρμογής», συστήθηκε ο άλλος. «Ο Κερκ μου εξήγησε ποιος είσαι. Λυπάμαι που ήρθες εδώ. Έλα μαζί μου τώρα, γιατί θέλω να σου πάρω μερικά δείγματα αίματος».

«Τώρα μάλιστα, νιώθω σαν στο σπίτι μου», μουρμούρισε ο Τζέησον. «Η παροιμιώδης πυρρανική φιλοξενία». Ο Μπρούκκο απλώς γρύλισε κάτι και άρχισε ν' απομακρύνεται. Ο Τζέησον τον ακολούθησε μέσα από ένα γυμνό διάδρομο μέχρι που έφτασαν σ' ένα αποστειρωμένο εργαστήριο.

Η διπλή βαρύτητα ήταν κουραστική, ένα συνεχές φορτίο σε πονεμένους μυώνες. Ενώ ο Μπρουκκο έκανε τα τεστ του με το δείγμα του αίματος, ο Τζέησον ξεκουραζόταν. Είχε σχεδόν βυθιστεί σ' έναν ανήσυχο ύπνο όταν ο Μπρουκκο γύρισε μ' ένα δίσκο γεμάτο μπουκαλάκια και σύριγγες.

«Εκπληκτικό», ανακοίνωσε. «Δεν υπάρχει ούτε ένα αντίσωμα στον ορό σου που θα σου ήταν χρήσιμο σε τούτο τον πλανήτη. Σου έχω ετοιμάσει εδώ κάμποσα αντιγόνα που θα σε κάνουν να νιώθεις άρρωστος του

θανατά για τουλάχιστον μια μέρα. Βγάλε το πουκάμισό σου».

«Το κάνεις συχνά αυτό;» τον ρώτησε ο Τζέησον. «Θέλω να πω, να ταράζεις στις ενέσεις έναν ξένο έτσι ώστε να μπορεί ν' απολαύσει τις ομορφιές του κόσμου σας;»

Ο Μπρούκκο του έχωσε μια βελόνα που ο Τζέησον την ένιωσε σαν να είχε χτυπήσει κόκαλο. «Πολύ σπάνια. Η τελευταία φορά ήταν πριν μερικά χρόνια. Είχαν έρθει γυρω στη μισή ντουζίνα ερευνητές από κάποιο ινστιτούτο, πρόθυμοι να πληρώσουν αδρά για την ευκαιρία να μελετήσουν τις τοπικές μορφές ζωής. Δεν τους είπαμε όχι. Πάντοτε έχουμε ανάγκη από λίγα λεφτά παραπάνω».

Ο Τζέησον είχε κιόλας αρχίσει να νιώθει σαν μεθυσμένος από τις ενέσεις. «Και πόσοι έφυγαν ζωντανοί;» ψέλλισε ζαλισμένα.

«Ένας. Και αυτόν ίσα που προλάβαμε να τον σώσουμε. Εννοειται ότι είχαμε ζητησει να πληρωσουν προκαταβολικά».

Στην αρχή ο Τζέησον νόμιζε ότι ο Πυρρανός του έκανε πλάκα. Υστερα θυμήθηκε ότι αυτοι οι άνθρωποι δεν είχαν και πολλή σχέση με το χιουμορ οποιουδήποτε είδους. Αν έστω και τα μισα απ' όσα του είχε πει ο Κερκ και η Μετα ήταν αλήθεια, το να γλιτώσει ένας στους έξι δεν ήταν διόλου άσχημο ποσοστο.

Υπήρχε ένα κρεβάτι στο διπλανό δωμάτιο και ο Μπρούκκο τον βόηθησε να ξαπλώσει. Ο Τζέησον ένιωθε σαν ναρκωμένος και πιθανώς να ήταν. Βυθιστηκε αμέσως σε βαθύ ύπνο γεμάτο όνειρα.

Φόβος και μίσος. Ένα μείγμα από τα δυο σε ίση αναλογία τον τυλιξε καυτό σαν λάβα. Αν ήταν όνειρο θα ευχόταν να μην ξανακοιμηθει ποτέ. Αν δεν ηταν όνειρο, θα ευχόταν να πέθαινε. Προσπάθησε να το καταπολεμήσει, αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν να βουλιάξει πιο βαθιά σ' αυτό. Δεν υπήρχε αρχή ή τέλος στον τρόμο, ούτε τρόπος να ξεφύγει από αυτόν.

Όταν ο Τζέησον συνήλθε πάλι, ήταν αδύνατο να θυμηθεί καμιά λεπτομέρεια από τον εφιάλτη. Το μόνο που απέμενε ήταν η αίσθηση του τρόμου. Ήταν μουσκεμένος στον ιδρώτα και πονούσε σ' όλο του το κορμί. Θα πρέπει να έφταιγε εκείνη η μαζική χορήγηση των φαρμάκων, συμπέρανε τελικά· τα φάρμακα και η μεγάλη βαρύτητα. Πάντως αυτή η σκέψη δε στάθηκε αρκετή για να σβήσει τη γεύση του φόβου από το στόμα του.

Ο Μπρούκκο πέρασε το κεφάλι του από το άνοιγμα της πόρτας και κοίταξε καλά τον Τζέησον από πάνω μέχρι κάτω. «Κι ό,τι είχα αρχίσει να πιστεύω ότι πέθανες», είπε. «Κοιμόσουν ένα εικοσιτετράωρο. Μην κινείσαι ακόμη. Θα σου δωσω πρώτα κάτι να στηλωθείς».

Αυτό το «κάτι» ήταν μια ακόμη βελόνα κι ένα ποτήρι γεμάτο μ' ένα υγρό με απαισια εμφάνιση. Του έσβησε τη δίψα αλλά τον έκανε να συνειδητοποιήσει τη φοβερή πείνα του.

«Θα 'θελες κάτι να φας;» ρώτησε ο Μπρούκκο. «Στοίχημα ότι δε θα πεις όχι. Βλέπεις, σου έχω επιταχύνει το μεταβολισμό για να φτιάξεις πιο γρήγορα νέους μυς. Είναι ο μόνος τρόπος για να τα βγάλεις πέρα με τη βαρύτητα. Αυτό θα σου ανοίξει φοβερά την όρεξη για ένα διάστημα».

Ο Μπρούκκο έφαγε μαζί του και ο Τζέησον είχε την ευκαιρία να του κάνει μερικές ερωτήσεις. «Πότε θα μου δοθεί η ευκαιρία να ρίξω μια ματιά στο γοητευτικό σας πλανήτη. Μέχρι στιγμής τουτο το ταξίδι ήταν τόσο ενδιαφέρον όσο και μια φυλάκιση».

«Ηρέμησε και απόλαυσε το φαγητό σου. Πιθανως

να χρειαστεί να περάσουν μήνες πριν μπορέσεις να βγεις έξω. Αν δηλαδή μπορέσεις να βγεις ποτέ».

Ο Τζέησον ένιωσε το σαγόνι του να κρεμιέται χαζά και το έκλεισε με κρότο. «Μήπως θα είχες την καλοσύνη να μου εξηγήσεις και το γιατί;»

«Κανένα πρόβλημα. Θα έπρεπε να περάσεις πρώτα από την ίδια εκπαίδευση που περνούν όλα τα παιδιά μας. Αυτή διαρκεί έξι χρόνια. Βέβαια είναι τα πρώτα έξι χρόνια της ζωής τους. Έτσι μπορεί να πεις ότι εσύ, σαν ενήλικος, θα καταφέρεις να τα μάθεις γρηγορότερα. Αλλά, από την άλλη μεριά, μην ξεχνάς ότι εκείνα έχουν το αβαντάζ της κληρονομικότητας. Το μόνο που μπορώ να πω με σιγουριά είναι ότι θα βγεις από τούτα τα σφραγισμένα κτίρια όταν θα είσαι έτοιμος».

Ο Μπρούκκο είχε τελειώσει με το φαγητό του ενώ μιλούσε και τώρα καθόταν κοιτάζοντας τα γυμνά μπράτσα του Τζέησον με μια έκφραση αυξανόμενης απέχθειας. «Το πρώτο που πρέπει να φροντίσουμε είναι να εφοδιαστείς μ' ένα όπλο», δήλωσε. «Και μόνο το που βλέπω κάποιον έτσι άοπλο, μου ανακατεύεται το στομάχι».

Και βέβαια ο Μπρούκκο κυκλοφορούσε μόνιμα οπλισμένος, ακόμη και μέσα σ' εκείνα τα σφραγισμένα κτίρια.

«Το κάθε όπλο προσαρμόζεται ειδικά για το συγκεκριμένο χρήστη και θα ήταν άχρηστο σε οποιονδήποτε άλλο», εξήγησε ο Μπρούκκο. «Θα σου δείξω γιατί.» Οδήγησε τον Τζέησον σ' ένα οπλοστάσιο φίσκα από θανάσιμα εργαλεία. «Ακούμπησε το βραχίονά σου εδώ για να σου πάρω μέτρα».

Ήταν ένα μηχάνημα σαν κουτί με μια πιστολοειδή λαβή στο πλάι. Ο Τζέησον έσφιξε τη λαβή και ακούμπησε το μπράτσο του σε μια μεταλλική υποδοχή. Ο Μπρούκκο ρύθμισε κάτι ακίδες που άγγιξαν το μπράτσο του και μετά κατέγραψε τα σχετικά νούμερα των μετρήσεων. Διαβάζοντας τα νούμερα από τη λίστα του, διάλεξε διάφορα εξαρτήματα από τα ράφια και συναρμολόγησε γοργά μια ηλεκτροκίνητη θήκη κι ένα όπλο. Με τη θήκη δεμένη στο βραχίονα και το όπλο στο χέρι, ο Τζέησον πρόσεξε για πρώτη φορά ότι τα δυο συνδέονταν μ' ένα εύλυγιστο καλώδιο. Το όπλο ταίριαζε στην παλάμη του τέλεια.

«Αυτό είναι το μυστικό της ενεργής θήκης», εξήγησε ο Μπρούκκο δείχνοντας το εύλυγιστο καλώδιο. «Παραμένει εντελώς χαλαρό όταν χρησιμοποιείς το όπλο. Αλλά όταν θέλεις το πιστόλι να γυρίσει στη θήκη του — » Ο Μπρούκο άγγιξε κάτι και το καλώδιο έγινε απότομα μια αλύγιστη βέργα που τίναξε το όπλο από το χέρι του Τζέησον και το κράτησε μετέωρο στον αέρα.

«Τώρα η επαναφορά». Η καλωδιόβεργα τράβηξε αστραπιαία το όπλο πίσω στη θήκη του. «Το τράβηγμα είναι βέβαια η ακριβώς αντίθετη διαδικασία».

«Απίθανο μηχανάκι», παρατήρησε ο Τζέησον. «Αλλά πώς τραβάω το όπλο; Του σφυρίζω ή του κάνω ψιτ-ψιτ και βγαίνει;»

«Όχι, δε δουλεύει με ηχητική εντολή», απάντησε ο Μπρούκκο εντελώς σοβαρά. «Η λειτουργία του είναι πολύ πιο ακριβής. Για να καταλάβεις, σήκωσε το αριστερό σου χέρι και κάνε σαν να σφίγγεις μια υποθετική λαβή. Λύγισε τώρα το δάχτυλο της σκανδάλης. Προσέχεις πώς παίζουν οι τένοντες του καρπού; Υπάρχουν ευαίσθητοι αισθητήρες στους τένοντες του δεξιού σου καρπού. Αγνοούν την κάθε τους κίνηση εκτός από εκείνη που τους λέει *χέρι έτοιμο να δεχτεί όπλο*. Ύστερα από ένα διάστημα, η όλη διαδικασία γίνεται εντελώς αυτόματα. Όταν θέλεις το όπλο,

αυτό έρχεται στο χέρι σου. Όταν δεν το θέλεις, μένει
στη θήκη του».

Ο Τζέησον έκανε μια κίνηση κρατήματος με το δεξί
του χέρι, λυγίζοντας ταυτόχρονα το δείκτη του. Αμέ-
σως ένιωσε ένα οδυνηρό τράνταγμα στο χέρι και ά-
κουσε μια δυνατή βροντή. Το όπλο ήταν στην παλάμη
του —τα μισά του δάχτυλα ήταν μουδιασμένα από τον
πόνο— και καπνός στροβιλιζόταν από την κάνη.

«Βέβαια, υπάρχουν μονάχα άσφαιρες γομώσεις
στο όπλο μέχρι να μάθεις τον έλεγχό του. Υπόψη ότι
τα όπλα είναι *πάντοτε* γεμάτα. Δε διαθέτουν ασφά-
λεια. Πρόσεξε ότι δεν υπάρχει ούτε υποφυλακτήρας
στη σκανδάλη. Αυτό σου επιτρέπει να έχεις ήδη λυγι-
σμένο το δάχτυλο όταν τραβάς, έτσι ώστε το όπλο να
ρίχνει αμέσως μόλις αγγίζει την παλάμη σου».

Δίχως αμφιβολία ήταν το πιο φονικό όπλο που ο
Τζέησον είχε αγγίξει ποτέ, καθώς επίσης και το πιο
δύσκολο στο χειρισμό του. Παλεύοντας ενάντια στην
εξαντλητική έλξη της βαρύτητας αγωνίστηκε να κου-
μαντάρει το διαβολικό κατασκεύασμα. Το όπλο είχε
τη φοβερή εκνευριστική συνήθεια να ξαναγυρίζει στη
θήκη του πάνω ακριβώς που ήταν έτοιμος να τραβήξει
τη σκανδάλη. Ακόμη χειρότερη ήταν η τάση του να
πηδάει έξω ενώ δεν ήταν ακόμη εντελώς έτοιμος γι'
αυτό. Το όπλο τιναζόταν στο σημείο όπου κανονικά
θα έπρεπε να βρίσκεται το χέρι του. Αν τα δάχτυλά
του δεν ήταν στη σωστή θέση, το χτύπημα τους άλλα-
ζε τα φώτα. Τελικά ο Τζέησον εγκατέλειψε τις προ-
σπάθειες όταν πια ολόκληρο το δεξί χέρι του είχε γί-
νει μια μεγάλη μπλαβιά μάζα.

Τον τέλειο έλεγχο θα τον πετύχαινε με την εξάσκη-
ση, αλλά τώρα μπορούσε να καταλάβει γιατί οι Πυρ-
ρανοί δεν έβγαζαν ποτέ το όπλο τους. Θα ήταν σαν
ν' αποχωρίζονταν ένα κομμάτι του κορμιού τους. Η

κίνηση του όπλου από τη θήκη στο χέρι ήταν πολύ α-
στραπιαία για να την πιάσει το μάτι. Ήταν σίγουρα
πολύ πιο γρήγορη από την εντολή των νεύρων που
διαμόρφωνε το χέρι στη στάση κρατήματος. Από κά-
θε πρακτική άποψη ήταν σαν να είχες έναν κεραυνό
διαθέσιμο την κάθε στιγμή. Τέντωνες το χέρι και —
μπουμ η κάνη!

Ο Μπρούκκο άφησε τον Τζέησον να εξασκηθεί με
την ησυχία του. Όταν το πονεμένο χέρι του δεν άντε-
χε να φάει και άλλα χτυπήματα, ο Τζέησον τα παράτη-
σε και κίνησε να γυρίσει στο δωμάτιό του. Καθώς έ-
στριβε μια γωνιά, πρόλαβε να δει μια γνώριμη μορφή
που απομακρυνόταν.

«Μέτα!» φώναξε. «Στάσου μια στιγμούλα! Θέλω να
σου μιλήσω».

Η κοπέλα γύρισε και περίμενε ανυπόμονα καθώς
ο Τζέησον σερνόταν προς το μέρος της, αν και βάδιζε
όσο πιο γρήγορα του επέτρεπε η διπλή βαρύτητα. Η
Μέτα τώρα δεν έμοιαζε καθόλου με την κοπέλα που
είχε γνωρίσει στο διαστημόπλοιο. Βαριές μπότες έ-
φταναν ψηλά ως τα γόνατά της και η σιλουέτα της χα-
νόταν κάτω από μια χοντρή φόρμα από κάποιο μεταλ-
λικό ύφασμα. Η λεπτή μέση της φούσκωνε από μια ζώ-
νη γεμάτη χειροβομβίδες. Η ίδια της η έκφραση ήταν
ψυχρή απόμακρη.

«Μου έλειψες», της είπε. «Δεν ήξερα ότι βρισκό-
σουν σ' αυτό το κτίριο». Άπλωσε το χέρι του για το
δικό της αλλά εκείνη το τράβηξε πέρα.

«Τι θέλεις;» τον ρώτησε απότομα.

«Άκου τι θέλω!» φώναξε εκείνος, κρατώντας με
δυσκολία το θυμό του. «Είμαι εγώ, ο Τζέησον, με ξέχα-
σες; Είμαστε φίλοι. Νομίζω ότι επιτρέπεται σε φίλους
να μιλάνε δίχως να 'θέλουν' οπωσδήποτε κάτι».

«Το τι έγινε στο σκάφος δεν έχει καμιά σχέση με

το τι γίνεται στον Πύρρας», απάντησε η κοπέλα, γυρίζοντας ανυπόμονα να φύγει. «Τέλειωσα με την επανεκπαίδευσή μου και τώρα πρέπει να επιστρέψω στη δουλειά μου. Εσύ θα μείνεις εδώ στα σφραγισμένα κτίρια κι έτσι δε θα βλεπόμαστε».

«Γιατί δε μένω με τα μωρά, ε; Αυτό δεν εννοείς με τον τόνο σου; Και μη μου γυρίζεις έτσι την πλάτη. Υπάρχουν μερικά πράγματα που πρέπει να ξεκαθαρίσουμε πρώτα»

Ο Τζέησον έκανε το λάθος ν' απλώσει το χέρι του να τη σταματήσει. Αληθινά ούτε που κατάλαβε τι έγινε μετά. Τη μια στιγμή στεκόταν όρθιος — την άλλη βρισκόταν φαρδύς πλατύς στο πάτωμα. Ο ώμος του είχε φάει ένα γερό τράκο και η Μέτα εξαφανιζόταν πέρα στο διάδρομο.

Γύρισε κούτσα κούτσα στο δωμάτιό του, μουρμουρίζοντας διάφορες βρισιές μέσα από τα δόντια του. Ξαπλώνοντας βαριά στο σκληρό σαν πέτρα κρεβάτι του, προσπάθησε να θυμηθεί τους αρχικούς λόγους που τον είχαν φέρει εδώ. Και τους ξαναζύγισε, με αντίβαρο το διαρκές μαρτύριο της βαρύτητας, τα τρομακτικά όνειρα που του προκαλούσε αυτή και την αυθόρμητη περιφρόνηση με την οποία αντιμετώπιζαν τούτοι οι άνθρωποι τον κάθε ξένο. Με τα πυρρανικά μέτρα και σταθμά ήταν ένας αδύναμος και ανήμπορος ανθρωπάκος. Αν ήθελε να βελτιώσουν τη γνώμη τους γι' αυτόν, θα έπρεπε ν' αλλάξει πολύ ακόμη.

Τελικά βυθίστηκε σ' ένα ληθαργικό από την κούραση ύπνο, που τον διατάραζε μονάχα ο αφόρητος τρόμος των ονείρων του.

7

Το άλλο πρωί ο Τζέησον ξύπνησε μ' έναν άσχημο πονοκέφαλο και την εντύπωση ότι δεν είχε κλείσει μάτι όλη νύχτα. Ενώ έπαιρνε μια δόση από τα προσεκτικά υπολογισμένα τονωτικά που του είχε δώσει ο Μπρούκκο, αναρωτήθηκε πάλι για το συνδυασμό των παραγόντων που έκαναν να πλημμυρίζει ο ύπνος του με τόσους εφιάλτες.

«Μην αργείς με το φαγητό», του είπε ο Μπρούκκο όταν ανταμώθηκαν στην τραπεζαρία. «Δεν μπορώ να θυσιάσω κι άλλο χρόνο σε προσωπικό φροντιστήριο. Θα πρέπει να παρακολουθήσεις τις κανονικές τάξεις και να διδαχτείς τα προγραμματισμένα μαθήματα. Θ' απευθύνεσαι σ' εμένα μονάχα όταν υπάρχει κάποιο ειδικό πρόβλημα που δεν μπορούν να επιλύσουν οι συνηθισμένοι δάσκαλοι ή οι εκπαιδευτές σου»

Όπως το περίμενε ο Τζέησον, οι τάξεις αποτελούνταν από πιτσιρίκια με βλοσυρά πρόσωπα. Με τα γεροδεμένα τους κορμάκια και τους μεγαλιστικούς τρόπους τους, ήταν φανερά αληθινοί Πυρρανοί. Αλλά ταυτόχρονα ήταν και αρκετά παιδιά για να τους φανεί πολύ αστεία η παρουσία ενός μεγάλου στις τάξεις τους. Στριμωγμένος πίσω από ένα μικροσκοπικό θρανίο, ο κόκκινος σαν παντζάρι Τζέησον δεν το έβρισκε και τόσο αστείο.

Η όποια ομοιότητα με τα συνηθισμένα σχολεία περιοριζόταν στην εμφάνιση της σχολικής αίθουσας. Σαν πρώτη διαφορά, το κάθε παιδί εδώ — άσχετα πόσο μικρό — ήταν οπλισμένο. Και όλα τα μαθήματα αφορούσαν σε θέματα επιβίωσης. Ο μόνος αποδεκτός βαθμός σ' ένα τέτοιο πρόγραμμα ήταν το άριστα και οι μαθητές συνέχιζαν ένα μάθημα μέχρι να το μάθουν

τέλεια. Στο πρόγραμμα δε συμπεριλαμβάνονταν τα συνηθισμένα σχολικά μαθήματα. Πιθανώς αυτά να διδάσκονταν όταν το παιδί αποφοιτούσε από το σχολείο επιβίωσης και μπορούσε ν' αντιμετωπίσει τον κόσμο από μόνο του. Ήταν ένας ρεαλιστικός και ψυχρός τρόπος αντιμετώπισης των πραγμάτων. Η αλήθεια είναι ότι ο ρεαλισμός και η ψυχρή λογική χαρακτήριζαν κάθε δραστηριότητα των Πυρρανών.

Το μεγαλύτερο μέρος του πρωινού αναλώθηκε σ' εκπαίδευση στη χρήση των ιατρικών συσκευών μέντικιτ, που ήταν μόνιμα στερεωμένα στη ζώνη τους. Το κάθε μέντικιτ περιείχε έναν αναλυτή λοιμώξεων και δηλητηρίων που απλώς τον πίεζες πάνω σε μια πληγή. Αν εντοπιζόταν η παρουσία κάποιου μικροβίου ή τοξίνης, η συσκευή χορηγούσε αυτόματα το ανάλογο αντιβιωτικό ή αντίδοτο. Τα μέντικιτ ήταν απλά στη χρήση αλλ' απίστευτα πολύπλοκα στην κατασκευή. Όλοι οι Πυρρανοί έκαναν οι ίδιοι σέρβις στην ατομική εξάρτυση και τον οπλισμό τους· έτσι δεν μπορούσες μετά να κατηγορήσεις κανέναν άλλο αν κάτι δεν πήγαινε καλά. Συνεπώς ήταν υποχρεωμένοι να μάθουν τα πάντα για τη λειτουργία και τη συντήρηση της κάθε συσκευής τους. Σ' αυτό ο Τζέησον τα κατάφερε πολύ καλύτερα από τους μικρούς συμμαθητές του, αν και η προσπάθεια τον άφησε ψόφιο στην κούραση.

Το απόγευμα είχε την πρώτη του εμπειρία με μια εκπαιδευτική μηχανή. Δάσκαλός του ήταν ένα δωδεκάχρονο αγόρι, η ψυχρή φωνή του οποίου δεν έκρυβε την περιφρόνησή του για το μαλθακό ξένο.

«Όλες οι εκπαιδευτικές μηχανές αποτελούν ρεαλιστικές αναπαραστάσεις της αληθινής επιφάνειας του πλανήτη και αναπροσαρμόζονται διαρκώς, επειδή διαρκώς αλλάζουν και οι τοπικές μορφές ζωής. Η μόνη διαφορά ανάμεσα στα δυο είναι ότι στη μηχανή έχουμε σταδιακά αυξανόμενο βαθμό επικινδυνότητας. Βέβαια, η πρώτη μηχανή που θα χρησιμοποιήσεις είναι εκείνη που εκπαιδεύονται τα νήπια —»

«Είσαι πολύ ευγενής», μουρμούρισε ο Τζέησον. «Με σκλαβώνεις με την κολακεία σου». Ο εκπαιδευτής του συνέχισε κανονικά, σαν να μην είχε μεσολαβήσει καμιά διακοπή.

«—τα νήπια από τη στιγμή που αρχίζουν να μπουσουλάνε. Το καθετί είναι αληθινό κατά βάση, αλλά βέβαια αδρανές».

Εκπαιδευτική μηχανή ήταν λάθος έκφραση, συνειδητοποίησε ο Τζέησον αμέσως μόλις πέρασαν από τη χοντρή πόρτα. Τούτο ήταν ένα κομμάτι του έξω κόσμου αναπλασμένο σε μια απέραντη αίθουσα. Δε χρειαζόταν και μεγάλη προσπάθεια για να ξεχάσει το ζωγραφισμένο ταβάνι και τον ψεύτικο ήλιο ψηλά και να φανταστεί ότι βρισκόταν επιτέλους στην ύπαιθρο. Το περιβάλλον φαινόταν αρκετά γαλήνιο, αν και κάτι σύννεφα στον ορίζοντα απειλούσαν με μια βίαιη πυρρανική καταιγίδα.

«Πρέπει ν' αρχίσεις να κάνεις βόλτες και να περιεργάζεσαι το ένα ή το άλλο», εξήγησε ο εκπαιδευτής στον Τζέησον. «Κάθε φορά που θ' αγγίζεις κάτι με το χέρι, θα πληροφορείσαι για τη φύση του. Να έτσι...»

Το αγόρι έσκυψε και έσπρωξε ελαφρά με το δάχτυλο ένα φύλλο της μαλακιάς χλόης που σκέπαζε το έδαφος. Αμέσως μια φωνή βρυχήθηκε από κρυμμένα μεγάφωνα:

«Δηλητηριώδες χορτάρι. Πρέπει πάντοτε να φοράς μπότες».

Ο Τζέησον γονάτισε και περιεργάστηκε το φυτό. Το φύλλο έφερε στην άκρη του ένα σκληρό αγκάθι σαν γυαλιστερό αγκίστρι. Κατάλαβε μ' έκπληξη ότι το

κάθε φυλλαράκι τούτης της χλόης ήταν έτσι. Αυτό το απαλό πράσινο γκαζόν ήταν στην πραγματικότητα ένα χαλί γεμάτο θάνατο. Καθώς ανασηκωνόταν, διέκρινε κάτι κάτω από ένα πλατύφυλλο φυτό. Ήταν ένα σκυφτό, φολιδωτό πλάσμα που το ρύγχος του κατέληγε σε μακρύ σουβλί.

«Τι είναι αυτό το χαριτωμένο πλάσμα στον κήπο μου;» ρώτησε ο Τζέησον. «Σίγουρα έχετε συμπαθέστατα ζωάκια για να παίζουν τα μωρά σας». Γύρισε και κατάλαβε ότι μιλούσε στο κενό ο εκπαιδευτής του είχε εξαφανιστεί. Έκανε μια καρτερική κίνηση με τους ώμους και μετά έσκυψε να χαϊδέψει το φολιδωτό τερατάκι.

«Διαβολόκερως», τον πληροφόρησε από κάπου η απρόσωπη φωνή. «Ρούχα και παπούτσια δε σε προστατεύουν. Σκότωσέ το».

Μια δυνατή βροντή έσπασε τη σιωπή καθώς το πιστόλι του Τζέησον εκπυρσοκροτούσε. Ο διαβολόκερως έπεσε στο πλάι, προγραμματισμένος ν' αντιδρά στην άσφαιρη βολή.

«Για δες —μαθαίνω!» μουρμούρισε ο Τζέησον, ευχαριστημένος από τη διαπίστωση. Οι λέξεις «σκότωσέ το» ήταν εκείνες που επαναλάμβανε και ο Μπρουκκο όταν τον μάθαινε να χρησιμοποιεί το όπλο. Η εντολή είχε γίνει πλέον ρεφλέξ, έχοντας εντυπωθεί σε υποσυνείδητο επίπεδο. Ετσι τώρα, πρώτα είχε πυροβολήσει και μετά συνειδητοποίησε την απόφαση να ρίξει. Η εκτίμησή του για τις εκπαιδευτικές μεθόδους των Πυρρανών ανέβηκε κάμποσους πόντους.

Ο Τζέησον πέρασε ένα παντελώς δυσάρεστο απόγευμα τριγυρίζοντας σ' εκείνο το παιδικό λούνα-παρκ της φρίκης. Ο θάνατος παραμόνευε παντού. Και σ' όλο αυτό το διάστημα η ασώματη φωνή συνέχιζε να του δίνει αυστηρές οδηγίες σε απλή γλώσσα. Έτσι ώστε

να το «κάνει πριν του το κάνουν». Ποτέ δεν είχε φανταστεί ότι θα μπορούσε ο βίαιος θάνατος να σε βρει με τόσο πολλές και τόσο αποτρόπαιες μορφές. Το *καθετί εδώ* ήταν θανάσιμο για τον άνθρωπο —από το μικρότερο ζουζούνι ως το μεγαλύτερο δέντρο.

Τέτοια μονολιθικότητα προθέσεων ήταν εντελώς αφύσικη. Γιατί αυτός ο πλανήτης ήταν τόσο εχθρικός στην ανθρώπινη ζωή. Ο Τζέησον κράτησε μια νοερή σημείωση να ρωτήσει σχετικά τον Μπρουκκο. Στο μεταξύ προσπάθησε ν' ανακαλύψει έστω και μια ντόπια μορφή ζωής που να μην έχει σαν ιδανικό της να τον ξεκάνει. Δεν τα κατάφερε. Υστερα από μεγάλη αναζήτηση, κατάφερε να βρει κάτι που όταν το άγγιζε δεν άκουγε κάποια βλοσυρή προειδοποίηση από τα μεγάφωνα. Ήταν ένα απλό κομμάτι βράχου που εξείχε από ένα λιβάδι με θανάσιμο χορτάρι. Ο Τζέησον κάθισε εκεί, με μια φιλική αισθηση για το βράχο και τράβηξε τα πόδια του πάνω του. Ήταν μια όαση γαλήνης. Πέρασαν έτσι μερικά λεπτά, ξεκουράζοντας το εξαντλημένο από τη βαρύτητα κορμί του.

«ΣΑΠΙΟΜΥΚΗΤΑΣ! ΜΗΝ ΤΟΝ ΑΓΓΙΖΕΙΣ!»

Η ασώματη φωνή είχε γκαρίσει ξαφνικά, με διπλάσια ένταση από κάθε άλλη φορά και ο Τζέησον τινάχτηκε πάνω σαν να τον είχε τσιμπήσει σφήκα. Το πιστόλι ήταν κιόλας στο χέρι του, ψάχνοντας μάταια ολόγυρα για κάποιο στόχο. Μονάχα όταν έσκυψε και κοίταξε προσεκτικά το βράχο όπου καθόταν, κατάλαβε. Διέκρινε εκεί κάτι γκρίζους ξεφλουδισμένους λεκέδες, σαν λειχηνες, που δεν υπήρχαν όταν κάθισε.

«Α, μπαμπέσηδες παλιομασκαράδες!» φώναξε προς τα μεγάφωνα. «Πόσα παιδάκια κοψοχολιάσατε σ' αυτό το βράχο, πάνω που νόμιζαν ότι μπορούσαν να πάρουν μιαν ανάσα!» Τον είχε νευριάσει αυτή η πανούργα μέθοδος που επεδίωκε να κάνει ενστικτώδες

ανακλαστικό την αντίδραση στον κίνδυνο αλλά ταυτόχρονα δεν μπορούσε να μη θαυμάσει την αποτελεσματικότητά της. Οι Πυρρανοί μάθαιναν από πολύ νωρίς στη ζωή τους ότι πουθενά δεν υπήρχε ασφάλεια στον πλανήτη τους —εκτός από εκείνη που εξασφάλιζαν μόνοι τους.

Ενώ ο Τζέησον μάθαινε για τον Πύρρας, ταυτόχρονα άρχιζε να μπαίνει και πιο βαθιά στο πετσί και την ψυχοσύνθεση των Πυρρανών.

8

Οι μέρες έγιναν εβδομάδες στο σχολείο, με τον Τζέησον εντελώς αποκομμένο από τον έξω κόσμο. Είχε αρχίσει να νιώθει σχεδόν περήφανος για την άνεση με την οποία αντιμετώπιζε τώρα το θάνατο. Είχε μάθει ν' αναγνωρίζει κάθε ζώο και φυτό στη νηπιακή αίθουσα και είχε προβιβαστεί σε μια άλλη, όπου τα πλάσματα εκεί έκαναν αργοκίνητες επιθέσεις εναντίον του. Ήδη το όπλο του «εξόντωνε» τα πλάσματα συστηματικά και δίχως καμιά εξαίρεση. Εξάλλου, αυτά τα συνεχή, καθημερινά μαθήματα είχαν αρχίσει να γίνονται βαρετά.

Αν και η βαρύτητα εξακολουθούσε να τον κουράζει, οι μυώνες του έκαναν φιλότιμες προσπάθειες προσαρμογής. Μετά τα μαθήματα της μέρας, δεν έπεφτε πια αμέσως ψόφιος στο κρεβάτι. Μονάχα οι εφιάλτες του χειροτέρευαν. Τελικά ανέφερε το πρόβλημα στον Μπρούκκο, ο οποίος του ετοίμασε ένα υπνωτικό που τον γλίτωσε από τις πιο δυσάρεστες όψεις τους. Εξακολουθούσε να ονειρεύεται, αλλά τώρα οι εφιάλτες ήταν μονάχα αόριστες εικόνες όταν ξυπνούσε.

Ώσπου να μάθει τέλεια όλα τα κόλπα και τα μαραφέτια που κρατούσαν τους Πυρρανούς ζωντανούς, ο Τζέησον είχε προβιβαστεί σε μια πιο ρεαλιστική αίθουσα εκπαίδευσης που ελάχιστα απείχε από την πραγματικότητα. Η διαφορά ήταν μονάχα ποιοτική. Τα δηλητήρια των εντόμων προκαλούσαν μονάχα πρήξιμο και πόνο αντί γι' ακαριαίο θάνατο. Τα ζώα μπορούσαν να προκαλέσουν μώλωπες και να σκίσουν σάρκα, αλλά σταματούσαν λίγο πριν σε κατασπαράξουν εντελώς. Δεν κινδύνευες να σκοτωθείς σ' αυτή την αίθουσα αλλά σίγουρα μπορούσες να δεις το θάνατο από πολύ κοντά.

Ο Τζέησον περιπλανιόταν σε τούτη τη μεγάλη και απλωτή ζούγκλα μαζί με τους υπόλοιπους πεντάχρονους μπόμπιρες. Υπήρχε κάτι το κωμικό και ταυτόχρονα μελαγχολικό στο μεγαλίστικα βλοσυρό ύφος τους. Αν και μπορούσαν ακόμη να γελούν στα δωμάτιά τους, καταλάβαιναν ότι δεν υπήρχαν περιθώρια για γέλιο παραέξω. Γι' αυτά η επιβίωση ταυτιζόταν με το κοινωνικά αποδεκτό και επιθυμητό. Από την άποψη αυτή ο Πύρρας ήταν μια κοινωνία που δεν ήξερε άλλο από το μαύρο και το άσπρο. Για ν' αποδείξεις την αξία σου στον εαυτό σου και τους άλλους δεν είχες παρά να μείνεις ζωντανός. Αυτό μπορεί να ήταν ζωτικής σημασίας για την επιβίωση της φυλής, αλλά επηρέαζε πολύ αρνητικά τη διαμόρφωση της ατομικής τους προσωπικότητας. Τα παιδιά μεταβάλλονταν έτσι σε σχεδόν πανομοιότυπες φονικές μηχανές, πάντοτε έτοιμες να σκορπίσουν το θάνατο.

Μερικά από τα παιδιά αποφοίτησαν προς τον έξω κόσμο και άλλα πήραν τις θέσεις τους. Ο Τζέησον παρακολουθούσε αυτή τη διαδικασία για ένα διάστημα πριν αντιληφθεί ότι όλα τα παιδιά από την αρχική φουρνιά με τα οποία είχε αρχίσει την εκπαίδευση ει-

χαν πια φύγει. Την ίδια μέρα πήγε να βρει το διευθυντή του κέντρου προσαρμογής.

«Μπρούκκο», ρώτησε ο Τζέησον «πόσο καιρό σκοπεύεις να με κρατήσεις ακόμη σε τούτο το νηπιακό λούνα-παρκ σκοποβολής;»

«Δε σε κρατάει κανένας εδώ» απάντησε ο Μπρούκκο με το συνηθισμένο εκνευριστικά συγκαταβατικό τρόπο του. «Θα μένεις εδώ μέχρι ν' αποκτήσεις τ' απαιτούμενα προσόντα για τον έξω κόσμο».

«Μόνο που κάτι μου λέει ότι η στιγμή αυτή δε θα φτάσει ποτέ. Μπορώ πια με κλειστά μάτια να κάνω συναρμολόγηση και αποσυναρμολόγηση στο καθένα από τ' αναθεματισμένα σας μαραφέτια. Είμαι δεινός σκοπευτής με τούτο το κανόνι. Και ήδη θα μπορούσα να γράψω έναν πλήρη Οδηγό της Πανίδας και της Χλωρίδας του Πύρρας και Πώς να τη Ξεπαστρέψετε. Ίσως να μην τα καταφέρνω τόσο καλά όσο οι εξάχρονοι συμμαθητές μου, αλλά η διαίσθησή μου λέει ότι ποτέ δεν πρόκειται να γίνω καλύτερος απ' όσο είμαι τώρα. Δε συμφωνείς σ' αυτό;»

Ο Μπρούκκο προσπάθησε νευρικά να ξεφύγει σαν χέλι από μια σαφή απάντηση, αλλά δεν τα κατάφερε. «Νομίζω ότι... ξέρεις, επειδή δε γεννήθηκες εδώ και...»

«Έλα ασ' τα αυτά τώρα» τον έκοψε ο Τζέησον πειραχτικά. «Ένας ψυχρός και καθαρόαιμος Πυρρανός σαν ελόγου σου δε θα 'πρεπε να προσπαθεί να μπλοφάρει μ' έναν αδύναμο ανθρωπάκο που, μάλιστα, τυχαίνει να είναι επαγγελματίας της μπλόφας. Είναι αυτονόητο ότι πάντοτε θα είμαι αργοκίνητος σ' αυτή τη βαρύτητα, χώρια από τις άλλες φυσικές αδυναμίες μου. Αυτό το παραδέχομαι. Αλλά δε μιλάμε γι' αυτό τώρα. Το ερώτημα είναι, πιστεύεις ότι υπάρχει περίπτωση να βελτιωθώ με περισσότερη εκπαίδευση ή έ-

χω πια φτάσει στα όρια των δυνατοτήτων μου;»

Ο Μπρούκκο φάνηκε να ιδρωκοπά, αμήχανος. «Με το χρόνο θα υπάρξουν βέβαια κάποιες βελτιώσεις...»

«Πονηρούλη, πονηρούλη!» Ο Τζέησον του κούνησε αυστηρά το δάχτυλο. «Ναι ή όχι, τώρα. Μπορεί να βελτιωθώ *τώρα* με περισσότερη εκπαίδευση *τώρα;*»

«Όχι», απάντησε ο Μπρούκκο εξακολουθώντας να δείχνει προβληματισμένος. Ο Τζέησον τον ψυχολόγησε, σαν έμπειρος παίχτης του πόκερ που ήταν.

«Λοιπόν για να το αναλύσουμε κάπως αυτό. Δέχεσαι ότι δεν πρόκειται να βελτιωθώ άλλο κι ωστόσο εξακολουθώ να βρίσκομαι εδώ. Αυτό δεν μπορεί να είναι τυχαίο. Συνεπώς πρέπει να πήρες εντολή να με κρατήσεις εδώ. Και απ' όσα ξέρω για τούτο τον πλανήτη, ομολογουμένως πολύ λίγα, θα έλεγα ότι ήταν ο Κερκ που σου ζήτησε να με κρατήσεις εδώ. Σωστά το μάντεψα;»

«Το έκανε μονάχα για το καλό σου», βιάστηκε να εξηγήσει ο Μπρούκκο. «Ήθελε να σε κρατήσει ζωντανό».

«Τώρα που ήρθε στο φως η αλήθεια» είπε ο Τζέησον, «ας την ξεχάσουμε. Δεν ήρθα εδώ για ν' ασκηθώ στη σκοποβολή σε ρομπότ με τους μπόμπιρές σας. Γι' αυτό, κάνε μου τη χάρη να μου δείξεις την πόρτα. Ή μήπως και προηγείται καμιά τελετή αποφοίτησης, με λόγους, περγαμηνές, περπάτημα κάτω από σπαθιά και τα παρόμοια...»

«Δεν έχουμε εμείς τέτοια» γρύλισε ξερά ο Μπρούκκο. «Και δεν καταλαβαίνω πως ώριμοι άντρες σαν κι εσένα μπορούν να ξεφουρνίζουν διαρκώς τέτοιες ανοησίες. Ασφαλώς και δεν έχουμε τέτοια. Απομένει μονάχα μια τελική εκπαίδευση στο θάλαμο επιβίωσης. Αυτός είναι ένας χώρος που συνδέεται με την ύπαιθρο. Στην πραγματικότητα αποτελεί μέρος της α-

ληθινής υπαίθρου, μονάχα που φροντίζουμε ν' αποκλείουμε τα πιο επικίνδυνα πλάσματα. Αλλά και πάλι, υπάρχουν μερικά που καταφέρνουν να περνούν πότε πότε»

«Πότε ξεκινάω;» ρώτησε κοφτά ο Τζέησον.

«Αύριο το πρωί. Χόρτασε έναν καλό ύπνο πρώτα. Θα τον χρειαστείς»

Παρ' όλα αυτά, υπήρχε κάτι σαν τελετή κατά την αποφοίτηση. Όταν ο Τζέησον μπήκε στο γραφείο του το πρωί, ο Μπρούκκο έσπρωξε ένα γεμιστήρα προς το μέρος του.

«Είναι με κανονικά πυρομαχικά», του είπε. «Είμαι σίγουρος ότι θα τα χρειαστείς. Από δω και πέρα το όπλο σου θα είναι πάντοτε γεμάτο».

Οι δυο τους έφτασαν σε μια βαριά αεροστεγή πόρτα, τη μόνη κλειδωμένη πόρτα που ο Τζέησον είχε δει στο κέντρο. Ενώ ο Μπρούκκο την ξεκλείδωνε και τραβούσε τις μπάρες, τους πλησίασε κουτσαίνοντας ένας βλοσυρός οχτάχρονος με μπανταρισμένο πόδι.

«Να σου συστήσω τον Γκριφ» είπε ο Μπρούκκο. «Από τώρα και στο εξής θα είναι μαζί σου όπου κι αν πηγαίνεις»

«Ο προσωπικός μου σωματοφύλακας, ε;» σχολίασε ο Τζέησον κοιτάζοντας από ψηλά στο κοντοδεμένο αγόρι που μόλις και του έφτανε ως τη μέση.

«Μπορείς να τον πεις κι έτσι» απάντησε ο Μπρούκκο ανοίγοντας την πόρτα. «Ο Γκριφ είχε ένα κακό συναπάντημα μ' ένα πριονοπουλί, έτσι δε θα μπορεί να προσφέρει καμιά σοβαρή υπηρεσία για ένα διάστημα. Εσύ ο ίδιος παραδέχτηκες ότι αποκλείεται να φτάσεις ποτέ στο επίπεδο ενός αληθινού Πυρρανού, συνεπώς θα πρέπει να χαίρεσαι που θα 'χεις λίγη επιπρόσθετη προστασία»

«Πάντα με την καλή του κουβέντα στο στόμα, αυ-

τός ο Μπρούκκο» μουρμούρισε ο Τζέησον. Ύστερα έσκυψε και αντάλλαξε μια χειραψία με το αγόρι. Ακόμη και οι οχτάχρονοι εδώ είχαν ένα χέρι σαν τανάλια.

Όταν οι δυο τους μπήκαν στον ενδιάμεσο θάλαμο, ο Μπρούκκο σφράγισε την εσωτερική πόρτα πίσω τους. Αμέσως μετά το κλείσιμό της εσωτερικής, η εξωτερική πόρτα άνοιξε αυτόματα. Ήταν ακόμη μισάνοιχτη όταν το όπλο του Γκριφ χρειάστηκε να βροντήσει δυο φορές. Ύστερα βγήκαν στην επιφάνεια του Πύρρας, πηδώντας πάνω από το καπνιστό κουφάρι ενός από τα ζώα του.

Πολύ συμβολικό αυτό, σκέφτηκε ο Τζέησον. Τον είχε πειράξει όχι μόνο το γεγονός ότι δεν είχε σκεφτεί να ελέγξει αν κάτι έμπαινε τη στιγμή που έβγαιναν, αλλά και το ότι δεν μπορούσε καν ν' αναγνωρίσει το πλάσμα από τα καρβουνιασμένα του απομεινάρια. Κοίταξε ολόγυρα με προσοχή, ελπίζοντας να ήταν αυτός εκείνος που θα έριχνε πρώτος την άλλη φορά.

Αλλά η ελπίδα του παρέμεινε ανεκπλήρωτος πόθος. Από τα λιγοστά ζώα που τους ρίχτηκαν, ο πρώτος που τα έπαιρνε είδηση ήταν πάντοτε ο μικρός. Αφού αυτή η ιστορία κράτησε για καμιά ώρα, ο Τζέησον είχε πια εκνευριστεί τόσο που έκανε στάχτη ένα αγκαθωτό φυτό μ' εξαιρετικά κακόβουλη εμφάνιση. Έλπιζε ότι ο Γκριφ δε θα το πρόσεχε ιδιαίτερα. Αλλά βέβαια δεν υπήρχε περίπτωση να περάσει απαρατήρητο από το μικρό.

«Αυτό το φυτό δεν ήταν κοντά μας», παρατήρησε το αγόρι. «Είναι ανόητο να σπαταλάς πολύτιμα πυρομαχικά σ' ένα φυτό».

Δεν αντιμετώπισαν κανένα σοβαρό πρόβλημα στη διάρκεια της μέρας. Ο Τζέησον τέλειωσε νιώθοντας πλήξη, αν και και ήταν μουσκίδι από τις συχνές θυελλώδεις βροχές. Αν ο Γκριφ ήταν σε θέση να κάνει μια

στοιχειώδη συζήτηση, σίγουρα το κράτησε μυστικό. Όλες οι σχετικές απόπειρες του Τζέησον αποδείχτηκαν άκαρπες. Η επόμενη μέρα κύλησε με τον ίδιο τρόπο. Την τρίτη μέρα ο Μπρούκκο έκανε την εμφάνισή του και κοίταξε τον Τζέησον προσεκτικά από πάνω μέχρι κάτω.

«Δε μου αρέσει που το λέω» είπε «αλλά υποθέτω ότι ποτέ δε θα είσαι πιο έτοιμος να βγεις απ' όσο τώρα. Μην ξεχνάς ν' αλλάζεις κάθε μέρα τα φίλτρα της μύτης για τους ιούς. Να ελέγχεις πάντοτε τις μπότες σου αν έχουν τρύπες και τη μεταλλική φόρμα σου για τυχόν σκισίματα. Η αναγόμωση του μέντικιτ γίνεται μια φορά την εβδομάδα».

«Ξέρω. Και να μη σκουπίζω τη μύτη μου με το μανίκι και να μη λέω κακά λόγια. Τίποτε άλλο;» ρώτησε ο Τζέησον.

Ο Μπρούκκο κάτι πήγε να πει αλλά μετά άλλαξε γνώμη. «Τίποτα που δε θα 'πρεπε να το ξέρεις άριστα ήδη. Φρόντιζε να έχεις πάντα τα μάτια σου τέσσερα. Και ... καλή τύχη». Ολοκλήρωσε τα λόγια του με μια συντριπτική χειραψία που ήταν εντελώς απρόσμενη. Μόλις ξεμούδιασε το χέρι του Τζέησον αυτός και ο Γκριφ βγήκαν πάλι έξω από τη μεγάλη στεγανή πόρτα.

9

Όσο ρεαλιστικοί κι αν ήταν οι θάλαμοι εκπαίδευσης, δεν τον είχαν προετοιμάσει για το αληθινό φυσικό περιβάλλον του Πύρρας. Υπήρχε βέβαια η βασική ομοιότητα. Ήξερε την αίσθηση της φαρμακερής χλόης κάτω από τα πόδια του και τ' ακανόνιστα ζιγκ-ζαγκ της πτήσης ενός κεντρόφτερου την τελευταία στιγμή

πριν το διαλύσει η βολή του Γκριφ. Αλλά όλα αυτά περνούσαν σχεδόν απαρατήρητα μπροστά στη μανία των στοιχείων της φύσης γύρω του.

Μια δυνατή νεροποντή βομβάρδιζε το έδαφος, περισσότερο σαν συνεχής μάζα νερού παρά σαν ξεχωριστές σταγόνες. Σπιλάδες ανέμου παρέσυραν το νερό, μαστιγώνοντας με τους καταρράχτες του το πρόσωπό του. Ο Τζέησον σκούπισε τα μάτια του να καθαρίσουν και μπόρεσε έτσι να διακρίνει αχνά τις κωνικές σιλουέτες δυο ηφαιστείων που ξερνούσαν καπνούς και φλόγες στον ορίζοντα. Η αντανάκλαση από εκείνη τη μακρινή κόλαση έριχνε μια σκυθρωπή κοκκινίλα στα σύννεφα που έτρεχαν σε μεγάλες μάζες πάνω από τα κεφάλια τους.

Κάτι κροτάλισε ξαφνικά στο κράνος του, κάνοντας γκελ για να χοροπηδήσει μετά στο χώμα. Έσκυψε και σήκωσε από κάτω έναν κόκκο πάγου χοντρό σαν καρύδι. Ύστερα ένας ξαφνικός καταιγισμός από χαλάζι έπαιξε οδυνηρά ταμπούρλο στη ράχη και το λαιμό του, αναγκάζοντάς τον να ισιώσει βιαστικά το κορμί του.

Η καταιγίδα πέρασε τόσο απότομα όσο είχε έρθει. Τώρα ο ήλιος έκαιγε από ψηλά, λιώνοντας το χαλάζι και σηκώνοντας πυκνούς αχνούς από το βρεγμένο δρόμο. Ο Τζέησον άρχισε να ιδρωκοπά κάτω από τα θωρακισμένα ρούχα του. Αλλά δεν είχαν προλάβει να βαδίσουν ένα τετράγωνο όταν η βροχή άρχισε πάλι, κάνοντάς τον να τουρτουρίζει από την παγωνιά.

Ο Γκριφ περπατούσε σταθερά πλάι του, μη δίνοντας καμιά σημασία στον καιρό ή τα ηφαίστεια που μπουμπούνιζαν στον ορίζοντα και έκαναν το έδαφος να τρέμει κάτω από τα πόδια τους. Ο Τζέησον προσπάθησε να ξεχάσει το πόσο άσχημα αισθανόταν και να πηγαίνει το ίδιο γρήγορα όσο κι ο μικρός.

Ήταν μια καταθλιπτική διαδρομή. Τα βαριά, κοντόχοντρα κτίρια φάνταζαν γκριζωπά μέσα στη βροχή, με παραπάνω από τα μισά σωριασμένα σε ερείπια. Βάδιζαν σ' ένα πεζοδρόμιο που υπήρχε στη μέση του δρόμου και τα σποραδικά θωρακισμένα φορτηγά περνούσαν δεξιά κι αριστερά τους. Αυτό το πεζοδρόμιο καταμεσής του δρόμου έκανε τον Τζέησον ν' απορεί, μέχρι που ο Γκριφ σκότωσε κάτι που τους όρμησε μέσα από τα χαλάσματα ενός κτιρίου. Προφανώς αυτή η κεντρική θέση πρόσφερε κάποια καλύτερη δυνατότητα να εντοπίζουν έγκαιρα τι τους πλησίαζε. Ξαφνικά ο Τζέησον ένιωσε πολύ κουρασμένος.

«Δε φαντάζομαι να υπάρχει κάτι σχετικό με ταξί σε τούτο τον πλανήτη σας, ε;» ρώτησε.

Ο Γκριφ απλώς τον κοίταξε σμίγοντας τα φρύδια του. Ήταν φανερό ότι πρώτη φορά άκουγε αυτή τη λέξη. Έτσι συνέχισαν όπως και πριν το δρόμο τους, με το αγόρι να καθυστερεί για να το προλαβαίνει ο πιο αργοκίνητος Τζέησον. Μέσα σε μισή ώρα είχε κιόλας δει όλα όσα ήθελε να δει.

«Γκριφ, αυτή η πόλη σας», παρατήρησε, «είναι σίγουρα να την κλαιν' οι κότες. Ελπίζω οι άλλες να είναι σε καλύτερη κατάσταση».

«Δεν ξέρω τι πράγμα είναι αυτές οι κότες που λες, αλλά πάντως δεν υπάρχουν άλλες πόλεις. Υπάρχουν μονάχα μερικοί καταυλισμοί μεταλλωρύχων που δεν μπορούσαν να γίνουν μέσα στην περίμετρο. Αλλά αυτή είναι η μόνη πόλη».

Η πληροφορία αιφνιδίασε τον Τζέησον. Από την αρχή φανταζόταν ότι ο πλανήτης διέθετε παραπάνω από μια πόλη. Συνειδητοποίησε ξαφνικά ότι, τελικά, υπήρχαν πολλά που δεν ήξερε για τον Πύρρας. Όλος του ο χρόνος μετά την προσεδάφιση είχε καταναλωθεί στην εκπαίδευση επιβίωσης. Υπήρχαν κάμποσες

ερωτήσεις που θα ήθελε να κάνει — αλλά σε κάποιον άλλο, όχι σ' αυτόν τον οχτάχρονο σωματοφύλακά του. Και υπήρχε κάποιος που είχε όλα τα προσόντα να του λύσει όλες τις απορίες του.

«Γνωρίζεις τον Κερκ,» ρώτησε το μικρό. «Φαίνεται να είναι ο πρέσβης σας σε πολλά μέρη, αλλά το επίθετό του—»

«Βέβαια. Και ποιος δε γνωρίζει τον Κερκ, Αλλά έχει πολλή δουλειά και δε θα 'πρεπε να τον απασχολήσεις».

Ο Τζέησον του κούνησε αυστηρά το δάχτυλό του. «Γκριφ, μπορεί να είσαι ο φύλακας του κορμιού μου, αλλά επίτρεψέ μου να κάνω εγώ κουμάντο στην ψυχή μου. Τι θα 'λεγες ν' αποφασίζω από μόνος μου τι θα κάνω κι εσύ απλώς να έρχεσαι παρέα για να σκοτώνεις τα τέρατα, Σύμφωνοι.»

Χρειάστηκε ν' αναζητήσουν καταφύγιο από ένα χαλάζι μεγάλο σαν γροθιά. Ύστερα, με πολλή δυσφορία, ο Γκριφ τον οδήγησε προς ένα από τα μεγαλύτερα, κεντρικά κτίρια. Υπήρχαν περισσότεροι άνθρωποι εκεί και μερικοί μάλιστα περιεργάστηκαν τον Τζέησον για κάνα λεπτό πριν συνεχίσουν πάλι τη δουλειά τους. Ο Τζέησον ανέβηκε με κόπο δυο πατώματα ώσπου έφτασαν μπροστά σε μια πόρτα που έγραφε ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΦΟΔΙΑΣΜΟΣ.

«Εδώ είναι ο Κερκ;» ρώτησε ο Τζέησον.

«Ναι, είναι ο επικεφαλής», απάντησε το αγόρι.

«Ωραία. Άντε τώρα να πιεις καμιά κρύα λεμονάδα, να φας καμιά τυρόπιτα ή δεν ξέρω τι και συναντιόμαστε πάλι εδώ σε δυο ωρίτσες. Φαντάζομαι ο Κερκ να μπορεί να με νταντέψει το ίδιο καλά μ' εσένα»

Το αγόρι δίστασε, αναποφάσιστο για μερικές στιγμές και μετά έκανε μεταβολή και έφυγε. Ο Τζέησον

σφούγγισε λίγο ακόμη από τον ιδρώτα του και έσπρωξε την πόρτα.

Υπήρχε μια χούφτα ανθρώπων μέσα στο γραφείο Κανένας δε σήκωσε τα βλέμμα του στον Τζέησον ούτε τον ρώτησαν τι δουλειά είχε εκεί. Το καθετί είχε το σκοπό του στον Πύρρας Για να μπαίνει εκεί, θα πρέπει να είχε κάποιο σοβαρό λόγο Ούτε θα περνούσε καν από το μυαλό κανενός να τον ρωτήσει τι ήθελε. Ο Τζέησον, συνηθισμένος στην τυπική γραφειοκρατία χιλιων κόσμων, περίμενε για μερικές στιγμές πριν μπει στο νόημα Στον απέναντι τοίχο υπήρχε η μοναδική άλλη πόρτα στο δωμάτιο. Σύρθηκε ως εκεί και την άνοιξε.

Ο Κερκ σήκωσε το κεφάλι από ένα γραφείο κατάφορτο με χαρτιά και κατάστιχα. «Αναρωτιόμουν πότε θα έκανες την εμφάνισή σου», είπε.

«Σίγουρα πολύ νωρίτερα αν δεν το είχες παρεμποδίσει», απάντησε ο Τζέησον καθώς βουλιαζε εξαντλημένος σε μια πολυθρόνα. «Τελικά κατάλαβα ότι αν δεν έκανα κάτι από μόνος μου, θα μπορούσα να φάω όλη μου τη ζωή σ' εκείνο το αιμοχαρές νηπιαγωγείο σας. Γι' αυτό, να 'μαι».

«Έτοιμος να επιστρέψεις στους 'πολιτισμένους' κόσμους, τώρα που είδες όσα ήθελες να δεις από τον Πύρρας;»

«Καθόλου», τον διαβεβαίωσε ο Τζέησον. «Και βαρέθηκα να μου λένε όλοι ότι πρέπει να φύγω. Αρχίζω να υποψιάζομαι ότι ελόγου σου και οι άλλοι Πυρρανοί θέλετε να κρύψετε κάτι»

Ο Κερκ χαμογέλασε στην ιδέα. «Και τι θα είχαμε να κρύψουμε; Αμφιβάλλω αν υπάρχει άλλος πλανήτης με τόσο απλή και μονοδιάστατη ύπαρξη όσο ο δικός μας».

«Αν αυτό είναι αλήθεια, τότε ασφαλώς δε θα είχες

καμιά αντίρρηση ν' απαντήσεις με ειλικρίνεια σε μερικές ντόμπρες ερωτήσεις μου για τον Πύρρας, έτσι;»

Ο Κερκ έκανε να διαμαρτυρηθεί, αλλά μετά γέλασε. «Ωραία το έθεσες. Θα έπρεπε να το περιμένω ότι δε θα μπορούσα να τα βγάλω πέρα σε κουβέντα μαζί σου. Λοιπόν, τι θέλεις να μάθεις;»

Ο Τζέησον προσπάθησε να βρει βολική θέση στο σκληρό κάθισμα, αλλά τελικά εγκατέλειψε σαν μάταιη την προσπάθεια «Ποιος είναι ο πληθυσμός του πλανήτη σας;» ρώτησε.

Ο Κερκ δίστασε για μια στιγμή, αλλά μετά είπε, «Περίπου τριάντα χιλιάδες Ξέρω, δεν είναι και πολύς για πλανήτη που έχει αποικιστεί εδώ και τόσα χρόνια, αλλά ο λόγος γι' αυτό είναι φανερός».

«Εντάξει, πληθυσμός τριάντα χιλιάδων», είπε ο Τζέησον «Τώρα πως είναι η κατάσταση με τον έλεγχο επιφανειας του πλανήτη σας, Ξαφνιάστηκα μαθαίνοντας ότι αυτή η πόλη μέσα στο προστατευτικό τείχος της —την περίμετρο, όπως τη λέτε— είναι η μοναδική στον πλανήτη Ας αφήσουμε κατά μέρος τους καταυλισμούς μεταλλωρύχων, μια και αυτοί αποτελούν προφανώς προεκτάσεις της πόλης Θα έλεγες ότι οι συμπατριώτες σου ελέγχουν τώρα μεγαλυτερο ή μικρότερο μέρος της επιφάνειας απ' ό,τι στο παρελθόν;»

Ο Κερκ σήκωσε ένα κομμάτι χαλύβδινου σωλήνα που είχε στο γραφείο του σαν πρες-παπιέ, παίζοντάς το αφηρημένα στο χέρι καθώς σκεφτόταν. Το χοντρό ατσάλι λυγιζε σαν ζυμάρι κάτω από τα δάχτυλά του καθως σκεφτόταν την απάντηση.

«Δύσκολο ν' απαντήσω έτσι πρόχειρα. Κάπου θα πρέπει να υπάρχουν τα σχετικά αρχεία, αλλά δε θα ήξερα καν πού να ψάξω για δαύτα Εξαρτάται από τόσους παράγοντες. »

«Τότε ας το ξεχάσουμε αυτό για την ώρα» είπε ο Τζέησον. «Έχω μια άλλη ερώτηση να σου κάνω, που είναι πολύ πιο σημαντική. Θα έλεγες ότι ο πληθυσμός του Πύρρας μειώνεται σταθερά με τον κάθε χρόνο που περνάει;»

Ακούστηκε ένας μεταλλικός κρότος καθώς το κομμάτι του σωλήνα χτυπούσε στον αντικρινό τοίχο. Την άλλη στιγμή ο Κερκ ορθωνόταν απειλητικά πάνω από τον Τζέησον, με τα χέρια του απλωμένα προς τον πιο μικρόσωμο άντρα. Το πρόσωπό του ήταν κατακόκκινο και μανιασμένο.

«Μην το ξαναπεις ποτέ αυτό!» βρυχήθηκε. «Μη σε ξανακούσω να το λες αυτό!»

Ο Τζέησον έμεινε όσο πιο ασάλευτος μπορούσε, μιλώντας αργά και διαλέγοντας προσεκτικά την κάθε λέξη του. Ήξερε ότι η ζωή του κρεμόταν από το αποτέλεσμα.

«Μη θυμώνεις, Κερκ. Δεν είχα κακή πρόθεση. Είμαι μαζί σας, το ξέχασες; Μπορώ να μιλήσω μ' εσένα επειδή έχεις γνωρίσει καλύτερα το Γαλαξία από τους άλλους Πυρρανούς που δεν έχουν βγει ποτέ από τον πλανήτη τους. Είσαι συνηθισμένος να κουβεντιάζεις ένα πρόβλημα με άλλους. Ξέρεις ότι οι λέξεις δεν είναι παρά απλά σύμβολα. Μπορούμε να το κουβεντιάσουμε τώρα, δίχως να υπάρχει λόγος ν' αρπάζεσαι με τις απλές λέξεις...»

Ο Κερκ χαμήλωσε αργά τα χέρια του και τραβήχτηκε πίσω. Ύστερα γύρισε και γέμισε ένα ποτήρι νερό από μια καράφα στο γραφείο του. Κράτησε την πλάτη του γυρισμένη όση ώρα έπινε.

Μονάχα ένα ελάχιστο μέρος από τον ιδρώτα που ο Τζέησον σφούγγισε από το πρόσωπό του οφειλόταν στη ζέστη του δωματίου.

«Α... με συγχωρείς που έχασα την ψυχραιμία μου»,

μουρμούρισε τελικά ο Κερκ, βουλιάζοντας βαριά στην πολυθρόνα του. «Σπάνια μου συμβαίνει. Μου έπεσε φοβερή δουλειά τώρα τελευταία και αυτό πρέπει να μ' έκανε κάπως ευερέθιστο». Δεν είπε λέξη για το θέμα που είχε θίξει ο Τζέησον.

«Μη σ' απασχολεί, το παθαίνουμε όλοι μας», τον διαβεβαίωσε ο Τζέησον. «Και που να δεις πως ήταν τα δικά μου νεύρα όταν έφτασα σε τούτο τον πλανήτη. Τελικά αναγκάστηκα να παραδεχτώ ότι όλα όσα μου είχες πει για τον Πύρρας ήταν αλήθεια. Είναι ο πιο θανάσιμος κόσμος στο σύμπαν. Και μονάχα ένας γέννημα θρέμμα Πυρρανός θα μπορούσε να επιζήσει εδώ. Μπορώ να τα βολέψω κάπως μετά την εκπαίδευσή μου, αλλά καταλαβαίνω ότι ποτέ δε θα είχα ελπίδα να επιζήσω στηριγμένος αποκλειστικά στις δικές μου δυνάμεις. Πιθανώς να ξέρεις ότι μου έχουν διαθέσει έναν οχτάχρονο για σωματοφύλακα. Αυτό και μόνο δείχνει καθαρά ποια είναι η αληθινή μου θέση εδώ».

Με το θυμό το υπό έλεγχο τώρα, ο Κερκ είχε ξαναβρει την αυτοκυριαρχία του. Τα μάτια του στένεψαν συλλογισμένα. «Μ' εκπλήσσει που σ' ακούω να το παραδέχεσαι αυτό. Ποτέ δεν περίμενα να σ' ακούσω να ομολογείς ότι θα μπορούσε να υπάρχει κάποιος καλύτερός σου σε οτιδήποτε. Άλλωστε γι' αυτό δεν ήρθες εδώ, Για ν' αποδείξεις ότι είσαι εξ ίσου καλός όσο κι ένας γνήσιος Πυρρανός;»

«Κερδίζεις πόντο», παραδέχτηκε ο Τζέησον. «Δε φανταζόμουν ότι ήταν τόσο φανερό. Και χαίρομαι που διαπιστώνω ότι έχεις και μυαλό εκτός από ποντίκια. Ναι, ομολογώ ότι αυτός ήταν μάλλον ο βασικός λόγος που μ' έσπρωξε να έρθω εδώ, αυτός και η περιέργεια»

Ο Κερκ ακολουθούσε το δικό του ειρμό σκέψης και προβληματίστηκε με τα συμπεράσματα που φαινόταν

να τον οδηγεί. «Ήρθες εδώ για ν' αποδείξεις ότι είσαι τόσο καλός όσο κι ο κάθε αληθινός Πυρρανός. Κι ωστόσο τώρα παραδέχεσαι ότι ακόμη κι ένας οχτάχρονος μπορεί να τραβήξει όπλο πιο γρήγορα από σένα. Αυτό δεν ταιριάζει με τα όσα ξέρω για σένα. Όταν εσύ δίνεις με το ένα χέρι, σίγουρα κάτι παίρνεις με το άλλο. Λοιπόν, σε τι εξακολουθείς να πιστεύεις ότι είσαι καλύτερός μας;» Το ρώτησε μ' ανάλαφρο τόνο αλλά υπήρχε βάρος και ένταση πίσω από τα λόγια του.

Ο Τζέησον το συλλογίστηκε για κάμποσες στιγμές πριν απαντήσει.

«Θα σου πω», απάντησε τελικά. «Αλλά μη μου τσακίσεις μετά το σβέρκο επειδή σου το είπα. Ποντάρω στην ελπίδα ότι το πολιτισμένο σου μυαλό είναι σε θέση να κουμαντάρει τ' ανακλαστικά σου. Αυτό γιατί πρέπει να σου μιλήσω για πράγματα που είναι απαγορευμένα ταμπού στον Πύρρας.

»Στα μάτια των συμπατριωτών σου είμαι ένα αδύναμο πλασματάκι γιατί κατάγομαι από ξένο κόσμο. Πρέπει να καταλάβεις, όμως ότι σ' αυτό έγκειται και η δύναμή μου. Μπορώ να δω πράγματα που δεν τα βλέπετε εσείς ακριβώς γιατί είστε από γενιές εξοικειωμένοι μαζί τους. Ξέρεις η παλιά ιστορία που δεν μπορεί κανείς να δει το δάσος επειδή τον εμποδίζουν τα δέντρα».

Ο Κερκ έγνεψε ότι συμφωνούσε ως εδώ και ο Τζέησον συνέχισε. «Λοιπόν, για να προχωρήσω την αναλογία πιο πέρα, όταν έφτασα με το αστρόπλοιο το μόνο που μπορούσα να δω εγώ στην αρχή ήταν το δάσος. Για μένα ορισμένα πράγματα είναι φως φανάρι. Νομίζω ότι και οι συμπατριώτες σου τα γνωρίζουν, μονάχα που εσείς τ' απωθείτε σταθερά στο υποσυνείδητο. Πρόκειται για κρυφές σκέψεις, που για σας είναι εντε-

λώς ταμπού. Θα σου πω ποια είναι η μεγαλύτερη από αυτές τις κρυφές σας σκέψεις και ελπίζω μόνο να μπορέσεις να συγκρατηθείς αρκετά για να μη με σκοτώσεις».

Τα πελώρια χέρια του Κερκ σφίχτηκαν σπασμωδικά στα μπράτσα της πολυθρόνας, το μοναδικό σημάδι ότι τον είχε ακούσει. Ο Τζέησον μίλησε ήρεμα, αλλά τα λόγια του εισχώρησαν βαθιά, με την άνεση ενός νυστεριού που χωνόταν σ' έναν εγκέφαλο.

«Νομίζω ότι οι άνθρωποι χάνουν τον πόλεμο στον Πύρρας. Ύστερα από εκατοντάδες χρόνια αποικισμού, τούτη είναι η μοναδική πόλη στον πλανήτη – και η μισή κείται σ' ερείπια. Όλα δείχνουν ότι κάποτε διέθετε πολύ μεγαλύτερο πληθυσμό. Εκείνο το ριψοκίνδυνο κόλπο που κάναμε για να πάρουμε το φορτίο με τα πολεμοφόδια *ήταν* τελικά αυτό ακριβώς: ένα ριψοκίνδυνο κόλπο. Μπορεί και να μην έπιανε. Και αν δεν είχε πιάσει, ποια θα ήταν μετά η μοίρα της πόλης σας; Εσύ και οι συμπατριώτες σου ζείτε στο χείλος ενός ηφαιστειακού κρατήρα που καταρρέει κάτω από τα πόδια σας, αλλά δε θέλετε να το παραδεχτείτε».

Ο κάθε μυς στο κορμί του Κερκ ήταν σφιγμένος όπως καθόταν αλύγιστος στην πολυθρόνα του. Μικρές στάλες ιδρώτα είχαν πεταχτεί στο πρόσωπό του. Έτσι και του έπιανες τη μύτη, θα έσκαγε. Ο Τζέησον έψαξε να βρει τρόπο να χαλαρώσει την υπερένταση.

«Δε μου αρέσει που σου τα λέω αυτά, αλλά το κάνω επειδή είμαι σίγουρος ότι τα ξέρεις ήδη. Δεν μπορείτε ν' αντικρίσετε κατάματα αυτή την αλήθεια επειδή τότε θα έπρεπε να παραδεχτείτε ότι όλος αυτός ο αγώνας και η αιματοχυσία δεν έχουν απολύτως κανένα σκοπό. Αν ο πληθυσμός σας μειώνεται σταθερά, τότε ο αγώνας σας δεν είναι τίποτα παραπάνω από μια ιδιαίτερα αιματηρή μορφή φυλετικής αυτοκτονίας. Θα

μπορούσατε να εγκαταλείψετε αυτό τον πλανήτη, αλλά έτσι θα ήταν σαν να ομολογούσατε την ήττα σας. Και είμαι σίγουρος ότι εσείς οι Πυρρανοί προτιμάτε το θάνατο από την ήττα».

Οταν ο Κερκ μισοσηκώθηκε από την πολυθρόνα του, ο Τζέησον σηκώθηκε κι αυτός φωνάζοντας, στην προσπάθεια να διαπεράσει με τα λόγια του την ομίχλη της οργής που θόλωνε το μυαλό του άλλου.

«Κερκ προσπαθώ να σας βοηθήσω —δεν το καταλαβαίνεις αυτό. Λευτερωθείτε από αυτή την υποκρισία, σας καταστρέφει. Ηδη τούτη τη στιγμή δίνετε μια εκ των προτέρων χαμένη μάχη. Αυτό δεν είναι αληθινός πόλεμος, αλλά μια καταστροφική θεραπεία συμπτωμάτων. Είναι σαν να κόβεις καρκινικά δάχτυλα, το ένα μετά το άλλο. Η μόνη δυνατή κατάληξη δεν μπορεί να είναι άλλη από την τελική ήττα σας. Και δεν εννοείτε ν' αφήσετε τον εαυτό σας να το συνειδητοποιήσει αυτό. Γι' αυτό κι εσύ θα προτιμούσες να με σκοτώσεις παρά να με αφήσεις να πω το ανείπωτο».

Ο Κερκ ήταν εντελώς σηκωμένος από την πολυθρόνα του τώρα, με τον όγκο του να ορθώνεται πάνω από τον Τζέησον σαν πύργος θανάτου, έτοιμος να πέσει και να τον κάνει λιώμα. Το μόνο που τον συγκρατούσε ακόμη ήταν η δύναμη των λόγων του Τζέησον.

«Κάποτε πρέπει ν' αρχίσετε να βλέπετε κατάματα την πραγματικότητα. Κάποτε πρέπει ν' αντιληφθείτε ότι μπορείτε να θεραπεύσετε τις αιτίες αυτού του πολέμου κι έτσι να τον τελειώσετε μια για πάντα!»

Το νόημα διείσδυσε ως το στόχο του, με το σοκ από τα λόγια ν' αποστραγγίζει το θυμό μέσα από τον Κερκ. Ο Πυρρανός σωριάστηκε πίσω στην πολυθρόνα του, με μια σχεδόν κωμικοτραγική έκφραση στο πρόσωπό του. «Τι διάβολο θες να πεις; Μιλάς λες κι είσαι κανένας λασπόκωλος του κερατά!»

Ο Τζέησον δε ρώτησε τι ήταν οι λασπόκωλοι, αλλά φρόντισε να καταχωρήσει τ' όνομα στη μνήμη του.

«Λες βλακείες», συνέχισε ο Κερκ. «Τούτος εδώ δεν είναι παρά ένας ξένος κόσμος που ο άνθρωπος πρέπει ν' αγωνιστεί για να τον δαμάσει. Οι αιτίες είναι αυτονόητα πλευρές της ύπαρξης».

«Όχι, δεν είναι», επέμεινε ο Τζέησον. «Για σκέψου το ψύχραιμα για μια στιγμή. Οταν χρειαστεί να λείψετε για ένα διάστημα από τον πλανήτη, χρειάζεστε επανεκπαίδευση γυρίζοντας. Αυτό για να ενημερωθείτε πόσο τα πράγματα άλλαξαν προς το χειρότερο στο διάστημα που απουσιάζατε. Λοιπόν εδώ έχουμε μια γραμμική πρόοδο. Αν τα πράγματα χειροτερεύουν όταν τα προεκτείνεις προς το μέλλον, τότε πρέπει να καλυτερεύουν αν τα προεκτείνεις προς το παρελθόν. Είναι επίσης καλή θεωρία —αν και δεν ξέρω κατά πόσο μ' επαληθεύουν τα γεγονότα— το να υποθέσουμε ότι αν πας αρκετά στο παρελθόν θα φτάσεις σε μια εποχή όταν ο άνθρωπος και ο Πύρρας δε βρίσκονταν σε διαρκή πόλεμο μεταξύ τους».

Ο Κερκ ήταν αδύνατο έστω και ν' αρθρώσει λέξη· τώρα μπορούσε μονάχα να κάθεται και ν' ακούει, ενώ ο Τζέησον τον σφυροκοπούσε με επιχειρήματα ακαταμάχητης λογικής.

«Και υπάρχουν στοιχεία που τεκμηριώνουν αυτή τη θεωρία. Ακόμη κι εσύ θα παραδεχτείς ότι μπορεί να μην τα βγάζω πέρα με τα ντόπια πλάσματα, αλλά σίγουρα τα γνωρίζω αρκετά καλά. Και μπορώ να δω ότι όλα τα φυτά και τα ζώα του Πύρρας έχουν ένα κοινό χαρακτηριστικό. Δεν είναι λειτουργικά. *Κανένα* από την τεράστια ποικιλία των όπλων που διαθέτουν δε στρέφεται ενάντια στα άλλα είδη. Οι τοξίνες τους δε φαίνεται να επηρεάζουν τ' άλλα ντόπια όντα. Είναι καλές μονάχα για να σκοτώνουν ανθρώπους. Και αυ

τό είναι κάτι το φυσικά αδύνατο. Στα τριακόσια χρόνια που οι άνθρωποι βρίσκονται στον πλανήτη τα ντόπια πλάσματα δε θα προλάβαιναν φυσιολογικά να προσαρμοστούν τόσο επιλεκτικά»

«Και όμως αυτό *ακριβώς έκαναν*» βρυχήθηκε ο Κερκ.

«Έχεις απόλυτο δίκιο» απάντησε ήρεμα ο Τζέησον. «Και αν το έκαναν, σημαίνει ότι κάποιος άλλος παράγοντας υπάρχει στη μέση. Το πώς λειτουργεί το πράγμα, δεν έχω ιδέα. Αλλά κάτι έκανε τα όντα του Πύρρας να κηρύξουν τον πόλεμο στον άνθρωπο και πολύ θα ήθελα ν' ανακαλύψω τι είναι αυτό το κάτι. Ποια ήταν η επικρατέστερη μορφή ζωής εδώ όταν έφτασαν οι πρόγονοί σας;»

«Μακάρι να 'ξερα», απάντησε ο Κερκ. «Δε φαντάζομαι να εννοείς ότι υπάρχουν νοήμονα πλάσματα στον Πυρρας εκτός από τους ανθρώπους; Πλάσματα που οργανώνουν τον πλανήτη να μας πολεμήσει;»

«Δεν το λέω εγώ —εσύ το λες. Αυτό σημαίνει ότι αρχίζεις να πιάνεις τη βασική ιδέα. Δεν ξέρω τι προκάλεσε αυτή την αλλαγή, αλλά σίγουρα θα ήθελα να το ανακαλύψω. Και μετά να δω κατά πόσο η πορεία της θα μπορούσε ν' αντιστραφεί. Δεν υπόσχομαι τίποτα, βέβαια, αλλά θα συμφωνήσεις ότι είναι κάτι που αξίζει τον κόπο να το ψάξουμε».

Χτυπώντας τη γροθιά του στην παλάμη του, με τα βαριά του βήματα να τραντάζουν το κτίριο, ο Κερκ άρχισε να κόβει βόλτες πάνω κάτω, από τη μια άκρη του δωματίου ως την άλλη. Φαινόταν να πολεμά με τον ίδιο του τον εαυτό. Οι νέες ιδέες αντιμάχονταν μέσα του τις παλιές. Ήταν κάτι τόσο ξαφνικό —αλλά και τόσο δύσκολο να μην το πιστέψει.

Δίχως να ζητήσει την άδεια, ο Τζέησον ήπιε λίγο κρύο νερό από την καράφα και βούλιαξε πίσω στην

πολυθρόνα του, εξαντλημένος. Κάτι πέρασε βουίζοντας από το παράθυρο, σκίζοντας μια τρύπα στο προστατευτικό πλέγμα. Ο Κερκ το εξόντωσε στον αέρα δίχως ν' αλλάξει βήμα, δίχως καν να συνειδητοποιήσει την πράξη.

Δε χρειάστηκε πολλή ώρα για ν' αποφασίσει. Μαθημένος στη γρήγορη δράση, θα ήταν αδιανόητο για το γιγαντόσωμο Πυρρανό να μην πάρει μια γρήγορη απόφαση. Ο βηματισμός του σταμάτησε και κοίταξε σταθερά τον Τζέησον.

«Δε λέω ότι μ' έπεισες, αλλά μου είναι αδύνατο να βρω άμεση απάντηση στα επιχειρήματά σου. Έτσι, μέχρι να γίνει αυτό, θα πρέπει να ενεργήσουμε σαν όσα είπες να ήταν σωστά. Τώρα τι σκοπεύεις να κάνεις; Τι *μπορείς* να κάνεις;»

Ο Τζέησον άρχισε να μετρά μια μια τις προτάσεις στα δάχτυλά του. «Πρώτο, θα χρειαστώ ένα μέρος για να ζω και να δουλεύω που να είναι καλά προστατευμένο. Έτσι, αντί να σπαταλώ τις δυνάμεις μου απλώς και μόνο για να κρατιέμαι ζωντανός, θα μπορώ ν' αφιερώσω κάποιο χρόνο στη μελέτη του προβλήματος. Δεύτερο, θέλω κάποιον να με βοηθά —και ν' ασκεί παράλληλα χρέη σωματοφύλακα. Και κάποιον, παρακαλώ, με λίγο πιο πλατιά πνευματικά ενδιαφέροντα από τον τωρινό μου γορίλα. Έτσι θα πρότεινα τη Μέτα ως το πλέον κατάλληλο πρόσωπο γι' αυτή τη δουλειά»

«Τη Μέτα;» ρώτησε έκπληκτος ο Κερκ. «Αυτή είναι διαστημική πιλότος και χειρίστρια οθόνης του αμυντικού συστήματος· τι θα μπορούσε να προσφέρει σ' ένα τέτοιο εγχείρημα;»

«Το πιο σημαντικό απ' όλα. Έχει πείρα από άλλους κόσμους και θα της είναι πιο εύκολο να δει τα πράγματα και από μια άλλη σκοπιά —ως ένα σημείο τουλάχιστον. Και πρέπει να ξέρει τόσα γι' αυτόν τον

πλανήτη όσα και κάθε άλλος μορφωμένος ενήλικος ώστε να μπορει ν' απαντήσει σε όποια ερώτηση χρειαστεί να της κάνω». Ο Τζέησον κοντοστάθηκε και χαμογέλασε «Χώρια απ αυτά είναι ομορφη κοπελα και πολύ θα μου άρεσε η συντροφ ά της»

«Αναρωτιόμουν πότε θα έφτανες και στο τελευταίο επιχείρημα» γρύλισε ο Κερκ «Αλλά τα προηγούμενα ειναι αρκετά πειστικά από μόνα τους, έτσι δε θα διαφωνήσω. Θα βρω έναν αντικαταστάτη της και θα ζητήσω να μου στείλουν τη Μέτα εδώ Όσο για χώρο, υπάρχουν πολλά σφραγισμένα κτίρια που θα μπορούσες να χρησιμοποιήσεις».

Αφού μίλησε σ' έναν από τους βοηθούς του στο εξωτερικό γραφειο, ο Κερκ εκανε μερικές κλήσεις στην οθόνη. Οι κατάλληλες διαταγές δόθηκαν αμέσως Ο Τζέησον παρακολουθουσε την όλη διαδικασια μ' ενδιαφέρον.

«Συγνώμη για την ερώτηση», είπε τελικά, «αλλά είσαι δικτάτορας σ' αυτόν τον πλανήτη Ετσι κάνεις και όλοι πηδάνε».

«Υποθέτω ότι αυτή την εντύπωση δίνε », παραδέχτηκε ο Κερκ «Αλλά δεν είναι παρά μια πλάνη. Κανένας δεν ειναι απόλυτο αφεντικό στον Πύρρας, αλλά ούτε και μπορώ να πω ότι έχουμε αυτό που λένε δημοκρατία. Στο κάτω κάτω, ο συνολικός μας πληθυσμός έχει περίπου το μέγεθος μια μεραρχ ας στρατου Απλώς όλοι κάνουν τη δουλειά γ α την οποία διαθέτουν τα περισσότερα προσόντα Οι διάφορες δραστηριοτητες ειναι κατανεμημένες σε τμήματα, μ' επικεφαλής τον πιο ικανό για τη δουλειά Ενώ διευθύνω το τμήμα Συντονισμού και Εφοδιασμού, που είναι και η πιο γενική κατηγορια. Η δουλειά μας είναι να συμπληρώνουμε τα οποια κενά υπάρχουν ανάμεσα στ' άλλα τμήματα και φροντίζουμε τον ανεφοδιασμό μας από άλλους κόσμους».

Τη στιγμή εκείνη έφτασε και η Μέτα και αμέσως στράφηκε προς τον Κερκ αγνοώντας απόλυτα τον Τζέησον. «Με αντικατέστησαν και μ' έστειλαν εδώ», ειπε. «Τι συμβαινει; Καμιά αλλαγή στο πρόγραμμα πτήσης;»

«Μπορείς να το πεις κι έτσι», απάντησε ο Κερκ. «Από τη στιγμή αυτή απαλλάσσεσαι απ' όλα τα παλια σου καθήκοντα και μετατιθεσαι στο καινούριο τμημα Μελέτης και Έρευνας. Εκεινο εκεί το κουρασμένο παλικάρι θα είναι ο προιστάμενός σου»

«Μπα, έχουμε και χιούμορ'» έκανε ο Τζέησον «Το μοναδικό χιούμορ ντόπιας παραγωγής στον Πυρρας. Συγχαρητήρια, υπάρχει ακόμη ελπιδα για τον πλανήτη σας».

Η Μετα κοίταζε από τον ένα στον άλλο. «Δεν καταλαβαινω Δεν μπορώ να το πιστέψω. Θέλω να πω, ένα καινούριο τμημα —γιατί;» Φαινοταν αμήχανη κι εκνευρισμένη.

«Συγνώμη», της είπε ο Κερκ «Δεν ήθελα να σε πειράξω. Απλως σκέφτηκα ότι ίσως σ' έκανα να νιώσεις πιο άνετα έτσι. Πάντως αυτό που είπα είναι αλήθεια. Ο Τζέησον πρότεινε κάποιες ιδέες που έχουν —ή μπορεί να έχουν— τεράστια σημασία για τον Πύρρας. Δέχεσαι να τον βοηθήσεις,»

Η Μέτα είχε ξαναβρεί την αυτοκυριαρχία της Και είχε θυμωσει κάπως. «Ειμαι υποχρεωμένη να δεχτω, Ειναι διαταγή; Ξέρεις ότι έχω και άλλη δουλειά να κάνω. Σίγουρα εσύ θα ξέρεις ότι είναι πιο σημαντική απο όσο θα φανταζόταν ένας ξένος. Ποτέ δε θα μπορουσε να καταλάβει. .»

«Ναι, είναι διαταγή!» Ο κοφτός τόνος είχε ξαναγυ

ρίσει στη φωνή του Κερκ. Η Μέτα το πρόσεξε κι έγινε κόκκινη σαν παπαρούνα.

«Ίσως θα μπορούσα να εξηγήσω μερικά πράγματα», παρενέβη ο Τζέησον. «Στο κάτω κάτω το όλο πράγμα είναι δική μου ιδέα. Αλλά πρώτα θα ήθελα τη συνεργασία σου. Μπορείς να βγάλεις το γεμιστήρα από το όπλο σου και να τον δώσεις στον Κερκ;»

Η Μέτα φάνηκε ν' αλαφιάζεται, αλλά ο Κερκ της έγνεψε βλοσυρά ότι και ο ίδιος συμφωνούσε σ' αυτό. «Μονάχα για λίγα λεπτά, Μέτα. Υπάρχει και το όπλο μου, έτσι θα είσαι ασφαλής εδώ. Ξέρω τι έχει κατά νου ο Τζέησον και —από προσωπική πείρα— θα 'λεγα ότι καλά κάνει και σου ζητά κάτι τέτοιο».

Απρόθυμα η Μέτα του έδωσε το γεμιστήρα της και μετά αφαίρεσε και το φυσίγγιο από τη θαλάμη του όπλου. Μονάχα τότε ο Τζέησον άρχισε να εξηγεί.

«Έχω μια θεωρία για τη ζωή στον Πύρρας και φοβάμαι ότι θα κάνει συντρίμμια πολλές από τις αυταπάτες σου όταν την ακούσεις. Και, για ν' αρχίσουμε, πρέπει να δεχτούμε σαν γεγονός ότι οι συμπατριώτες σου χάνουν αργά τον πόλεμο και είναι καταδικασμένοι σε τελικό αφανισμό...»

Πριν καν προλάβει ν' αποτελειώσει την πρόταση το όπλο της Μέτα τον σημάδευε ανάμεσα στα μάτια ενώ το δάχτυλό της πατούσε ξέφρενα, ξανά και ξανά, τη σκανδάλη. Στο πρόσωπό της υπήρχε τώρα ζωγραφισμένη μονάχα απέχθεια και μίσος. Γι' αυτή, ήταν η πιο τρομερή και ασυγχώρετη σκέψη στον κόσμο. Ότι ήταν ήδη χαμένος ο πόλεμος στον οποίο είχαν αφιερώσει τη ζωή τους.

Ο Κερκ την άρπαξε από τους ώμους και την κάθισε με το ζόρι στην πολυθρόνα του πριν συμβεί τίποτα χειρότερο. Χρειάστηκε να περάσουν κάμποσα λεπτά πριν η κοπέλα ηρεμήσει αρκετά για ν' ακούσει τι είχε

να πει ο Τζέησον. Δεν είναι εύκολο ν' ακούς να σου γκρεμίζουν τις προσεκτικά καλλιεργημένες και λογικοποιημένες πλάνες μιας ζωής. Μονάχα το γεγονός ότι διέθετε κάποια πείρα και από άλλους κόσμους, της επέτρεψε έστω και να σταθεί για ν' ακούσει.

Η λάμψη της μανίας δεν είχε σβήσει ακόμη από τα μάτια της όταν ο Τζέησον τέλειωσε την αφήγησή του, επαναλαμβάνοντάς της τα όσα είχε ήδη πει και στον Κερκ. Η Μέτα καθόταν τεντωμένη και γερμένη μπροστά πάνω στα χέρια του Κερκ, σαν αυτά να ήταν το μόνο που την εμπόδιζε από το να χιμήξει πάνω στον Τζέησον.

«Ίσως όλα αυτά είναι πάρα πολλά για να τα χωνέψεις αμέσως», είπε ο Τζέησον. «Γι' αυτό θα σου το θέσω πιο απλά. Πιστεύω ότι μπορούμε να βρούμε την αιτία γι' αυτό το ανελέητο μίσος των ντόπιων πλασμάτων κατά των ανθρώπων. Ίσως τους βρομάει η ανάσα μας. Ίσως ν' ανακαλύψω κάποιο εσάνς φτιαγμένο από λιωμένα πυρρανά μαμούνια που να μας κάνει απρόσβλητους όταν αλειβόμαστε με δαύτο. Δεν ξέρω. Αλλά όποιο κι αν είναι το αποτέλεσμα, *πρέπει* να κάνουμε αυτή την έρευνα. Ο Κερκ συμφωνεί μαζί μου».

Η Μέτα κοίταξε ερωτηματικά τον Κερκ και εκείνος της έγνεψε καταφατικά. Οι ώμοι της κρέμασαν με την απότομη αίσθηση της ήττας. Όταν μίλησε, η φωνή της βγήκε σαν ψίθυρος.

«Δεν .. δεν μπορώ να πω ότι συμφωνώ ή έστω ότι κατάλαβα όλα όσα είπες. Αλλά θα σε βοηθήσω. Αν ο Κερκ πιστεύει ότι αυτό είναι το σωστό».

«Ναι, το πιστεύω», τη διαβεβαίωσε εκείνος. «Τώρα, να σου δώσω πίσω το γεμιστήρα του όπλου σου. Ή σκοπεύεις να φυτέψεις μερικές ακόμη στον Τζέησον;»

«Ήταν ανόητο αυτό που έκανα», απάντησε ψυχρά η κοπέλα ενώ ξαναγέμιζε το όπλο της. «Δε μου χρειά-

ζεται το όπλο. Αν ήθελα να τον σκοτώσω θα μπορούσα να το κάνω κα. με τα χέρια μου».

«Κι εγώ σ' αγαπώ», της χαμογέλασε ο Τζέησον. «Είσαι έτοιμη να πηγαίνουμε τώρα;»

«Πανέτοιμη» Έσπρωξε πέρα μια σγουρή τούφα μαλλιά από το πρόσωπό της «Πρώτα θα βρούμε ένα μέρος να εγκατασταθούμε Αυτό άσ' το σε μένα. Μετά, το τι θα κάνει το νέο τμήμα είναι δική σου υπόθεση».

10

Οι δυο τους κατέβηκαν τις σκάλες σε παγερή σιωπή. Στο δρόμο η Μέτα σκότωσε ένα κεντρίφτερο, που δεν είχε επιχειρήσει καν να τους επιτεθεί Υπήρχε κάτι σαν άγρια χαρεκακια στην πράξη Ο Τζέησον προτίμησε να μην κάνει κανένα σχόλιο για τη σπατάλη των πυρομαχικών. Καλύτερα το πετούμενο παρά ο ίδιος.

Υπήρχαν άδεια δωμάτια σ' ένα από τα κτίρια των κομπιούτερ Αυτά ήταν εντελώς σφραγισμένα ώστε να μην υπάρχει περίπτωση κάποιο ξεστρατισμένο πλάσμα να θέσει σε κίνδυνο τις ευαισθητες συσκευές Ενώ η Μέτα παραλάμβανε εξοπλισμό ύπνου από την αποθήκη, ο Τζεησον έσερνε κοπιαστικά ένα γραφείο, ένα τραπέζι και μερικά καθίσματα από ένα διπλανό άδειο δωμάτιο. Όταν η κοπέλα επέστρεψε μ' ένα φουσκωτό κρεβάτι, ο Τζέησον σωριάστηκε πάνω του μ' ένα στεναγμό ανακούφισης. Τα χείλη της Μετα συσπάστηκαν λίγο βλέποντας αυτή την απροκάλυπτη ένδειξη αδυναμίας.

«Καλά θα κάνεις να συνηθίσεις στο θέαμα», της είπε «Σκοπεύω να κάνω σε οριζοντιωμένη στάση όσο γίνεται μεγαλύτερο μέρος της δουλειάς. Εσύ θα είσαι

το δυνατό δεξί μου χέρι. Και για ν' αρχισουμε από τώρα αμέσως, Δεξί Χέρι, θα ήθελα να μου ετοιμάσεις κάτι να τσιμπήσω. Και υπόψη ότι σκοπεύω και να τρώω στην ίδια στάση που σου προανέφερα»

Ρουθουνίζοντας αγανακτισμένα, η Μέτα βγήκε με βαρύ βήμα. Όταν έφυγε, ο Τζέησον άρχισε να μασουλά σκεφτικά την άκρη ενός μολυβιου και μετά κρατησε προσεκτικά μερικές σημειώσεις.

Όταν τέλειωσαν το σχεδόν άγευστο φαγητό τους, ο Τζέησον αρχισε την έρευνα.

«Μέτα, που μπορω να βρω τα ιστορικά αρχεια του Πύρρας, Την οποιαδήποτε πληροφορία για τις πρώτες μέρες της αποίκισης του πλανήτη»

«Δεν έχω ακουσει καν να υπαρχει κάτι τέτοιο Ειλικρινά δεν ξέρω...»

«Όμως κάτι πρέπει να υπάρχει —*κάπου*», επέμεινε εκείνος. «Ακόμη κι αν η τωρινή σας κοινωνία αφιερώνει όλο της το χρόνο και τη δραστηριότητα στον αγώνα για την επιβίωση, να είσαι σίγουρη ότι δεν ηταν πάντοτε έτσι Κατά τη διάρκεια της ανάπτυξής σας, οι άνθρωποι θα κρατούσαν κάποια στοιχεια, σημειώσεις Πού μπορούμε να ψάξουμε τωρα, Εχετε καμιά βιβλιοθήκη εδώ;»

«Ασφαλώς», απάντησε εκείνη «Διαθέτουμε μια εξαιρετική τεχνική βιβλιοθήκη Αλλά είμαι σίγουρη ότι δεν υπάρχει τίποτα *τέτοιο* εκεί».

Προσπαθώντας να μη βογγήξει με απόγνωση, ο Τζέησον σηκώθηκε από το κρεβάτι «Αυτό άσε καλύτερα να το κρίνω εγώ. Εσύ απλώς δείξε μου το δρόμο».

Η λειτουργία της βιβλιοθήκης ήταν εντελώς αυτοματη Ένας κατάλογος έδινε στην οθόνη τον κωδικο κλήσης για οποιοδήποτε κειμενο ηθελες. Υστερα

τριάντα δευτερόλεπτα μετά την πληκτρολόγηση του σχετικού κωδικού, η μαγνητική ταινία ερχόταν στο τραπέζι σου. Οι ταινίες που επιστρέφονταν έπεφταν σαν μια υποδοχή και ξαναγύριζαν αυτόματα στο αρχείο. Ο όλος μηχανισμός δούλευε ρολόι.

«Θαυμάσια», είπε ο Τζέησον, σβήνοντας από την οθόνη τον κατάλογο. «Ένας φόρος τιμής στην τεχνολογική πρόοδο. Μονάχα που δεν υπάρχει τίποτα που να έχει αξία για μας. Μονάχα ατέλειωτες σειρές με τεχνικά κείμενα».

«Τι άλλο θα μπορούσε να υπάρχει σε μια βιβλιοθήκη;» Η απορία της Μέτα φαινόταν απολυτα ειλικρινής.

Ο Τζέησον έκανε να εξηγήσει αλλά μετά άλλαξε γνώμη. «Ασ' το να' αργότερα. Για πολύ αργότερα. Τώρα πρέπει να βρούμε κάποια άκρη για να προχωρήσουμε. Αποκλείεται να υπάρχουν και άλλες ταινίες — ή έστω κι έντυπα βιβλία— που να μην έχουν καταχωρηθεί σε τούτη τη μηχανή;»

«Μου φαίνεται απίθανο, αλλά θα μπορούσαμε να ρωτήσουμε τον Πόλι. Ζει κάπου εδώ γύρω και είναι ο υπεύθυνος της βιβλιοθήκης. Αρχειοθετεί τα καινούρια βιβλία και φροντίζει τις μηχανές».

Η μοναδική πόρτα προς το πίσω μέρος του κτιρίου ήταν κλειδωμένη και όσο κι αν τη χτυπούσαν δεν κατάφεραν να ξυπνήσουν το βιβλιοθηκάριο.

«Αν είναι ζωντανός, αυτό θα τον φέρει σίγουρα», είπε ο Τζέησον κατεβάζοντας το διακόπτη βλάβης στον πίνακα ελέγχου. Η μέθοδος είχε το επιθυμητό αποτέλεσμα. Μέσα σε πέντε λεπτά η πόρτα άνοιξε και ο Πόλι σύρθηκε έξω.

Ο θάνατος ήταν συνήθως γρήγορος στον Πύρρας. Αν οι λαβωματιές επιβράδυναν κάποιον, οι πανταχού παρούσες δυνάμεις της καταστροφής αποτέλειωναν στα γρήγορα τη δουλειά. Ό,τι κι αν είχε κάποτε ριχτεί

στον Πόλι, αρχικά είχε κάνει καλή δουλειά. Το περισσότερο από το κάτω μέρος του προσώπου του είχε χαθεί. Το αριστερό του χέρι ήταν σουφρωμένο και άχρηστο. Η ζημιά στο κορμί και τα πόδια του τον είχε αφήσει σακάτη, ικανό μονάχα να σέρνεται με δυσκολία.

Ωστόσο διέθετε ακόμη ένα γερό χέρι και τα μάτια του. Μπορούσε έτσι να προσφέρει δουλειά στη βιβλιοθήκη, αντικαθιστώντας κάποιον ικανό άντρα για πιο ζωτικές υπηρεσίες. Κανένας δεν ήξερε πόσα χρόνια ο Πόλι έσερνε το ερείπιο του κορμιού του σ' εκείνο το κτίριο. Αλλά, παρά τον πόνο που γέμιζε τα κόκκινα και υγρά μάτια του, είχε κρατηθεί στη ζωή. Και ήταν πια γέρος, πιο γέρος από κάθε άλλο Πυρρανό που είχε δει ο Τζέησον. Τώρα πλησίασε τρικλίζοντας και ανέβασε το διακόπτη βλάβης που τον είχε φέρει εδώ.

Όταν ο Τζέησον επιχείρησε να εξηγήσει τι ήθελαν, ο γέρος δε φάνηκε να καταλαβαίνει. Μονάχα όταν ο βιβλιοθηκάριος έβγαλε ένα ακουστικό από τις τσέπες του, ο Τζέησον κατάλαβε ότι εκτός από τ' άλλα ήταν και κουφός. Του επανέλαβε τι έψαχνε να βρει. Ο Πόλι έγνεψε καταφατικά κι έγραψε την απάντησή του σ' ένα καρνέ.

Υπάρχουν πολλά βιβλία —στις αποθήκες κάτω.

Το μεγαλύτερο μέρος του κτιρίου έπιανε το αυτόματο σύστημα αρχειοθέτησης. Ακολουθώντας τον ανάπηρο βιβλιοθηκάριο, διέσχισαν αργά χώρους γεμάτους μηχανήματα ώσπου σταμάτησαν μπροστά σε μια αμπαρωμένη πόρτα στο πίσω μέρος. Ο Πόλι την έδειξε. Ενώ ο Τζέησον και η Μέτα πάλευαν να τραβήξουν τις σκουριασμένες από την αχρηστία μπάρες, ο γέρος έγραψε κάτι στο καρνέ του.

Δεν έχει ανοίξει από χρόνια. Αρουραίοι.

Διαβάζοντας το μήνυμα, τα όπλα του Τζέησον και της Μέτα πήδησαν αυτόματα στα χέρια τους. Ο Τζέησον ολοκλήρωσε μόνος του το άνοιγμα της πόρτας, με τους δυο Πυρρανούς να στέκονται έτοιμοι, κοιτάζοντας προς το άνοιγμα. Και ευτυχώς που το έκαναν. Από μόνος του ο Τζέησον αποκλείεται να τα έβγαζε πέρα μ' αυτά που ξεχύθηκαν από εκείνη την πόρτα.

Δεν την άνοιξε καν ο ίδιος. Οι θόρυβοι στην πόρτα θα πρέπει να είχαν προσελκύσει όλα τα απαίσια πλάσματα από τα υπόγεια του κτιρίου. Ο Τζέησον είχε αφαιρέσει και την τελευταία μπάρα και ήταν έτοιμος να την τραβήξει από το χερούλι, όταν ένιωσε την πόρτα ν' ανοίγει, *σπρωγμένη* από την άλλη πλευρά.

Αν άνοιγες την πύλη της κόλασης, δε θα βγει βέβαια τίποτα καλό. Η Μέτα και ο Πόλι στέκονταν ώμο με ώμο ρίχνοντας ασταμάτητα στο αποκρουστικό λεφούσι που ξεχυνόταν από το άνοιγμα. Ο Τζέησον σάλταρε στο πλάι και ανέλαβε να ξεπαστρεύει τα σποραδικά πλάσματα που ξέφευγαν προς το μέρος του. Το μακελειό φάνηκε να κρατά μια αιωνιότητα.

Πέρασαν κάμποσα ατέλειωτα λεπτά πριν και το τελευταίο ναμψόνυχο πλάσμα επιχειρήσει τη μοιραία του έξοδο. Η Μέτα και ο Πόλι περίμεναν με αδημονία μήπως βγουν κι άλλα· τους είχε κυριέψει κάτι σαν ξέφρενη αγαλλίαση από αυτή την αναπάντεχη ευκαιρία να σκορπίσουν το θάνατο. Ο Τζέησον αισθανόταν να του ανακατεύεται λίγο το στομάχι. Ύστερα από εκείνη τη σιωπηλή αιμοβόρα επίθεση, ήταν μια αιμοβορία που αντικατοπτριζόταν και στους Πυρρανούς. Είδε μια γρατζουνιά στο πρόσωπο της Μέτα, εκεί όπου την είχε αγγίξει ένα από τα πλάσματα. Φαινόταν να μην την έχει προσέξει καν.

Βγάζοντας το μέντικιτ του, ο Τζέησον έκανε το γύρο του σωρού των πτωμάτων. Κάτι ανασάλεψε ανάμεσά τους αλλά μια βροντερή βολή το αποτέλειωσε. Ύστερα έφτασε πλάι στην κοπέλα και πίεσε τους αισθητήρες του αναλυτή πάνω στη γρατζουνιά. Η συσκευή έβγαλε ένα σιγανό βουητό και η Μέτα αναπήδησε καθώς η βελόνα με την αντιτοξίνη καρφωνόταν στο δέρμα της. Για πρώτη φορά συνειδητοποίησε τι έκανε ο Τζέησον.

«Σ' ευχαριστώ, δεν το πρόσεξα», είπε. «Ήταν τόσα από δαύτα κι έβγαιναν πολύ γοργά»

Ο Πόλι είχε έναν ισχυρό φακό με μπαταρίες που, με σιωπηλή συμφωνία, ανέλαβε να τον κρατά ο Τζέησον. Αν και σακάτης, όταν χρειαζόταν να δουλέψει όπλο ο γέρος δεν έπαυε να είναι αληθινός Πυρρανός. Αργά άρχισαν να κατεβαίνουν την πνιγμένη στα σκουπίδια σκάλα.

«Τι βρόμα κι αυτή!» έκανε μορφάζοντας ο Τζέησον. «Δίχως τα φίλτρα στη μύτη, νομίζω ότι θα με σκότωνε η μπόχα και μόνο».

Κάτι τινάχτηκε στην ακτίνα του φωτός αλλά μια βολή το σταμάτησε στον αέρα. Οι αρουραίοι ζούσαν εκεί για πολλά χρόνια και προφανώς είχαν δυσανασχετήσει για την ενόχληση.

Στη βάση της σκάλας κοντοστάθηκαν και κοίταξαν ολόγυρα. Ναι, *κάποτε* υπήρχαν κάποια βιβλία και έγγραφα εκεί. Αλλά είχαν συστηματικά ροκανιστεί, φαγωθεί και καταστραφεί επί δεκαετίες.

«Μ' αρέσει η φροντίδα που δείχνετε για τα παλιά σας βιβλία», γρύλισε ο Τζέησον αγανακτισμένα. «Να μου τρυπήσετε τη μύτη αν σας δανείσω ποτέ κανένα από τα δικά μου».

«Δεν πρέπει να είχαν καμιά αξία», παρατήρησε η Μέτα ψυχρά, «αλλιώς θα είχαν αρχειοθετηθεί κανονικά στη βιβλιοθήκη πάνω».

Ο Τζέησον περιπλανήθηκε σκυθρωπά μέσα στις υ-

πόγειες αίθουσες. Δεν απέμενε τίποτα αξίας εκεί. Μονάχα φαγωμένα απομεινάρια και κομμάτια από βιβλία και χειρόγραφα. Τίποτα αρκετά διατηρημένο για ν' αξίζει τον κόπο να το μαζέψει κανείς. Με την άκρη της θωρακισμένης μπότας του, κλότσησε οργισμένα ένα σωρό από σκουπίδια, έτοιμος να παρατήσει την έρευνα. Μια γυαλάδα από σκουριασμένο μέταλλο κάτω από το σωρό τράβηξε την προσοχή του.

«Για κράτα αυτό!» Έδωσε το φακό στη Μέτα και, ξεχνώντας για μια στιγμή τον κίνδυνο, άρχισε να παραμερίζει τα σκουπίδια. Μια πλακέ μεταλλική κασετίνα με κλειδαριά συνδυασμού ήρθε έτσι στο φως.

«Μα αυτό είναι κουτί ημερολογίου σκάφους!» φώναξε η Μέτα ξαφνιασμένη.

«Αυτό σκέφτηκα κι εγώ», είπε ο Τζέησον. «Και αν είναι —τότε μπορεί να είμαστε τυχεροί τελικά».

11

Ξανακλείνοντας την πόρτα των υπόγειων, μετέφεραν το κουτί πίσω στο καινούριο γραφείο του Τζέησον. Μονάχα αφού το ράντισαν πρώτα με αντισηπτικό τόλμησαν να το εξετάσουν πιο προσεκτικά. Η Μέτα διάβασε τα γράμματα που ήταν χαραγμένα στο καπάκι.

«Α.Μ. ΠΟΛΛΑΞ ΒΙΚΤΟΡΥ —αυτό πρέπει να είναι το όνομα του σκάφους από το οποίο προέρχεται τούτο το ημερολόγιο. Αλλά δεν αναγνωρίζω την κατηγορία του ή τι σημαίνουν τ' αρχικά Α. Μ.»

«Αστρικό Μεταναστευτικό», της εξήγησε ο Τζέησον ενώ πάσχιζε ν' ανοίξει το μηχανισμό της κλειδαριάς. «Τα έχω ακουστά αλλά δεν έχω δει ποτέ κανένα. Κατασκευάστηκαν κατά τη διάρκεια του τελευταίου κύματος γαλαξιακού αποικισμού. Στην πραγματικότητα

δεν ήταν τίποτα παραπάνω από γιγάντια μετάλλινα κουτιά που τα συναρμολογούσαν στο διάστημα. Ύστερα τα φόρτωναν με ανθρώπους, μηχανήματα και εφόδια και τα ρυμουλκούσαν ως το πλανητικό σύστημα που είχε επιλεγεί σαν προορισμός τους. Τα ίδια τα ρυμουλκά, καθώς και ρουκέτες μιας χρήσης, αναλάμβαναν να φρενάρουν τα Α. Μ. κατά την προσεδάφιση. Μετά τα εγκατέλειπαν εκεί. Η άτρακτος χρησίμευε σαν άμεση πηγή προμήθειας μετάλλου και οι άποικοι μπορούσαν ν' αρχίσουν αμέσως το χτίσιμο στον καινούριο κόσμο τους. Και τα Α. Μ. ήταν πραγματικά μεγάλα. Το καθένα τους χωρούσε τουλάχιστον πενήντα χιλιάδες ανθρώπους».

Μονάχα όταν το είπε αυτό, κατάλαβε τι σημασία είχαν τα λόγια του. Το συνειδητοποίησε μόλις είδε το φονικό βλέμμα που του έριξε η Μέτα. Σήμερα υπήρχαν λιγότεροι άνθρωποι στον Πύρρας απ' ό,τι στην αρχική αποικία.

Κι ο ανθρώπινος πληθυσμός, δίχως αυστηρό έλεγχο των γεννήσεων, συνήθως αυξάνεται με γεωμετρική πρόοδο. Ο Τζέησον θυμήθηκε πόσο υπερβολικά ευαίσθητο ήταν το δάχτυλο στη σκανδάλη της Μέτα.

«Βέβαια, δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι ότι υπήρχαν τόσοι επιβάτες στο σκάφος», βιάστηκε να προσθέσει ο Τζέησον. «Ή καν ότι αυτό το ημερολόγιο ανήκει στο σκάφος που αποίκισε τον Πύρρας. Μπορείς να βρεις τίποτα για ν' ανοίξουμε τούτο το κουτί; Η κλειδαριά έχει γίνει μια μάζα από τη σκουριά».

Η Μέτα ξεθύμανε το θυμό της στο κουτί. Τα δάχτυλά της κατάφεραν ν' ανοίξουν μια χαραματιά ανάμεσα στο καπάκι και το κυρίως κουτί. Ύστερα τράβηξε με δύναμη. Τα σκουριασμένα μέταλλα έτριξαν ανατριχιαστικά και ξεχαρβαλώθηκαν. Το καπάκι έμεινε στο χέρι της και ένα βαρύ βιβλίο βρόντησε στο τραπέζι.

Ο τίτλος στο εξώφυλλο έσβησε κάθε αμφιβολία.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ Α.Μ «ΠΟΛΛΑΞ ΒΙΚΤΟΡΥ». ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΑΠΟ ΣΕΤΑΝΙ ΣΕ ΠΥΡΡΑΣ, ΜΕ 55.000 ΕΠΙΒΑΤΕΣ.

Η Μέτα δεν μπορούσε να το αμφισβητήσει τώρα. Στάθηκε πίσω από τον Τζέησον με σφιγμένες τις γροθιές, διαβάζοντας πάνω από τον ώμο του καθώς γύριζε τις σαπισμένες κιτρινισμένες σελίδες. Ο Τζέησον προσπέρασε στα γρήγορα τις πρώτες καταχωρήσεις που αφορούσαν στις προετοιμασίες αναχώρησης και στο ταξίδι. Μονάχα όταν έφτασε στην περιγραφή της προσεδάφισης άρχισε να διαβάζει αργά. Το περιεχόμενο του αρχαίου κειμένου ήταν αληθινά συγκλονιστικό.

«Εδώ είναι!» φώναξε ο Τζέησον. «Η χειροπιαστή απόδειξη ότι βρισκόμαστε στο σωστό δρόμο. Τώρα ακόμη κι εσύ θα πρέπει να το παραδεχτείς αυτό. Διάβασέ το, να εδώ».

...δεύτερη μέρα μετά την αναχώρηση των ρυμουλκών και έχουμε μείνει μόνοι μας τώρα. Οι άποικοι δεν έχουν ακόμη συνηθίσει στον πλανήτη αν κι οργανώνουμε ενημερωτικές συζητήσεις κάθε βράδυ. Επίσης υπάρχουν και τα στελέχη ενίσχυσης ηθικού που τα έχω βάλει να εργάζονται σε εικοσιτετράωρη βάση. Υποθέτω ότι δε φταίνε οι άποικοι, αλλά όλοι ζούσαν στα κατώτερα αστικά επίπεδα του Σετάνι και αμφιβάλλω αν έβλεπαν ήλιο παραπάνω από μια φορά το χρόνο. Αυτός ο πλανήτης έχει απαίσιο κλίμα, χειρότερο απ' ό,τι έχω δει σ' εκατό άλλους πλανήτες. Μήπως έσφαλα στα αρχικά στάδια σχεδιασμού, όταν δεν επέμεινα να επιλεγούν άποικοι από κάποιον αγροτικό κόσμο, άνθρωποι που να ξέρουν από ζωή υπαίθρου; Αυτοί οι αστικοποιημένοι Σετάνιοι σκιάζονται ακόμη και το να βγουν έξω στη βροχή. Από την άλλη μεριά, ήταν

απόλυτα προσαρμοσμένοι στη φυσική τους βαρύτητα των 1.5 G, έτσι τα 2 G του Πύρρας δεν αποτελούν ιδιαίτερο πρόβλημα γι' αυτούς. Αυτός ήταν και ο καθοριστικός παράγοντας για την επιλογή τους. Όπως και να 'χει, τώρα είναι πολύ αργά για ν' αλλάξει τίποτα. Ούτε και μπορούμε ν' αλλάξουμε τον ατέλειωτο κύκλο βροχής, χιονιού, χαλαζόπτωσης, τυφώνων και των παρόμοιων. Η λύση είναι να λειτουργήσουν το ταχύτερο τα ορυχεία, να πουληθεί το μετάλλευμα και να κτιστούν εντελώς προστατευμένες πόλεις.

Το μόνο πράγμα σ' αυτόν τον ταλαίπωρο πλανήτη που δεν είναι πραγματικό εχθρικό για μας είναι τα ζώα. Υπήρχαν κάτι λίγα σαρκοβόρα στην αρχή, αλλά οι φρουροί τα ξεπάστρεψαν στα γρήγορα. Τα υπόλοιπα άγρια πλάσματα δε μας ενοχλούν καθόλου. Αυτό είναι αληθινό ευτύχημα! Διεξάγουν τόσα χρόνια τον αγώνα της επιβίωσης που δεν έχω ξαναδεί τόσο φοβερά πλάσματα. Ακόμη και τα πιο μικρά τρωκτικά, όχι μεγαλύτερα από την παλάμη μου, είναι θωρακισμένα σαν τανκ...

«Δεν πιστεύω ούτε λέξη απ' όλα αυτά», διέκοψε η Μέτα. «Δεν μπορεί να είναι για τον Πύρρας αυτά που γράφει...» Τα λόγια της έσβησαν όταν ο Τζέησον της έδειξε σιωπηλά τον τίτλο στο εξώφυλλο.

Συνέχισε να περνάει φευγαλέα τις σελίδες, ξεφυλλίζοντας γοργά το ημερολόγιο. Ύστερα μια πρόταση τράβηξε το μάτι του και σταμάτησε. Καρφώνοντας το δάχτυλό του σ' εκείνο το σημείο, άρχισε να διαβάζει μεγαλόφωνα.

...και το πράγμα πάει από το κακό στο χειρότερο. Πρώτα ήταν ο Χαρ Πάλο με τη θεωρία του ότι η ηφαιστειακή δραστηριότητα είναι τόσο κοντά στην επιφάνεια που διατηρεί το έδαφος ζεστό κι επιτρέπει στα σπαρτα να μεγαλώνουν τόσο γρήγορα. Ακόμη κι αν

έχει δίκιο — τι μπορούμε να κάνουμε; Πρέπει να είμαστε αυτάρκεις αν θέλουμε να επιζήσουμε. Και τώρα αυτό το νέο πρόβλημα. Φαίνεται ότι η φωτιά στο δάσος έσπρωξε μερικά καινούρια είδη προς το μέρος μας. Ζώα, έντομα, ακόμη και πουλιά, έχουν επιτεθεί σε ανθρώπους. (Σημείωση για Χαρ. Να ελέγξουμε κατά πόσο πιθανή εποχιακή μετανάστευση ζώων μπορεί να εξηγήσει επιθέσεις.) Σημειώθηκαν δεκατέσσερις θάνατοι από τραύματα και δηλητηριάσεις. Θα πρέπει να εφαρμόσουμε αυστηρά τους κανονισμούς που επιβάλλουν τη διαρκή χρήση εντομοαπωθητικής λοσιόν. Και, υποθέτω, να κατασκευάσουμε κάποιο είδος αμυντικής περιμέτρου που να παρεμποδίζει τα μεγαλύτερα ζώα από το να πλησιάζουν στον καταυλισμό μας.

«Είναι μια αρχή», παρατήρησε ο Τζέησον. «Τουλάχιστον τώρα πήραμε μια ιδέα για τον αληθινό χαρακτήρα του πολέμου που διεξάγουμε. Βέβαια, το γεγονός ότι ξέρουμε πως κάποτε τα ζώα ήταν πιο φιλικά προς τον άνθρωπο, δεν κάνει πιο εύκολο τον έλεγχο του Πύρρας, ούτε τα πλάσματά του λιγότερο επικίνδυνα. Το μόνο που καταφέρνει αυτό το κείμενο είναι να μας δείχνει το δρόμο. Κάτι πήρε τις αρχικά φιλειρηνικές ντόπιες μορφές ζωής, τις ταρακούνησε, τις άλλαξε και μετέτρεψε τούτο τον πλανήτη σε μια πελώρια παγίδα θανάτου για τον άνθρωπο. Είναι αυτό το κάτι που θέλω ν' ανακαλύψω»

12

Η ανάγνωση του υπόλοιπου ημερολογίου δεν έφερε στο φως άλλα στοιχεία. Υπήρχαν ακόμη πολλές πρόσθετες πληροφορίες για τα πρώτα εχθρικά ζώα και φυτά και το πόσο θανάσιμα ήταν, καθώς και για τα μέ-

τρα άμυνας που είχαν ληφθεί εναντίον τους. Ήταν ενδιαφέρον από ιστορική άποψη, αλλά δεν πρόσφερε καμιά λύση για την εξουδετέρωση της απειλής. Προφανώς ποτέ δεν είχε περάσει από το μυαλό του κυβερνήτη η ιδέα ότι οι μορφές ζωής άλλαζαν στον Πύρρας· αντίθετα είχε μείνει με την εντύπωση ότι απλώς ανακαλύπτονταν νέα επικίνδυνα ζώα. Και δεν είχε ζήσει αρκετά για να προλάβει ν' αλλάξει γνώμη. Η τελευταία καταχώρηση στο ημερολόγιο, σε λιγότερο από δυο μήνες μετά την πρώτη επίθεση, ήταν πολύ λακωνική. Και με διαφορετικό γραφικό χαρακτήρα.

Ο κυβερνήτης Κουρκόφσκι πέθανε σήμερα από δηλητηρίαση ύστερα από δάγκωμα εντόμου. Μας λυπησε πολύ ο θάνατός του.

Το γιατί πίσω από την τόση πλανητική εχθρότητα έμενε ακόμη ν' ανακαλυφθεί.

«Ο Κερκ πρέπει να δει αυτό το βιβλίο», είπε ο Τζέησον. «Θα πρέπει να ενημερωθεί για τις προόδους που κάναμε. Μπορούμε να εξασφαλίσουμε κανένα μεταφορικό μέσο — ή θα πρέπει να πάμε με τα πόδια ως το δημαρχείο;»

«Με τα πόδια, βέβαια», απάντησε η Μέτα.

«Τότε θα κουβαλάς εσύ το βιβλίο. Στα δυο G δυσκολεύομαι πολύ να παίζω τον ιππότη και να κρατώ τα μπαγκάζια».

Μόλις είχαν μπει στο εξωτερικό γραφείο του Κερκ όταν ένα διαπεραστικό ουρλιαχτό ακούστηκε από την οθόνη επικοινωνίας. Ο Τζέησον χρειάστηκε μια στιγμή μέχρι να καταλάβει ότι δεν ήταν ανθρώπινη φωνή αλλά μηχανικός ήχος.

«Τι τρέχει;» ρώτησε.

Ο Κερκ πετάχτηκε βολίδα από την πόρτα και όρμησε προς την εξωτερική είσοδο. Όλοι μέσα στο γραφείο έτρεχαν κιόλας προς τα εκεί. Η Μέτα φάνηκε να

διστάζει, μα γυρίζοντας προς την πόρτα και μια κοιτάζοντας πίσω στον Τζέησον.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε πάλι εκείνος, αρπάζοντάς την από το μπράτσο. «Δεν μπορείς να μου πεις;»

«Συναγερμός τομέα» εξήγησε εκείνη. «Σημειώθηκε κάποιο μεγάλο ρήγμα στην περίμετρο. Όλοι, εκτός από τους άλλους φρουρούς σε υπηρεσία περιμέτρου πρέπει να τρέξουν για εκεί.»

«Πήγαινε τότε», της είπε. «Μην ανησυχείς για μένα. Θα τα καταφέρω»

Τα λόγια του λειτούργησαν σαν απελευθέρωση ελατηρίου. Το όπλο της Μέτα βρέθηκε στο χέρι της και η κοπέλα έγινε καπνός πριν αποσώσει τα λόγια του. Ο Τζέησον σωριάστηκε κουρασμένα σε μια πολυθρόνα του τώρα έρημου γραφείου.

Η αφύσικη σιγαλιά του κτιρίου άρχισε να του δίνει στα νεύρα. Έσυρε την καρέκλα του μπροστά στην οθόνη και την άνοιξε στη θέση λήψης. Η οθόνη πλημμύρισε απότομα από χρώματα και ήχους. Στην αρχή ο Τζέησον δεν μπορούσε να βγάλει νόημα. Ήταν ένα σκέτο χάος από πρόσωπα και φωνές. Η συσκευή ήταν πολυκαναλική, προορισμένη για στρατιωτική χρήση. Στην οθόνη υπήρχαν πολλές εικόνες ταυτόχρονα, με σειρές από κεφάλια ή θολά φόντα όταν ο χρήστης έβγαινε από το οπτικό πεδίο. Κάμποσα από τα κεφάλια μιλούσαν ταυτόχρονα και από το ανακάτωμα των φωνών τους δεν έβγαινε κανένα νόημα.

Αφού εξέτασε τα κουμπιά κι έκανε μερικά πειράματα ο Τζέησον άρχισε να καταλαβαίνει το πώς λειτουργούσε το σύστημα. Αν και όλοι οι σταθμοί βρίσκονταν στην οθόνη ταυτόχρονα, τ' ακουστικά τους κανάλια μπορούσαν να διαχωριστούν. Με αυτό τον τρόπο δυο, τρεις ή και παραπάνω σταθμοί μπορούσαν να συνδεθούν σε δίκτυο. Διατηρούσαν μια κυκλική

διάταξη επικοινωνίας ο ένας με το άλλον και, παράλληλα, δεν έχαναν επαφή με τους άλλους σταθμούς.

Ο συντονισμός της κάθε εικόνας με τον ήχο της ήταν αυτόματος. Κάθε φορά που ένα από τα πρόσωπα μιλούσε, η επιμέρους εικόνα του έλαμπε κόκκινη. Με τη μέθοδο της δοκιμής, ο Τζέησον συντόνισε τον ήχο των σταθμών που τον ενδιέφεραν και προσπάθησε να παρακολουθήσει την πορεία της επίθεσης.

Πολύ γρήγορα κατάλαβε ότι ήταν κάτι που ξεπερνούσε τα συνήθη όρια. Κατά κάποιο τρόπο, που κανείς δεν έκανε σαφή, ένα τμήμα της περιμέτρου είχε υποστεί ρήγμα και είχε χρειαστεί να ρίξουν εκεί όλες τις εφεδρικές αμυντικές δυνάμεις για να το κλείσουν. Ο Κερκ φαινόταν να διευθύνει την επιχείρηση, ή τουλάχιστον ήταν ο μόνος με κεντρικό πομποδέκτη. Τον χρησιμοποιούσε για να δίνει γενικές διαταγές. Οι πολλές, μικρότερες εικόνες έσβηναν και το πρόσωπό του εμφανιζόταν από πάνω τους, γεμίζοντας ολόκληρη την οθόνη.

«Όλοι οι σταθμοί περιμέτρου να στείλουν το ένα τέταρτο της δύναμής τους στην Περιοχή 12».

Οι μικρές εικόνες επανεμφανιστηκαν και η οχλαγωνία αυξήθηκε, με το κόκκινο φως να πηδά από πρόσωπο σε πρόσωπο.

«...εγκαταλείψτε τον πρώτο όροφο, οι βόμβες οξέων δεν μπορούν να φτάσουν».

«Αν κρατήσουμε θ' αποκοπούμε, αλλά η σφήνα της επίθεσης έχει ξεπεράσει το δυτικό μας πλευρό. Χρειαζόμαστε ενισχύσεις».

«ΟΧΙ, ΜΕΡΒ ...ΕΙΝΑΙ ΜΑΤΑΙΟ!»

«...και τα βαρέλια με το ναπάλμ* έχουν σχεδόν α-

* Εμπρηστικό μείγμα από πετρέλαιο ή βενζίνη με παλμιτικό νάτριο ή σαπούνι αλουμινίου.

δε.άσει. Περ.μένω δ.αταγές».

«Το φορτηγό είναι ακόμη στη θέση του. Οδηγήστε το στην αποθήκη εφοδιασμού όπου θα βρείτε γεμάτα__ »

Από αυτόν τον κυκεώνα των λέξεων, μονάχα οι δυο τελευταίες φράσε.ς είχαν κάποιο νόημα. Ο Τζέησον είχε προσέξε. τ.ς πινακ.δες κάτω ενώ έμπαινε Τα πρώτα δυο πατώματα του κτ ρ ου ήταν γεμάτα με πολεμικό υλ κό Αυτή ήταν η μεγάλη ευκαιρία του για να συμμετάσχε. στο παιχνίδι.

Ήταν ανυπόφορο το να κάθεται και να παρακολουθει αμέτοχος τα γεγονότα ιδίως σε μ.α τόσο σοβαρή ανάγκη. Όχι ότ υπερεκτιμούσε την αξία του, αλλά ήταν σίγουρος ότι πάντοτε υπήρχε θέση για ένα ακόμη όπλο.

Ώσπου να φτάσει βαρ.ανασαίνοντας στο ισόγειο, ένα τουρμποφορτηγό ε χε φρενάρει απότομα μπροστά στην εξέδρα φόρτωσης Ηδη δυο Πυρρανοί κυλουσαν έξω βαρέλια γεμάτα ναπάλμ, με πλήρη αδ.αφορία για την προσωπ.κή τους ασφάλεια Ο Τζέησον δεν αποτόλμησε να μπει σ εκε.νο το χείμαρρο του κυλ όμενου μετάλλου Ανακάλυψε ότι μπορούσε να βοηθήσει τακτοποιώντας τα βαριά βαρέλ.α στην καρότσα του φορτηγου ενω οι άλλοι τα φόρτωναν. Δέχτηκαν τη βοηθειά του διχως καν να δειξουν ότ. το πρόσεξαν.

Το να σπρωχνει εκείνα τα βαριά σαν μολύβι βαρέλια ενάντ.α στη διπλη βαρύτητα ήταν μια εξαντλητική, ξεθεωτική δουλειά. Υστερα από κανα λεπτό ο Τζέησον δούλευε μονάχα με την αφή, μέσα σε μια κοκκινη θολουρα από το αιμα που σφυροκοπούσε στα μηλίγγια το.. Συνε.δητοποίησε ότι η δουλειά είχε τελειώσε μονάχα όταν το φορτηγό ξεκίνησε σαν βολίδα ρ.χνοντάς τον στο δάπεδο της καρότσας. Έμεινε πεσμένος εκε., ανασαίνοντας με κόπο κα. με το

στήθος του ν' ανεβοκατεβαίνει σπασμωδικά Καθώς ο οδηγός πατουσε γκάζι στο βαρύ όχημα, ο Τζέησον ήταν ανίκανος πια για οτιδήποτε εκτός από το να κουτρουβαλάει πέρα δώθε Μπορούσε να δει αρκετά καλά έξω, αλλά ακόμη πάσχιζε να βρει την ανάσα του όταν το όχημα φρενάρησε στην πολεμική ζώνη

Για τον Τζέησον, ήταν μ.α σκηνή απ.στευτου χάους. Όπλα βροντούσαν, φλόγες τ.ναζονταν, άντρες και γυναίκες έτρεχαν προς όλες τ.ς κατευθυνσεις Τα βαρέλια με το ναπάλμ ξεφορτώθηκαν διχως τη βοηθειά του και το φορτηγό αναχωρησε πάλι για να παραλάβει κι άλλα Ο Τζέησον ακουμπησε στον τοιχο ενός μισοερειπωμένου κτιριου προσπαθώντας να καταλάβε. τι γινόταν. Σταθηκε αδυνατο Φαινόταν να δέχονται επ.θεση από αμέτρητα μικρά ζώα και χρειάστηκε να σκοτώσει δυο που του ριχτηκαν Εκτός απ' αυτό, ήταν αδύνατο να καταλάβει τη φυση της μάχης.

Ενας Πυρρανός, με το ηλιοκαμένο πρόσωπό του πανιασμένο από τον πόνο και την προσπάθεια, πλησιασε τρικλίζοντας. Το δεξ. του χέρι, αιμορραγώντας και με σκισμένη τη σάρκα, κρεμόταν παράλυτο στο πλευρό του Κρατούσε το όπλο του με το αριστερό, με το καλώδιο ελέγχου να κρέμεται κομμένο από κάτω. Ο Τζέησον νόμισε ότι ο άλλος έψαχνε για ιατρική βοήθεια Δε θα μπορουσε να πέφτει περισσότερο έξω

Σφίγγοντας το όπλο του με τα δόντια, ο Πυρρανός άρπαξε ένα βαρέλι ναπάλμ με το γερό του χέρι και το τουμπάρησε στο πλάι. Ύστερα, με το όπλο ξανά στο χέρ., άρχισε να σπρώχνει το βαρέλι στο έδαφος με το πόδι του. Ήταν αργή, επίπονη δουλειά, αλλά εξακολουθούσε να συμμετέχει στον αγωνα.

Ο Τζέησον άνοιξε δρόμο μέσα από τα πλήθη που έτρεχαν πέρα δωθε και έσκυψε πάνω από το βαρελι

«Ασ' το σ' εμένα», είπε «Εσύ ανάλαβε να μας καλύπτεις και τους δυο με το όπλο σου»

Ο άντρας σφούγγισε τον ιδρώτα από τα μάτια του με το πίσω μέρος του χεριού του και κοίταξε τον Τζέησον. Φάνηκε να τον αναγνωρίζει. Όταν χαμογέλασε ήταν μάλλον μια γκριμάτσα πόνου δίχως το παραμικρό χιούμορ. «Ανάλαβε το. Μπορώ ακόμη να ρίχνω. Δυο μισοί άνθρωποι —ίσως συμπληρώνουμε έναν ολόκληρο» Ο Τζέησον αγωνιζόταν ήδη πολύ σκληρά έστω και για να προσέξει την προσβολή.

Μια έκρηξη είχε ανοίξει έναν ακανόνιστο κρατήρα στο δρόμο μπροστά. Δυο άνθρωποι βρίσκονταν στον πάτο της, σκάβοντας ακόμη πιο βαθιά με φτυάρια. Αυτό που έκαναν δε φαινόταν να έχει κανένα νόημα. Τη στιγμή που ο Τζέησον και ο τραυματίας έφταναν με το βαρέλι οι δυο με τα φτυάρια σάλταραν έξω από την τρύπα και άρχισαν να πυροβολούν προς τα βάθη της. Ο ένας γύρισε και ο Τζέησον είδε ότι ήταν μια νεαρή κοπέλα σχεδόν κοριτσόπουλο ακόμη.

«Δόξα να 'χει η περίμετρος!» έκανε λαχανιασμένη «Βρήκατε ναπάλμ. Ένα από εκείνα τα καινούρια τέρατα περνά προς τον Τομέα 13. Μόλις το ανακαλύψαμε» Ταυτόχρονα ενώ μιλούσε, η κοπελίτσα έγερνε το βαρέλι προς τα κάτω τίναξε με μια κλοτσιά την απλή τάπα του και άρχισε ν' αδειάζει το παχύρρευστο υγρό στην τρύπα. Όταν το μισό περιεχόμενο είχε αδειάσει, η κοπέλα πέταξε μέσα ολόκληρο το βαρέλι. Ο σύντροφός της τράβηξε μια φωτοβολίδα από τη ζώνη του την άναψε και την πέταξε πίσω από το βαρέλι.

«Πίσω γρήγορα! Δεν τους αρέσει η ζέστη», φώναξε.

Δεν τους άρεσε, δε θα πει τίποτα! Το ναπάλμ φούντωσε στη στιγμή, τινάζοντας προς τον ουρανό μεγάλους πίδακες φωτιάς και σύννεφα από πηχτούς κα-

πνούς. Κάτω από τα πόδια του Τζέησον η γη φάνηκε να κλονίζεται και να σείεται πέρα δώθε. Κάτι μαύρο και μακρύ ανασάλεψε στην καρδιά των φλογών και μετά ορθώθηκε ψηλά πάνω από τα κεφάλια τους. Καταμεσής σ' εκείνη τη φοβερή πύρινη κόλαση, αυτό το «κάτι» εξακολουθούσε να σαλεύει με αλλόκοτες σπασμωδικές κινήσεις. Ήταν τεράστιο τουλάχιστον δυο μέτρα χοντρό, δίχως καν να φαίνεται πού άρχιζε και πού τέλειωνε. Οι φλόγες δεν το σταματούσαν, απλώς το ενοχλούσαν.

Ο Τζέησον πήρε κάποια ιδέα από τις διαστάσεις του πλάσματος όταν είδε το δρόμο να σπάζει και ν' ανασηκώνεται σε μήκος πενήντα μέτρων από τη μια μεριά της τρύπας και άλλων τόσων από την άλλη. Πελώριες δίπλες του πλάσματος άρχισαν να ξεπετάγονται από το έδαφος. Ο Τζέησον άρχισε να ρίχνει ασταμάτητα με το όπλο του, όπως έκαναν και οι άλλοι. Όχι ότι τα πυρά τους φαίνονταν να έχουν κανένα αποτέλεσμα. Στο μεταξύ ολοένα και περισσότεροι άνθρωποι εμφανίζονταν, οπλισμένοι με πολλά και διάφορα όπλα. Τα φλογοβόλα και οι χειροβομβίδες φαίνονταν να είναι τα πιο αποτελεσματικά.

«Εκκενώσατε την περιοχή! Θα το περιλούσουμε. Απομακρυνθείτε!»

Η φωνή αντήχησε τόσο βροντερή που του πόνεσε τ' αυτιά. Γύρισε και αναγνώρισε τη μορφή του Κερκ που μόλις είχε καταφτάσει με μια φάλαγγα φορτηγών γεμάτων πολεμοφόδια. Στο χέρι του κρατούσε ένα μικρόφωνο στερεωμένο μπροστά από το στόμα του. Η ενισχυμένη φωνή του είχε σαν αποτέλεσμα την αστραπιαία αντίδραση του πλήθους. Όλοι άρχισαν ν' απομακρύνονται γοργά.

Ο Τζέησον εξακολουθούσε να μην είναι σίγουρος για το τι έπρεπε να κάνει. Να εκκενώσει περιοχή. Να

αλλά ποια περιοχή; Έκανε να κινηθεί προς τη μεριά
του Κερκ όταν πρόσεξε ότι οι Πυρρανοί έτρεχαν προς
την αντίθετη κατεύθυνση Και ακόμη και με τη διπλή
βαρύτητα, έτρεχαν δε θα πει τίποτα'

Τον Τζέησον κυρίεψε ένα δυσάρεστο συναίσθημα
ότι είχε μείνει μόνος στη σκηνή. Βρισκόταν καταμε-
σής του δρόμου ενώ οι άλλοι είχαν κιόλας εξαφανι-
στεί. Κανένας δεν είχε μείνει εκεί εκτός από τον
τραυματία που είχε πιο πριν Και τώρα ο τελευταίος
ερχόταν τρικλίζοντας προς το μέρος του, κουνώντας
του το γερό χέρ του Ο Τζέησον δεν μπορούσε ν' α-
κούσει τι του φώναζε Ο Κερκ γκάριζε πάλι διατανές
από την καμπίνα ενός από τα φορτηγά Είχαν αρχίσει
ν' απομακρύνονται κι αυτά Η αίσθηση του κινδύνου
ένινε τώρα επιτακτική και ο Τζέησον άρχισε να
τρέχει.

Ήταν πολύ αργά. Απ όλες τις πλευρές το οδό-
στρωμα έσπαζε κι ανασηκωνόταν καθώς περισσότε-
ρες κουλούρες από το υποχθόνιο πλάσμα έβγαιναν
στο φως Η σωτηρία ήταν μπροστά Μονάχα που
μπροστά του υψωνόταν μια γκρίζα, γεμάτη χώματα
ζωντανή αψίδα.

Υπάρχουν στιγμές στο χρόνο που φαίνονται να
κρατούν γ α μ α αιωνιότητα. Μια στιγμή υποκειμενι
κού χρόνου που αιχμαλωτίζεται κι εκτείνεται ως το
άπειρο Εκείνη ήταν μια από τις στιγμές αυτές Η αψί
δα που σχημάτιζε το καμπουρωτό κορμί του τερατώ-
δους πλάσματος ορθωνόταν μπροστά του, φοβερά
ξεκάθαρη στην κάθε της λεπτομέρεια

Ήταν χοντρή όσο ένας άνθρωπος, σουφρωμένη
και γκριζωπή σαν παλιά φλούδα δέντρου. Νημάτια ξε-
φύτρωναν απ όλα τα σημεία της, ασπριδερές και
στριφτές παραφυάδες που αναδεύονταν αργά σαν φι-
δια. Σ' εμφάνιση έμοιαζε με φυτό, αλλά είχε τις κινή-

σεις ζώου. Και η επιφάνειά της έσκαζε και άνοιγε. Αυ-
τό ήταν το πιο φρικαλέο.

Χαραματιές κι ανοίγματα έκαναν την εμφάνισή
τους. Σαν σχιστά, ορθάνοιχτα στόματα που ξερνού-
σαν μια ορδή από ασπρουλιάρικα ζώα Ο Τζέησον ά-
κουγε τα τσιρίγματά τους, διαπεραστικά και ταυτό-
χρονα απόμακρα Και είδε τα μυτερά σαν βελόνες
δόντια που γέμιζαν το στόμα τους.

Η παράλυση μπροστά στο άγνωστο τον κρατούσε
ριζωμένο εκεί. Θα έπρεπε να χει πεθάνει. Ο Κερκ του
γκάριζε κάτι με το μεγάφωνο ενώ άλλοι πυροβολού-
σαν κατά του επιτιθέμενου πλάσματος Ο Τζέησον ού-
τε που συνειδητοποίησε τίποτε απ' όλα αυτά

Ύστερα ένιωσε να τινάζεται μπροστά, σπρωγμέ-
νος από ένα σκληρό σαν βράχο ώμο. Ο τραυματίας
ήταν ακόμη εκεί και προσπαθούσε ν' απομακρύνει τον
Τζέησον από τον κίνδυνο Με τ όπλο του σφιγμένο
ανάμεσα στα δόντια, άρχισε τώρα να τραβά τον Τζέη-
σον με το γερό του χέρι. Προς τη μεριά του πλάσμα-
τος! Οι άλλοι σταμάτησαν να ρίχνουν. Είχαν μαντέψει
ποιο ήταν το σχέδιό του και το ενέκριναν

Ένα καμπύλο τμήμα του πλάσματος ορθωνόταν
σαν τόξο στον αέρα, αφήνοντας ένα κενό ανάμεσα
στο σώμα του και το έδαφος Ο λαβωμένος Πυρρανός
στήριξε γερά τα πόδια του στο χώμα και συσπείρωσε
τους μυώνες του. Με το ένα χέρι, με μια μόνο κίνηση,
σήκωσε τον Τζέησον στον αέρα και τον εκσφενδόνισε
κάτω από τη ζωντανή αψίδα. Κινούμενα νημάτια άγγι-
ξαν σαν φευγαλέα φωτιά το πρόσωπό του, αλλά μετά
είχε περάσει και κατρακυλούσε σαν βαρελάκι στο έ-
δαφος. Ο τραυματισμένος Πυρρανός πήδησε πίσω
του

Ήταν πολύ αργά γι' αυτόν. Υπήρχε ο χρόνος να
περάσει ένας άνθρωπος Ο Πυρρανός θα μπορούσε

να τα καταφέρει εύκολα — αντίθετα εκείνος είχε προτιμήσει να σπρώξει τον Τζέησον πρώτο. Το πλάσμα συνειδητοποίησε την κίνηση όταν ο Τζέησον άγγιξε τα νημάτιά του. Έτσι έπεσε και πλάκωσε τον τραυματία με τη μάζα του. Ο τραυματίας χάθηκε από τα μάτια του καθώς τον τύλιγαν τα νημάτια και τα μικρά ζώα έπεφταν σαν κύμα πάνω του. Η σκανδάλη του θα πρέπει να ήταν τραβηγμένη πίσω στη θέση αυτομάτης βολής γιατί το όπλο συνέχισε να ρίχνει για κάμποση ώρα όταν αυτός θα πρέπει να ήταν πια νεκρός.

Ο Τζέησον άρχισε να σέρνεται στο έδαφος. Μερικά από τα όλο δόντια πλάσματα όρμησαν προς το μέρος του. Αλλά εξοντώθηκαν από τα καταιγιστικά πυρά των άλλων Πυρρανών. Ο Τζέησον ούτε που πήρε είδηση τίποτα απ' όλα αυτά. Ύστερα χέρια τον άρπαξαν βάναυσα και τον έσυραν μπροστά. Το κορμί του βρόντησε στο πλάι ενός φορτηγού και είδε το πρόσωπο του Κερκ να ορθώνεται από πάνω του, κατακόκκινο από θυμό. Μια από τις πελώριες χερούκλες του τον άρπαξε από τα γιακά της φόρμας και τον σήκωσε στον αέρα σαν πλαδαρή κούκλα από κουρέλια. Ο Τζέησον δεν πρόβαλε καμιά αντίσταση, ούτε και θα μπορούσε ακόμη κι αν ο Κερκ τον σκότωνε.

Όταν ο άλλος τον πέταξε πάλι στο χώμα, κάποιος τον σήκωσε και τον έριξε στο πίσω μέρος του φορτηγού. Ο Τζέησον διατηρούσε ακόμη τις αισθήσεις του καθώς το φορτηγό ξεκινούσε και απομακρυνόταν σκαμπανεβάζοντας, αλλά δεν ήταν σε θέση να σαλέψει ούτε δαχτυλάκι. Σε μια στιγμή η κούρασή του θα περνούσε και τότε θα μπορούσε ν' ανακαθίσει. Αυτό ήταν μόνο λίγη κούραση. Ενώ το σκεφτόταν αυτό ο κόσμος χάθηκε γύρω του.

13

«Όπως τον παλιό καλό καιρό», είπε ο Τζέησον βλέποντας τον Μπρούκκο να μπαίνει στο θάλαμο μ' ένα δίσκο με φαγητά. Δίχως να πει λέξη ο Μπρούκκο σερβίρησε τον Τζέησον και τους τραυματίες στα άλλα κρεβάτια και μετά βγήκε πάλι. «Ευχαριστώ», φώναξε ο Τζέησον προς την πλάτη που απομακρυνόταν.

Ένα αστείο, μια μικρή γκριμάτσα, όπως έκανε πάντοτε. Βέβαια. Αλλά καθώς μόρφαζε και τα χείλη του σχημάτιζαν ένα πείραγμα, ο Τζέησον τα ένιωσε σαν πρόσθετα εξαρτήματα. Σαν κάτι με δική του ζωή κολλημένο πάνω του. Από μέσα του ένιωθε μουδιασμένος και παράλυτος. Το κορμί του παρέμενε ασάλευτο ενώ τα μάτια του εξακολουθούσαν να βλέπουν εκείνη την αψίδα της απόκοσμης σάρκας να κατεβαίνει και να λιώνει τον τραυματία Πυρρανό με τ' αμέτρητα καυτερά της δάχτυλα.

Μπορούσε να νιώσει τον εαυτό του κάτω από εκείνη την αψίδα. Μήπως δεν ήταν αλήθεια ότι ο τραυματίας είχε πάρει τη θέση του; Τέλειωσε το φαγητό δίχως να καταλάβει καν ότι έφαγε.

Αυτή ήταν η κατάσταση από το πρωινό εκείνο που ξαναβρήκε τις αισθήσεις του και μετά. Ήξερε ότι θα έπρεπε να έχει πεθάνει εκεί έξω, στον ανασκαμμένο από τη μάχη δρόμο. Η *δική του* ζωή θα έπρεπε να έχει χαθεί, για το λάθος που έκανε νομίζοντας ότι θα μπορούσε στ' αλήθεια να βοηθήσει τους μαχόμενους Πυρρανούς. Όχι να μπλεχτεί στα πόδια τους και να τους γίνει βάρος. Αν δεν ήταν για τον Τζέησον, ο άντρας με το λαβωμένο χέρι θα ήταν τώρα εδώ ασφαλής στο κτίριο επανεκπαίδευσης. Ήξερε ότι ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι που ανήκε σ' εκείνον.

Στον άνθρωπο που είχε δώσει τη ζωή του για τον Τζέησον.

Στον άνθρωπο του οποίου δε γνώριζε καν τ' όνομα.

Στον άνθρωπο του οποίου δε γνώριζε καν τ' όνομα. Υπήρχαν ναρκωτικά στο φαγητό, που του χάριζαν τον ύπνο. Οι βουτηγμένες σε παυσίπονα γάζες ανακούφιζαν τον πόνο και τον ερεθισμό από τα εγκαύματα στο πρόσωπό του, εκεί όπου τον είχαν αγγίξει τα πλοκάμια. Όταν ξύπνησε για δεύτερη φορά, είχε ξαναβρει την επαφή του με την πραγματικότητα.

Ένας άντρας είχε πεθάνει για να ζήσει αυτός. Ο Τζέησον αντιμετώπισε κατάματα το γεγονός. Όσο κι αν το ήθελε, δεν μπορούσε να ξαναφέρει τον άλλο στη ζωή. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να φροντίσει να μην αποδειχτεί μάταιος εκείνος ο θάνατος. Αν μπορούσε να πει κανείς ότι υπήρχε θάνατος που δεν ήταν μάταιος... Ζόρισε τις σκέψεις του ν' απομακρυνθούν από αυτό το κανάλι.

Ο Τζέησον ήξερε τι έπρεπε να κάνει. Η δουλειά του ήταν ακόμη πιο σημαντική τώρα. Αν μπορούσε να λύσει το αίνιγμα αυτού του θανάσιμου κόσμου, θα ξεπλήρωνε το χρέος που όφειλε.

Όταν ανακάθισε, ένιωσε το κεφάλι του να γυρίζει και κρατήθηκε από την άκρη του κρεβατιού μέχρι να συνέλθει. Οι άλλοι στο δωμάτιο τον αγνόησαν καθώς αργά κι επώδυνα φορούσε τα ρούχα του. Ο Μπρούκκο μπήκε στο θάλαμο, είδε τι έκανε και βγήκε πάλι δίχως να πει λέξη.

Το ντύσιμο του πήρε πολλή ώρα, αλλά κάποτε τελείωσε. Όταν ο Τζέησον βγήκε τελικά από το θάλαμο βρήκε τον Κερκ να τον περιμένει.

«Κερκ, θέλω να σου πω...»

«Να μη μου πεις *τίποτα*!» Το μουγκρητό του Κερκ αντιλάλησε από τοίχους και ταβάνι. «*Εγώ* θα σου πω. Θα σου το πω, μια κι έξω, ότι ως εδώ ήταν και τέρμα.

Είσαι ανεπιθύμητος στον Πύρρας, Τζέησον ντινΑλτ, δε σε θέλουμε ούτε εσένα ούτε τα περίφημα σχέδιά σου. Σε άφησα να με πείσεις με την καπάτσα γλώσσα σου. Σε βοήθησα σε βάρος πιο σημαντικής δουλειάς. Θα έπρεπε να έχω μαντέψει τι θα έβγαινε με τη 'λογική' σου. Τώρα το έμαθα. Ο Γουελφ πέθανε για να ζήσει η αφεντιά σου. Και ήταν δυο φορές πιο άντρας από σένα».

«Γουέλφ; Αυτό ήταν τ' όνομά του;» ρώτησε ο Τζέησον αμήχανα. «Δεν το ήξερα...»

«Δεν το ήξερες καν!» Τα χείλη του Κερκ τραβήχτηκαν πίσω σε μια γκριμάτσα αγανάκτησης. «Δεν ήξερες καν τ' όνομά του — και ωστόσο πέθανε για να ζήσει ένας άχρηστος σαλταδόρος σαν ελόγου σου». Ο Κερκ έφτυσε, σαν τα λόγια να έδιναν σιχαμερή γεύση στο στόμα του. Ύστερα κίνησε οργισμένα προς την πόρτα. Εκεί, σαν μόλις να το είχε σκεφτεί, κοντοστάθηκε και στράφηκε πάλι προς τον Τζέησον.

«Θα μείνεις εδώ στα σφραγισμένα κτίρια μέχρι να επιστρέψει το σκάφος σε δυο εβδομάδες. Μετά θα ξεκουμπιστείς από τούτο τον πλανήτη και δε θα ξαναπατήσεις ποτέ το πόδι σου εδώ. Έτσι και ξαναγυρίσεις θα σε σκοτώσω επί τόπου. Και θα το κάνω με μεγάλη μου ευχαρίστηση». Γύρισε να περάσει το κατώφλι.

«Περίμενε», του φώναξε ο Τζέησον. «Δεν μπορείς ν' αποφασίζεις έτσι πρόχειρα. Δεν είδες καν τα στοιχεία που ανακαλύψαμε. Ρώτησε τη Μέτα — ». Η πόρτα έκλεισε με πάταγο και ο Κερκ δεν ήταν πια εκεί.

Το όλο επεισόδιο ήταν εντελώς ηλίθιο. Η αγανάκτηση άρχισε ν' αντικαθιστά την αίσθηση της ματαιότητας και της απόγνωσης που έπνιγε τον Τζέησον μια στιγμή πριν. Του συμπεριφέρονταν σαν να ήταν κανένα ανεύθυνο παιδαρέλι, παραβλέποντας εντελώς τη σημασία της ανακάλυψης του ημερολογίου.

Ο Τζέησον γύρισε και ν α πρώτη φορά πρόσεξε ότι ο Μπρούκκο στεκόταν εκεί. «Το» άκουσες;» ρώτησε ο Τζέησον.

«Ναι. Και συμφωνώ απόλυτα. Θα 'πρεπε να θεωρείς τον εαυτό σου τυχερό».

«Τυχερό!» Τωρα ο Τζέησον ηταν στ' αλήθεια θυμωμένος «Τυχερό επειδή μου συμπεριφερονται σαν να 'μουν κανένα καθυστερημένο πα.δι, περιφρονώντας καθετί που κάνω— »

«Είπα τυχερός», επανέλαβε κοφτά ο Μπρούκκο. «Ο Γουέλφ ήταν ο μόνος επιζών γιος του Κερκ. Ο Κερκ είχε μεγάλα όνειρα γ αυτόν και τον εκπαίδευε ν' αναλάβει κάποτε τη θέση του». Γύρισε να φύγει αλλά ο Τζέησον τον σταμάτησε φωνάζοντας.

«Περίμενε! Λυπάμαι για τον Γουέλφ. Δε θα μπορούσα να λυπηθω περισσοτερο μαθαίνοντας ότι ήταν ο γιος του Κερκ. Αλλ' έτσι τουλαχιστον εξηγείται γιατί ο Κερκ βιάστηκε τόσο να με ξαποστείλε. από δω —μαζί και τα στοιχεία που ανακάλυψα Το ημερολόγιο του σκάφους...»

«Το ξέρω, το έχω δε » τον δ.έκοψε ο Μπρουκκο «Το έφερε η Μέτα Πολύ ενδ αφέρον ιστορικό ντοκουμέντο»

« Ετσι μονάχα το βλέπε ς, σαν ιστορικό ντοκουμέντο, Σου ξεφεύγει η σημασία της πλανητικής αλλαγής;»

«Κάθε άλλο» απάντησε ο Μπρούκκο λακων.κά «Αλλά δε βλέπω σε τι θα μας ωφελούσε σήμερα. Το παρελθόν δεν αλλάζει κι εμεις εχουμε να δώσουμε τη μάχη μας στο παρόν Αυτό αρκεί γ.α να μη μας αφήνε. περ.θωρια γ.α τ ποτε άλλο».

Η ασφυχτική αισθηση ότ διαρκώς σκόνταφτε πάνω σ' έναν τοίχο δυνάμωσε αφόρητα στην ψυχη του Τζέησον, μάταια αναζητώντας ένα τρόπο για να εκτο-

νωθεί. Προς όποια μεριά κι αν στρεφόταν, αντιμετώπιζε μονάχα την ίδια αδιαφορία.

«Είσαι έξυπνος άνθρωπος, Μπρούκκο —κι ωστόσο δεν μπορείς να δεις παραπέρα από την άκρη της μύτης σου. Αλλά φαίνεται ότι είναι στη φύση των πραγμάτων. Όπως θα το 'βλεπε ένας κάτοικος της Γης, εσύ και οι άλλοι Πυρρανοι είστε αληθινοί υπεράνθρωποι. Σκληρά παλικάρια αδυσώπητοι, ακατανίκητοι, γρήγοροι στο τράβηγμα Θα ήσαστε ιδανικοί για Ρέιντζερ του Τέξας, για Εφφιποι Αστυνομικοί του Καναδά, για Περιπολάρχες των Βάλτων της Αφροδιτης — κοντολογής για το ρόλο οποιουδηποτε από εκείνους τους θρυλικους μαχητές των αδάμαστων αγριότοπων του παρελθόντος Και τελικά νομιζω ότι εκεί ανήκετε πραγματικά. Στο παρελθόν Στον Πυρρας, ο άνθρωπος ωθήθηκε ως τα υπέρτατα όρια της προσαρμοστικότητας των μυώνων και των ανακλαστικων. Και κατέληξε σε αδιέξοδο Το μυαλό ήταν εκεινο που έβγαλε τον άνθρωπο από τις σπηλιές και τον έκανε να πάρει το δρόμο για τ' άστρα. Αν ξαναρχίσουμε να σκεφτόμαστε πάλι με τους μυωνες μας είναι σαν να ξαναπαίρνουμε στο δρόμο πισω για τις σπηλιές. Τελικά, αυτο δεν είστε εσεις οι Πυρρανοί, Ένα μπουλούκι από ανθρωπους των σπηλαίων που κοπανάτε με πέτρινα τσεκούρια κάποια ζωα στο κεφάλι, Σταθήκατε ποτέ να σκεφτείτε γιατι βρισκεστε εδω, Τι κάνετε, Πού πηγαίνετε,»

Ο Τζέησον αναγκαστηκε να σταματήσει ήταν εξαντλημένος και είχε λαχανιάσει. Ο Μπρούκκο έτριψε το σαγόνι του σκεφτικά. «Σπηλιές,» ειπε. «Μα σίγουρα δε ζούμε σε σπηλιές ούτε χρησιμοποιουμε πέτρινα τσεκουρια Δεν καταλαβαίνω τι θες να πεις»

Ο Τζέησον ένιωσε ότι ήταν πια αδύνατο εστω και να θυμώσει ή ν' αγανακτήσει. Κάτι πήγε ν' απαντησει

αλλά τελικά προτίμησε να ξεσπάσει σε γέλιο. Ήταν ένα εντελώς πικρό γέλιο. Ήταν πολύ κουρασμένος για άλλους διαξιφισμούς. Με όλους τους Πυρρανούς συνέχιζε να σκοντάφτει στον ίδιο ακλόνητο τοίχο. Τους χαρακτήριζε η λογική της άμεσης στιγμής. Γι' αυτούς το παρελθόν και το μέλλον ήταν πράγματα που κανείς δεν μπορούσε ούτε να τ' αλλάξει ούτε να τα γνωρίσει. Έννοιες δίχως ενδιαφέρον. «Πώς πάει η μάχη της περιμέτρου;» ρώτησε τελικά, θέλοντας ν' αλλάξει θέμα.

«Τέλειωσε. Ή τουλάχιστον βρίσκεται στα τελευταία στάδια». Ο Μπρούκκο ήταν ενθουσιώδης, δείχνοντας στον Τζέησον στερεογραφίες του εχθρού. Δεν πρόσεξε τη συγκρατημένη ανατριχίλα του.

«Ήταν το πιο σοβαρό ρήγμα που σημειώθηκε εδώ και χρόνια, αλλά ευτυχώς το προλάβαμε έγκαιρα. Δεν τολμώ να σκεφτώ τι θα γινόταν αν αργούσαμε να το πάρουμε είδηση για μερικές εβδομάδες ακόμη».

«Τι ήταν εκείνα τα πλάσματα;» ρώτησε ο Τζέησον. «Κάποιο είδος από γιγάντια φίδια;»

«Μη λες κουταμάρες» ρουθούνισε περιφρονητικά ο Μπρούκκο. Χτύπησε τη στερεογραφία με το δάχτυλό του. «Είναι απλές ρίζες. Πολύ μεταλλαγμένες, αλλά πάντως ρίζες. Διείσδυσαν κάτω από το φράγμα της περιμέτρου, πολύ βαθύτερα απ' όσο στο παρελθόν. Από μόνες τους δεν αποτελούν σοβαρή απειλή γιατί δε διαθέτουν μεγάλη κινητικότητα. Και πεθαίνουν γρήγορα όταν κοπούν. Ο κίνδυνος έγκειται στο γεγονός ότι χρησιμοποιούνται σαν σήραγγες εισόδου. Είναι διάτρυτες από λαγούμια ζώων και δυο ή τρία είδη από δαύτα ζουν εκεί μέσα σε κατάσταση συμβίωσης. Τώρα που ξέρουμε περί τίνος πρόκειται, μπορούμε να προσέχουμε για να μην επαναληφθεί. Ο κίνδυνος ήταν ότι μπορούσαν να έχουν υπονομεύσει από παντού

την περίμετρο και να μας έβγαιναν στα νώτα απ' όλες τις μεριές ταυτόχρονα. Σε μια τέτοια περίπτωση δε θα μπορούσαμε να κάνουμε και πολλά».

Το χείλος της καταστροφής. Η ζωή στην άκρη του ηφαιστειακού κρατήρα. Οι Πυρρανοί ένιωθαν ευτυχείς με την κάθε μέρα που περνούσε δίχως να σημάνει την ολοκληρωτική τους καταστροφή. Δε φαινόταν να υπάρχει τρόπος ν' αλλάξουν τη μέθοδο σκέψης τους. Ο Τζέησον άφησε την κουβέντα να τελειώσει εκεί. Από το δωμάτιο του Μπρούκκο πήρε το ημερολόγιο του *Πόλλαξ Βίκτορυ* και το μετέφερε πίσω στο θάλαμό του. Οι τραυματίες Πυρρανοί εκεί απαξίωσαν να του δώσουν σημασία, έτσι έπεσε στο κρεβάτι του και άνοιξε το βιβλίο στην πρώτη σελίδα.

Για δυο μέρες δεν εγκατέλειψε το θάλαμο. Σύντομα οι άλλοι νοσηλευόμενοι έφυγαν και όλος ο θάλαμος ήταν τώρα δικός του. Σελίδα με σελίδα, διάβασε το ημερολόγιο μέχρι που έμαθε ως και την τελευταία λεπτομέρεια για τον αποικισμό του Πύρρας. Παράλληλα αυξάνονταν οι σημειώσεις και οι παρατηρήσεις του. Ύστερα σχεδίασε έναν ακριβή χάρτη της πρώτης κοινότητας και τον παρέβαλε μ' ένα σύγχρονο. Δεν ταίριαζαν καθόλου.

Σκόνταφτε πάλι σε αδιέξοδο. Συγκρίνοντας τους δυο χάρτες εκείνο που υποψιαζόταν γινόταν δυσάρεστα ξεκάθαρο. Οι περιγραφές της περιοχής και των εδαφολογικών χαρακτηριστικών στο ημερολόγιο δεν άφηναν καμιά αμφιβολία. Ήταν φανερό ότι η θέση της πόλης είχε αλλάξει μετά την πρώτη προσεδάφιση. Όποια αρχεία κι αν είχαν φυλαχτεί θα έπρεπε να βρίσκονται στη βιβλιοθήκη — αλλά είχε ήδη εξαντλήσει αυτή την πιθανότητα. Οτιδήποτε άλλο θα είχε μείνει στην παλιά θέση και θα είχε καταστραφεί προ πολλού.

Η βροχή που μαστίνωνε το χοντρό φεγγίτη πάνω από το κεφάλι του φωτίστηκε ξαφνικά από τη μακρινή λάμψη μιας αστραπής Τα αθέατα ηφαίστεια είχαν αρχίσει να ξυπνούν πάλι, κάνοντας το πάτωμα να σείεται με βαθιά υπόκωφα μπουμπουνητά.

Η σκιά της ήττας πλάκωνε βαριά την ψυχή του Τζέησον. Γέμιζε την καρδιά του με απόγνωση και έκανε να φαντάζει ακόμη πιο σκοτεινή εκείνη η ανταριασμένη μέρα

14

Ο Τζέησον πέρασε μια καταθλιπτική μέρα ξαπλωμένος στο κρεβάτι του και μετρώντας πριτσίνια στους τοίχους, πιέζοντας τον εαυτό του να παραδεχτεί την ήττα του. Η διαταγή του Κερκ να μην εγκαταλείψει το σφραγισμένο κτίριο έδενε εντελώς τα χέρια του. Ένιωθε να βρίσκεται κοντά στη λύση —αλλά έτσι δε θα την έβρισκε ποτέ.

Αυτό το συναίσθημα της ήττας δεν το άντεξε παραπάνω από μια μέρα. Η στάση του Κερκ ήταν καθαρά συναισθηματική, δίχως να μετριάζεται από έστω και μια στάλα λογικής Αυτό το γεγονός συνέχιζε να έρχεται και να ξανάρχεται στο μυαλό του μέχρι που ο Τζέησον δεν μπορούσε πια να το αγνοήσε. Από νωρίς στη ζωή του είχε μάθει να μην έχει και πολλή εμπιστοσύνη στο συναισθηματικό τρόπο σκέψης. Δεν μπορούσε να συμφωνήσει με τον Κερκ ούτε στο ελάχιστο —πράγμα που σήμαινε ότι έπρεπε να εκμεταλλευτεί τις δέκα ημέρες που του απέμεναν για να λύσει το πρόβλημα. Έπρεπε να το κάνει, έστω κι αν αυτό σήμαινε απείθεια στις εντολές του Κερκ.

Άρπαξε πάλι το σημειωματάριό του με καινούριο

ενθουσιασμό και ζήλο. Οι πρώτες του πηγές άντλησης πληροφοριών είχαν εξαντληθεί, αλλά κάπου έπρεπε να υπάρχουν κι άλλες Δαγκώνοντας το στυλό και βάζοντας το μυαλό του να δουλέψει σκληρά, άρχισε να φτιάχνει μια λίστα από τις άλλες πιθανότητες. Οποιαδήποτε ιδέα, άσχετα πόσο εξωφρενική, καταχωρήθηκε εκεί. Όταν ο κατάλογος τέλειωσε, έσβησε τις πλέον απίθανες και τις αδύνατες —όπως το να ερευνήσει σε ιστορικά αρχεία που φυλάσσονταν σε άλλους κόσμους. Το πρόβλημα ήταν καθαρά πυρρανικό και έπρεπε να λυθεί σε τούτο τον πλανήτη ή πουθενά.

Ο κατάλογος περιορίστηκε σε δύο πιθανές λύσεις Μπορεί να μάθαινε κάτι είτε από παλιά αρχεία, σημειώσεις ή ημερολόγια που μπορεί να είχαν στην κατοχή τους ιδιώτες Πυρρανοί είτε από προφορικές παραδόσεις που είχαν περάσει από γενιά σε γενιά Το πρώτο ενδεχόμενο φαινόταν και το πιο πιθανό και αποφάσισε να το ερευνήσει αμέσως Αφού επιθεώρησε προσεκτικά το μέντικιτ και το όπλο του, σηκώθηκε και πήγε να δει τον Μπρούκκο.

«Τι το καινούριο και θανάσιμο συνέβη στο κόσμο αφ' ότου τον άφησα,» ρώτησε.

Ο Μπρούκκο του έριξε ένα άγριο βλέμμα. «Δεν επιτρέπεται να βγεις έξω», δήλωσε. «Το απαγόρευσε ο Κερκ».

«Σου ανέθεσε να με προσέχεις για να δεις αν συμμορφώθηκα,» Η φωνή του Τζέησον ήταν ήρεμη και ψυχρή

Ο Μπρούκκο έτριψε το σαγόνι του και τα φρύδια του έσμιξαν σκεφτικά. Τελικά έκανε μια αδιάφορη κίνηση με τους ώμους του. «Όχι, δεν ανέλαβα δεσμοφύλακάς σου —ούτε και θα 'θελα ν' αναλάβω μια τέτοια δουλειά. Απ' όσο ξέρω, η διαφορά είναι ανάμεσα σ' εσένα και τον Κερκ και καλύτερα να μείνει έτσι. Είσαι

λεύτερος να βγεις αν σου κάνει κέφι. Και να σκοτωθείς με την ησυχία σου κάπου έξω έτσι ώστε να ξεμπλέξουμε μια και καλή από τον μπελά σου.»

«Κι εγώ σε συμπαθώ», απάντησε ο Τζέησον. «Για ενημέρωσέ με τώρα, τι καινούρια τερατάκια φάνηκαν στο μεταξύ;»

Η μόνη νέα ζωική μετάλλαξη για την οποία δεν επαρκούσαν οι συνήθεις προφυλάξεις ήταν μια γκριζογάλαζη σαύρα που έφτυνε με φοβερή ευστοχία μια ταχείας δράσης νευροτοξίνη. Έτσι και το σάλιο της σε άγγιζε σε γυμνό δέρμα, πέθαινες μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα. Έπρεπε να έχει κανείς τα μάτια τέσσερα για να δει έγκαιρα τη σαύρα και να της ρίξει πριν μπει στο βεληνεκές της φτυσιάς της. Μια ώρα σκοποβολής σε σαύρες στην αίθουσα εκπαίδευσης έκανε τον Τζέησον ξεφτέρι στη συγκεκριμένη τεχνική.

Ο Τζέησον βγήκε διακριτικά από τα σφραγισμένα κτίρια και κανείς δεν τον είδε να φεύγει. Ακολούθησε το χάρτη ως τον πλησιέστερο στρατώνα, σέρνοντας κουρασμένα τα πόδια του μέσα από τη σκόνη των δρόμων. Ήταν ένα καυτό ήσυχο απομεσήμερο, τη σιγαλιά του οποίου έσπαζαν μονάχα τα μπουμπουνητά που ακούγονταν από μακριά και η σποραδική βροντή κάποιου όπλου.

Είχε δροσιά πίσω από τους χοντρούς τοίχους του στρατώνα και εκεί σωριάστηκε σ' ένα πάγκο μέχρι να στεγνώσει ο ιδρώτας του και η καρδιά του να πάψει να βροντά σαν τούμπανο. Μετά τράβηξε για την πλησιέστερη αίθουσα ψυχαγωγίας για ν' αρχίσει την έρευνά του.

Η έρευνα τελείωσε πριν καν αρχίσει. Κανένας από τους Πυρρανούς δεν κρατούσε παλιά σουβενίρ οποιουδήποτε είδους και μάλλον έβρισκαν πολύ αστεία την όλη ιδέα. Ύστερα από την εικοστή αρνητική

απάντηση, ο Τζέησον ήταν έτοιμος ν' αποδεχτεί την ήττα του και σ' αυτή τη γραμμή έρευνας. Υπήρχαν τόσες ελπίδες να βρει έναν Πυρρανό με παλιά αρχεία όσες κι ένα άλμπουμ με φωτογραφίες της πεθεράς του στο γυλιό ενός στρατιώτη.

Αυτό άφηνε μονάχα ένα άλλο ενδεχόμενο ανοιχτό —τις προφορικές παραδόσεις. Και πάλι ο Τζέησον άρχισε τις ερωτήσεις — και πάλι με τα ίδια αποτελέσματα. Προφανώς οι Πυρρανοί είχαν κιόλας πάψει να βρίσκουν το παιχνίδι διασκεδαστικό γιατί άρχιζαν να δυσανασχετούν. Ο Τζέησον αναγκάστηκε να σταματήσει όσο είχε ακόμη τα χέρια και τα πόδια του στη θέση τους. Αργότερα στην καντίνα του σερβίρησαν ένα γεύμα που έμοιαζε σαν κρέμα πλαστικού με πριονίδι. Το έφαγε στα γρήγορα και μετά κάθισε σκυθρωπός πάνω από τον άδειο δίσκο, μη θέλοντας να παραδεχτεί ότι είχε σκοντάψει σ' ένα ακόμη αδιέξοδο. Ποιος θα μπορούσε να του δώσει τις απαντήσεις στα ερωτήματα που τον απασχολούσαν; Όλοι όσους είχε ρωτήσει ήταν πολύ νέοι. Δεν είχαν ούτε το ενδιαφέρον ούτε την υπομονή ν' ακούνε παλιές ιστορίες. Αυτό ήταν χόμπι των γέρων —και δεν υπήρχαν γέροι στον Πύρρας.

Με μια μόνο εξαίρεση που ήξερε, τον Πόλι, το βιβλιοθηκάριο. Ήταν κι αυτό μια ελπίδα. Ένας άνθρωπος που ασχολείτο με αρχεία και βιβλία μπορεί να είχε ενδιαφερθεί και για τα περασμένα. Δεν αποκλείεται και να θυμόταν βιβλία που είχε διαβάσει κάποτε και που τώρα δεν υπήρχαν πια. Ήταν μια πολύ μικρή ελπίδα, σίγουρα, αλλά άξιζε να το διερευνήσει.

Η διαδρομή ως τη βιβλιοθήκη λίγο έλειψε ν' αποδειχτεί μοιραία για τον Τζέησον. Η καταρρακτώδης βροχή δυσκόλευε την πορεία του και στο λιγοστό φως ήταν δύσκολο να δει τι πλησίαζε. Έτσι ένα σαγο-

νόδοντο μπόρεσε να τον ζυγώσε. αρκετά ώστε να του κόψει ένα μεζέ από το κορμί πριν προλάβει να το εξονтώσει Η αντιτοξινη τού έφερε ζαλάδα και έχασε κάμποσο αίμα πριν καταφέρε. να επιδέσε το τραύμα Τελικά έφτασε στη βιβλιοθήκη εξαντλημένος και βράζοντας από τα νεύρα του.

Ο Πόλι δούλευε στα σωθικά μιας από τις μηχανές αρχειοθέτησης Δε σταμάτησε παρά μονάχα όταν ο Τζέησον τον χτύπησε ελαφρά στον ώμο. Ανοίγοντας το ακουστ.κό του ο Πυρρανός ανασηκώθηκε σιωπηλός, σακάτης και σκυφτός, περιμένοντας ν' ακούσει τι τον ήθελε ο ξένος.

«Μήπως υπάρχουν τίποτα παλιά κείμενα ή γράμματα που να τα έχεις φυλάξει για προσωπική σου χρήση;»

Ο άλλος κούνησε το κεφάλι του σ' ένα βουβό *όχι*.

«Έχεις υπόψη σου τίποτα παλιές ιστορίες — ξέρεις, για σπουδαία γεγονότα που έγιναν στο παρελθόν και που ίσως σου αφηγήθηκε κάποιος στα νιάτα σου;» Και πάλι η απάντηση ήταν αρνητική.

Τζίφος σε όλα Η κάθε ερώτηση είχε σαν απάντηση ένα αρνητικό κούνημα του κεφαλιού του Πόλ. Και πολύ σύντομα ο γέρος άρχισε να εκνευρίζεται και να δείχνει με νόημα προς τη δουλειά που είχε αφήσει στη μέση

«Ναι, ξέρω ότ. έχεις δουλειά να κάνεις», του είπε ο Τζέησον «Αλλά πρόκε.ται για κάτι πολυ σημαντικό» Ο Πόλι κούνησε το κεφάλι του σ' ένα οργισμένο όχι κα. άπλωσε το χέρ του να δ.ακόψει τη λειτουργία του ακουστικού του Ο Τζέησον προσπαθησε να σκεφτεί καμιά ερώτηση που μπορε. να είχε πιο θετικό αποτέλεσμα Υπήρχε κάτι που τον τσιγκλούσε στα βάθη του μυαλού του, κάποια λέξη που είχε ακούσει και

του είχε αποτυπωθεί, σαν θέμα για μετέπειτα έρευνα. Κάτι που είχε πει ο Κερκ .

«Αυτό είναι!» Ήταν εκεί —στην άκρη της γλώσσας του. «Μια στιγμούλα. Πόλ., έχω μ.α ακόμη ερώτηση. Τι είναι οι λασπόκωλοι. Έχεις ποτέ δε. κανέναν, ξέρεις τι κάνουν ή που μπορε. να τους βρε. κανείς,»

Τα λόγια του διακόπηκαν απότομα καθως ο Πόλι γύριζε και κατέβαζε την ανάποδη της γερης παλάμης του στο πρόσωπο του Τζέησον Μόλο που ο άλλος ήταν γέρος κα. σακάτης, το χτύπημα σχεδόν ξεκόλλησε το σαγόνι του Τζέησον κα τον έκανε να κουτρουβαλήσει πέρα στο πάτωμα Μέσα από τη θολουρα της ζαλαδας του, ειδε τον Πόλ να έρχεται απειλητικά προς το μέρος του, βγάζοντας γουργουριστούς ήχους με τον κατεστραμμένο λαιμό του και κάνοντας σπασμωδικές γκριμάτσες οργής με ό,τι απέμενε από το πρόσωπό του.

Δεν ήταν στιγμή για διπλωματιες Κινουμενος όσο πιο σβέλτα του επέτρεπε η διπλή βαρύτητα, με τα πόδια του να πηγαινοερχονται σχεδόν συρτά, ο Τζέησον όρμησε προς τη στεγανή πόρτα. Δεν μπορούσε να παραβγεί σε δυναμη με κανέναν Πυρρανό, άσχετα αν είχε να κάνει με μικροκαμωμένο παιδάκι ή με γέρο σακάτη. Η πόρτα άνοιξε και μόλις που πρόλαβε να βγει κα. να την κλεισει στα μούτρα του Πόλι.

Έξω η βροχή το είχε γυρίσει σε χιόνι και ο Τζέησον άρχισε να περπατά τσαλαβουτωντας κουρασμένα στις λάσπες και τρίβοντας το πονεμένο σαγόν. του Σκεφτόταν το μόνο χρήσιμο στοιχείο που κατείχε. Η λέξη «λασπόκωλος» ήταν το κλειδί —αλλά κλειδί σε τι, Και ποιον τολμούσε να ρωτήσει για περισσότερες πληροφορίες, Ο Κερκ ήταν εκεινος με τον οποιο μιλουσε πιο άνετα, αλλά αυτό δεν ισχυε πια. Έτσι έμενε μονάχα η Μέτα σαν πιθανή πηγή Ηθελε να παει να

τη δει αμέσως, αλλά μια νέα εξάντληση τον κυρίεψε ξαφνικά. Χρειάστηκε όλη του τη δυναμη κα. την αντοχή για να γυρίσει τρικλίζοντας στο σχολ.κό συγκρότημα.

Το άλλο πρωί έφαγε και αναχώρησε νωρίς. Του απέμενε μονάχα μ.α εβδομάδα. Ηταν αδυνατο να βαδίσει π.ο γρήγορα και βλαστημουσε καθως έσερνε το δ.πλάσιο βάρος του κορμιου του προς το κέντρο συντονισμου Η Μετα απουσίαζε σε νυχτερινή υπηρεσία περ.μέτρου αλλά του είπαν οτι θα γύρ.ζε συντομα Εντοι συρθηκε ως το δ.αμέρ.σμά της και ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι της όταν μπήκε η κοπέλα

«Πάρε δρόμο», του είπε με ψυχρή φωνή. «Ή προτιμάς να σε πετάξω εγώ έξω;»

«Λίγη κατανόηση, παρακαλώ», της είπε καθώς ανακάθιζε. «Απλώς ξαπόσταινα για λίγο μέχρι να έρθεις. Έχω μια και μόνο ερώτηση να σου κάνω και αν μου απαντήσεις σ' αυτή, θα φύγω και θα πάψω να σ' ενοχλώ».

«Ποια είναι η ερώτηση;» τον ρώτησε, χτυπώντας ανυπόμονες κλακέτες με το πόδι της Αλλά υπήρχε κι ένα ιχνος περ.έργειας στη φωνή της Ο Τζέησον διάλεξε προσεκτικά τα λόγια του πριν μιλήσει

«Μονάχα προσπάθησε να μη μου φυτέψεις καμιά σφαιρα Μην ξεχνάς ότι δεν είμαι παρά ένας χλεμπονιάρης αλλοδαπός και μ' έχεις ακούσει να ξεφουρνιζω κάμποσα φοβερά πράγματα δίχως να μου τη μπουμπουνίσεις Τωρα έχω άλλο ένα να πω. Θα μου κάνε.ς τη χάρη να δείξεις την ανωτερότητά σου προς τους άλλους παρακατιανούς λαούς του Γαλαξία κρατώντας την ψυχραιμία σου και αποφεύγοντας να με κάνεις εξαρτήματα.»

Η μόνη της απάντηση ήταν ένα ανυπόμονο χτύπημα του ποδιού στο πάτωμα, έτσι ο Τζέησον πήρε μια

βαθιά ανάσα και το πέταξε

«Τι είναι οι 'λασπόκωλοι';»

Για μια ατέλειωτη στιγμή η κοπέλα έμεινε βουβή και ασάλευτη Ύστερα τον κοιταξε με αηδία. «Πραγματικά, πάντοτε καταφέρνεις και βρισκεις τα πιο σιχαμερά θέματα για κουβέντα»

«Μπορεί», της είπε, «αλλά δεν απάντησες στην ερώτησή μου»

«Είναι... να, από εκείνα τα πράγματα που δεν αρέσει στον κόσμο να τα κουβεντιάζει»

«Εγώ αποτελώ εξαίρεση», τη διαβεβαιωσε

«Εγώ όχι! Το μόνο που θα σου πω ε.ναι ότι πρόκειται για το πιο σιχαμερό πράγμα στον κόσμο Αυτό και τέρμα. Ρωτα τον Κράννον όχι εμένα» Ενω μιλουσε, τον ειχε αρπάξει απο το μπράτσο κα. τον έσερνε βάναυσα έξω στο διάδρομο Η πορτα βρόντησε πισω του και ο Τζέησον γρυλισε μέσα από τα δόντια του, «Όλα τα 'χαμε, οι θηλυκοι πεχλιβανηδες μας λείπανε!» Αλλά ο θυμός του πέρασε γρηγορα όταν συνειδητοποιησε ότι, παρ' όλα αυτά, η κοπέλα του είχε δωσει ένα στοιχειο Το επόμενο βήμα του θα ήταν να βρει ποιος ή τι ήταν ο Κράννον

Στο κτίριο συντονισμού υπήρχε καταχωρημένος κάποιος με τ' όνομα Κράννον και του έδωσαν τον αριθμό βάρδιας και τη διευθυνση της εργασίας του Ηταν κοντά και ο Τζέησον ξεκίνησε για κεί. Ήταν σ ένα μεγάλο, κυβικό και διχως παράθυρα κτίριο, με τη μοναδική πινακίδα ΤΡΟΦΙΜΑ δίπλα σε κάθε θωρακισμένη ε.σοδο. Μπηκε περνώντας από μια σειρά από αυτόματους θαλαμίσκους που τον ανακυκλωσαν μέσα από υπερηχους, υπεριωδεις, αντιβιωτικά, περιστρεφόμενες βούρτσες και τρια τελικά ξεπλυματα. Τελικά έφτασε στον κεντρικό χώρο πιο μουλιασμένος, αλλά και πολύ πιο καθαρός. Άνθρωποι και ρομπότ στο.βα-

ζαν κούτες εκεί και ρώτησε κάποιον από τους άντρες για τον Κράννον.

Ο Κράννον δούλευε μόνος σ' ένα μεγάλο αποθηκευτικό χώρο. Ηταν ένας κοντοδεμένος άντρας με μπαλωμένη φόρμα και μια μονιμη έκφραση ανείπωτης κατάθλιψης στο πρόσωπό του. Οταν ο Τζέησον μπήκε, ο άλλος σταμάτησε να τακτοποιεί τις μεγάλες κούτες και κάθισε στην πιο κοντινή. Οι γραμμές της δυστυχίας που ήταν χαραγμένες στο πρόσωπό του φάνηκαν να βαθαίνουν ενώ άκουγε τον Τζέησον να του εξηγεί τι ήθελε. Φαινεται ότι εκτός από δυστυχία, όλη αυτή η κουβέντα για την αρχαία ιστορία του Πυρρας του προκαλούσε και πλήξη γιατί χασμουριόταν απροκάλυπτα. Όταν ο Τζέησον τέλειωσε, ο άλλος χασμουρήθηκε πάλι και δεν μπήκε καν στον κόπο να του απαντήσει.

Ο Τζέησον περίμενε για μια στιγμή και μετά τον ρωτησε πάλι. «Ειπα, μήπως έχεις τίποτα παλιά βιβλία χαρτιά, έγγραφα ή κάτι τέτοιο τελοσπάντων,»

«Σίγουρα βρήκες το σωστό άνθρωπο να ταλαιπωρήσεις, ξένε», ηταν η μόνη απάντηση. «Τώρα που μου μίλησες δε σε περιμένουν παρά μονάχα μπελάδες»

«Γιατί το λες αυτό;» ρώτησε ο Τζέησον.

«Γιατί,» Για πρώτη φορά ο άλλος έδειξε κάποιο συναίσθημα εκτός από θλιψη «Να σου πω γιατί! Εκανα ένα λάθος κάποτε ένα και μοναδικό. Αλλά η τιμωρία μου ήταν ισόβια. Για όλη μου τη ζωή —πως σου φαίνεται αυτό; Να μη με ζυγωνει κανείς, να είμαι συνεχώς μόνος. Μέχρι και να δέχομαι εντολές από λασπόκωλους».

Ο Τζέησον προσπάθησε να συγκρατηθεί, να κρύψει τον ενθουσιασμό από τη φωνή του «Λασπόκωλους. Τι είναι αυτοί οι λασπόκωλοι;»

Η τερατώδης άγνοια του ερωτήματος έκανε τον

Κράννον να χάσει τη φωνή του. Του φαινόταν αδιανόητο ότι θα μπορούσε να υπάρχει άνθρωπος που να μην έχει ακούσει για τους λασπόκωλους. Η αγαλλίαση έσβησε λίγη από τη δυστυχια στο πρόσωπό του όταν κατάλαβε ότι είχε ένα σαννημένο ακροατήριο που πρόθυμα θα τον άκουγε να εξιστορεί τα βάσανά του.

«Οι λασπόκωλοι ειναι προδότες —αυτό ειναι. Προδότες της ανθρώπινης φυλής και θα 'πρεπε να εξαφανιστούν από το χάρτη. Ζουν στη ζουγκλα. Το τι κάνουν με τα ζωα...»

«Θέλεις να πεις ότι είναι άνθρωποι —Πυρρανοί σαν κι εσένα;» τον διέκοψε ο Τζέησον

«Όχι σαν κι *εμένα*, φιλε. Μην ξανακάνεις αυτό το λαθος αν αγαπάς τη ζωη σου. Μπορεί να με πήρε για λίγο ο ύπνος στη σκοπιά και έτσι να μου φόρτωσαν τουτη τη δουλειά. Αλλ' αυτό δε σημαίνει ότι μ' αρέσει, ειτε αυτή ειτε εκείνοι. Βρομάνε, σου λέω, αληθινά βρομάνε και αν δεν ήταν για τα τρόφιμα που μας εφοδιάζουν θα ήταν όλοι μακαρίτες τωρα. Και θα 'ταν στ' αλήθεια ένα ξεπάστρεμα που θα το απολάμβανα μ' όλη μου την καρδιά».

«Αν σας εφοδιάζουν με τρόφιμα, θα πρέπει κάτι να τους δινετε σε αντάλλαγμα, σωστά;»

«Μικροπράγματα, χάντρες, μαχαιρια, τα συνηθισμένα. Το τμήμα εφοδιασμού τ' αμπαλάρει σε χαρτοκ βώτια κι εγώ κάνω την παράδοση».

«Πως,» ρώτησε ο Τζέησον.

«Με θωρακισμένο φορτηγό ως το σημείο της παράδοσης. Ύστερα επιστρέφω πάλι αργότερα για να φορτώσω τα τρόφιμα που έχουν αφησει εκεί σε αντάλλαγμα»

«Μπορώ να έρθω μαζί σου στην επόμενη παράδοση;»

Ο Κράννον έσμιξε για μια στιγμή τα φρύδια του σκεφτικά «Ναι, υποθέτω ότι γίνεται. αν είσαι αρκετά χαζός για να έρθεις Μπορείς να με βοηθήσεις στο χαμαλίκι. Τώρα είναι στα ενδιάμεσα του θερισμού της σοδιάς, έτσι το επόμενο δρομολόγιο θα γίνει το νωρίτερο μετά οχτώ μέρες...»

«Μα αυτό είναι μετά την αναχώρηση του σκάφους —θα είναι πολύ αργά. Δεν μπορείς να πας νωρίτερα;»

«Μη με σκοτίζεις με τα προβλήματά σου, ξένε», γρύλισε ο Κράννον στέκοντας στα πόδια του. «Τότε είναι να πάω και δε σκοπεύω ν' αλλάξω το πρόγραμμα για χάρη σου».

Ο Τζέησον κατάλαβε ότι είχε βγάλει όσα ήταν δυνατό από μια συνάντηση Προχώρησε προς την πόρτα, όταν κοντοστάθηκε και γύρισε

«Μια ερώτηση ακόμη» είπε. «Πώς είναι σ' εμφάνιση αυτοί οι άγριοι —οι λασπόκωλοι;»

«Και πού θες να ξέρω» γρύλισε ο Κράννον. «Εγώ απλώς κάνω εμπορική τράμπα μαζί τους, όχι έρωτα Έτσι κι έβλεπα ποτέ κανέναν από δαύτους, θα τον σκότωνα δίχως κουβέντα». Ενώ τα έλεγε αυτά, λύγισε τα δάχτυλά του και το όπλο πήδησε στο χέρι του και μετά πάλι πίσω στη θήκη του.

Ξαπλωμένος στο κρεβάτι για να ξεκουράσει το εξαντλημένο από τη βαρύτητα κορμί του, ο Τζέησον έστυβε το μυαλό του πασχίζοντας να βρει τρόπο για να πείσει τον Κράννον να μεταθέσει νωρίτερα την ημέρα παράδοσης Τα εκατομμύρια των χρεωμονάδων του δεν είχαν καμιά αξία σ' αυτό τον κόσμο όπου δεν κυκλοφορούσε καθόλου το χρήμα. Αν ο τύπος δε γινόταν να μεταπειστεί, έπρεπε να τον λαδώσει. Ναι, αλλά με τι, Τα μάτια του Τζέησον πέταξαν στο ντουλάπι όπου κρέμονταν ακόμη τα παλιά ρούχα του και του κατέβηκε μια ιδέα.

Ήταν πρωί πριν καταφέρει να ξαναγυρίσει στην αποθήκη των τροφίμων —και μια μέρα πιο κοντά στην οριακή προθεσμία. Ο Κράννον δεν μπήκε καν στον κόπο να σηκώσει το κεφάλι του από τη δουλειά όταν μπήκε ο Τζέησον

«Το θέλεις τούτο δω,» ρώτησε ο Τζέησον, απλώνοντας προς τον κοινωνικά απόβλητο μια πλακέ χρυσή ταμπακέρα στολισμένη μ' ένα μεγάλο ένθετο διαμάντι. Ο Κράννον γρύλισε καχύποπτα και την περιεργάστηκε στα χέρια του

«Ένα παιχνιδάκι», είπε τελικά «Σε τι χρησιμεύει,»

«Να, αν πατήσεις αυτό το κουμπί σου δίνει φωτιά». Μια μικρή φλόγα ξεπετάχτηκε από μια τρύπα της άκρης. Ο Κράννον έκανε να του δώσει πίσω την ταμπακέρα.

«Και τι να την κάνω μια τόση δα φωτίτσα. Πάρ' τη, δε μ' ενδιαφέρει».

«Μη βιάζεσαι», του είπε ο Τζέησον «Δεν είναι αυτό το μόνο που κάνει. Όταν πιέσεις τούτο το πετράδι στο κέντρο, πετάγεται έξω ένα από αυτά». Ένα σφαιρίδιο χοντρό σαν φουντούκι έπεσε στην παλάμη του «Είναι χειροβομβίδα, φτιαγμένη από ατόφιο ουλτρανιτη. Απλώς τη ζουλάς δυνατά και την πετάς Τρία δευτερόλεπτα αργότερα σκάζει με αρκετή δύναμη για ν' ανοίξει σαν ρόδι τούτο το κτίριο»

Αυτή τη φορά ο Κράννον σχεδόν χαμογέλασε καθώς άπλωνε το χέρι για την ταμπακέρα Τα εργαλεία της καταστροφής και του θανάτου ήταν για τους Πυρανούς ό,τι τα ζαχαρωτά για ένα παιδί. Ενώ την περιεργαζόταν, ο Τζέησον έκανε την προσφορά του

«Ταμπακέρα και βόμβες είναι δικά σου αν μεταθέσεις τη μέρα παράδοσης για αύριο —και με αφήσεις να έρθω μαζί σου».

«Να είσαι εδώ στις 5 το πρωί», είπε ο Κράννον. «Αναχωρούμε νωρίς».

15

Το φορτηγό πλησίασε μουγκρίζοντας στην πύλη της περιμέτρου και σταμάτησε. Ο Κράννον έγνεψε στους φρουρούς από το μπροστινό παράθυρο και μετά το κάλυψε με τη μεταλλινη προστατευτική του ασπίδα. Όταν οι πύλες άνοιξαν, το φορτηγό —στην πραγματικότητα ήταν ένα γιγάντιο άρμα μάχης— κινήθηκε αργά μπροστά. Υπήρχε μια δεύτερη πύλη πέρα από την πρώτη, που δεν άνοιξε παρα μονάχα αφού έκλεισε πρωτα η εσωτερική. Ο Τζέησον κοίταξε έξω από το περισκόπιο του συνοδηγού καθως σηκωνόταν η εξωτερική πυλη. Αυτόματα φλογοβόλα έφτιαξαν ένα φράγμα πυρός και δεν έσβησαν παρά μοναχα όταν έφτασε ως εκεί το φορτηγό. Μια καμένη περιοχή περιέβαλλε την πύλη· πιο πέρα άρχιζε η ζούγκλα. Ασυναίσθητα ο Τζέησον ζάρωσε στο κάθισμά του.

Εδω υπήρχαν σε αφθονία όλα εκείνα τα φυτά και τα ζώα που ως τωρα είχε δει μονάχα σαν δείγματα. Αγκαθωτά κλαδιά και κληματσίδες έφτιαχναν ένα συμπαγές φράγμα μέσα στο οποίο μυρμήγκιαζαν τα ζωα. Κάτι έπεσε με άγριο θόρυβο πάνω τους, χτυπώντας και γρατζουνώντας μανιασμένα το θώρακα. Ο Κράννον γέλασε και πάτησε το κουμπί που διοχέτευε ρεύμα στο εξωτερικό πλέγμα. Τα γρατζουνίσματα έσβησαν αμέσως καθώς το πλάσμα συμπλήρωνε το κύκλωμα με το γειωμένο θώρακα.

Η διάβαση της ζούγκλας ήταν μια αργή κοπιαστική πορεία με πρώτη ή δεύτερη ταχύτητα. Ο Κράννον είχε το πρόσωπό του κολλημένο στο περισκόπιο καθως

πάλευε σιωπηλά με τα χειριστήρια. Με το κάθε χιλιόμετρο, ο δρόμος φαινόταν να γίνεται πιο εύκολος, ώσπου τελικά σήκωσε το περισκόπιο και άνοιξε το θώρακα του παραθυρου. Η ζούγκλα εξακολουθούσε να είναι πυκνή και γεμάτη θάνατο αλλά δεν είχε πια καμιά σχέση μ' εκείνη που βρισκόταν αμέσως μετά την περίμετρο. Θα έλεγε κανεις ότι οι πιο θανάσιμες δυνάμεις του Πύρρας ήταν συγκεντρωμένες στη συγκεκριμένη περιοχη γυρω από την πόλη. Γιατι, αναρωτήθηκε ο Τζέησον. Γιατί αυτό το έντονο και κατευθυνόμενο πλανητικό μίσος;

Ο κινητήρας έσβησε και ο Κράννον σηκώθηκε και τεντώθηκε να ξεμουδιάσει. «Φτάσαμε», είπε. «Ας αρχίσουμε το ξεφόρτωμα».

Υπήρχε γυμνός βράχος γύρω από το φορτηγό, ένας στρογγυλεμένος λοφίσκος που εξείχε πάνω από τη ζουγκλα, πολυ λειος και απότομος για να βρουν κράτημα τα φυτα. Ο Κράννον άνοιξε τις θυριδες του χωρου φόρτωσης και οι δυο τους άρχισαν να σπρωχνουν έξω τις κούτες και τα κιβώτια. Όταν τέλειωσαν ο Τζέησον σωριαστηκε εξαντλημένος πάνω στην ντάνα.

«Μπες μέσα, φεύγουμε», του είπε ο Κράννον.

«Εσύ φεύγεις, εγώ θα μείνω εδώ».

Ο Κράννον τον κοίταξε ψυχρά. «Μπες στο φορτηγό αλλιως θα σε σκοτώσω. Κανένας δεν πρόκειται θα μείνει εδώ. Κατά πρώτο, δε θα ζούσες ούτε μια ώρα μόνος. Αλλά, ακόμη χειρότερα, θα έπεφτες στα χέρια των λασπόκωλων. Θα σε καθάριζαν αμέσως, βέβαια, αλλ' αυτό είναι δικό σου πρόβλημα. Το θέμα είναι ότι κατέχεις οπλισμό που δεν μπορούμε να επιτρέψουμε να πέσει στα χέρια τους. Ποιος θα 'θελε να δει ένα λασπόκωλο με όπλα;»

Ενώ ο Πυρρανός μιλούσε, οι σκεψεις του Τζεησον

δούλευαν πυρετ.κά. Έλπιζε μονάχα ο Κράννον να ήταν τόσο αργός στο μυαλό όσο σβέλτος ήταν στα χέρια.

Ο Τζέησον κοίταξε προς τα δέντρα, αφήνοντας το βλέμμα του να περ πλανηθε στα πυκνά κλαδιά. Αν και ο Κράννον συνέχιζε να μ λά αυτόματα είχε προσέξει το βλέμμα το. Τζέησον Όταν τα μάτ.α του τελευταίου άνο.ξαν ξαφνικά και το οπλο πήδησε στο χέρι του το ιδιο έκανε και το όπλο του Κράννον ενώ γύριζε προς την ιδια κατεύθυνση.

«Εκει — στην κορφή » φωναξε ο Τζέησον και πυροβόλησε προς τα φυλλώματα Ο Κράννον έκανε το ίδιο. Την ίδια στιγμή που έριχνε, ο Τζέησον σάλταρε προς τα πίσω, μαζεύοντας το κορμί του σε μπάλα και αφήνοντάς το να κατρακυλήσει σαν βαρελάκι στον κατηφορικό βράχο Ο. πυροβολ.σμοί ε.χαν καλύψει το θόρυβο της κινησής του κα πριν ο Κράννον προλάβει να γυρισε., η βαρυτητα τον ειχε παρασυρει κάτω ανά μεσα στα πυκνά φυλλώματα. Τα κλαδιά τον χτύπησαν με δυναμη αλλά και έκοψαν τη φόρα της πτώσης του Οταν σταμάτησε να κυλά ήταν ήδη αθέατος πισω από τα χαμόκλαδα. Ο. βολές του Κράννον έφτασαν πολύ αργά για να τον πετύχουν.

Πεσμένος εκεί, εξαντλημένος και μωλωπ.σμένος, ο Τζέησον άκουσε τον Πυρρανό να βλαστημάει Ο Κράννον έκανε μερ.κά βήματα πάνω κάτω στο βράχο, έριξε μερικές βολές στην τυχη αλλά δεν τόλμησε να μπει στο δάσος. Τελικά τα παράτησε και γύρισε πισω στο φορτηγό Ο κινητηρας μουγκρισε παιρνοντας μπροστά και οι ερπύστριες κροτάλισαν κατηφορίζοντας τη βραχώδη πλαγιά και μπαινοντας πάλι στη ζουγκλα. Το πνιχτό μουγκρητό της μηχανής και οι κρότοι από τα σπασιματα των κλαδιών έσβησαν αργά στο βάθος

Ο Τζέησον είχε με.νε. μόνος

Ως εκε.νη τη στ.γμή δεν ειχε συνειδητοποιήσει πραγματικά πόσο μόνος θα ήταν Από παντου τον τριγύριζε μονάχα ο θάνατος ενω το φορτηγό είχε κιόλας χαθεί από τα μάτια του Χρε.άστηκε να καταβάλει προσπάθε.α γ.α να πν.ξε. τη σχεδόν ακατανικητη επιθυμία να τρεξει πισω του. Αλλά ό,τι είχε γίνει είχε γίνει.

Ήταν μεγάλο το ρίσκο σ' αυτό που είχε αποτολμήσει, αλλά ήταν ο μοναδικός τρόπος να έρθει σ επαφή με τους λασπόκωλους. Μπορεί να ήταν άγριοι αλλά δεν έπαυαν ν' ανήκουν στην ανθρωπινη ράτσα Και δε θα ειχαν εκφυλιστε. τόσο αφου συνέχ.ζαν τις εμπορικές ανταλλαγές με τους πολ.τ σμένους Πυρρανούς Έπρεπε να έρθει σ' επαφή μαζ. τους κα. να τους κάνει φ.λους Έπρεπε ν' ανακαλύψει πως είχαν καταφέρει να ζουν ανενόχλητοι σ' αυτόν τον παραφρονημένο κόσμο.

Αν υπήρχε άλλος τρόπος να λύσει το πρόβλημα θα τον είχε δοκιμάσει· δεν του άρεσε ο ρόλος του μάρτυρα Αλλά ο Κερκ και η διορία του τον είχαν εξαναγκάσει σ' αυτή την κινηση Η επαφή έπρεπε να γινει γρήγορα και αυτός ήταν ο μοναδικός τρόπος να το πετύχε..

Δεν υπήρχε τρόπος να ξέρει πού βρίσκονταν οι άγριοι ούτε πόσο συντομα θα έφταναν. Αν το δάσος δεν ήταν πολυ θανάσιμο, θα μπορούσε να κρυφτεί και να επιλέξει αυτός τη στιγμή να τους πλησιάσει. Αν τον έβρ.σκαν εκεί πρώτοι, μπορε. και να τον σουβλ.ζαν επί τόπου, αντιδρωντας με τα τυπικά πυρρανικά ανακλαστικά.

Βαδίζοντας με μύριες προφυλάξεις, πλησίασε στη γραμμή των δέντρων Κάτι κουνήθηκε σ' ένα κλαδ.. αλλά εξαφανίστηκε πριν πλησιάσει. Κανένα από τα

δούλευαν πυρετικά. Έλπιζε μονάχα ο Κράννον να ήταν τόσο αργός στο μυαλό οσο σβέλτος ήταν στα χέρια.

Ο Τζέησον κοίταξε προς τα δέντρα, αφήνοντας το βλέμμα του να περιπλανηθεί στα πυκνά κλαδιά. Αν και ο Κράννον συνέχιζε να μιλά, αυτόματα είχε προσέξει το βλέμμα του Τζέησον. Όταν τα μάτια του τελευταίου άνοιξαν ξαφνικά και το όπλο πήδησε στο χέρι του, το ίδιο έκανε και το όπλο του Κράννον ενώ γύριζε προς την ίδια κατεύθυνση.

«Εκεί – στην κορφή!» φώναξε ο Τζέησον και πυροβόλησε προς τα φυλλώματα. Ο Κράννον έκανε το ίδιο. Την ίδια στιγμή που έριχνε, ο Τζέησον σάλταρε προς τα πίσω, μαζεύοντας το κορμί του σε μπάλα και αφήνοντάς το να κατρακυλήσει σαν βαρελάκι στον κατηφορικό βράχο. Οι πυροβολισμοί είχαν καλύψει το θόρυβο της κινησής του κα πριν ο Κράννον προλάβει να γυρίσει, η βαρύτητα τον είχε παρασυρει κάτω ανάμεσα στα πυκνά φυλλώματα. Τα κλαδιά τον χτύπησαν με δύναμη αλλά και έκοψαν τη φόρα της πτωσης του. Όταν σταμάτησε να κυλά, ήταν ήδη αθέατος πίσω από τα χαμόκλαδα. Οι βολές του Κράννον έφτασαν πολύ αργά για να τον πετυχουν.

Πεσμένος εκεί, εξαντλημένος και μωλωπισμένος, ο Τζέησον άκουσε τον Πυρρανό να βλαστημάει. Ο Κράννον έκανε μερικά βήματα πάνω κάτω στο βράχο, έριξε μερικές βολές στην τύχη αλλά δεν τόλμησε να μπει στο δάσος. Τελικά τα παράτησε και γύρισε πίσω στο φορτηγό. Ο κινητήρας μούγκρισε παίρνοντας μπροστά και οι ερπύστριες κροτάλισαν κατηφορίζοντας τη βραχώδη πλαγιά και μπαίνοντας πάλι στη ζούγκλα. Το πνιχτό μουγκρητό της μηχανής και οι κρότοι από τα σπασίματα των κλαδιών έσβησαν αργά στο βάθος.

Ο Τζέησον είχε μεινει μόνος.

Ως εκεινη τη στιγμή δεν είχε συνειδητοποιήσει πραγματικά πόσο μόνος θα ήταν. Από παντου τον τριγύριζε μονάχα ο θανατος ενώ το φορτηγό είχε κιόλας χαθεί από τα μάτια του. Χρειάστηκε να καταβάλει προσπαθεια για να πνίξει τη σχεδον ακαταν κητη επιθυμία να τρέξει πισω του. Αλλά ό,τι είχε γινει ειχε γινει.

Ήταν μεγάλο το ρίσκο σ' αυτό που ειχε αποτολμήσει, αλλά ήταν ο μοναδικός τροπος να έρθει σ' επαφή με τους λασπόκωλους. Μπορει να ηταν αγριοι αλλά δεν επαυαν ν' ανήκουν στην ανθρώπινη ράτσα. Και δε θα είχαν εκφυλιστει, τόσο αφου συνέχιζαν τις εμπορικές ανταλλαγές με τους πολιτισμένους Πυρρανούς. Επρεπε να έρθει σ' επαφή μαζί τους και να τους κάνει φίλους. Έπρεπε ν' ανακαλύψει πως είχαν καταφέρει να ζουν ανενόχλητοι σ' αυτόν τον παραφρονημένο κοσμο.

Αν υπήρχε άλλος τροπος να λυσει το πρόβλημα θα τον είχε δοκιμάσει. δεν του άρεσε ο ρόλος του μάρτυρα. Αλλά ο Κερκ και η διορία του τον ειχαν εξαναγκάσει σ' αυτή την κινηση. Η επαφή έπρεπε να γίνει γρήγορα και αυτός ηταν ο μοναδικός τρόπος να το πετυχει.

Δεν υπήρχε τρόπος να ξέρει πού βρίσκονταν οι άγριοι, ούτε πόσο σύντομα θα έφταναν. Αν το δάσος δεν ηταν πολύ θανάσιμο, θα μπορουσε να κρυφτεί εκει και να επιλέξει αυτός τη στιγμή να τους πλησιάσει. Αν τον έβρισκαν εκεί πρώτοι, μπορεί και να τον σούβλιζαν επί τόπου, αντιδρωντας με τα τυπικά πυρρανικά ανακλαστικά.

Βαδίζοντας με μύριες προφυλάξεις, πλησιασε στη γραμμή των δέντρων. Κάτι κουνήθηκε σ' ένα κλαδι αλλά εξαφανιστηκε πριν πλησιάσει. Κανενα από τα

φυτά κοντά σ' ένα χοντρόκορμο δέντρο δεν του φάνηκε φαρμακερό, έτσι κρύφτηκε πίσω του. Δεν μπορούσε να δει τίποτα το θανάσιμο ολόγυρα και αυτό τον ξάφνιασε. Άφησε τον κορμί του να χαλαρώσει λίγο, ακουμπώντας στην τραχιά φλούδα.

Κάτι μαλακό και πνιγηρό έπεσε ξαφνικά και σκέπασε το κεφάλι του. Την άλλη στιγμή το κορμί του βρέθηκε σφιγμένο σαν σε ατσάλινη τανάλια. Όσο περισσότερο πάλευε να ξεφύγει, τόσο δυνάμωνε το σφιξιμο ώσπου το αίμα άρχισε να βροντά στ' αυτιά του και τα πνευμόνια του να ξεφωνίζουν για λίγο αέρα.

Μονάχα όταν έπαψε ν' αντιστέκεται, χαλάρωσε και η πίεση. Ο πρώτος του πανικός λιγόστεψε λίγο όταν κατάλαβε ότι δεν ήταν ζώο αυτό που του είχε επιτεθεί. Δεν ήξερε τίποτα για τους λασπόκωλους, αλλά στο κάτω κάτω ήταν άνθρωποι κι έτσι είχε ακόμη κάποια ελπίδα.

Τα μπράτσα και τα πόδια του δέθηκαν γερά και του πήραν τη θήκη με το όπλο από το μπράτσο του. Ένιωσε παράξενα γυμνός δίχως αυτό. Τα δυνατά χέρια τον άρπαξαν πάλι κι ένιωσε να τον πετάνε μπρούμυτα πάνω σε κάτι ζεστό και μαλακό. Ο φόβος τον κυρίεψε πάλι γιατί κατάλαβε ότι ήταν πάνω σε κάποιο μεγάλο ζώο. Και όλα τα ζώα του Πύρρας έκρυβαν το θάνατο.

Όταν το ζώο ξεκίνησε κουβαλώντας τον στη ράχη του, ο πανικός έδωσε τη θέση του σ' ένα αίσθημα θριάμβου. Ήταν ολοφάνερο ότι οι λασπόκωλοι είχαν καταφέρει να τα βρουν με τουλάχιστον ένα είδος από τα ντόπια ζώα. Έπρεπε ν' ανακαλύψει πώς το είχαν πετύχει αυτό. Αν μπορούσε να μάθει αυτό το μυστικό —και να επιστρέψει στην πόλη— θ' άξιζε όλους τους κόπους και τις ταλαιπωρίες του. Αν μπορούσε έτσι να θέσει τέρμα ή έστω να μετριάσει τον παλιό αυτό πόλε-

μο, αυτό θα τον εξιλέωνε ακόμη και για το θάνατο του Γουέλφ.

Τα σφιχτοδεμένα μέλη του Τζέησον πονούσαν φοβερά στην αρχή, αλλά μετά μούδιασαν με το κόψιμο της κυκλοφορίας. Η όλο τραμπαλίσματα πορεία συνεχίστηκε ατέλειωτη· δεν είχε τρόπο να υπολογίσει το χρόνο. Μια περαστική μπόρα τον είχε αφήσει μουσκίδι, αλλά μετά ένιωσε τα ρούχα του ν' αχνίζουν καθώς έβγαινε ο ήλιος.

Η πορεία τέλειωσε κάποτε. Τον τράβηξαν από τη ράχη του ζώου και τον έριξαν καταγής. Τα χέρια του λευτερώθηκαν όταν κάποιος του έκοψε τα δεσμά. Η επαναφορά της κυκλοφορίας τον πλημμύρισε πόνο καθώς ήταν πεσμένος εκεί, πασχίζοντας να κουνηθεί. Όταν τελικά τα χέρια του τον υπάκουσαν, τα σήκωσε στο πρόσωπο και τράβηξε την κουκούλα, ένα σακί από χοντρή προβιά. Το φως τον τύφλωσε ενώ άρχισε να ρουφά αχόρταγα καθαρό αέρα, τη μια ανάσα μετά την άλλη.

Ανοιγοκλείνοντας τα μάτια του να ξεθαμπώσουν από το εκτυφλωτικό φως, κοίταξε ολόγυρα. Ήταν ξαπλωμένος σ' ένα πάτωμα από τραχιά σανίδια ενώ οι αχτίδες του ηλιοβασιλέματος έπεφταν στα μάτια του περνώντας από την ανοιχτή πόρτα του οικήματος. Ένα οργωμένο χωράφι φαινόταν απέξω, που κατηφόριζε την καμπύλη της λοφοπλαγιάς ως τις άκρες της ζούγκλας. Μέσα επικρατούσε πολύ σκοτάδι για να διακρίνει το εσωτερικό της καλύβας.

Κάτι έκοψε το φως στο άνοιγμα και ο Τζέησον είδε εκεί μια ψηλή ζωόμορφη σιλουέτα. Με τη δεύτερη ματιά κατάλαβε ότι είχε να κάνει μ' έναν άντρα με μακριά μαλλιά και πυκνά γένια. Ήταν ντυμένος με προβιές, ενώ ακόμη και τα πόδια του ήταν τυλιγμένα με γούνινες γκέτες. Τα μάτια του ήταν καρφωμένα στον αιχμα-

λωτο και το ένα χέρι του χάιδευε το τσεκούρι που κρεμόταν από τη μέση του.

«Ποιος είσαι; Τι θέλεις;» ρώτησε απότομα ο γενειοφόρος άντρας.

Ο Τζέησον διάλεξε τα λόγια του προσεκτικά, αναρωτώμενος αν τούτος ο αγριάνθρωπος είχε τον ίδιο οξύθυμο χαρακτήρα που είχαν και οι κάτοικοι της πόλης.

«Με λένε Τζέησον. Έρχομαι με ειρηνικές προθέσεις. Θέλω να γίνω φίλος σας...»

«Ψεύτικες!» γρύλισε ο άλλος και τράβηξε το τσεκούρι από τη ζώνη του. «Κατεργαριές ενός τενεκετζή. Σε είδα να κρύβεσαι. Μου την είχες στήσει να με ξεκάνεις. Αλλά θα σε ξεκάνω εγώ πρώτα». Δοκίμασε την κόψη του τσεκουριού του μ' ένα δάχτυλο όλο κάλους και μετά το σήκωσε ψηλά.

«Περίμενε,» του φώναξε ο Τζέησον απελπισμένα. «Δεν καταλαβαίνεις».

Το τσεκούρι άρχισε να κατεβαίνει.

«Έρχομαι από άλλο κόσμο και — »

Ένα δυνατό τράνταγμα τον έκανε να κλονιστεί καθώς το τσεκούρι καρφωνόταν στο ξύλο πλάι στο κεφάλι του. Μόλις την τελευταία στιγμή ο άλλος είχε αλλάξει την τροχιά του. Αρπάζοντας τον Τζέησον απ' το γιακά, τον τράβηξε πάνω μέχρι που κόλλησε το πρόσωπό του στο δικό του.

«Λες αλήθεια,» του φώναξε. «Είσαι από άλλο κόσμο;» Το χέρι του άνοιξε και ο Τζέησον έπεσε πίσω πριν προλάβει ν' απαντήσει. Ο αγριάνθρωπος δρασκέλισε από πάνω του, πηγαίνοντας κάπου προς το πίσω μέρος της καλύβας.

«Πρέπει να το μάθει ο Ρες», είπε, καθώς πασπάτευε κάτι στον τοίχο. Ένα φως έλαμψε στο χώρο.

Στο θέαμα που αντίκρισε ο Τζέησον έμεινε εμβρόντητος, χάσκοντας χαζά. Εκείνος ο μαλλιαρός, ο τυλιγμένος στις προβιές αγριάνθρωπος χειριζόταν μια οθόνη τηλεπικοινωνίας! Τα τραχιά, βρόμικα δάχτυλά του δούλευαν με άνεση το μηχάνημα καλώντας έναν αριθμό.

16

Φαινόταν πέρα από κάθε λογική. Ο Τζέησον προσπάθησε να συμβιβάσει τη συσκευή με τον αγριάνθρωπο, αλλά δεν τα κατάφερε. Ποιον καλούσε τώρα; Το γεγονός ότι υπήρχε ένας πομποδέκτης σήμαινε ότι υπήρχε κι άλλος. Και ποιος ή τι ήταν ο Ρες. Καταβάλλοντας μια μεγάλη προσπάθεια άρπαξε τα ινία της σκέψης του και τη συγκράτησε από τη φόρα που είχε πάρει. Υπήρχε κάτι καινούριο εδώ, νέοι παράγοντες που δεν τους είχε λάβει υπόψη. Συνέχισε να επαναλαμβάνει στον εαυτό του ότι υπήρχε μια εξήγηση για το καθετί, αρκεί να έβαζε σε μια τάξη τα δεδομένα.

Ο Τζέησον έκλεισε τα μάτια του, για να κόψει τις εκτυφλωτικές ακτίνες του ήλιου που περνούσαν μέσα από τις κορφές των δέντρων και αναλογίστηκε αυτά τα δεδομένα. Ήταν φανερό ότι χωρίζονταν σε δυο κατηγορίες: σ' εκείνα που είχε παρατηρήσει άμεσα ο ίδιος κι εκείνα που είχε πληροφορηθεί έμμεσα από τους κατοίκους της πόλης. Αυτή την τελευταία κατηγορία «δεδομένων» θα την κρατούσε υπό αίρεση, να δει αν ταίριαζαν με τα όσα θα μάθαινε. Ήταν πολύ πιθανό τα περισσότερα, αν όχι και όλα, ν' αποδεικνύονταν λαθεμένα.

«Σήκω», η φωνή του άλλου διέκοψε απότομα τις σκέψεις του. «Φεύγουμε».

Τα πόδια του ήταν ακόμη μουδιασμένα και σχεδόν

άχρηστα. Ο γενειοφόρος άντρας ρουθούνισε εκνευρισμένα και τον σήκωσε από κάτω, στηρίζοντάς τον στον εξωτερικό τοίχο. Όταν έμεινε πάλι μόνος για λίγο, ο Τζέησον κρατήθηκε καλύτερα γαντζώνοντας τα δάχτυλά του στην τραχιά ροζιασμένη φλούδα των κορμών του τοίχου. Ύστερα κοίταξε ολόγυρα, ρουφώντας εντυπώσεις.

Από τότε που το είχε σκάσει από το σπίτι του, τούτη ήταν η πρώτη φορά που βρισκόταν σε αγροτική φάρμα. Μπορεί εδώ να ήταν ένας διαφορετικός κόσμος με διαφορετική οικολογία, αλλά οι ομοιότητες ήταν αρκετά σαφείς. Ένας φρεσκοσπαρμένος αγρός κατηφόριζε τη λοφοπλαγιά μπροστά από την καλύβα. Ήταν οργωμένος από έμπειρο αγρότη. Με κανονικά, καλοχαραγμένα αυλάκια που ακολουθούσαν τη γραμμή της πλαγιάς. Ένα άλλο, ακόμη μεγαλύτερο οίκημα από ακατέργαστους κορμούς υψωνόταν δίπλα σε αυτό όπου βρισκόταν μάλλον κάποιος στάβλος ή αχερώνας.

Ένας συρτός ήχος ακούστηκε πίσω του και ο Τζέησον γύρισε γοργά —και πάγωσε. Το χέρι του κάλεσε σπασμωδικά το χαμένο όπλο του και το δάχτυλό του σφίχτηκε σε μια σκανδάλη που δεν υπήρχε.

Το πλάσμα είχε βγει από τη ζούγκλα και τον είχε πλησιάσει αθόρυβα από πίσω. Είχε έξι χοντρά πόδια οπλισμένα με γαμψά νύχια που χώνονταν στα έδαφος. Το κορμί του ήταν κάπου δυο μέτρα μακρύ, σκεπασμένο παντού με πυκνό κιτρινόμαυρο τρίχωμα εκτός από το κεφάλι και τους ώμους. Τα σημεία αυτά σκεπάζονταν με αλληλοεπικαλυπτόμενες κεράτινες πλάκες. Ο Τζέησον μπορούσε να τα δει καθαρά όλα αυτά γιατί το πλάσμα βρισκόταν πολύ κοντά του.

Περίμενε να το θάνατο να έρθει.

Το στόμα του πλάσματος άνοιξε, ένα βατραχοειδές άνοιγμα στο άτριχο κρανίο, αφήνοντας να φανούν διπλές σειρές από ακανόνιστα δόντια.

«Εδώ, Φίντο», έκανε ο γενειοφόρος άντρας, πλησιάζοντας πίσω από τον Τζέησον και κάνοντας ταυτόχρονα μια κίνηση με το χέρι. Το πλάσμα έτρεξε πρόθυμα προς το μέρος του, αγγίζοντας τον Τζέησον καθώς περνούσε από δίπλα του και πήγε να τρίψει το κεφάλι του στα πόδια του άλλου. «Καλό σκυλάκι», έκανε ο άντρας, χαϊδεύοντάς το κάτω από το σημείο όπου οι κεράτινες πλάκες ενώνονταν με τη σάρκα.

Ο γενειοφόρος άντρας είχε φέρε δυο μεταφορικά ζώα από το στάβλο, ήδη σελωμένα κι έτοιμα. Ο Τζέησον μόλις και πρόσεξε το λείο δέρμα και τα μακριά πόδια τους καθώς σκαρφάλωνε στο ένα. Ύστερα ο άλλος του έδεσε σβέλτα τα πόδια στους αναβολείς. Όταν ξεκίνησαν, το κρανιοκέφαλο πλάσμα τους ακολούθησε.

«Καλό σκυλάκι», είπε και ο Τζέησον, και δίχως κανένα λόγο άρχισε να γελά. Ο γενειοφόρος γύρισε και δεν έπαψε να τον αγριοκοιτάζει μέχρι που σταμάτησε.

Ώσπου να μπουν στη ζούγκλα, είχε κιόλας σκοτεινιάσει. Ο Τζέησον ήταν αδύνατο να διακρίνει τίποτα κάτω από εκείνα τα πυκνά φυλλώματα και δεν είχαν ανάψει κανένα φως. Τα ζώα φαίνονταν να ξέρουν το δρόμο τους. Από τη ζούγκλα ολόγυρα έφταναν σουρίματα και διαπεραστικές κραυγές, αλλά ο Τζέησον δεν ανησύχησε ιδιαίτερα. Ίσως του είχε δώσει κουράγιο ο ανέμελος τρόπος που πήγαινε ο άλλος. Ή και η παρουσία του «σκυλιού», που μάλλον το ένιωθε παρά το έβλεπε. Η διαδρομή αποδείχθηκε μεγάλη, αλλά όχι πολύ εξαντλητική.

Η ρυθμική κίνηση του ζώου και η κούραση νίκησαν τελικά τον Τζέησον και βυθίστηκε σ' έναν ανήσυχο ύ-

πνο από τον οποίο τιναζόταν κάθε φορά που το κορμί του έγερνε μπροστά. Στο τέλος αποκοιμήθηκε κανονικά καθισμένος στη σέλα. Ώρες πέρασαν έτσι, ώσπου κάποια στιγμή άνοιξε τα μάτια του και είδε ένα φωτεινό τετράγωνο μπροστά. Το ταξίδι τους είχε τελειώσει.

Το κορμί του ήταν μουδιασμένο και οι μηροί του πληγιασμένοι από τη σέλα. Όταν του έλυσαν τα πόδια, δυσκολεύτηκε να κατέβει και παραλίγο να σωριαστεί κάτω. Ύστερα μια πόρτα άνοιξε και ο Τζέησον προχώρησε τρικλίζοντας μέσα. Τα μάτια του χρειάστηκαν κάμποσες στιγμές να συνηθίσουν στο φως μέχρι που διέκρινε μπροστά του έναν άντρα σε κρεβάτι.

«Πλησίασε και κάθισε.» Η φωνή ήταν δυνατή και επιτακτική, ανθρώπου συνηθισμένου να διατάζει. Αλλά το σώμα ανήκε σε σακάτη. Μια κουβέρτα τον σκέπαζε ως τη μέση. Η σάρκα του είχε ένα αρρωστημένο κιτρινωπό χρώμα, όλο κόκκινες βούλες, σκεπάζοντας χαλαρά το σκελετωμένο κορμί. Από τον άνθρωπο δε φαινόταν να έχει απομείνει τίποτα παρά μονάχα πετσί και κόκαλα.

«Δεν είμαι και πολύ ευχάριστο θέαμα», συνέχισε ο άντρας στο κρεβάτι, «αλλά το έχω συνηθίσει.» Ύστερα ο τόνος του άλλαξε απότομα. «Ο Νάξα είπε ότι είσαι από άλλο κόσμο. Είναι αλήθεια αυτό;»

Ο Τζέησον έγνεψε καταφατικά και η απάντηση έκανε το ζωντανό σκελετό να σκιρτήσει. Το κεφάλι ανασηκώθηκε από το μαξιλάρι και τα κόκκινα μάτια αναζήτησαν τα δικά του με μια απεγνωσμένη ένταση.

«Λέγομαι Ρες και είμαι λασπόκωλος. Θα με βοηθήσεις;»

Ο Τζέησον ξαφνιάστηκε από τη αγωνία και το πάθος που έδειχνε η φωνή του άλλου, εντελώς δυσανάλογα για μια τόσο απλή ερώτηση. Και ωστόσο δεν είχε κανένα λόγο να δώσει άλλη από την πρώτη και αυτονόητη απάντηση που ήρθε αυθόρμητα στα χείλη του.

«Ασφαλώς και θα σε βοηθήσω, με όποιο τρόπο μου περνά από το χέρι. Φτάνει αυτό να μη σημαίνει ότι θα πρέπει να βλάψω κάποιον άλλο. Τι θα ήθελες από μένα;»

Ενώ ο Τζέησον μιλούσε, το κεφάλι του αρρώστου είχε πέσει πάλι πίσω αδύναμο, εξαντλημένο. Αλλά η φλόγα εξακολουθούσε να καίει στα μάτια του.

«Μην ανησυχείς — δεν έχω καμιά πρόθεση να βλάψω άλλους», είπε ο Ρες. «Εντελώς το αντίθετο, μάλιστα. Όπως βλέπεις, υποφέρω από μια αρρώστια που τα γιατρικά μας δεν μπορούν να τη θεραπεύσουν. Μέσα σε λίγες μέρες θα είμαι μακαρίτης. Τώρα έχω δει... οι κάτοικοι της πόλης... έχουν μια συσκευή που την πιέζουν πάνω σε μια λαβωματιά ή δαγκωνιά ζώου. Έχεις κανένα από αυτά τα μηχανάκια;»

«Νομίζω ότι εννοείς τα μέντικιτ.» Ο Τζέησον άγγιξε το κουμπί στη ζώνη του που άφηνε το μέντικιτ να πέσει στην παλάμη του. «Έχω το δικό μου εδώ. Αναλύει και θεραπεύει τις πιο...»

«Θα το χρησιμοποιούσες για μένα,» τον διέκοψε ο Ρες με τη φωνή του ξαφνικά όλο αγωνία.

«Με συγχωρείς», είπε ο Τζέησον. «Θα έπρεπε να το έχω κάνει ήδη.» Πλησίασε και πίεσε τη συσκευή πάνω σε μια από τις φλεγμονές στο στήθος του Ρες. Το φως λειτουργίας άναψε και το λεπτό στέλεχος του αναλυτή κατέβηκε. Όταν τραβήχτηκε πάλι πίσω, η συσκευή βούισε τρεις φορές καθώς τρεις υποδερμικές βελόνες χώνονταν στο δέρμα. Ύστερα το φωτάκι έσβησε.

«Αυτό ήταν όλο,» ρώτησε ο Ρες, κοιτάζοντας τον

Τζένσον που στερέωνε πάλι το μέντικιτ στη ζώνη του.

Ο Τζένσον έγνεψε καταφατικά και μετά πρόσεξε τα υγρά σημάδια από δάκρυα στο πρόσωπο του αρρώστου. Ο Ρες τα συνειδητοποίησε σχεδόν ταυτόχρονα και τα σκούπισε οργισμένα.

«Όταν είναι κανείς άρρωστος», γρύλισε, «το κορμί και όλες του οι αισθήσεις τον προδίδουν. Δε νομίζω να έχω κλάψει από παιδί —και πρέπει να καταλάβεις ότι δεν κλαίω για τον εαυτό μου. Είναι για τις ανείπωτες χιλιάδες των ανθρώπων μου που έχουν πεθάνει από την έλλειψη αυτής της μικρής συσκευής που εσύ τη βλέπεις τόσο αδιάφορα.»

«Μα σίγουρα θα έχετε δικά σας μέντικιτ;»

«Έχουμε μονάχα βοτανολόγους και μάγους», απάντησε ο Ρες διαγράφοντας και τους δυο με μια κοφτή κίνηση του χεριού του. «Οι λίγοι που πασχίζουν ειλικρινά, σκοντάφτουν στο γεγονός ότι εκείνοι που θεραπεύουν μονάχα με την πίστη συνήθως τα καταφέρνουν καλύτερα από τα δικά τους γιατροσόφια.»

Η κουβέντα είχε κουράσει τον Ρες. Σταμάτησε ξαφνικά και έκλεισε τα μάτια του. Στο στήθος του οι φλεγμονώδεις περιοχές είχαν αρχίσει κιόλας να χάνουν το ερεθισμένο χρώμα τους καθώς τα φάρμακα είχαν αρχίσει να επενεργούν. Ο Τζένσον κοίταξε ολόγυρα στο δωμάτιο, ψάχνοντας για κάποια απάντηση στο μυστήριο αυτών των ανθρώπων.

Το πάτωμα και οι τοίχοι ήταν από σανίδες, δίχως μπογιά ή διακοσμήσεις. Φαίνονταν απλές και αδούλευτες, απόλυτα ταιριαστές για τους αγρίους που περίμενε να συναντήσει. Αλλά... ήταν πραγματικά αδούλευτες; Το ξύλο είχε κυματιστά νερά σαν φλόγες. Όταν το περιεργάστηκε πιο προσεκτικά είδε ότι είχαν τρίψει το σανίδι με κερί για να τονίσουν αυτά τα νερά. Ήταν άραγε αυτή δουλειά αγρίων —ή ανθρώπων με

καλλιτεχνική αίσθηση που προσπαθούσαν να κάνουν ό,τι καλύτερο μπορούσαν με τα διαθέσιμα απλά υλικά; Το τελικό αποτέλεσμα ήταν κατά πολύ ανώτερο από τις μουντές μπογιές και τις πριτσινωμένες λαμαρίνες των τοίχων των Πυρρανών της πόλης. Μήπως δεν ήταν αλήθεια ότι και στα δυο άκρα της καλλιτεχνικής κλίμακας κυριαρχεί η απλότητα; Στο ένα άκρο, οι αμάθητοι πρωτόγονοι αποδίδουν με λιτότητα μια σαφή ιδέα κι έτσι δημιουργούν ομορφιά. Αλλά και στο άλλο άκρο, οι σοφιστικέ πολιτισμένοι απορρίπτουν την υπερβολική πολυπλοκότητα και διακόσμηση και αναζητούν την αλήθεια στη σαφήνεια της απλότητας. Ποιο άκρο της κλίμακας αντίκριζε τώρα;

Του είχαν πει ότι τούτοι οι άνθρωποι ήταν άγριοι. Ντύνονταν με προβιές και μιλούσαν μια τραχιά, εκφυλισμένη γλώσσα, τουλάχιστον έτσι μιλούσε ο Νάξα. Ο Ρες είχε παραδεχτεί ότι προτιμούσε εκείνους που θεράπευαν με την πίστη παρά τους γιατρούς. Αλλά αν όλα αυτά ήταν αλήθεια, πώς συμβιβάζονταν με τη συσκευή τηλεπικοινωνίας; Ή με το φωτεινό ταβάνι που γέμιζε το δωμάτιο με απαλές ανταύγειες;

Ο Ρες άνοιξε τα μάτια του και κοίταξε τον Τζένσον σαν να τον έβλεπε για πρώτη φορά. «Ποιος είσαι στ' αλήθεια;» ρώτησε. «Και τι γυρεύεις εδώ;»

Υπήρχε μια ψυχρή απειλή στη φωνή του και ο Τζένσον μάντεψε το γιατί. Οι Πυρρανοί της πόλης μισούσαν τους «λασπόκωλους» και, δίχως αμφιβολία, τα συναισθήματα ήταν αμοιβαία. Αυτό το είχε αποδείξει πιο πριν και το τσεκούρι του Νάξα. Ο τελευταίος είχε μπει σιωπηλά ενώ μιλούσαν και τώρα στεκόταν με τα δάχτυλά του να χαϊδεύουν το στειλιάρι αυτού του τσεκουριού. Ο Τζένσον ήξερε ότι η ζωή του θα εξακολουθούσε να βρίσκεται σε κίνδυνο μέχρι να δώσει μια α-

πάντηση που θα ικανοποιούσε αυτούς τους ανθρώπους.

Δεν μπορούσε να ομολογήσει την αλήθεια. Αν έστω και για μια στιγμή υποψιάζονταν ότι τους κατασκόπευε για να βοηθήσει τους κατοίκους της πόλης, αυτό θα ήταν και το τέλος του. Παρ' όλα αυτά, χρειαζόταν ελευθερία κινήσεων για να συζητήσει το πρόβλημα της επιβίωσης.

Η λύση τού ήρθε σχεδόν ταυτόχρονα με το που σκέφτηκε το πρόβλημα. Δεν είχε χρειαστεί παραπάνω από μια στιγμή καθώς γύριζε προς τον άρρωστο, έτσι απάντησε αμέσως, προσπαθώντας να κρατήσει τη φωνή του φυσιολογική και ανέμελη.

«Λέγομαι Τζέησον ντινΑλτ. Είμαι οικολόγος και, όπως καταλαβαίνεις μ' ενδιέφερε πολύ να επισκεφτώ αυτόν τον πλανήτη».

«Τι θα πει 'οικολόγος';» τον διέκοψε ο Ρες. Τίποτα στη φωνή του δεν πρόδινε αν μιλούσε σοβαρά ή αστειευόταν. Κάθε ίχνος από τη ζεστασιά της προηγούμενης κουβέντας τους είχε τώρα χαθεί· η φωνή του έκρυβε το θάνατο σαν το φαρμάκι ενός κεντρίφτερου. Ο Τζέησον διάλεξε πολύ προσεκτικά τα λόγια του πριν απαντήσει.

«Με απλά λόγια, οικολογία είναι ένας κλάδος της βιολογίας που μελετά τις σχέσεις ανάμεσα στους οργανισμούς και το περιβάλλον τους. Διερευνά το πως οι κλιματικοί και οι άλλοι παράγοντες επηρεάζουν τις μορφές ζωής καθώς και το πώς οι μορφές ζωής επηρεάζουν με τη σειρά τους η μια την άλλη και το περιβάλλον». Ο Τζέησον ήξερε ότι αυτά που έλεγε ήταν ως εκεί σωστά —αλλά στην πραγματικότητα ήταν και σχεδόν τα μόνα που ήξερε για το θέμα, έτσι βιάστηκε να προχωρήσει σε κάτι άλλο.

«Άκουσα να μιλούν γι' αυτό τον πλανήτη και τελικά αποφάσισα να έρθω να τον μελετήσω από κοντά. Έκανα όποια έρευνα ήταν δυνατό στον προστατευμένο χώρο της πόλης, αλλά δεν ήταν αρκετό. Οι άνθρωποι εκεί με θεωρούν τρελό, αλλά τελικά συμφώνησαν να μου επιτρέψουν να ταξιδέψω και παραέξω».

«Τι ρύθμιση έγινε για την επιστροφή σου;» ρώτησε απότομα ο Νάξα.

«Καμιά», απάντησε ο Τζέησον. «Φαίνονταν απόλυτα σίγουροι ότι θα πέθαινα αμέσως στη ζούγκλα και ότι δεν υπήρχε περίπτωση να ξαναγυρίσω. Και επειδή αρνήθηκαν να με αφήσουν να συνεχίσω μόνος, αναγκάστηκα να το σκάσω».

Η απάντηση φάνηκε να ικανοποιεί τον Ρες και στο πρόσωπό του φάνηκε ένα βλοσυρό χαμόγελο. «Κάπως έτσι θα σκέφτονταν εκείνοι οι τενεκετζήδες. Δεν τολμούν να σαλέψουν ρουπ. έξω από τα τείχη τους δίχως να έχουν γύρω τους μια θωρακισμένη μηχανή μεγάλη σαν βουνό. Τι σου είπαν για μας;»

Και πάλι ο Τζέησον κατάλαβε ότι πολλά εξαρτιόνταν από την απάντησή του. Τούτη τη φορά το ζύγιασε πιο προσεκτικά πριν μιλήσει.

«Λοιπόν... δεν αποκλείεται ν' αρπάξω καμιά τσεκουριά στο σβέρκο γι' αυτά που θα πω, αλλά θα σας μιλήσω ειλικρινά. Πρέπει να ξέρετε τι σκέφτονται για σας. Μου είπαν ότι είστε βρομικοί και αμόρφωτοι αγριάνθρωποι —που ζέχνετε από μακριά. Και ότι... να... ότι συνηθίζετε να κάνετε παράξενα πράγματα με τα ζώα. Και ότι σε αντάλλαγμα για τα φαγώσιμα, σας δίνουν χάντρες και μαχαίρια...»

Ακούγοντας τα λόγια του οι δυο Πυρρανοί ξέσπασαν σε τρανταχτά γέλια. Ο Ρες σταμάτησε σύντομα, από αδυναμία, αλλά ο Νάξα συνέχισε μέχρι που πνίγηκε από το βήχα και χρειάστηκε να ρίξει στο κεφάλι του μια κανάτα με νερό.

«Αυτό το πιστεύουμε σίγουρα» είπε ο Ρες. «Είναι οι βλακείες που θα περίμενε κανείς από δαύτους. Αυτοί οι άνθρωποι δεν ξέρουν τίποτα για τον κόσμο που ζουν. Ελπίζω το ίδιο αληθινά να είναι και τα υπόλοιπα που μας είπες, αλλά ακόμη κι αν δεν είναι, είσαι καλοδεχούμενος εδώ. Έρχεσαι από άλλο κόσμο, γι' αυτό δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία. Κανένας τενεκετζής δε θα σήκωνε ούτε το δαχτυλάκι του για να μου σώσει τη ζωή. Είσαι ο πρώτος ξένος που έρχεται σ' επαφή μαζί μας και γι' αυτό εισαι διπλά καλοδεχούμενος. Θα σε βοηθήσουμε όσο καλύτερα μπορούμε. Το χέρι μου είναι χέρι σου».

Τα τελευταία λόγια είχαν έναν τελετουργικό τόνο και, όταν ο Τζέησον τα επανέλαβε, ο Νάξα κούνησε το κεφάλι του επιδοκιμαστικά. Ωστόσο ο Τζέησον ένιωθε ότι ήταν κάτι παραπάνω από μια εθιμοτυπία κενή περιεχομένου. Η αλληλεξάρτηση σήμαινε επιβίωση στον Πύρρας και ήξερε ότι αυτοί οι άνθρωποι θα στέκονταν μαζί ως το θάνατο ενάντια στους θανάσιμους κινδύνους που τους περιέβαλλαν. Ελπιζε ότι με αυτή τη μικρή τελετουργία θα γινόταν και αυτός δεκτός υπό την προστατευτική αιγίδα της.

«Αρκετά γι' απόψε», είπε ο Ρες. «Αυτή η αρρώστια με είχε εξαντλήσει φοβερά και τα φάρμακά σου μ' έκαναν να νιώθω εντελώς αποκαμωμένος. Θα μείνεις εδώ, Τζέησον. Υπάρχουν κουβέρτες αλλά όχι κρεβάτι, τουλάχιστον για την ώρα».

Ο ζήλος είχε καταφέρει να σπρώξει τον Τζέησον ως εδώ, κάνοντάς τον να ξεχάσει τη διπλή βαρύτητα. Τώρα ένιωσε την κούραση να τον χτυπά σαν γροθιά.

Αργότερα θυμόταν αμυδρά ότι αρνήθηκε την προσφορά φαγητού, αλλ' απλώς τυλίχτηκε με την κουβέρτα στο πάτωμα και βούλιαξε στη λήθη.

17

Το κάθε τετραγωνικό εκατοστό του κορμιού του πονούσε στα σημεία όπου η βαρύτητα πίεζε τη σάρκα του στα σκληρά σανίδια του πατώματος. Τα μάτια του ήταν τσιμπλιασμένα και το στόμα του γεμάτο από μια απερίγραπτη γεύση που την έφτυνε σε κομμάτια. Ανακάθισε με μεγάλο κόπο, πνίγοντας ένα βογγητό καθώς οι κλειδώσεις του έτριξαν επώδυνα.

«Καλημέρα, Τζέησον», φώναξε ο Ρες από το κρεβάτι. «Αν δεν πίστευα τόσο πολύ στην ιατρική, θα έμπαινα στον πειρασμό να πω ότι κρύβεται κάτι μαγικό στο μηχανάκι σου για να με κάνει έτσι καλά σε μια νύχτα».

Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι είχε μπει κιόλας στην ανάρρωση. Οι κοκκινίλες είχαν εξαφανιστεί από το δέρμα του και εκείνη η πυρετική γυαλάδα είχε χαθεί από τα μάτια του. Ήταν καθιστός στο κρεβάτι του, χαζεύοντας τον πρωινό ήλιο που έλιωνε το νυχτερινό χαλάζι από τα χωράφια.

«Υπάρχει κρέας σ' εκείνο το ντουλάπι», του είπε ο Ρες, «και για ποτό, νερό ή βισκ».

Το βισκ αποδείχτηκε ένα ασυνήθιστα δυνατό αποσταγμένο ποτό που έκαψε στη στιγμή τις αράχνες από το μυαλό του Τζέησον, αν και άφησε ένα κάποιο κουδούνισμα στ' αυτιά του. Και το κρέας ήταν ένα καλοκαπνισμένο τρυφερό μπούτι, το καλύτερο φαγητό που είχε φάει αφ' ότου είχε αναχωρήσει από τον Ντάρκαν. Και τα δυο μαζί, επανέφεραν την πίστη του στη ζωή και το μέλλον. Τελικά άφησε κάτω το ποτήρι του μ' ένα στεναγμό ευχαρίστησης και κοίταξε ολόγυρα.

Μην αντιμετωπίζοντας πλέον το φάσμα του άμεσου θανάτου και της εξάντλησης, οι σκέψεις του ξα

ναγύρισαν αυτόματα στο πρόβλημα. Με τι είδους αν-
θρώπους είχε να κάνει —και πώς είχαν καταφέρει να
επιβιώσουν στους θανατερούς αυτούς τόπους; Στην
πόλη τού είχαν πει ότι ήταν άγριο. Κι ωστόσο υπήρχε
μια προσεκτικά φροντισμένη και καλοσυντηρημένη
συσκευή επικοινωνίας στον τοίχο Και δίπλα στην
πόρτα υπήρχε μια βαλλίστριδα που εκτόξευε μηχανο-
ποίητα μεταλλικά βέλη μπορούσε ακόμη να διακρίνει
τα σημάδια του τόρνου στο στελεχός τους Εκείνο
που χρειαζόταν πάνω απ' όλα ήταν περισσότερες
πληροφορίες Και μπορούσε ν' αρχίσει ξεσκαρτάρον-
τες μερικές από τις λαθεμένες που είχε ήδη.

«Ρες, σε είδα που γέλασες όταν ανέφερα ότι οι άν-
θρωποι της πόλης ισχυρίστηκαν ότι σας δίνουν μπι-
χλιμπίδια με αντάλλαγμα τρόφιμα. Τι ανταλλάσσετε
στην πραγματικότητα;»

«Τα πάντα μέσα σε ορισμένα όρια», απάντησε ο
Ρες «Μικρά βιομηχανικά προϊόντα, όπως ηλεκτρονι-
κά εξαρτήματα για τους πομποδέκτες μας Ανοξείδω-
τα κράματα που δεν μπορούμε να φτιάξουμε οι ίδιοι,
κοπτικά εργαλεία, ατομο-ηλεκτρικούς μετατροπείς
που παράγουν ρεύμα από οποιοδήποτε ραδιενεργό
στοιχείο Και άλλα τέτοια. Μέσα σε λογικά όρια, μας
δίνουν οτιδήποτε δε συμπεριλαβάνεται στη λίστα των
απαγορευμένων ειδών. Έχουν μεγάλη ανάγκη από τα
τρόφιμά μας».

«Και τι συμπεριλαμβάνει η λίστα των απαγορευ-
μένων;»

«Τα όπλα, οπωσδήποτε, καθώς και οτιδήποτε θα
μπορούσε να μετατραπεί σε ισχυρό όπλο. Ξέρουν ότι
φτιάχνουμε μπαρούτι, έτσι δε μας δίνουν τίποτα σχε-
τικό, όπως μεγάλα καλούπια ή χοντρούς χυτούς σω-
λήνες που θα μπορούσαν να μετατραπούν σε κάνες
για βαριά πυροβόλα. Κατασκευάζουμε στο χέρι τις

κάνες των ντουφεκιών μας, αν και οι βαλλιστρίδες εί-
ναι ταχύτερες και πιο αθόρυβες για χρήση στη ζούγ-
κλα. Ύστερα, δε θέλουν να έχουμε και πολλές γνώ-
σεις, έτσι τα μόνα βιβλία που μας στέλνουν είναι τε-
χνικά εγχειρίδια συντήρησης, δίχως την παραμικρή
θεωρία.

»Την τελευταία απαγορευμένη κατηγορία την ξέ-
ρεις — είναι τα φάρμακα. Αυτό είναι κάτι που δεν το
καταλαβαίνω και που ειλικρινά με κάνει να φρενιάζω
από μίσος στη σκέψη του κάθε θανάτου που θα μπο-
ρούσε ν' αποφευχθεί».

«Γνωρίζω τους λόγους τους», παρατήρησε ο Τζέ-
ησον.

«Τότε εξήγησέ τους και σ' εμένα, γιατί εγώ δεν
μπορώ να φανταστώ κανέναν».

«Η επιβίωση — είναι απλό Αμφιβάλλω αν το έχεις
καταλάβει, αλλά ο πληθυσμός τους ελαττώνεται στα-
θερά Είναι απλώς θέμα χρόνου το πότε θα εξαφανι-
στούν εντελώς Απεναντίας εσείς πρέπει να διαθέτε-
τε ένα σταθερό — αν όχι και αυξανόμενο— πληθυσμό
για να έχετε επιζήσει δίχως τα δικά τους μηχανικά
βοηθήματα Έτσι οι κάτοικοι της πόλης σάς μισούν
και σας ζηλεύουν ταυτόχρονα Αν σας έδιναν φάρμα-
κα και ευημερούσατε θα κερδίζατε τον πόλεμο που
αυτοί έχουν ήδη χάσει. Φαντάζομαι ότι σας ανέχονται
σαν αναγκαίο κακό, για να τους εφοδιάζετε με τρόφι-
μα. Αν δεν ήταν αυτό, δε θα δίσταζαν να σας αφήσουν
να πεθάνετε όλοι σας».

«Φαίνεται λογικό αυτό που λες», γρύλισε ο Ρες,
χτυπώντας τη γροθιά του στο κρεβάτι «Είναι το είδος
της διεστραμμένης λογικής που θα περίμενε κανείς
από τους τενεκετζήδες. Μας ανέχονται για να τους
ταΐζουμε, δίνοντάς μας σε αντάλλαγμα το ελάχιστο
δυνατό Και ταυτόχρονα μας αποκλείουν κάθε πρό-

σβαση στις γνώσεις που θα μας επέτρεπαν να ξεφύγουμε από αυτό το πρωτόγονο επίπεδο διαβίωσης. Και το χειρότερο, το πιο χειρότερο απ' όλα, είναι ότι δε μας επιτρέπουν καμιά επαφή με τ' άστρα και την υπόλοιπη ανθρωπότητα» Το μίσος στο πρόσωπό του ήταν τόσο έντονο που ο Τζέησον τραβήχτηκε ασυναίσθητα πίσω.

«Μας βρίσκεις πρωτόγονους, Τζέησον; Αλλά αν μοιάζουμε και συμπεριφερόμαστε σαν ζώα, είναι ακριβώς γιατί είμαστε υποχρεωμένοι ν' αγωνιζόμαστε στο επίπεδο του ζώου προκειμένου να επιζήσουμε. Σ' εκείνο εκεί το σεντούκι που βλέπεις, υπάρχουν μόλις κάτι παραπάνω από τριάντα βιβλία ασφαλισμένα σε μέταλλο Είναι όλα όσα έχουμε, τα περισσότερα μυθιστορήματα, με μερικά ιστορικά και γενικής επιστήμης. Ίσα ίσα για να διατηρούν τις παραδόσεις για το πως φτάσαμε εδώ και για το ότι υπάρχει ένα σύμπαν πιο πέρα Βλέπουμε τα αστρόπλοια να φτάνουν στην πόλη και ξέρουμε ότι υπάρχουν κόσμοι εκεί έξω, για τους οποίους μπορούμε μονάχα να κάνουμε όνειρα δίχως να τους βλέπουμε ποτέ Είναι ν' απορείς που μισούμε αυτά τα κτήνη τα οποία αυτοαποκαλούνται άνθρωποι και ότι ευχαρίστως θα τους εξοντώναμε στη στιγμή αν μπορούσαμε, Καλά κάνουν και δε μας δίνουν όπλα —γιατί σίγουρα, όπως σε βλέπω και με βλέπεις, θα τους ξεπαστρεύαμε ως και τον τελευταίο αν μπορούσαμε και θα κάναμε δικά μας όλα όσα μας αποστέρησαν».

Ήταν μια σκληρή κατηγορία, αλλά κατά βάση αληθινή Τουλάχιστον από τη σκοπιά ενός ξένου Ο Τζέησον δεν επιχείρησε να εξηγήσει στον αγανακτισμένο άντρα ότι οι Πυρρανοί της πόλης θεωρούσαν τη στάση τους σαν τη μόνη δυνατή και λογική. «Πώς άρχισε

αυτός ο διαχωρισμός ανάμεσα στις δυο κοινωνίες σας;» ρώτησε.

«Δεν έχω ιδέα», απάντησε ο Ρες. «Κι ενώ έχω αναρωτηθεί πολλές φορές γι' αυτό, αλλά δεν έχουν διατηρηθεί στοιχεία από εκείνη την περίοδο Το μόνο που ξέρουμε με σιγουριά ότι όλοι είμαστε απόγονοι αποίκων που έφτασαν με το ίδιο σκάφος Κάπου, σε κάποια εποχή, οι δυο ομάδες χωρίστηκαν Μπορεί να μεσολάβησε κάποιος πόλεμος σαν κι αυτούς που έχω διαβάσει στα βιβλία. Όμως, μόλο που δεν μπορώ να το αποδείξω, έχω κάποια αόριστη θεωρία ότι έφταιγε η τοποθεσία της πόλης»

«Η τοποθεσία; Δεν καταλαβαίνω»

«Κοίτα, τους ξέρεις τους τενεκετζήδες και έχεις δει πού βρίσκεται η πόλη τους Κατάφεραν να τη φτιάξουν ακριβώς καταμεσής στο πιο άγριο σημείο του πλανήτη Ξέρεις ότι δε νοιάζονται για τίποτα το ζωντανό εκτός από τον εαυτούλη τους ρίξε και σκότωσε, αυτή είναι η μόνη τους λογική. Έτσι δεν κάθισαν καν να σκεφτούν πού να στήσουν την πόλη τους και κατάφεραν να τη φτιάξουν στο πλέον ακατάλληλο σημείο που θα μπορούσε να φανταστεί άνθρωπος. Είμαι σίγουρος ότι οι δικοί μας πρόγονοι κατάλαβαν πόσο ανόητο ήταν αυτό και προσπάθησαν να τους το πουν, Αυτό θα ήταν αρκετό για να ξεσπάσει πόλεμος, δε νομίζεις;»

«Ίσως —αν πραγματικά η ιστορία έγινε έτσι», απάντησε ο Τζέησον. «Αλλά νομίζω ότι έχεις πιάσει το πρόβλημα ανάποδα. Είναι πόλεμος, αλλά ανάμεσα στην ντόπια Πυρρανή ζωή και τους ανθρώπους, με την κάθε παράταξη να προσπαθεί ν' αφανίσει την άλλη Οι ζωικές μορφές μεταλλάζουν αδιάκοπα, προσπαθώντας να πετύχουν την οριστική εξόντωση του εισβολέα».

«Η θεωρια σου είναι ακόμη πιο εξωφρενική από τη δική μου», παρατήρησε ο Ρες «Αλλά δε συμβαίνει τίποτα τέτοιο Παραδέχομαι ότι τα ζωντανά δεν είναι φιλικά σε τούτο τον πλανητη —αν είναι αλήθεια τα όσα έχω διαβάσει στα βιβλια για τους άλλους πλανήτες— αλλα δεν αλλάζουν Πρέπει να είσαι σβέλτος στα πόδια και να έχεις τα μάτια τέσσερα για οτιδηποτε πιο μεγάλο από σένα. αλλά μπορεί κανείς να επιβιώσει. Όπως και να 'χει, δεν έχει αληθινή σημασια γιατί έγινε ό τι έγινε Οι τενεκετζήδες πάντοτε έπανε γυρεύοντας για μπελάδες και χαιρομαι που έχουν παραπάνω από αρκετούς».

Ο Τζέησον δεν επέμεινε άλλο στο σημείο αυτό Η προσπάθεια να πεισει τον Ρες ν αλλάξει βασικές απόψεις δεν άξιζε τον κόπο — ακόμη κι αν αυτό ήταν δυνατό Δεν ειχε καταφέρει να πείσει κανέναν στην πόλη των θανάσιμων μεταλλάξεων μολο που είχαν όλα τα δεδομένα κάτω από τη μύτη τους Ωστόσο ο Ρες θα μπορούσε να του δώσει κάποια στοιχεία.

«Υποθέτω ότι δεν έχει σημασία ποιος άρχισε τον πόλεμο» είπε ο Τζέησον για χάρη του άλλου, δίχως να το πιστεύει καθόλου αυτό που έλεγε. «Αλλά όπως ξέρεις, οι κάτοικοι της πόλης βρισκονται σε διαρκή σύγκρουση με όλα τα ειδη τοπικής ζωής Οι δικοι σου, όμως κατάφεραν να πιάσουν φιλίες με τουλάχιστον δυο είδη που έχω δει. Έχεις ιδέα πώς έγινε αυτό;»

«Όπου να 'ναι θα έρθει ο Νάξα», απάντησε ο Ρες, δείχνοντας προς την πόρτα «Μόλις τελειώσει με την περιποιηση των ζώων Ρωτα καλύτερα αυτόν. Είναι ο καλύτερος ομιλητής που διαθέτουμε».

«Ομιλητής » έκανε απορημένα ο Τζες «Εμένα μου έδωσε μάλλον την αντίθετη εικόνα. Δε μιλά και πολυ και τα όσα λέει —να, είναι στιγμές που δυσκολεύομαι και να τον καταλάβω».

«Δεν εννοούσα τέτοιο ειδος ομιλητη», τον διέκοψε ανυπόμονα ο Ρες. «Οι ομιλητές μας φροντίζουν τα ζώα. Εκπαιδεύουν τα σκυλιά και τα ντορύμ, και οι καλύτεροι σαν τον Νάξα ποτέ δε σταματουν την προσπάθεια να στρωσουν και άλλα ζώα Ντύνονται πρωτόγονα, αλλά ειναι αναγκασμένοι να το κάνουν Τους έχω ακούσει να λένε ότι στα ζώα δεν αρεσουν τα χημικά τα μέταλλα και το επεξεργασμένο δέρμα. Ετσι υποχρεώνονται να ντυνονται κυριως με προβιές Αλλά μην αφήνεις τη λέρα του να σε ξεγελάει δεν έχει καμιά σχέση με την εξυπνάδα του»

«Τα ντορύμ; Είναι εκείνα τα ζώα μεταφοράς εκεινα που καβαλησαμε για να έρθουμε εδώ.»

Ο Ρες έγνεψε καταφατικά «Τα ντορυμ είναι κάτι παραπάνω από υποζυγια στην πραγματικότητα ειναι λίγο απ' όλα Τα μεγάλα αρσενικά δουλευουν τ' άροτρα και τ' άλλα αγροτικά εργαλεια, ενω τα νεαρότερα ζώα χρησιμοποιούνται για το κρέας τους. Αν θες να μαθεις περισσότερα, ρώτησε τον Νάξα Θα τον βρεις στο στάβλο»

«Θα ήθελα να το κάνω», ειπε ο Τζέησον, στέκοντας στα πόδια του «Μονάχα που αισθάνομαι γυμνός δίχως όπλο— »

«Παρ' το, κανένα πρόβλημα Είναι σ' εκείνο το ντουλάπι δίπλα στην πόρτα. Μονάχα πρόσεξε σε τι πυροβολείς εδώ γύρω».

Ο Νάξα ήταν στο πίσω μέρος του στάβλου, λιμάροντας την πλατιά οπλή ενός ντορυμ Ηταν ένα παράξενο θέαμα. Ο ντυμένος στις προβιές άντρας με το πελώριο ζωο —σε πλήρη αντίθεση με τη λίμα από βηριλλοχαλκό και τις πλάκες ηλεκτροφθορισμου που φώτιζαν το χώρο Με την είσοδο του Τζέησον, το ντορυμ άνοιξε τα ρουθούνια του και τραβήχτηκε ανήσυχα πισω Ο Νάξα το χάιδεψε στο λαιμό και του μίλησε

ενθαρρυντικά ώσπου το ζώο ηρέμησε κι έμεινε ακίνητο, αναρριγώντας ελαφρά.

Κάτι σκίρτησε στο μυαλό του Τζέησον, σαν ένας από παλιά αχρησιμοποίητος μυώνας που τεντωνόταν να ξεμουδιάσει. Μια δυσκολοξέχαστη, γνώριμη αίσθηση.

«Καλημέρα», τον χαιρέτησε ο Τζέησον. Ο Νάξα γρύλισε κάτι και συνέχισε με το λιμάρισμά του. Στέκοντας να τον χαζέψει για λίγα λεπτά, ο Τζέησον προσπάθησε ν' αναλύσει αυτή την καινούρια αίσθηση. Αλλά του ξεγλιστρούσε σαν χέλι κάθε φορά που επιχειρούσε να την πιάσει. Ό,τι κι αν ήταν, είχε ξυπνήσει τη στιγμή που ο Νάξα μίλησε στο ντορύμ.

«Νάξα, θα μπορούσες να φωνάξεις μέσα ένα από τα σκυλιά. Θα ήθελα να περιεργαστώ κάποιο από πιο κοντά».

Σηκώνοντας το κεφάλι του από τη δουλειά, ο Νάξα έβγαλε ένα σιγανό σφύριγμα. Ο Τζέησον θα έπαιρνε όρκο ότι δε θα μπορούσε ν' ακουστεί έξω από το στάβλο. Κι ωστόσο μέσα σ' ένα λεπτό ένα από τα πυρρανά σκυλιά γλίστρησε αθόρυβα μέσα. Το ζώο έκανε μια βόλτα στο στάβλο μυρίζοντας ολόγυρα και μετά κίνησε γοργά προς την ανοιχτή πόρτα. Ο Τζέησον το φώναξε πίσω.

Δηλαδή, σκόπευε να του φωνάξει, αλλά την τελευταία στιγμή δεν έβγαλε άχνα. Τίποτα μεγαλόφωνα. Ύστερα από ξαφνική παρόρμηση κράτησε το στόμα του κλειστό —αλλά κάλεσε το σκυλί με τη σκέψη του. Σκέφτηκε τις λέξεις *έλα δω*, στέλνοντάς τες προς το ζώο με όλη τη δύναμη και την κατευθυντικότητα που είχε χρησιμοποιήσει ποτέ για να επηρεάσει τα ζάρια. Κάνοντάς το, συνειδητοποίησε ότι είχε περάσει πολλής καιρός δίχως καν να σκεφτεί να χρησιμοποιήσει τις ψυχικές του δυνάμεις.

Το σκυλί κοντοστάθηκε και γύρισε προς το μέρος του.

Δίστασε, κοιτάζοντας προς τον Νάξα και μετά πλησίασε τον Τζέησον.

Βλέποντάς το από τόσο κοντά, το ζώο ήταν στ' αλήθεια εφιαλτικό πλάσμα. Οι άτριχες προστατευτικές πλάκες του, τα μικροσκοπικά κόκκινα μάτια και τ' αμέτρητα δόντια που έσταζαν σάλιο δεν έφτιαχναν και πολύ ενθαρρυντική εικόνα. Αλλά ο Τζέησον δεν ένιωθε κανένα φόβο. Υπήρχε μια επαφή ανάμεσα σε άνθρωπο και ζώο που την καταλάβαινε. Δίχως συνειδητή σκέψη, άπλωσε το χέρι και χάιδεψε το ζώο κατά μήκος της ράχης, εκεί που ήξερε ότι το ενοχλούσε κάποια φαγούρα.

«Δεν ήξερα ότι είσαι ομιλητής», του είπε ο Νάξα. Στεκόταν και τον κοιτούσε και για πρώτη φορά υπήρχε ένας φιλικός τόνος στη φωνή του.

«Ούτε κι εγώ το ήξερα —μέχρι πριν λίγο», απάντησε ο Τζέησον. Κοίταξε στα μάτια του ζώου μπροστά του, έξυσε την κοφτή και άσχημη ράχη και άρχισε να μπαίνει στο νόημα.

Οι ομιλητές πρέπει να ήταν άτομα με καλοαναπτυγμένες ψυχικές ικανότητες, αυτό ήταν ολοφάνερο τώρα. Δεν υπάρχουν φράγματα ράτσας ή μορφής όταν δυο πλάσματα μπορούν και μοιράζονται το καθένα τα συναισθήματα του άλλου. Προέχει η κατανόηση, έτσι ώστε ν' αποκλειστούν το μίσος ή ο φόβος. Και μετά ακολουθεί η άμεση συνεννόηση. Οι ομιλητές μπορεί να ήταν εκείνοι που έσπασαν πρώτοι το φράγμα του μίσους στον Πύρρας και έμαθαν να ζουν με τα ντόπια πλάσματα. Ύστερα και άλλοι θα είχαν ακολουθήσει το παράδειγμά τους —αυτό θα μπορούσε να εξηγήσει πώς ξεκίνησε αυτή η κοινωνία των «λασπόκωλων».

Τώρα που συγκεντρωνόταν σ' αυτό, ο Τζέησον συνειδητοποίησε ένα απαλό ρεύμα σκέψεων ολόγυρά του. Η συνείδηση του ντορύμ ήταν παρόμοια με άλλες που υπήρχαν στο πίσω μέρος του σταβλου Ήταν σίγουρος, δίχως να χρειάζεται να βγει να το διαπιστώσει, ότι υπήρχαν και άλλα τέτοια μεγάλα πλάσματα στον αγρό εκει πίσω

«Μου είναι καινούρ(γ)ια όλα αυτά», είπε ο Τζέησον. «Σε απασχόλησε ποτέ, Νάξα Τι σημαίνει να είναι κανείς ομιλητής; Θέλω να πω, ξέρεις γιατι μπορείς να κάνεις τα ζώα να σε υπακούουν ενώ οι άλλοι άνθρωποι δεν το καταφέρνουν καθόλου;»

Οι σκέψεις αυτού του είδους δυσκόλευαν τον Νάξα. Πέρασε τα δάχτυλα μέσα από τα πυκνά μαλλιά του, σμίγοντας τα φρύδια καθως απαντούσε «Δεν το σκέφτηκα ποτέ Απλα το κάνω Αν μάθεις καλά ένα ζωντανό, μπορείς να μαντέψεις τι θα κάνει. Αυτό είν' όλο».

Ήταν φανερό ότι ποτέ ο Νάξα δεν είχε προβληματιστεί για την προέλευση της ικανότητάς του να κουμαντάρει τα ζώα Και αν δεν το 'χε κάνει αυτός, μάλλον δε θα το 'χε κάνε. κα. κανεις άλλος Δεν είχαν λόγους να προβληματίζονται. Απλώς αποδέχονταν το ταλέντο του ομιλητή σαν μια από τις όψεις της ζωής

Οι ιδέες γλιστρούσαν η μια προς την άλλη στο μυαλό του σαν τα κομμάτια ενός παζλ που ενώνονταν σ' ενια α εικόνα Είχε πει στον Κερκ ότι τα ιθαγενή πλάσματα του Πυρρας είχαν συμμαχήσει στον αγώνα τους ενάντια στον άνθρωπο, δίχως να ξέρει την αιτία Λοιπόν εξακολουθούσε να μην ξέρει το «γιατί», αλλά είχε αρχισει να καταλαβαίνει το «πώς».

«Πόσο απέχουμε από την πόλη;» ρώτησε ο Τζέησον «Ξέρεις πόσο θα μας έπαιρνε για να πάμε ως εκεί με ντορυμ;»

«Μισή μέρα να πας και μισή να γυρίσεις. Γιατί; Θες να πας;»

«Δε θέλω να μπω στην πόλη, όχι ακόμη Αλλά θα ήθελα να πλησιάσω κάπου κοντα», εξήγησε ο Τζέησον.

«Να δούμε τι θα πει ο Ρες», ήταν η απάντηση του Νάξα

Ο Ρες έδωσε αμέσως την άδεια του δίχως να ζητήσει εξηγήσεις Έτσι σέλωσαν τα ζωα και αναχωρησαν αμέσως, θέλοντας να ολοκληρωσουν το ταξίδι τους πριν τους πάρει η νυχτα.

Δεν είχαν κάνει ούτε μισή ώρα δρόμο πριν ο Τζέησον καταλάβει από μόνος του ότι πήγαιναν προς την πόλη. Η εντύπωση δυνάμωνε με την κάθε στιγμή που περνουσε. Αυτό το διαισθανόταν και ο Νάξα, που αναδευόταν νευρικά στη σέλα του με άφωνα συναισθήματα Κάθε τόσο αναγκάζονταν να χαιδεύουν και να ενθαρρυνουν τα ζωα τους, που έδειχναν διαρκώς και πιο νευρικά και ανήσυχα.

«Νομίζω ότι φτάνει ως εδώ», είπε κάποια στιγμή ο Τζέησον. Ο Νάξα τράβηξε τα γκέμια του με ανακούφιση.

Η άφωνη σκέψη πλημμύριζε το μυαλό του Τζέησον, γεμίζοντάς το. Μπορούσε να τη νιώσει απ' όλες τις πλευρές —μονάχα που ερχόταν πολύ πιο δυνατή από μπροστα, από την κατευθυνση της αθέατης πόλης. Ο Νάξα και τα ντορύμ αντιδρούσαν με τον ίδιο τροπο, ανήσυχα, με δυσφορία, μην ξέροντας το γιατί.

Ένα πράγμα ήταν ολοφάνερο τώρα. Τα πυρρανά ζώα ήταν ευαίσθητα στις ψυχικές ακτινοβολιες — πιθανώς το ιδιο ισχυε και με τα φυτά και τις άλλες κατώτερες μορφές ζωης. Ίσως, μάλιστα, επικοινωνουσαν με αυτό τον τρόπο, εφόσον υπάκουαν στον ανθρωπο που διέθετε ισχυρό έλεγχο αυτής της ικανοτη-

τας Και σε τούτη την περιοχή υπήρχε ενας κατακλυσμός από ψυχικές ακτινοβολίες, σε ένταση αληθινά πρωτόγνωρη Αν και το προσωπικό του ταλέντο ειδικευόταν στην ψυχοκινηση — τον ελεγχο της άψυχης ύλης μέσω του νου — δεν επαψε να ειναι ευαίσθητος και στα περισσότερα ψυχικά φαινόμενα. Παρακολουθώντας κατά το παρελθόν κάποιο αθλητικό γεγονός, πολλές φορές είχε νιώσει την ομόθυμη αντίδραση πολλών μυαλών που εξέφραζαν την ίδια σκέψη. Κάπως έτσι ήταν και αυτό που ένιωθε τώρα.

Αλλά ταυτόχρονα ηταν και τρομερά διαφορετικό. Σ' ένα γήπεδο το πλήθος πανηγυριζε στην επιτυχία ή θρηνούσε στην αποτυχία Τα συναισθήματα εκεί μετάλλαζαν και κυμαίνονταν αναλογα με την εξελιξη του αγώνα. Εδώ ο χειμαρρος της σκέψης ήταν αδιάκοπος, παντοδύναμος και τρομακτικός Δε μεταφραζόταν εύκολα σε λέξεις. Ήταν εν μέρει μίσος, εν μέρει φόβος —και συνολικά ένα πάθος καταστροφής.

«ΣΚΟΤΩΣΤΕ ΤΟΝ ΕΧΘΡΟ», αυτό ήταν το πλησιέστερο με το οποίο μπορουσε ο Τζέησον να το εκφράσει. Αλλά ήταν και κάτι παραπάνω. Ήταν ένα ακατάπαυστο ποτάμι νοερής μανίας και θανάτου.

«Θα 'λεγα να γυρίσουμε τώρα», είπα ξαφνικά, συγκλονισμένος και αρρωστημένος από τα συναισθήματα που τον πλημμύριζαν. Καθως έπαιρναν το δρόμο της επιστροφής, ο Τζέησον ειχε αρχισει να καταλαβαίνει πολλά πράγματα

Όπως τον ξαφνικό ανεπιωτο φόβο που είχε νιώσει όταν του ειχε επιτεθεί το πυρρανό πλάσμα την πρωτη του μέρα στον πλανήτη Και τους αδιάκοπους εφιάλτες του που ποτέ δεν τον είχαν εγκαταλείψει εντελώς ακόμη και με τα υπνωτικά. Και τα δυο αυτά δεν ήταν παρά η υποσυνείδητη αντίδρασή του στο μίσος που στρεφόταν ενάντια στην πόλη. Αν και για κάποιο λογο

δεν το είχε προσέξει συνειδητά μέχρι τώρα, ένα μέρος του τον είχε επηρεάσει αρκετά για να του προκαλεί βίαιες συναισθηματικές αντιδράσεις.

Ο Ρες κοιμόταν όταν έφτασαν πισω και ο Τζέησον δε θα μπορούσε να του μιλήσει ως το άλλο πρωί Παρά την κούρασή του από το ταξίδι, έμεινε άγρυπνος ως αργά εκείνη τη νύχτα, αναλογιζόμενος τις ανακαλύψεις της ημέρας. Θα μπορουσε ν' αποκαλυψει στον Ρες τα όσα είχε βρει. Μάλλον όχι. Αν του το έλεγε, θα έπρεπε και να εξηγήσει τη σπουδαιότητα της ανακαλυψής του, καθως και το πως σκόπευε να τη χρησιμοποιήσει. Τιποτα που θα βοηθούσε τους κατοίκους της πόλης δε θ' άρεσε κατ' ελάχιστο στον Ρες Θα ήταν καλυτερα να μην πει τιποτα μέχρι να τελειώσει η όλη υπόθεση.

18

Όταν τέλειωσαν με το πρωινό τους ο Τζέησον είπε στον Ρες ότι ήθελε να επιστρέψει στην πολη

«Ώστε χόρτασες κιολας από το βάρβαρο κόσμο μας και τώρα θέλεις να γυρίσεις στους φίλους σου. Για να τους βοηθήσεις ισως να μας ξεπαστρέψουν εντελως,» Ο Ρες το ειπε φαινομενικά αμέριμνα, αλλά υπήρχε μια κάποια ψυχρότητα και κακια στο τόνο του.

«Ελπίζω να μην το λες σοβαρά αυτό», απάντησε ο Τζέησον. «Θα 'πρεπε να ξέρεις ότι συμβαινει ακριβως το αντίθετο Θα ήθελα να δω να μπαινει ένα τέρμα σ' αυτό τον εμφύλιο πόλεμο και τους ανθρώπους σου ν' αποκτουν όλα εκείνα τα οφέλη της επιστήμης και της ιατρικής που στερήθηκαν Και θα κάνω ό,τι μπορω για να το πετυχω αυτό».

«Ελόγου τους δεν πρόκειται ν' αλλάξουν ποτέ», εί-

πε σκυθρωπά ο Ρες, «κα. άδικα χάνεις το χρόνο σου. Όμως υπάρχει κάτι που μπορείς να κάνεις, τόσο για το δικό σου καλό όσο και γ.α το δικό μας Μην αποκαλύψεις ποτέ, μη σου ξεφύγε καν σαν νύξη, ότι μίλησες με κανέναν από εμάς τους λασπόκωλους!»

«Γιατί όχι;»

«Άκου γ.ατί όχ.! Χίλιοι δαίμονες! Μα τόσο αφελής είσαι, Θα έκαναν τ' αδύνατα δ.νατά γ α να μη μας αφήσουν να σηκώσο.με πολυ κεφάλι και θα προτιμούσαν να μας δουν νεκρους πρωτα. Νομ.ζε.ς ότι θα δίσταζαν στιγμή να σε σκοτωσουν αν έστω υποψιάζονταν ότι ήρθες σ' επαφή μαζί μας; Καταλαβαίνουν — ακόμη κι αν εσυ όχ. — ότ. θα μπορούσες από μόνος σο. ν' αλλάξε.ς την όλη κατανομή δύναμης σ' αυτόν τον πλανήτη Μπορεί ο κο.νός τενεκετζής να πιστεύει ότι ε.μαστε σχεδόν ζώα, αλλ αυτό δεν ισχύει γ.α τους ηγέτες τους Ξέρου. τ. χρειαζόμαστε και τι θέλουμε Πιθανώς να μάντευαν εύκολα αυτό που σκοπεύω να σου ζητήσω

»Βοήθησέ μας, Τζέησον ντινΑλτ. Γύρισε πίσω σ' εκείνα τ ανθρωπινα γουρούνια κα. πούλα τους παραμύθ. Πες τους ότι δε μίλησες ποτέ μαζί μας, ότι κρυφτηκες στο δάσος, ότι σου επιτεθήκαμε και ότι χρε.άστηκε να μας ρίξεις γ.α να σωθείς Θα σου διαθέσουμε μερικά πρόσφατα πτωματα γ.α να κάνουν πιο αληθοφανή την .στορ.α σου. Κάνε τους να σε πιστέψουν αλλά, ακόμη κα όταν κρίνεις ότι τους έπεισες, εξακολούθησε να παίζεις το ρόλο σου γ.ατί θα συνεχίσουν να σε παρακολο.θούν Ύστερα πες τους ότι τελείωσες με τη δουλειά σου και ότι είσαι έτοιμος ν' αναχωρήσεις. Φύγε ζωντανός από τον Πύρρας και φτάσε σε κάποιον άλλο πλανήτη —κα. μετά σου υπόσχομαι τα πάντα στο σύμπαν. Ό,τι κ. αν λαχταρά η ψυχή σου θα το 'χε.ς. Δύναμη, χρήμα —οτιδήποτε.

»Τούτος είναι ένας πλούσιος κόσμος. Οι τενεκετζήδες τον εκμεταλλεύοντα. και πουλουν τα ορυκτά του, αλλά εμείς θα μπορουσαμε να τα καταφέρουμε πολυ καλύτερα Γύρ.σε ξανά μ' ένα αστρόπλοιο και προσεδάφισέ το οπουδήποτε σε τουτη την ήπε.ρο. Μπορεί να μην έχουμε πόλεις, αλλά οι άνθρωπο. μας δ.αθέτουν φάρμες παντού κα θα σε βρουν Μετά θ' αρχίσουμε συναλλαγές, εμπόριο —από μόνοι μας. Αυτό είναι που λαχταρούμε όλοι μας κα. θα δουλέψουμε σκληρά για να το πραγματοπο.ήσουμε Κα. θα είναι *δικό σου* κατόρθωμα Ο,τι κ. αν ήθελες τότε θα σ' το δίναμε. Αυτό σ' το υπόσχομα. και να ξέρεις ότι δεν πατάμε τις υποσχεσεις μας»

Το πάθος και το μέγεθος των όσων είχε περιγράψει συγκλόνισαν τον Τζέησον Ήξερε ότι ο Ρες το. έλεγε την αληθεια και ότι όλες ο. πλουτοπαραγωγικές πηγές του πλανήτη θα ηταν στη διάθεσή το., φτάνε. να έκανε όπως του ζητούσαν Γ.α μια στιγμή μπήκε στον πε.ρασμό, απολαμβάνοντας τη σκέψη του πως θα ήταν Μετά συνειδητοποίησε ότι θα ήταν μ.σή εξουσία, και μάλ.στα πολύ ευτελής Αν αυτοί ο. άνθρωπο. αποκτούσαν τη δύναμη που ήθελαν, η πρωτη τους κίνηση θα ηταν να προσπαθήσουν να εξοντώσουν τους κατοικους της πολης. Το αποτέλεσμα θα ηταν ένας αιματηρός εμφύλ.ος πόλεμος που πιθανώς θα κατέληγε στον αφανισμό και των δυο. Η λύση του Ρες ήταν καλή —αλλά ήταν μισή λυση

Ο Τζέησον έπρεπε νά βρει μια καλύτερη. Μ.α λυση που θα έβαζε τέρμα σε κάθε συγκρουση σε τουτο τον πλανητη και που θα επέτρεπε στις δυο ανθρώπινες κοινων.ες του να ζήσουν ειρηνικά.

«Δε θα κάνω τίποτα που θα έβλαπτε τους συμπατριώτες σου, Ρες —αλλά αντίθετα θα κάνω ό,τι μου

περνά από το χέρι για να τους βοηθήσω», απάντησε ο Τζέησον.

Αυτή η διφορούμενη απάντηση ικανοποίησε τον Ρες, που δεν είδε παρα μονάχα μια ερμηνεία σ' αυτή. Ξόδεψε το υπόλοιπο εκείνο πρωινό μπροστά στην οθόνη του, κάνοντας συνεννοήσεις για τις ποσότητες τροφίμων που θα μεταφέρονταν στο σημείο ανταλλαγής.

«Τα τρόφιμα είναι έτοιμα και πρέπει να στείλουμε το σχετικό σήμα», εξήγησε. «Το φορτηγό θα βρίσκεται εδώ αύριο και θα εισαι εκει να το περιμένεις. Όλα κανονίστηκαν όπως σου είπα. Τωρα θα φυγεις με τον Νάξα. Πρέπει να φτάσεις στο σημείο του ραντεβού πριν από το φορτηγό».

19

«Το φορτηγό φτάνει από στιγμή σε στιγμή. Ξέρεις τι πρέπει να κάνεις;» ρώτησε ο Νάξα.

Ο Τζέησον έγνεψε καταφατικά και κοίταξε πάλι στο νεκρό δίπλα τους. Κάποιο θηρίο είχε ξερριζώσει το χέρι του και είχε πεθάνει από αιμορραγία. Το κομμένο χέρι είχε δεθεί στο μανίκι του πουκαμίσου του, έτσι που από μακριά φαινόταν φυσιολογικό. Από πιο κοντά, αυτό το χαλαρό χέρι, το άσπρο δέρμα και η έκφραση του πόνου στο πρόσωπο, έκαναν τον Τζέησον να νιώθει πολύ άσχημα. Προτιμούσε ν' αφήνει τους νεκρούς στην ησυχία τους. Ωστόσο καταλάβαινε τη σημασία τούτου εδώ σήμερα.

«Έφτασε. Περίμενε μέχρι να γυρίσει την πλάτη του», ψιθύρισε ο Νάξα.

Τούτη τη φορά το θωρακισμένο φορτηγό έφτασε σέρνοντας τρεις ρυμούλκες πισω του. Η πομπή τους

ανηφόρισε αργά τη βραχώδη πλαγιά και σταμάτησε. Ο Κράννον πήδησε από τη θέση του οδηγού και κοίταξε προσεκτικά ολόγυρα πριν ανοιξει τις ρυμούλκες. Μαζί του είχε κι ένα ρομπότ φόρτωσης για βοηθεια.

«*Τωρα!*» σύριξε σιγανά ο Νάξα.

Αμέσως ο Τζέησον πετάχτηκε στο ξέφωτο, τρέχοντας και φωνάζοντας το όνομα του Κράννον. Κλαδιά ακούστηκαν να σπάζουν πισω του, καθως δυο κρυμμένοι άντρες πετουσαν μέσα από τα φυλλώματα το πτώμα στο κατόπι του. Ο Τζεησον γύρισε και πυροβόλησε διχως να σταματήσει, κάνοντας το κουφάρι να τυλιχτεί στις φλόγες στον αέρα.

Ύστερα ακούστηκε η βροντή ενός άλλου όπλου καθώς έριχνε και ο Κράννον. Η βολή του τράνταξε το δυο φορές νεκρό κουφάρι, πριν καν γκρεμιστεί στο χώμα. Μετά ο Κράννον έπεσε μπρουμυτα, πυροβολώντας προς τα δέντρα πίσω από τον φευγάτο Τζέησον.

Τη στιγμή ακριβώς που ο Τζέησον έφτανε στο φορτηγό, ακούστηκε ένα θρόισμα στον αέρα, ένιωσε μια καυτερή σουβλιά στη ράχη και ένα τράνταγμα που τον γκρέμισε καταγής. Κοίταξε πίσω του, ενώ ο Κράννον τον τραβουσε βιαστικά μέσα, και είδε τη μεταλλική άκρη από το βέλος μιας βαλλιστρίδας να εξέχει από τον ώμο του.

«Έχεις τύχη βουνό», του είπε ο Πυρρανός. «Δυο πόντους πιο κάτω και θα σου τρύπαγε την καρδιά. Σε προειδοποίησα γι' αυτούς τους λασπόκωλους. Είσαι τυχερός που τη γλίτωσες μονάχα με δαύτο». Ο Κράννον είχε μείνει σκυφτός πλάι στην πόρτα, ρίχνοντας σποραδικές βολές προς το τώρα ήσυχο δάσος.

Το βγάλσιμο του βέλους τον πόνεσε πολύ περισσότερο από το κάρφωμά του. Ο Τζέησον βλαστημούσε από τους πόνους καθώς ο Κράννον έδενε το τραύμα

του και ταυτοχρονα θαυμαζε την προσήλωση σ' ένα
σκοπό των ανθρώπω. που του ειχαν ριξε.. Είχαν ρι-
σκάρει ακόμη κα. τη ζωή του για να κάνουν τη φυγή
του να φαίνεται πιο αληθινή Κα. μαζ μ' αυτό είχαν
ρισκάρει και την πιθανότητα να στραφεί μετά εναν-
τίον το.ς, εξαγριωμένος επε δή τοι είχαν ρίξει. Έκα-
ναν τη δουλειά τους ολοκληρωμενα κα. διεξοδ.κά, και
τους βλαστήμησε από μέσα το. γι' αυτή τους την τε-
λειότητα.

Μετά τις πρώτες βοήθειες στον Τζέησον, ο Κράν-
νον βγήκε με προφυλάξε.ς από το φορτηγό. Τελειώ-
νοντας γρήγορα με τη φόρτωση, ξεκίνησε το φορτη
γό με τ.ς ρυμούλκες στο δρόμο πίσω για την πόλη
Ο Τζέησον έκανε μια παυσιπονη ένεση και τον πήρε
ο ύπνος σχεδόν αμέσως μόλις ξεκίνησαν.

Ενώ κοιμόταν, ο Κράννον θα πρέπει να είχε στείλει
μήνυμα μπροστά, γιατί ο Κερκ τους περίμενε όταν έ-
φτασαν. Μόλις το φορτηγό πέρασε από την περίμε-
τρο, άνο.ξε απότομα την πόρτα και τράβηξε τον Τζέη-
σον βάναυσα έξω Ο επίδεσμος μετακινήθηκε και ο
Τζέησον έν ωσε την πληγή του ν' ανοιγει Εσφιξε με
πε σ.μα τα δόντια δε σκόπευε να δώσει στον Κερκ την
.κανοποίηση να τον δει να φωνάζει από πόνο

«Σου είπα να μεινεις στα κτίρ.α μέχρι την αναχωρη-
ση του σκάφους. Γιατι έφυγες, Γιατι βγήκες έξω, Μι-
λησες στους λασπόκωλους —έτσι δεν είναι;» Με την
κάθε ερώτηση ταρακουναγε πάλι βάναυσα τον Τζέ-
ησον

«Δε μίλησα —με κανέναν», κατάφερε ν' απαντήσει
ο Τζέησον «Προσπάθησαν να με πιάσουν —σκότωσα
δυο —έμεινα κρυμμένος μέχρι να ξαναγυρίσε. το
φορτηγό»

«Μετά έφαγε άλλον ένα», παρενέβη ο Κράννον
«Το ειδα. Καλή βολή. Νομίζω ότι πέτυχα κι εγώ μερι-

κούς. Αφησέ τον, Κερκ Τον κάρφωσαν στον ώμο πριν
μπορέσει να φτάσει στο φορτηγό».

*Αρκούν αυτές οι εξηγήσεις, ειπε ο Τζέησον στον
εαυτό του. Μην το παρακάνεις. Άσ' τον να το σκεφτεί
με την ησυχια του Τώρα ειναι ωρα ν' αλλάξεις θέμα
συζήτησης. Υπάρχει κάτι που θ' αποσπάσει το μυαλό
του από τους λασπόκωλους.*

«Πολεμούσα το δικό σας πόλεμο για λογαριασμό
σας, Κερκ, ενώ εσείς μένατε ασφαλεις μέσα στην πε-
ριμετρο» Ο Τζέησον έγειρε το κορμί του στο πλάι του
φορτηγού καθώς ο άλλος χαλάρωνε το σφιξιμό του.
«Ανακάλυψα τι κρυβεται πισω από αυτό τον πόλεμο
στον πλανήτη —και πώς μπορειτε να τον κερδισετε.
Ασε με τώρα να καθισω να πάρω μια ανάσα και θα
σου πω»

Στο μεταξύ, ενω μιλούσε, είχαν πλησιάσει και άλ-
λοι Πυρρανοί. Κανένας τους δε σάλευε τωρα. Σαν τον
Κερκ, στέκονταν σαν αγάλματα, κοιτάζοντας σιωπη-
λά τον Τζέησον Όταν ο Κερκ μίλησε, το έκανε για
λογαριασμό όλων τους.

«*Τι θες να πεις;*»

«Αυτό ακριβώς που είπα. Ο Πυρρας σάς αντιμάχε-
ται —ενεργά και συνειδητά. Απομακρυνθείτε αρκετά
από τούτη την πόλη και θα νιώσετε τα κύματα του μί-
σους που κατευθύνονται εναντίον της. Οχι, δεν το
λέω σωστά —δε θα τα νιωσετε γιατί μεγαλωσατε σ'
αυτό το περιβάλλον. Αλλά εγώ τα νιώθω, όπως θα συ-
νέβαινε και με τον καθένα που διαθέτει κάποια ψυχική
ευαισθησία Υπάρχει μια εντολή πολέμου που εκπέμ-
πεται ασταμάτητα εναντίον σας. Τα πλάσματα αυτού
του πλανήτη είναι ψυχοευαισθητα και ανταποκρίνον-
τα στη διαταγή Επιτίθενται, αλλάζουν και μεταλλά-
ζουν για να πετύχουν την εξοντωσή σας. Και θα συνε-
χισουν να το κάνουν μέχρι να σας ξεκάνουν όλους.

Μονάχα που είναι στο χέρι σας να σταματήσετε τον πόλεμο».

«Πώς;» γρύλισε κοφτά ο Κερκ και το κάθε πρόσωπο ολόγυρα αντικατόπτριζε την ίδια ερώτηση.

«Αρκεί ν' ανακαλύψετε ποιος ή τι στέλνει την εντολή. Τα πλάσματα που σας ρίχνονται δε διαθέτουν δική τους λογική. Απλώς διατάζονται να το κάνουν. Νομίζω ότι ξέρω πώς μπορεί να βρεθεί η πηγή αυτών των διαταγών. Ύστερα απ' αυτό το πρόβλημα θα είναι απλώς να στείλετε ένα άλλο μήνυμα ζητώντας εκεχειρία με τελικό στόχο την οριστική λήξη των εχθροπραξιών».

Τα λόγια του έγιναν δεκτά με νεκρική σιγή καθώς οι Πυρρανοί προσπαθούσαν να τα αφομοιώσουν. Ο Κερκ αντέδρασε πρώτος, γνέφοντας στο πλήθος ν' απομακρυνθεί.

«Γυρίστε στη δουλειά σας. Το πράγμα είναι δική μου ευθύνη και θα το φροντίσω. Μόλις διαπιστώσω ποια είναι η αλήθεια εδώ —αν υπάρχει— θα υποβάλω πλήρη σχετική αναφορά». Ο κόσμος άρχισε ν' απομακρύνεται σιωπηλά, ρίχνοντας ματιές πίσω καθώς απομακρύνονταν.

«Τώρα πες' τα μου από την αρχή», πρόσταξε ο Κερκ. «Και μην παραλείψεις τίποτα».

«Δε θα μπορούσα να προσθέσω και πολλά πέρα από τα ίδια τα γεγονότα. Είδα τα ζώα και κατάλαβα το μήνυμα. Μάλιστα, πειραματίστηκα με μερικά και ανταποκρίθηκαν στις νοερές μου εντολές. Εκείνο που πρέπει να κάνω τώρα είναι να εντοπίσω την προέλευση

αυτών των εντολών που υποδαυλίζουν τούτο τον πόλεμο.

»Θα σου πω κάτι που ποτέ δεν το έχω πει σε κανένα. Δεν είμαι απλώς τυχερός στο παιχνίδι. Διαθέτω αρκετές ψυχικές ικανότητες που μπορεί ν' αλλάξουν τις πιθανότητες ώστε να μ' ευνοούν. Είναι ένα αβέβαιο ταλέντο που για προφανείς λόγους έχω προσπαθήσει να το καλλιεργήσω. Κατά τα δέκα τελευταία χρόνια κατάφερα να μελετήσω σε όλα τα κέντρα που ασχολούνται με ψυχικές έρευνες. Είναι εκπληκτικό πόσα λίγα είναι γνωστά σε σύγκριση με τ' άλλα πεδία γνώσης. Αλλά το βασικό ψυχικό ταλέντο μπορεί να βελτιωθεί με την εξάσκηση και έχουν επινοηθεί μερικές συσκευές που λειτουργούν σαν ψυχικοί ενισχυτές. Μια από αυτές, αν χρησιμοποιηθεί σωστά, μπορεί να χρησιμεύσει σαν πολύ καλό ραδιογωνιόμετρο εντοπισμού».

«Και θέλεις να κατασκευάσεις αυτή τη συσκευή;» ρώτησε ο Κερκ.

«Ακριβώς. Να τη φτιάξω και να την πάρω έξω από την πόλη με το σκάφος. Κάθε σήμα που είναι αρκετά ισχυρό για να διατηρεί αυτό τον προαιώνιο πόλεμο θα πρέπει να είναι εύκολο να εντοπιστεί. Θα το ακολουθήσω, θα έρθω σ' επαφή με τα πλάσματα που το στέλνουν και θα προσπαθήσω ν' ανακαλύψω γιατί το κάνουν. Υποθέτω ότι δε θα έχεις αντίρρηση σε οποιοδήποτε λογικό σχέδιο που θα μπορούσε να δώσει τέρμα σ' αυτό τον πόλεμο.»

«Καμιά, μέσα σε λογικά πλαίσια», απάντησε ο Κερκ ψυχρά. «Πόσο καιρό θα σου πάρει για να φτιάξεις αυτή τη συσκευή.»

«Λίγες μέρες αρκούν, αν έχετε διαθέσιμα τ' αναγκαία υλικά», εξήγησε ο Τζέησον.

«Τότε κάν' το. Ακυρώνω την αναχώρηση του σκά-

φους που ήταν προγραμματισμένη για τώρα και θα το κρατήσω εδώ, έτοιμο για πτήση. Όταν κατασκευαστεί η συσκευή, θέλω να εντοπίσεις την πηγή του σήματος και να το αναφέρεις σ' εμένα».

«Σύμφωνοι», είπε ο Τζέησον κα σηκώθηκε. «Θα σου ετοιμάσω μια λίστα με τ' αναγκαία εξαρτήματα αμέσως μόλις φροντίσουν αυτή την τρύπα στη ράχη μου».

Ένας βλοσυρός, αγέλαστος τύπος που τον φώναζαν Σκοπ ανέλαβε καθήκοντα οδηγού και φρουρού του Τζέησον. Έπαιρνε τη δουλειά του πολύ στα σοβαρά και ο Τζέησον δεν άργησε να καταλάβει ότι ήταν ελεύθερος υπό αίρεση. Ο Κερκ είχε αποδεχτεί την ιστορία του, αλλ αυτό δεν αποτελούσε εγγύηση ότι την πίστευε κιόλας. Αρκούσε μια λέξη του για να μεταβληθεί ο φρουρός του σ' εκτελεστή.

Από το μυαλό του Τζέησον πέρασε η ανατριχιαστική σκέψη ότι ίσως αυτό να γινόταν τελικά. Αλλά είτε ο Κερκ είχε χάψει την ιστορία του είτε όχι, δεν τολμούσε να το ρισκάρει. Για όσο θα υπήρχε και η παραμικρή πιθανότητα ο Τζέησον να είχε έρθει σ' επαφή με τους λασπόκωλους δεν υπήρχε περίπτωση να του επιτρέψουν να φύγει από τον πλανήτη ζωντανός. Οι άνθρωποι του δάσους ήταν πολύ αφελείς αν πίστευαν ότι θα μπορούσε να πετύχει ένα τόσο φανερό σχέδιο. Η μήπως απλώς είχαν ποντάρει στο απίθανο ενδεχόμενο μιας επιτυχίας; *Εκείνοι* σίγουρα δεν είχαν τίποτα να χάσουν.

Μονάχα το μισό από το μυαλό του Τζέησον ήταν απασχολημένο με τη δουλειά καθώς ετοίμαζε μια λίστα με τα υλικά που θα χρειαζόταν για την κατασκευή του ψυχο-ραδιογωνιόμετρου. Οι σκέψεις του κινούνταν αργά σε φαύλους κύκλους, αναζητώντας μια διέξοδο που δεν υπήρχε. Ήταν πολύ βαθιά μπλεγμένος

πια για να τα βροντήσει κάτω κα να φύγει. Ο Κερκ θα φρόντιζε να μην το επιτρέψει αυτό. Εκτός κι αν έβρισκε ένα τρόπο για να τερματίσει τον πόλεμο και να δώσει λύση στο πρόβλημα των λασπόκωλων, θα παρέμενε αιχμάλωτος στον Πύρρας για όλη του τη υπόλοιπη ζωή. Και θα ήταν μια πολύ σύντομη ζωή.

Όταν τέλειωσε με τη λίστα, κάλεσε το Τμήμα Εφοδιασμού. Με λίγες αλλαγές, υπήρχε στοκ από το καθετί που χρειαζόταν και θα του το έστελναν. Ο Σκοπ φαινόταν να παίρνει έναν υπνάκο στην καρέκλα του και ο Τζέησον, με το κεφάλι του στηριγμένο στο ένα χέρι για να το ξεκουράζει από τη βαρύτητα, άρχισε να ετοιμάζει τα προσχέδια της συσκευής.

Ο Τζέησον ανασήκωσε ξαφνικά το κεφάλι, έχοντας συνειδητοποιήσει ότι επικρατούσε μια περίεργη σιωπή. Μπορούσε ν' ακούει μηχανές στο κτίριο και φωνές στο διάδρομο απέξω. Τότε τι είδους σιωπή —

Ήταν νοητική σιωπή. Μετά την επιστροφή του στην πόλη ήταν τόσο απορροφημένος που δεν είχε προσέξει την απόλυτη απουσία κάθε ψυχικής αίσθησης. Ο συνεχής χείμαρρος των ζωικών αντιδράσεων είχε σταματήσει, όπως και η αόριστα απτική ψυχοκινητική του αίσθηση. Καταλαβαίνοντας ξαφνικά τι γινόταν, θυμήθηκε ότι πάντοτε έτσι ήταν μέσα στην πόλη.

Προσπάθησε ν' αφουγκραστεί με το μυαλό του — και σταμάτησε σχεδόν πριν καλά καλά αρχίσει. Υπήρχε μια αδιάκοπη πίεση σκέψεων από ολόγυρα, που την αισθανόταν όταν το επεδίωκε. Ήταν σαν να βρισκόταν μέσα σ' ένα βαθυσκάφος στον πάτο ενός ωκεανού, με το χέρι του στην πόρτα που κρατούσε μακριά τη φοβερή πίεση. Αγγίζοντας την πόρτα δίχως να την ανοίγει, μπορούσε να νιώσει την πίεση, με τις εξωτερικές δυνάμεις να σπρώχνουν προς τα μέσα επιδιώ-

κοντας να τον λιώσουν. Έτσι είχε το πράγμα με τις ψυχικές πιέσεις στην πόλη Τα άφωνα, γεμάτα μίσος ουρλιαχτά του Πύρρας θα έκαιγαν στη στιγμή κάθε μυαλό που τα έπιανε. Αλλά κάποιο κομμάτι του μυαλού του λειτουργούσε σαν ψυχικό φίλτρο, προστατεύοντας τη συνείδησή του πριν καταστραφεί το μυαλό του. Υπήρχε απλως αρκετή διαρροή για να αισθάνεται την πίεση —παρέχοντας έτσι και το υλικό για τους διαρκείς εφιάλτες του.

Αλλά υπήρχε κι ένα συμπτωματικό όφελος. Η απουσία της νοερής πίεσης έκανε πιο εύκολη την αυτοσυγκέντρωση. Παρά την κούρασή του, το τεχνικό σχέδιο προχωρούσε γοργά.

Η Μετα έφτασε εκείνο το απόγευμα φέρνοντας τα υλικά που είχε ζητήσει. Η κοπέλα ακούμπησε το μακρόστενο κουτί στον πάγκο εργασίας και έκανε κάτι να πει, αλλά μετά άλλαξε γνώμη και δεν είπε τίποτα. Ο Τζέησον σήκωσε το βλέμμα του και της χαμογέλασε.

«Τα 'χεις χαμένα;» τη ρώτησε.

«Δεν καταλαβαίνω τι θες να πεις», αποκρίθηκε εκείνη «Δεν τα 'χω καθόλου χαμένα Απλώς νιώθω ενοχλημένη Το προγραμματισμένο ταξίδι ακυρώθηκε και το πρόγραμμα ανεφοδιασμού μας θα πέσει μήνες έξω. Και αντί να πιλοτάρω ή να εκτελώ υπηρεσία περιμέτρου, το μόνο που μου επιτρέπουν είναι να κάθομαι και να κάνω τη δουλειά σου. Και μετά ν' αναλάβω κάποια παλαβή πτήση ακολουθώντας τις οδηγίες σου Το βρίσκεις παράξενο που νιώθω ενοχλημένη;»

Ο Τζέησον άπλωσε προσεκτικά τα εξαρτήματα στο σασί πριν μιλήσει. « Οπως είπα, τα 'χεις χαμένα. Μπορώ να σου δείξω που τα 'χεις χαμένα, αλλά έτσι θα τα έχανες ακόμη περισσότερο. Πάντως με βάζεις σε

τόσο πειρασμό να το κάνω που ειλικρινά δυσκολεύομαι να μην υποκύψω»

Η Μέτα τον κοίταξε από την άλλη άκρη του πάγκου, με το δάχτυλό της να τυλίγει και να ξετυλίγει νευρικά μια μπούκλα από τα μαλλιά της Ο Τζέησον πολύ την έκανε κέφι έτσι. Όταν λειτουργούσε σαν καθαρόαιμη Πυρρανή είχε τόση δική της προσωπικότητα όσο κι ένα γρανάζι μηχανής Αλλά όταν ξέφευγε από αυτό το πλαίσιο, του θύμιζε περισσότερο το κορίτσι που είχε γνωρίσει στη διάρκεια της πρώτης πτήσης του στον Πύρρας. Αναρωτήθηκε αν ήταν δυνατό να την κάνει να καταλάβει αυτό που πραγματικά εννοούσε.

«Δεν το εννοώ υβριστικά όταν λέω ότι τα 'χεις χαμένα, Μέτα. Αλλά, με δεδομένο το φόντο σου, δε θα μπορούσε να συμβαίνει διαφορετικά. Έχεις μια προσωπικότητα αποκομμένη σαν νησί Παραδέχομαι ότι ο Πυρρας είναι ένα ασυνήθιστο νησί με πολλά δύσκολα προβλήματα στην αντιμετώπιση των οποίων είσαι ξεφτέρι Αλλ' αυτό δεν τον κάνει λιγότερο νησί. Όταν βρεθείς αντιμέτωπη μ' ένα πιο κοσμοπολίτικο πρόβλημα τα χάνεις. Ή και μπλέκεις ακόμη χειρότερα, όταν τα νησιώτικα σας προβλήματα τεθούν σε ευρύτερο πλαίσιο. Τότε είναι σαν να παίζεις στο δικό σου γήπεδο, αλλά με κανόνες που αλλάζουν διαρκώς στη διάρκεια του αγώνα».

«Λες κουταμάρες», γρύλισε απότομα εκείνη. «Ο Πύρρας δεν είναι νησί και ο αγώνας για την επιβίωση ασφαλώς δεν είναι παιχνίδι».

«Με συγχωρείς», της χαμογέλασε. «Απλώς χρησιμοποίησα μια μεταφορική έκφραση, ίσως αποτυχημένη Ας δούμε το πρόβλημα πιο συγκεκριμένα Ιδού ένα παράδειγμα. Ας πούμε ότι σου έλεγα ότι εκεί, γαντζωμένο στην κάσα της πόρτας, υπάρχει ένα κεντριφτερο— »

Πριν αποτελειώσει την πρότασή του, το όπλο της Μέτα σημάδευε κιόλας προς την πόρτα. Ένας πάταγος ακούστηκε καθώς η καρέκλα του φρουρού έπεφτε πίσω. Ο Σκοπ είχε βρεθεί ακαριαία από τον ύπνο σε πλήρη εγρήγορση, ενώ και το δικό του όπλο έψαχνε για στόχο στην κάσα της πόρτας.

«Και αυτό ήταν απλώς ένα παράδειγμα», είπε ο Τζέησον. «Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει τίποτα εκεί». Με μια φαρμακερή ματιά προς τον Τζέησον, το όπλο του φρουρού ξαναγύρισε στη θήκη του πριν σηκώσει την καρέκλα του και καθίσει πάλι.

«Αυτό που αποδείξατε και οι δυο είναι ότι είστε απόλυτα ικανοί ν' αντιμετωπίσετε ένα πυρρανικό πρόβλημα», συνέχισε ο Τζέησον. «Αλλά τι θα γινόταν αν έλεγα ότι υπάρχει κάτι στην κάσα της πόρτας που μοιάζει με κεντρίφτερο, αλλά στην πραγματικότητα είναι ένα είδος μεγάλου εντόμου που παράγει ένα πολύτιμο μετάξι χρήσιμο για την κατασκευή ρούχων;»

Κάτω από τα πυκνά φρύδια του ο φρουρός αγριοκοίταξε καχύποπτα προς την άδεια κάσα της πόρτας και το πιστόλι του μισοβγήκε πριν ξαναγυρίσει στη θήκη του. Ύστερα γρύλισε κάτι που δεν το έπιασε ο Τζέησον και βγήκε βαριά στον προθάλαμο, βροντώντας την πόρτα πίσω του. Η Μέτα στεκόταν συνοφρυωμένη και με προβληματισμένο ύφος.

«Δε θα μπορούσε να είναι τίποτε άλλο από κεντρίφτερο», είπε τελικά. «Τίποτε άλλο δεν έχει τη δική του όψη. Ακόμη κι αν έφτιαχνε μετάξι, θα σε δάγκωνε αν το ζύγωνες. έτσι πάλι θα ήσουν αναγκασμένος να το σκοτώσεις». Και χαμογέλασε ικανοποιημένη με την ακλόνητη λογική της απάντησής της.

«Και πάλι λάθος», απάντησε ο Τζέησον. «Απλώς σου περιέγραψα τη μιμο-υφάντρα, ένα πλάσμα που ζει στον πλανήτη του Στόβερ. Μπορεί και μιμείται τις

περισσότερες επικίνδυνες μορφές ζωής εκεί πέρα και τα καταφέρνει τόσο καλά που δεν έχει ανάγκη από άλλη άμυνα. Και θα καθόταν ήσυχα στο χέρι σου υφαίνοντας μετάξι με το μέτρο. Αν έριχνα ένα φορτίο από δαύτες στον Πύρρας ποτέ δε θα μπορούσατε να πείτε με σιγουριά πότε να πυροβολήσετε και πότε όχι, έτσι δεν είναι;»

«Όμως τώρα δεν υπάρχουν τέτοια πλάσματα εδώ», επέμεινε η Μέτα.

«Ναι, αλλά θα μπορούσαν να υπάρχουν. Και αν υπήρχαν, τότε θ' ανατρέπονταν όλοι οι κανόνες του παιχνιδιού σας. Πιάνεις τώρα τη βασική ιδέα. Υπάρχουν κάποιοι σταθεροί κανόνες και νόμοι στο Γαλαξία —αλλά δεν είναι οι δικοί σας. Ο δικός σας κανόνας είναι ένας αδιάκοπος πόλεμος με τις ντόπιες μορφές ζωής. Εγώ θέλω να παρακάμψω τους κανόνες σας και να σταματήσω αυτό τον πόλεμο. Δε θα σου άρεσε αυτό. Δε θα σου άρεσε ένας τρόπος ζωής που να ήταν κάτι παραπάνω από ατέλειωτος πόλεμος για την επιβίωση. Μια ζωή με προοπτικές ευτυχίας, αγάπης, μουσικής, τέχνης —όλα τα ευχάριστα πράγματα που δεν είχες ποτέ το χρόνο ν' απολαύσεις;»

Όλη η πυρρανική βλοσυρότητα είχε χαθεί από το πρόσωπό της καθώς άκουγε τα λόγια του, αφήνοντας τον εαυτό της να παρασυρθεί από αυτές τις ξενικές αντιλήψεις. Στο διάστημα αυτό ο Τζέησον είχε απλώσει αυθόρμητα το χέρι του και είχε πάρει το δικό της. Ήταν ζεστό και ένιωθε ότι είχε επιταχυνθεί ο σφυγμός της.

Η Μέτα συνειδητοποίησε ξαφνικά το χέρι του και τράβηξε απότομα το δικό της, στέκοντας ταυτόχρονα στα πόδια της. Καθώς πήγαινε τυφλά προς την πόρτα η φωνή του Τζέησον ακούστηκε ξερή πίσω της.

«Ο φρουρός, ο Σκοπ, το έβαλε στα πόδια επειδή

δεν ήθελε να χάσει την πολύτιμη λογική του, αυτή του μαυρουάσπρου. Είναι η μόνη που διαθέτει. Αλλά εσύ, Μέτα, έχεις δει και άλλα μέρη του Γαλαξία. Ξέρεις ότι υπάρχουν πολύ περισσότερα στη ζωή από το 'πέθανε ή σκότωσε' των Πύρρας. Νιώθεις ότι αυτά που λέω είναι η αλήθεια, έστω κι αν δε θες να το παραδεχτείς».

Η κοπέλα γύρισε και βγήκε τρεχάτη από την πόρτα.

Ο Τζέησον έμεινε κοιτάζοντας πίσω της, με το χέρι του να τρίβει σκεφτικά το αξύριστο σαγόνι του. «Μέτα», μονολόγησε. «έχω την αμυδρή ελπίδα ότι η γυναίκα άρχισε να νικάει την Πυρρανή. Νομίζω ότι είδα —ίσως για πρώτη φορά στην ιστορία τούτης της αναθεματισμένης πολεμόπληκτης πόλης— ένα δάκρυ στο μάτι ενός από τους κατοίκους της».

21

«Έτσι και σου πέσει αυτό το μηχάνημα, ο Κερκ σίγουρα θα σε γδάρει ζωντανό», προειδοποίησε ο Τζέησον. «Στέκεται εκεί κάτω τώρα, δείχνοντας όσο μπορεί πιο χιλιομετανιωμένος που με άφησε να τον παρασύρω σ' αυτή τη δουλειά».

Ο Σκοπ βλαστήμησε κάτω από τον άβολο όγκο του ψυχοανιχνευτή, περνώντας τον στη Μέτα που περίμενε στην ανοιχτή πόρτα του αστρόπλοιου. Ο Τζέησον επέβλεπε τη φόρτωση και εξόντωνε τα όποια ντόπια πλάσματα επιχειρούσαν να ζυγώσουν. Οι διαβολόκεροι ήταν εξαιρετικά πολυάριθμοι εκείνο το πρωινό και χρειάστηκε να σκοτώσει τέσσερις από δαύτους. Ήταν ο τελευταίος που επιβιβάστηκε και έκλεισε την πόρτα πίσω του.

«Πού θα το εγκαταστήσεις;» τον ρώτησε η Μέτα.

«Αυτό θα μου το πεις εσύ», απάντησε ο Τζέησον. «Χρειάζομαι ένα σημείο για την κεραία όπου δε θα υπάρχει χοντρό μέταλλο μπροστά στο πιάτο της για να παρεμποδίζει το σήμα. Το λεπτό πλαστικό με βολεύει. Ή, στη χειρότερη περίπτωση μπορώ να την εγκαταστήσω στην εξωτερική επιφάνεια του σκάφους, με σύστημα τηλεχειρισμού».

«Μάλλον αυτό θα χρειαστεί να κάνεις», απάντησε εκείνη. «Η άτρακτος είναι από μονοκόμματο μέταλλο η οπτική επαφή με τον έξω κόσμο γίνεται μονάχα με οθόνες και όργανα. Δε νομίζω —αλλά για περίμενε— νομίζω ότι υπάρχει ένα σημείο που μπορεί να σου κάνει».

Τον οδήγησε σ' ένα εξόγκωμα της ατράκτου που σημάδευε τη θέση μιας ναυαγοσωστικής λέμβου. Μπήκαν μέσα από τη μόνιμα ανοιχτή θυρίδα της, με τον Σκοπ να στριμώχνεται πίσω τους κουβαλώντας τη συσκευή.

«Αυτές οι λέμβοι είναι μισοχωστές στην άτρακτο», εξήγησε η Μέτα. «Έχουν διαφανή μπροστινά παράθυρα που καλύπτονται με ασπίδες τριβής οι οποίες αποσύρονται αυτόματα με την εκτόξευση της λέμβου».

«Μπορούμε ν' αφαιρέσουμε αυτές τις ασπίδες τώρα;»

«Νομίζω ναι», απάντησε εκείνη. Ύστερα ακολούθησε τα κυκλώματα εκτόξευσης ως ένα κουτί διανομέα και άνοιξε το καπάκι του. Όταν κατέβασε με το χέρι το ρελέ των ασπίδων, οι βαριές πλάκες τραβήχτηκαν συρταρωτά στο εσωτερικό της ατράκτου. Τώρα υπήρχε ελεύθερη θέα, επειδή το μεγαλύτερο μέρος του πιλοτηρίου της λέμβου προεξείχε από το μητρικό σκάφος.

«Τέλεια», είπε ο Τζέησον. «Θα την εγκαταστήσω ε-

δώ Τώρα, πώς θα μπορώ να επ.κο,νωνώ μαζί σου στο σκάφος;»

«Με τούτη εδώ τη συσκευή» εξήγησε εκείνη. «Είναι προσυντονισμένη για εσωτερική επικοινωνία. Μην αγγίξεις τίποτε άλλο —κα. ιδ.ως αυτό το λεβιέ» Του έδειξε ένα μεγάλο μοχλό τοποθετημένο στο κέντρο του π.νακα ελέγχου «Είνα. για αμεση εκτόξευση αναγκης. Δυο δευτερόλεπτα αφου τον τραβήξεις, η λέμβος εκτοξευετα.. Κα. τυχα.νε. αυτή εδώ να μη δ.αθέτει καύσιμα»

«Δεν αγγ.ζω τίποτα, σίγουρα», τη διαβεβαίωσε ο Τζέησον «Τωρα πες στον παιδοβουβαλο να μου φέρει ως εδώ μια παροχή ρευματος από το σκάφος και θα κάνω την εγκατάσταση».

Ο ανιχνευτής ήταν μια απλή συσκευή, αν και ο συντον.σμός απαιτουσε ακρίβε.α Μια κεραία σαν πιάτο θα έπιανε το σήμα γ.α το ευαισθητα ρυθμ.σμένο όργανο Υπηρχε μια απότομη πτώση σήματος και στις δυο πλευρές της ε.σόδου έτσι που η κατεύθυνσή του μπορουσε να προσδιοριστεί επακριβώς Στη συνέχεια. το σήμα έμπαινε στο στάδιο της ενισχυσης Μετά την ηλεκτρον.κή επεξεργασία της πρώτης φάσης το σήμα καθοδηγουσε μια γραφιδα σε άσπρο συνεχές χαρτι. Προσεκτικά μονταρ σμένοι αγωγοί εισόδου κ. εξόδου κατέληγαν εκε

Όταν ετο μάστηκαν όλα και το καθετι στερεώθηκε στη θέση του, ο Τζέησον έγνεψε στην ε.κόνα της Μέτα στην οθόνη «Σήκωσέ το — αλλά με το μαλακό σε παρακαλω. Να λειπουν εκεινα τα φινουρατζιδικα 9-G Ύστερα αρχ.σε να δ.αγράφεις αργά κύκλους πανω από την περίμετρο μέχρι να σου δώσω άλλες οδηγιες»

Κάτω από σταθερή ώθηση το σκάφος σηκωθηκε κα. κέρδισε ύψος πριν σταθεροποιηθεί στην τελική κυκλ.κή πορεια του. Έκαναν έτσι πέντε κύκλους γυρω

από την πόλη πριν ο Τζέησον κουνήσε. το κεφάλ. του

«Τούτο το μαραφέτ. φαινεται να δουλευει θαυμάσια, αλλά πιάνουμε πολυ θόρυβο απ' όλη την ντόπ.α ζωή. Απομάκρυνε το σκάφος στα τριάντα χιλιόμετρα από την πόλη κα. άρχισε πάλι τους κυκλους».

Τ' αποτελέσματα ηταν καλυτερα τούτη τη φορά Ένα ισχυρό σήμα ερχόταν από τη μεριά της πόλης, εστιασμένο σε γων.α μικρότερη της μο.ρας Με την κεραία σταθεροποιημένη σε ορθη γωνια προς τη γραμμή πτήσης του σκαφους, το σήμα ήταν αρκετά σταθερό Η Μέτα περιέστρεψε το αστροπλοιο στον επιμήκη του άξονα, ωσπου η λέμβος του Τζεησον ήρθε ακριβως από κάτω

«Καλά πας τωρα», της ειπε «Μονάχα κράτα τα πηδάλια σταθερά και μην αφηνεις το ρύγχος να παρεκκλ.νει από την ευθεια.»

Αφού σημειωσε προσεκτικά το στιγμα στον κύκλο του χάρτη του, ο Τζέησον γύρισε την κεραία λήψης κατά 180. Ενω το σκάφος διατηρουσε την κυκλική πορεία του, ο Τζέησον έκανε ένα αργό σάρωμα ψαχνοντας για τα τυχόν σήματα που εκπέμπονταν προς την πόλη Ε.χαν κάνει το μισό κύκλο πριν εντοπισει ένα νέο σήμα.

Ήταν εκεί, καμιά αμφιβολία γι' αυτό, ένα μικρου εύρους αλλά ισχυρό σήμα. Για να σιγουρευτει απόλυτα, άφησε το σκάφος να συμπληρωσει άλλους δυο κυκλους κα. κάθε φορά σημειωνε την κατευθυνση στη νυροπυξιδα. Υπήρχε σύμπτωση κάθε φορά. Στον τρι το κύκλο, κάλεσε τη Μέτα.

«Ετοιμάσου για φουλ δεξιά στροφή ή όπως αλλ.ως το λέτε εσείς οι πιλότοι. Νομίζω ότι το εχω εντοπισε. Ετο.μη. τώρα».

Ηταν μια αργή στροφή και ο Τζέησον δεν εχασε στιγμή το σήμα Για λίγες στιγμές φάνηκε να παλεύε.

αλλά το ξανάπιασε αμέσως. Όταν η πυξίδα σταθεροποιήθηκε, η Μέτα τροφοδότησε τον κινητήρα με περισσότερη ισχύ.

Το σκάφος έβαλε ρότα προς τους ντόπιους Πυρρανούς.

Πετούσαν για μια ώρα με σχεδόν την ανώτατη δυνατή ταχύτητα για ατμόσφαιρα δίχως να δουν το παραμικρό. Η Μέτα γκρίνιαζε, αλλά ο Τζέησον την κράτησε σταθερά στην ίδια πορεία. Το σήμα δεν εξασθένισε καθόλου αλλ' αντίθετα δυνάμωνε αργά. Πέρασαν έτσι πάνω από την αλυσίδα των ηφαιστείων που σημάδευαν τα ηπειρωτικά όρια, με το σκάφος να κλυδωνίζεται από τα βίαια ανοδικά θερμικά ρεύματα. Όταν άφησαν την ακτή πίσω τους και άρχισαν να πετούν πάνω από τη θάλασσα, πρόσθεσε και ο Σκοπ τη γκρίνια του σ' εκείνη της Μέτα. Συνέχιζε να περιστρέφει τον πυργίσκο του πυροβόλου του, αλλά δεν υπήρχαν και πολλοί στόχοι να χτυπήσει τόσο μακριά από τη στεριά.

Όταν τα νησιά φάνηκαν πάνω από τον ορίζοντα, το σήμα άρχισε να παρουσιάζει έγκλιση προς τα κάτω.

«Κόψε τώρα», είπε ο Τζέησον. «Εκείνα τα νησιά μπροστά μας μοιάζουν σαν την πηγή που ψάχνουμε».

Μια ήπειρος υπήρχε κάποτε εδώ, επιπλέοντας στη ρευστή μάζα του πυρήνα του Πύρρας. Ύστερα οι πιέσεις είχαν αλλάξει, οι στεριανές μάζες είχαν μετακινηθεί και η ήπειρος είχε βυθιστεί κάτω από τα νερά. Το μόνο που είχε απομείνει από την οργιαστική ζωή εκείνης της στεριάς είχε τώρα περιοριστεί σε μια αλυσίδα νησιών, που κάποτε αποτελούσαν τις βουνοκορφές της ψηλότερης οροσειράς. Αυτά τα νησιά, που οι απόκρημνες ακτές τους υψώνονταν απότομα από το νερό, φιλοξενούσαν τώρα τους τελευταίους κατοίκους εκείνης της χαμένης ηπείρου. Τους ξεσκαρταρισμένους απογόνους των νικητών εκείνων των απερίγραπτα βίαιων αναστατώσεων. Εδώ ζούσαν οι αρχαιότεροι ντόπιοι Πυρρανοί.

«Κατέβα πιο χαμηλά», ζήτησε ο Τζέησον, «προς εκείνη τη μεγάλη κορφή. Από εκεί φαίνεται να προέρχεται το σήμα».

Χαμήλωσαν πάνω από το συγκεκριμένο βουνό, αλλά δε διέκριναν τίποτα εκτός από δέντρα και ψημένους από τον ήλιο βράχους.

Ο ξαφνικός πόνος έκανε σχεδόν να εκραγεί το κεφάλι του Τζέησον. Ήταν ένα κύμα μίσους που πέρασε από τον ενισχυτή καταλήγοντας στο κρανίο του. Ο Τζέησον πέταξε σαν τρελός τ' ακουστικά κι έσφιξε το κεφάλι του με τα χέρια του. Με τα θολωμένα από τα δάκρυα μάτια του, είδε ένα μαύρο σύννεφο από φτερωτά πλάσματα να σηκώνεται από τα δέντρα κάτω. Μόλις και πρόλαβε να διακρίνει κάτι από τη λοφοπλαγιά πιο πέρα, πριν η Μέτα δώσει απότομα ισχύ στους κινητήρες και κάνει το σκάφος να τιναχτεί σαν βέλος μπροστά.

«Τους βρήκαμε!» Ύστερα ο άγριος θρίαμβος έσβησε από τη φωνή της όταν είδε το πρόσωπο του Τζέησον στην οθόνη. «Είσαι καλά; Τι σου συνέβη;»

«Νιώθω... εντελώς καμένος... Έχω ξαναισθανθεί και άλλοτε ψυχικές επιθέσεις, αλλά ποτέ σε τέτοια ένταση! Μόλις και πρόλαβα να διακρίνω ένα άνοιγμα που έμοιαζε με σπηλιά μια στιγμή πριν μου αλλάξει τα φώτα εκείνη η ψυχική γροθιά. Φαινόταν να προέρχεται από εκεί».

«Ξάπλωσε και ηρέμησε», τον συμβούλεψε η Μέτα. «Επιστρέφουμε με τέρμα γκάζι. Αμέσως τώρα θα στείλω μήνυμα στον Κερκ. Πρέπει να μάθει τι έγινε».

Μια ομάδα απο άντρες τους περίμενε στο διαστημοδρόμιο όταν προσεδαφίστηκαν. Όλοι έτρεξαν έξω στην πίστα αμέσως μόλις σταμάτησε το σκάφος, προστατεύοντας το πρόσωπο τους από τους ακόμη καυτούς σωλήνες εξαγωγής. Ο Κερκ όρμησε μέσα αμέσως μόλις άνοιξε η πόρτα του αστρόπλοιου, κοιτάζοντας ολόγυρα μέχρι που διέκρινε τον Τζέησον ξαπλωμένο σε μια κουκέτα επιτάχυνσης.

«Είναι αλήθεια;» γκάρισε. «Εντόπισες τους εγκληματίες που άρχισαν αυτό τον πόλεμο».

«Πιο ήρεμα φίλε, πιο ήρεμα», απάντησε ο Τζέησον. «Εντόπισα την πηγή του ψυχικού σήματος που υποδαυλίζει αυτό τον πόλεμο. Δε βρήκα καμιά ένδειξη για το ποιος άρχισε τον πόλεμο και σίγουρα δε θα βιαζόμουν να τους χαρακτηρίσω εγκληματίες...»

«Βαρέθηκα αυτά τα παιχνίδια σου με τις λέξεις», τον διέκοψε ο Κερκ. «Το θέμα είναι ότι βρήκες αυτά τα πλάσματα και ότι η θέση τους είναι γνωστή».

«Σημειωμένη στο χάρτη», επιβεβαίωσε η Μέτα. «Αλλά θα μπορούσα να πετάξω ως εκεί και με δεμένα τα μάτια»

«Ωραία θαυμάσια» είπε ο Κερκ, τρίβοντας τα χέρια του με τόσο πάθος που μπορούσαν ν' ακούσουν τον τραχύ ήχο από το τρίψιμο των κάλων τους. «Ύστερα από τόσους αιώνες, είναι πολύ δύσκολο να χωνέψει κανείς την ιδέα ότι μπορεί ο πόλεμος να πλησιάζει στο τέλος του. Αλλά είναι εφικτό τώρα. Αντί απλώς να ξεκάνουμε τις ατέλειωτες λεγεώνες των καταραμένων που μας επιτίθενται, μπορούμε να εξοντώσουμε τους αρχηγούς τους. Να τους βρούμε και να μεταφέρουμε τον πόλεμο στο δικό τους έδαφος, έτσι για να δουν κι αυτοί τη γλύκα του —και να ξεβρομίσουμε από την παρουσία τους το πρόσωπο αυτού του πλανήτη!»

«Δε θα γίνει τίποτα τέτοιο!» φώναξε ο Τζέησον, ανακαθίζοντας με κόπο. «Ως εδώ και μη παρέκει! Από την πρώτη στιγμή που ήρθα σε τούτο τον πλανήτη μ' έχετε του κλότσου και του μπάτσου κι έχω ρισκάρει κι εγώ δεν ξέρω πόσες φορές τη ζωή μου. Μπας και φαντάζεσαι ότι τα έκανα όλα αυτά για να ικανοποιήσω τις αιμοχαρείς διαθέσεις σας; Εκείνο που επιδιώκω εγώ είναι η ειρήνη —όχι η καταστροφή. Υποσχέθηκες να έρθετε σ' επαφή με αυτά τα πλάσματα, να προσπαθήσετε να διαπραγματευτείτε μαζί τους. Δεν είσαι άντρας με τιμή για να κρατήσεις το λόγο σου;»

«Θ' αγνοήσω την προσβολή —αν και οποιαδήποτε άλλη φορά θα σε σκότωνα γι' αυτή» απάντησε ο Κερκ. «Πρόσφερες μια μεγάλη υπηρεσία στους συμπατριώτες μου και δε διστάζω να παραδεχτώ ότι σου οφείλουμε πολλά. Αλλά μη με κατηγορείς γι αθέτηση υποσχέσεων που ποτέ δεν έδωσα. Θυμάμαι με ακρίβεια τα λόγια μου. Υποσχέθηκα να κάνω οτιδήποτε το λογικό που μπορεί να έθετε τέρμα σε τούτο τον πόλεμο. Και αυτό ακριβώς σκοπεύω να κάνω. Το σχέδιό σου για μια διαπραγμάτευση ειρήνης δεν είναι λογικό. Συνεπώς θα καταστρέψουμε τον εχθρό».

«Σκέψου πρώτα», φώναξε ο Τζέησον πίσω από τον Κερκ, που είχε γυρίσει για να φύγει. «Τι το άσχημο βρίσκεις σε μια προσπάθεια για συνεννόηση ή ανακωχή; Και αν αποτύχει αυτό, τότε μπορείς να δοκιμάσεις τη δική σου μέθοδο».

Ο θάλαμος είχε αρχίσει να γεμίζει, καθώς και άλλοι Πυρρανοί στριμώχνονταν μέσα. Ο Κερκ, έχοντας φτάσει σχεδόν στην πόρτα, γύρισε πάλι προς τον Τζέησον.

«Θα σου πω τι κακό έχει μια ανακωχή», απάντησε ο Πυρρανός. «Είναι η λύση των δειλών, αυτό είναι. Είναι εύκολο για σένα να προτείνεις κάτι τέτοιο· είσαι

ξένος κα. τόσα ξέρεις τόσα λές. Αλλά πιστεύεις στ' αλήθεια ότι θα μπορούσα ποτέ να δεχτώ έστω και για μια στιγμή μια τέτοια ηττοπαθή ιδέα. Όταν μιλώ, δεν το κάνω μονάχα για λογαριασμό μου, αλλά για όλους εμάς εδώ. Δε μας ενοχλεί να μαχόμαστε και ξέρουμε όσο κανένας αυτή την τέχνη. Γνωρίζουμε ότι αν αυτός ο πόλεμος τέλειωνε θα μπορούσαμε να φτιάξουμε έναν καλύτερο κόσμο εδώ. Από την άλλη μεριά, αν ποτέ τεθεί θέμα επιλογής μεταξύ συνέχισης του πολέμου και μιας άνανδρης ειρήνης — *θα υπερψηφίζαμε τον πόλεμο*. Τούτος ο αγώνας θα τελειώσει μονάχα με την ολοκληρωτική εξόντωση του εχθρού!»

Μουρμουρητά επιδοκιμασίας ακούστηκαν από τους υπόλοιπους Πυρρανούς και ο Τζέησον χρειάστηκε να φωνάξει για ν' ακουστεί πάνω από το σούσουρο. «Ωραία, πολύ ωραία. Κα. σίγουρα θα νομίζεις ότι είσαι πρωτότυπος. Αλλά δεν ακούς τα χειροκροτήματα κάτω από την πλατεία. Είναι τα φαντάσματα απ' όλους εκείνους τους πολεμοχαρείς λεχρίτες που πάντοτε αλάλαζαν υπέρ του ενός ή του άλλου ευγενούς πολέμου. Αναγνώρισαν ακόμη κα. το παλιό σύνθημα: 'είμαστε με την παράταξη του φωτός ενώ ο εχθρός είναι πλάσμα του σκότους'. Και δεν αλλάζει τίποτα αν και η άλλη πλευρά λέει τα ίδια. Εξακολουθείτε να χρησιμοποιείτε τα ίδια παλιά συνθήματα που σκοτώνουν ανθρώπους από τότε που υπάρχει και η ανθρώπινη φυλή. Μια 'άνανδρη ειρήνη', καλό αυτό! Ειρήνη θα πει να μην έχεις πόλεμο, να μη μάχεσαι. Πώς μπορείς να έχεις μια άνανδρη μη-μάχη. Τι προσπαθείτε να κρύψετε με αυτή τη νοηματική σύγχυση; Τους αληθινούς σας λόγους; Δε σας κατηγορώ που ντρέπεστε γι' αυτούς — κι εγώ θα ντρεπόμουν στη θέση σας. Γιατί δε βγαίνετε να πείτε στα ίσια ότι συνεχίζετε τον πόλεμο απλώς και μόνο γιατί σας αρέσει να σκοτώνετε; Εσύ και οι φονιάδες σου χαίρεστε με το να βλέπετε πλάσματα να πεθαίνουν και τώρα θέλεις να τους κάνεις να χαρούν ακόμη περισσότερο!»

Υπήρχε μια αισθητή αλλά ανέκφραστη ένταση στη σιωπή που ακολούθησε τα λόγια του. Όλοι περίμεναν τον Κερκ ν' απαντήσει. Το πρόσωπο του τελευταίου ήταν κάτασπρο από θυμό και με το ζόρι διατηρούσε τον αυτοέλεγχό του.

«Έχεις δίκιο, Τζέησον. Μας αρέσει να σκοτώνουμε. Και θα συνεχίσουμε να σκοτώνουμε. Οτιδήποτε σ' αυτό τον πλανήτη που πολέμησε ποτέ εναντίον μας θα πεθάνει. Και θα το ευχαριστηθούμε πολύ αυτό το ξεκαθάρισμα»

Ύστερα γύρισε και έφυγε, ενώ η βαριά αίσθηση από τα λόγια του εξακολουθησε να πλανιέται στην ατμόσφαιρα. Οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν, κουβεντιάζοντας ξαναμμένα μεταξύ τους. Ο Τζέησον έγειρε πίσω στην κουκέτα του, νιώθοντας εξαντλημένος και νικημένος.

Όταν σήκωσε πάλι το βλέμμα, είχαν αναχωρήσει όλοι — εκτός από τη Μέτα. Η κοπέλα είχε την ίδια ερεθισμένη κι αιμοχαρή έκφραση όπως και οι άλλοι, αλλά αυτή έσβησε γοργά όταν τον κοίταξε.

«Εσύ τι λες για όλα αυτά, Μέτα,» γρύλισε ο Τζέησον. «Δεν έχεις ούτε εσύ αμφιβολίες; Νομίζεις ότι η εξόντωση είναι ο μοναδικός τρόπος για να τελειώσει αυτός ο πόλεμος,»

«Δεν ξέρω», απάντησε εκείνη. «Δεν μπορώ να είμαι σίγουρη. Για πρώτη φορά στη ζωή μου ανακαλύπτω ότι μπορεί να υπάρχει παραπάνω από μια απάντηση στο ίδιο ερώτημα»

«Συγχαρητήρια», της είπε πικρόχολα ο Τζέησον. «Είναι σημάδι ότι άρχισες να μεγαλώνεις».

22

Ο Τζέησον στεκόταν παράμερα παρακολουθώντας το θανάσιμο φορτίο να φορτώνεται στο κύτος του σκάφους. Οι Πυρρανοί ήταν όλο κέφι καθώς φόρτωναν τα ντουφέκια, τις χειροβομβίδες και τις βόμβες αερίων. Όταν φορτώθηκε και η φορητή ατομική βόμβα, ένας από αυτούς άρχισε να τραγουδά ένα μαρς και οι άλλοι τον μιμήθηκαν. Ίσως ελόγου τους να ήταν πανευτυχείς, αλλά η σκέψη του μακελειού που πλησίαζε γέμιζε τον Τζέησον με έντονα μελαγχολικές σκέψεις. Ένιωθε ότι κατά κάποιο τρόπο ήταν ένας προδότης της ζωής. Ίσως τα πλάσματα που είχε βρει να έπρεπε να εξοντωθούν —ίσως κι όχι. Αλλά δίχως να γίνει η παραμικρή προσπάθεια συμβιβασμού, η εξόντωσή τους θα ήταν καθαρό έγκλημα.

Ο Κερκ βγήκε από το κτίριο επιχειρήσεων και ήδη μπορούσε κανείς ν' ακούσει τις αντλίες καυσίμων να λειτουργούν στο σκάφος. Θα αναχωρούσαν σε λίγα λεπτά. Ο Τζέησον ζόρισε τα πόδια του σ' ένα συρτό τρέξιμο και συνάντησε τον Κερκ στα μισά της απόστασης ως το σκάφος.

«Θα έρθω μαζί σας, Κερκ. Είναι το λιγότερο που μου χρωστάς που τους βρήκα».

Ο Κερκ δίστασε, μη βρίσκοντας ευχάριστη την ιδέα. «Τούτη είναι αποστολή μάχης», είπε. «Δεν υπάρχει χώρος για παρατηρητές ή για περιττό βάρος... Και είναι πολύ αργά για να μας σταματήσεις, Τζέησον, το ξέρεις καλά αυτό».

«Εσείς οι Πυρρανοί είστε οι χειρότεροι ψεύτες στο σύμπαν», παρατήρησε ο Τζέησον. «Ξέρουμε και οι δυο ότι το σκάφος μπορεί να σηκώσει δεκαπλάσιο βάρος από εκείνο που μεταφέρει τώρα. Τώρα, θα με αφήσεις να έρθω μαζί ή θα μου το απαγορεύσεις απλώς γιατί

έτσι σου γουστάρει;»

«Έλα», απάντησε ο Κερκ. «Μονάχα φρόντισε να μην μπλέκεις στα πόδια μας αν δε θες να σε τσαλαπατήσουμε».

Τούτη τη φορά, ξέροντας εκ των προτέρων τον προορισμό τους, η πτήση ήταν πολύ πιο γρήγορη. Η Μέτα ανέβασε το σκάφος ως τη στρατόσφαιρα, σε μια ψηλή βαλλιστική τροχιά που η άλλη άκρη της κατέληγε στα νησιά. Ο Κερκ καθόταν στη θέση του δεύτερου πιλότου, ενώ ο Τζέησον κάθισε πίσω τους έτσι ώστε να μπορεί να βλέπει τις οθόνες. Το αποβατικό άγημα από είκοσι πέντε εθελοντές ήταν κάτω στο αμπάρι με τα όπλα. Όλες οι οθόνες ήταν ρυθμισμένες για πρόσθια θέα. Έτσι είδαν το πράσινο νησί να εμφανίζεται, να μεγαλώνει και μετά να χάνεται πίσω από τις φλόγες των ανασχετικών πυραυλοκινητήρων. Ισορροπώντας το σκάφος προσεκτικά, η Μέτα το κατέβασε σε μια επίπεδη έκταση του εδάφους κοντά στο άνοιγμα της σπηλιάς.

Ο Τζέησον ήταν έτοιμος τούτη τη φορά για το ψυχικό κύμα του μίσους —αλλά και πάλι υπέφερε. Οι πυροβολητές γελούσαν και ήδη σκότωναν με ζήλο το κάθε πλάσμα του νησιού που επιχειρούσε να ζυγώσει στο σκάφος. Τα ξέκαναν κατά χιλιάδες, αλλά εκείνα συνέχιζαν να έρχονται.

«Μα είναι ανάγκη να το κάνετε αυτό;» ρώτησε αγανακτισμένα ο Τζέησον. «Είναι φόνος, καθαρή σφαγή το να σκοτώνετε τόσα ζώα έτσι».

«Αυτοάμυνα», απάντησε λακωνικά ο Κερκ. «Μας ριχνονται και τα σκοτώνουμε. Τι πιο απλό; Βούλωσέ το τώρα πριν σε πετάξω έξω να τους κάνεις παρέα».

Θα πέρασε κάνα μισάωρο πριν αρχίσουν να λιγοστεύουν τα πυρά. Τα ζώα συνέχιζαν να τους ριχνονται, αλλά η μαζική έφοδος φαινόταν να έχει ξεθυμά

νει. Ο Κερκ μίλησε στην εσωτερική επικοινωνία.

«Να ξεκινήσει το αποβατικό άγημα —και τα μάτια σας τέσσερα, παιδιά. Ξέρουν ότι είμαστε εδώ και θα σας κάνουν τη ζωή όσο πιο δύσκολη μπορούν. Πάρτε τη βόμβα στη σπηλιά και δείτε σε τι βάθος φτάνει. Υπάρχει και η λύση να τους τη ρίξουμε από τον αέρα, αλλά δε θα κάνει τη δουλειά αν ο εχθρός είναι πολύ βαθιά χωμένος στο βράχο. Ξεκινήστε».

Οι άντρες χύθηκαν στις ανεμόσκαλες και αμέσως μόλις πάτησαν στο χώμα αναπτύχτηκαν σε ανοιχτό σχηματισμό μάχης. Σύντομα δέχτηκαν νέα επίθεση, αλλά τα ζώα εξοντώνονταν δίχως να καταφέρνουν να τους πλησιάσουν. Σε λίγο ο πρώτος της ομάδας είχε φτάσει στη σπηλιά. Κρατούσε μια ραδιοκάμερα μπροστά του, έτσι οι θεατές στο σκάφος μπορούσαν να παρακολουθήσουν άνετα την πορεία του.

«Μεγάλη σπηλιά», γρύλισε ο Κερκ. «Και κατηφορίζει προς το βάθος. Εκείνο που φοβόμουν. Αν ρίχναμε τη βόμβα από ψηλά, απλώς θα έφραζε το άνοιγμα. Δίχως καμιά εγγύηση πως ό,τι σφραγίζαμε εκεί δε θα ξανάβγαινε αργότερα. Τώρα θα πρέπει να εξακριβώσουμε πόσο βαθιά φτάνει».

Υπήρχε αρκετή θερμότητα στη σπηλιά τώρα για να χρησιμοποιήσουν τα φίλτρα υπερύθρων. Οι βραχώδεις τοίχοι φάνταζαν τραχείς σε αποχρώσεις του μαύρου άσπρου καθώς προχωρούσαν.

«Κανένα σημάδι ζωής από τη στιγμή που μπήκαμε στη σπηλιά», ανέφερε ο επικεφαλής του αγήματος. «Υπάρχουν ροκανισμένα κόκαλα στην είσοδο και κάποιες ακαθαρσίες από νυχτερίδες. Μοιάζει σαν φυσική σπηλιά —για την ώρα».

Βήμα βήμα η πορεία συνεχίστηκε, πιο αργά όσο προχωρούσαν. Όσο αναίσθητοι κι αν ήταν οι Πυρρανοί στις ψυχικές δυνάμεις, ακόμη κι αυτοί άρχισαν να

αισθάνονται τα κύματα του μίσους που κατευθύνονταν ασταμάτητα εναντίον τους. Ο Τζέησον, πίσω στο σκάφος, είχε έναν πονοκέφαλο που χειροτέρευε αντί να ελαττώνεται.

«Προσέξτε!» φώναξε ξαφνικά ο Κερκ, κοιτάζοντας στην οθόνη με φρίκη.

Από τον ένα τοίχο ως τον άλλο η σπηλιά είχε πλημμυρίσει με ασπρουλιάρικα, τυφλά πλάσματα. Ξεχύνονταν από μικροσκοπικά λαγούμια και φαίνονταν σαν να ξεφύτρωναν κυριολεκτικά από το έδαφος. Οι μπροστινές γραμμές τους εξαφανιστηκαν μέσα σε φλόγες, αλλά ολοένα και περισσότερα συνέχιζαν να βγαίνουν. Στην οθόνη οι θεατές στο σκάφος είδαν τη σπηλιά να στροβιλίζεται τρελά καθώς ο χειριστής της κάμερας έπεφτε. Ασπρουλιάρικα κορμιά ρίχτηκαν σαν κύμα και σκέπασαν το φακό.

«Συμπτύξτε τις γραμμές σας —φλογοβόλα και αέρια», βρυχήθηκε ο Κερκ στο μικρόφωνο.

Λιγότεροι από τους μισούς άντρες είχαν απομείνει ζωντανοί ύστερα από εκείνη την πρώτη επίθεση. Οι επιζώντες, προστατευμένοι πίσω από το φράγμα πυρός των φλογοβόλων, άρχισαν να ρίχνουν τις χειροβομβίδες αερίων. Οι αεροστεγείς θώρακες μάχης τούς προστάτευαν από τα θανάσιμα αέρια που πλημμύριζαν τη σπηλιά. Κάποιος σκάλισε στο σωρό των πτωμάτων και ανέσυρε την κάμερα.

«Αφήστε τη βόμβα εκεί και υποχωρήστε», πρόσταξε ο Κερκ. «Αρκετές απώλειες είχαμε ήδη».

Ένα διαφορετικό πρόσωπο τους κοίταζε τώρα από την οθόνη. Ο πρώτος αξιωματικός ήταν νεκρός. «Συγνώμη, κύριε», είπε ο άλλος, «αλλά όσο διαθέτουμε χειροβομβίδες αερίων θα είναι το ίδιο εύκολο να κάνουμε μπροστά όσο και πίσω. Έχουμε προχωρήσει πολύ για να υποχωρήσουμε τώρα».

«Είνα διαταγή!» φώναξε ο Κερκ. αλλά ο άλλος είχε κιόλας χαθεί από την οθόνη και η προέλαση συνεχίστηκε.

Τα δάχτυλα του Τζέησον πονούσαν από το σφίξιμό τους στα μπράτσα του καθισματος Τα χαλάρωσε και τα έτριψε να ξεμουδιάσουν Στην οθονη η μαύρη και άσπρη σπηλιά φαινόταν να ρέει σταθερά προς το μέρος τους. Το ένα λεπτό μετά το άλλο κυλούσαν έτσι. Κάθε φορά που τα ζώα επιτίθονταν στους άντρες, εκείνοι έριχναν λίγες ακόμη χειροβομβίδες αερίων

«Κάτι υπάρχει μπροστά —δείχνει διαφορετικό», ακούστηκε η λαχανιαστή φωνή από το μεγάφωνο. Η στενή σπηλιά ξανοιγόταν σε μια τεράστια αίθουσα, τόσο απέραντη που οροφή και τοιχοι χάνονταν στην απόσταση.

«Τι ειναι εκείνα,» ρωτησε ο Κερκ. «Ρίξτε έναν προβολέα εκεί στα δεξιά».

Η εικόνα στην οθονη ήταν θολή και δυσδιάκριτη τώρα, ασαφής από τις ενδιάμεσες προεξοχές των βράχων Ηταν αδύνατο να ξεχωρισει κανείς λεπτομέρειες, αλλά ήταν φανερό ότι επρόκειτο για κάτι το ασυνήθιστο.

«Πρωτη φορά —βλέπω κάτι τέτοιο», είπε η φωνή «Μοιάζουν σαν μεγάλα φυτά, τουλάχιστον δέκα μέτρα ψηλά —αλλά κινούντα. Εκείνα τα κλαδιά, πλοκάμια ή ό,τι άλλο ειναι, στρέφονται προς το μέρος μας και νιώθω τα πιο απαίσια συναισθήματα στο κεφάλι μου...»

«Κάψτε ένα να δούμε τι θα γίνει», είπε ο Κερκ.

Ένα όπλο άστραψε και την ίδια στιγμή ένα ακόμη πιο έντονο κύμα ψυχικού μισους χτυπησε τους άντρες, γκρεμιζοντάς τους κάτω. Σφάδαζαν από πόνο, με χαμένες τις αισθήσεις τους και ανίκανοι να σκεφτούν ή να πολεμήσουν τα πλάσματα των εγκάτων

που χύνονταν πάνω τους σε μια νέα μεγάλη επιθεση

Στο σκάφος, πέρα μακριά, ο Τζέησον ένιωσε το σοκ στο μυαλό του και αναρωτήθηκε πώς μπορουσαν να το αντέξουν ζωντανοί οι άντρες εκεί κάτω Και οι άλλοι στο θάλαμο ελέγχου είχαν κλονιστει από αυτό Ο Κερκ χτυπούσε τις γροθιές του στο πλαίσιο της οθόνης και φώναζε στους αναισθητους άντρες εκει κάτω.

«Πίσω, γυριστε πίσω...»

Ήταν πολύ αργά. Οι άντρες του αγήματος απλώς ανασάλεψαν ελαφρά καθώς τα νικηφόρα πλάσματα του Πύρρας τους σκέπαζαν σαν ακράτητος χειμαρρος, αναζητώντας τ' αδυνατα σημεία του θώρακά τους Μονάχα ένας άντρας αντέδρασε, στέκοντας όρθιος και αποκρούοντας τα πλάσματα με τα γυμνά χέρια του Προχώρησε τρικλίζοντας λιγα μέτρα και έσκυψε πάνω από την κινουμενη μάζα που σκέπαζε στο έδαφος Με μια αποτομη κινηση των ώμων, ανασηκωσε το κορμί ενός συναδέλφου του Ο άλλος ήταν νεκρός, αλλά ο γυλιος ηταν ακόμη στην πλάτη του. Ματωμένα δάχτυλα πασπάτεψαν κάτι στο γυλιό και μετά χάθηκαν πάλι και οι δυο κάτω από το χείμαρρο του θανάτου.

«Αυτη ήταν η βόμβα!» φώναξε ο Κερκ στη Μέτα «Αν δεν άλλαξε το ρολόι, είναι ακόμη ρυθμισμένη στον ελάχιστο χρόνο των δέκα δευτερολέπτων. Φευγα σαν σφαιρα!»

Ο Τζέησον μόλις που πρόλαβε να πέσει στην κουκέτα επιτάχυνσης πριν ακουστεί το μουγκρητό των πυραυλοκινητήρων. Η πίεση τον έλιωσε στην κουκέτα και συνέχισε ν αυξάνεται Τα μάτια του σκοτεινιασαν αλλά δεν έχασε τις αισθήσεις του. Ο αέρας ούρλιαζε δαιμονισμένα γυρω από την άτρακτο, αλλά μετά ο ήχος έσβησε καθώς άφηναν πίσω τους την ατμόσφαιρα.

Κάτω χαμηλά, στην ταραγμένη θάλασσα, μια φλόγα σαν μανιτάρι σκέπασε ξαφνικά το σημείο όπου λίγες στιγμές πριν βρισκόταν το νησί. Οι τρεις τους την είδαν ν' απλώνεται, κοιτάζοντάς τη σιωπηλοί και ασάλευτοι. Ο Κερκ ήταν ο πρώτος που συνήλθε.

«Γραμμή για πίσω, Μέτα. Και κάλεσε το κέντρο επιχειρήσεων στην οθόνη. Είκοσι πέντε άντρες έδωσαν τη ζωή τους, αλλά ολοκλήρωσαν τη δουλειά. Έκαναν σκόνη εκείνα τα πλάσματα —ό,τι κι αν ήταν— και τερμάτισαν τον πόλεμο. Δεν μπορώ να φανταστώ καλύτερο τρόπο για να πεθάνει ένας άντρας».

Η Μέτα όρισε την τροχιά και μετά κάλεσε το κέντρο επιχειρήσεων.

«Δυσκολεύομαι να πιάσω επαφή», είπε. «Δέχομαι ένα σήμα από αυτόματο ραδιοφάρο, αλλά κανένας δεν απαντά στην κλήση μου».

Το πρόσωπο ενός άντρα εμφανίστηκε ξαφνικά στην οθόνη. Ήταν μούσκεμα στον ιδρώτα και είχε ρυτίδες αγωνίας γύρω από τα μάτια. «Κερκ», φώναξε, «εσύ είσαι, φέρε το σκάφος αμέσως πίσω. Χρειαζόμαστε τη δύναμη πυρός του στην περίμετρο. Πριν λίγες στιγμές εδώ άνοιξαν όλες οι πύλες της κόλασης. Δεχόμαστε γενική επίθεση απ' όλες τις πλευρές, χειρότερη από κάθε άλλη που έχω δει».

«Τι θες να πεις;» τραύλισε ο Κερκ, μην πιστεύοντας στ' αυτιά του. «Ο πόλεμος τέλειωσε. Τους κάναμε σκόνη και καταστρέψαμε εντελώς το αρχηγείο τους».

«Ο πόλεμος συνεχίζεται με μια μανία που σίγουρα δεν την έχεις ξαναδεί», απάντησε ξερά ο άλλος. «Δεν ξέρω τι κάνατε, αλλά σίγουρα ξεσήκωσε την όλη σφηκοφωλιά εδώ. Τώρα άσε κατά μέρος τα λόγια και φέρε το σκάφος πίσω!»

Ο Κερκ γύρισε αργά για να κοιτάξει τον Τζέησον,

με το πρόσωπό του παραμορφωμένο από ατόφια, θηριώδη μανία.

«Εσύ! Εσύ το 'κανες! Θα 'πρεπε να σου 'χω στρίψει το λαρύγγι από την πρώτη στιγμή που σε είδα. Το ήξερα, αλλά τώρα ξέρω ότι είχα και δίκιο. Ήσουν σκέτη πανούκλα από τότε που πάτησες το πόδι σου στον πλανήτη, σπέρνοντας το θάνατο δεξιά κι αριστερά σου. Ήξερα ότι είχες άδικο, αλλ' άφησα τα ζαχαρένια λόγια σου να με παρασύρουν. Και ιδού τώρα το αποτέλεσμα! Πρώτα σκότωσες τον Γουέλφ. Ύστερα ξέκανες εκείνους τους είκοσι πέντε άντρες στη σπηλιά. Και τώρα αυτή η επίθεση στην περίμετρο —να ξέρεις ότι όλοι όσοι θα πεθάνουν εκεί θα είναι δικά σου θύματα!»

Ο Κερκ κινήθηκε προς τον Τζέησον, αργά, το ένα βήμα μετά το άλλο, με το μίσος να παραμορφώνει τα χαρακτηριστικά του. Ο Τζέησον έκανε πίσω ώσπου δεν υπήρχε πια πού αλλού να πάει, με τους ώμους του κολλημένους πάνω στο ντουλάπι με τους χάρτες. Το χέρι του Κερκ τινάχτηκε μπροστά, όχι σφιγμένο σε κανονική γροθιά, αλλά απλωτό για χαστούκι. Αν και ο Τζέησον τραβήχτηκε προς την ίδια κατεύθυνση για να μειώσει την έντασή του, το χτύπημα του άλλαξε τα φώτα και τον τίναξε φαρδύ πλατύ στο πάτωμα. Το χέρι του βρέθηκε ακουμπισμένο στη χαρτοθήκη, με τα δάχτυλα κοντά στους σφραγισμένους κυλίνδρους που περιείχαν τα δεδομένα για το κάθε πήδημα στο υπερδιάστημα.

Ο Τζέησον άρπαξε και με τα δυο χέρια έναν από τους βαρείς κυλίνδρους και τον τράβηξε έξω. Ύστερα τον κατέβασε με όλη του τη δύναμη πάνω στο πρόσωπο του Κερκ. Το χτύπημα του άνοιξε το δέρμα στο μάγουλο και το μέτωπο και το αίμα άρχισε να τρέχει από τις πληγές. Αλλά αυτό δε σταμάτησε ούτε έκοψε στο

ελάχιστο τη φόρα του πελώριου άντρα. Το χαμόγελό
του Κερκ δεν έκρυβε κανένα έλεος καθώς έσκυβε και
έστηνε βάναυσα τον Τζέησον στα πόδια του.
«Αντιστάσου», του είπε. «Θα έκανε πολύ πιο απο-
λαυστικό το θάνατό σου» Και τράβηξε πίσω τη γρανι-
τένια γροθιά του που θα μπορούσε να ξεκολλήσει το
κεφάλι του Τζέησον από τους ώμους του.
«Μη διστάζεις», είπε ο Τζέησον και σταμάτησε ν'
αντιστέκεται «Σκότωσέ με Μπορείς να το κάνεις εύ-
κολα. Μονάχα μην το βαφτίζεις δικαιοσύνη Ο Γουέλφ
πέθανε για να με σώσει Αλλά οι άντρες στο νησί πέ-
θαναν εξαιτίας της βλακείας σου Εγώ ήθελα ειρήνη
κι εσύ τον πόλεμο. Ορίστε, λοιπόν, τον έχεις. Σκότωσέ
με τώρα για να κατευνάσεις τη συνείδησή σου, γιατί
η αλήθεια είναι κάτι που δεν τολμάς ν' αντικρίσεις κα-
τάματα».
Μ' ένα μουγκρητό μανίας, ο Κερκ τίναξε μπροστά
τη σιδερένια γροθιά του.
Η Μέτα άρπαξε το μπράτσο του και με τα δυο χέρια
της και κρεμάστηκε εκεί, τραβώντας το πλάι πριν η
γροθιά βρει το στόχο της Οι τρεις τους κυλίστηκαν
σωρό κουβάρι κάτω, μισολιώνοντας τον Τζέησον.
«Μην το κάνεις.» ξεφώνισε η κοπέλα «Δεν ήταν ο
Τζέησον που σκότωσε τους άντρες εκεί κάτω Πέθα-
ναν από τη δική σου ιδέα Δεν μπορείς να τον σκοτώ-
σεις γι' αυτό!»
Ο Κερκ, κυριολεκτικά εκτός εαυτού από τη λύσσα,
ούτε που την άκουγε καν. Στρέφοντας την προσοχή
του στη Μέτα, προσπάθησε να την ξεκολλήσει από
πάνω του. Ήταν γυναίκα και η δύναμή της δεν μπο-
ρούσε να συγκριθεί με τα πελώρια ποντίκια του Αλλά
ήταν κι εκείνη Πυρρανή και κατάφερε κάτι που καμιά
γυναίκα από άλλο κόσμο δε θα μπορούσε. Του έκοψε
τη φόρα για μια στιγμή και αναχαίτισε τη μανία της

επίθεσης μέχρι ο άλλος να μπορέσει να λευτερώσει
τα χέρια του και να την πετάξει πέρα. Ο Κερκ δεν άρ-
γησε να το καταφέρει αυτό, αλλά η καθυστέρηση έδω-
σε στον Τζέησον το χρόνο να φτάσει ως την πόρτα
Ο Τζέησον πέρασε τρικλίζοντας από το άνοιγμα
και αμπάρωσε γοργά την πόρτα πίσω του Ένα κλά-
σμα δευτερολέπτου μετά, το βάρος του Κερκ βρόντη-
σε με φόρα πάνω της. Το μέταλλο έτριξε και βούλιαξε,
υποχωρώντας. Ο ένας μεντεσές ξεκόλλησε και ο άλ-
λος κρατιόταν μονάχα από μια λουρίδα μετάλλου Με
το επόμενο χτύπημα θα ξεχαρβαλωνόταν κι αυτός
Ο Τζέησον δεν περίμενε να το δει να γίνεται Δε
στάθηκε να διαπιστώσει κατά πόσο η πόρτα ήταν ικα-
νή να σταματήσει το μαινόμενο Πυρρανό. Όσο αυτό
ήταν δυνατό, έτρεξε πέρα στο διάδρομο Δεν υπήρχε
καμιά ασφάλεια στο σκάφος, πράγμα που σήμαινε ότι
έπρεπε να ξεφύγει από αυτό. Ο χώρος με τις ναυαγο-
σωστικές λέμβους βρισκόταν ακριβώς μπροστά του.
Από την πρώτη στιγμή που τις είχε δει, είχε κάνει
πολλές σκέψεις για τις λέμβους. Αν και δεν είχε προ-
βλέψει αυτή την εξέλιξη, ήξερε ότι μπορεί να ερχόταν
στιγμή που ίσως χρειαζόταν δικό του μεταφορικό μέ-
σο. Οι σωσίβιες λέμβοι φαίνονταν σαν το πλέον πρό-
σφορο μέσο, μονάχα που η Μέτα του είχε πει ότι δεν
είχαν καύσιμα. Είχε δίκιο σ' ένα πράγμα: η λέμβος που
είχε χρησιμοποιήσει πριν είχε άδεια ντεπόζιτα, αυτό
το είχε ελέγξει. Αλλά υπήρχαν και άλλες πέντε λέμ-
βοι που δεν τις είχε ελέγξει Είχε αναρωτηθεί γιατί
να κουβαλούν άχρηστες λέμβους και τώρα έλπιζε η
απάντηση που είχε καταλήξει να ήταν και η σωστή.
Το αστρόπλοιο ήταν το μοναδικό που διέθεταν οι
Πυρρανοί. Η Μέτα του είχε πει κάποτε ότι από παλιά
σκόπευαν ν' αγοράσουν και δεύτερο, αλλά ποτέ δεν
το είχαν καταφέρει. Όλο και ξεφύτρωνε κάποια άλλη

προτεραιότητα. Ένα
πολεμική ανάγκη με π.ο άμεση
σκάφος αρκούσε πραγματικά για να καλύψει τις ανάγ-
κες τους. Το μόνο προβλημα ηταν ότι ετσι ήταν υπο-
χρεωμένοι να κρατουν το σκάφος σε δ.αρκή λειτουρ-
γία αλλιώς η πόλη τους θα πέθαινε. Δίχως ανεφοδια-
σμό θα εξοντώνονταν σε λίγους μηνες. Συνεπώς δεν
υπήρχε ποτέ περίπτωση να σκεφτεί το πλήρωμα να
εγκαταλείψε. το σκάφος. Άσχετα πο.ος ήταν ο κίνδυ-
νος, δεν μπορούσαν να το αφήσουν. Έτσι και πέθαινε
το σκάφος, μαζί του θα πέθαινε και ο κόσμος τους.
Με αυτό κατά νου, δεν υπήρχε λόγος να διατηρούν
τις σωσιβιες λέμβους εφοδιασμένες με καύσιμα. Του-
λάχιστον όχι όλες Όμως ήταν λογ.κό η μια τουλάχι-
στον να διεθετε καύσιμα γ.α συντομες πτήσεις που
θα ήταν περιττή σπατάλη να γίνουν με το μεγάλο σκά-
φος. Σ' εκεινο το σημειο, ο λογ.κός ειρμός του Τζέη-
σον σκόνταφτε κάπως Υπήρχαν πολλά «αν» στη μέ-
ση. *Αν* χρησιμοποιουσαν τ.ς λέμβους, η μία θα έπρεπε
να διαθέτε. καυσιμα. Και *αν* αυτό ίσχυε, θα είχε καύσι-
μα και τωρα; Κα. *αν* ειχε καυσιμα —ποια από τις έξι
μπορεί να ήταν; Ο Τζέησον δεν είχε το χρόνο να τις
ελέγξει μία μία. Έπρεπε να βρει τη σωστή με το
πρώτο.

Η λογική τού είχε δώσε. μια απάντηση, την τελευ-
ταια από μ.α μακριά σειρά εικασιών. Αν μια λέμβος
διέθετε καύσιμα, θα έπρεπε να είναι η πλησιέστερη
προς το θάλαμο δ.ακυβέρνησης Εκείνη προς την ο-
πο.α έτρεχε τωρα. Η ζωή του εξαρτιόταν από το κατά
πόσο ήταν σωστή αυτη τη σειρά των υποθέσεων

Πίσω του η πόρτα γκρεμίστηκε με πάταγο. Ο Κερκ
όρμησε έξω μ' ένα μουγκρητό. Ο Τζέησον βούτηξε
προς τη θυριδα της λέμβου με όση σβελτάδα του επέ-
τρεπε η διπλή βαρύτητα. Άρπαξε και με τα δυο χέρια
το μοχλό άμεσης εκτόξευσης και τον κατέβασε.

Ένα κουδούνι συναγερμου ακούστηκε και η θυρί-
δα έκλεισε απότομα, κυριολεκτικά μπροστά στα μού-
τρα του Κέρκ. Μονάχα τα πυρρανικά ανακλαστ.κά του
τον έσωσαν από το λιώσιμο.

Η ανάφλεξη των στερεων καυσ.μων του συστήμα-
τος εκτίναξης εκτόξευσε τη λέμβο μακριά από το μη-
τρικό σκάφος. Η απότομη επ.ταχυνση κόλλησε τον
Τζέησον στον τοίχο, αλλά μετά άρχισε να αιωρείται
στον αέρα καθώς το σκάφος έμπαινε σε συνθηκες ε-
λεύθερης πτώσης Οι κεντρικοι πυραυλοκινητήρες
δεν είχαν λειτουργήσει

Σ' εκεινη τη στιγμή ο Τζέησον συνειδητοποίησε τι
θα πε. να ξέρεις ότι είσα. ξεγραμμένος Δίχως καυσι-
μα η λέμβος θα βουτουσε στη ζούγκλα από κάτω, πέ-
φτοντας σαν μολύβι γ.α να γίνει θρύψαλα στο έδα-
φος Δεν υπήρχε σωτηρια.

Ύστερα οι κινητήρες άναψαν, βρυχήθηκαν και ο
Τζέησον έπεσε πάλι κάτω κοπανώντας άσχημα τη μύ-
τη του. Ανακάθισε τρίβοντάς τη και μορφάζοντας πι-
κρόχολα. Τελικά υπήρχαν καύσιμα στα ντεποζ.τα —η
καθυστέρηση στην ανάφλεξη ήταν απλώς μέρος του
κύκλου εκτόξευσης, δίνοντας στη λέμβο το χρόνο ν'
απομακρυνθεί από το σκάφος. Τώρα έπρεπε να τη θέ-
σε. υπό έλεγχο. Προχώρησε και κάθ.σε στη θέση του
πιλότου.

Το υψομετρικό όργανο είχε τροφοδοτήσει τα στοι-
χεία του στον αυτόματο π.λότο που οριζοντίωσε τη
λέμβο παράλληλα με το έδαφος. Όπως όλα τα χε.ρι-
στήρια στις σωσίβ.ες λέμβους, έτσι και αυτά ήταν παι-
δ.άστικα απλά, σχεδιασμένα για χρήση από άσχετους
σε ώρα ανάγκης. Ο αυτόματος πιλότος δεν μπορου-
σε ν' αποσυνδεθεί λειτουργούσε παράλληλα με τη
χε.ροκίνητη διακυβέρνηση, διορθώνοντας τους τυ-
χόν ανόητους χειρισμούς. Έτσι, όταν ο Τζέησον ε

στρεψε το πηδάλιο για απότομη δεξιά στροφή, ο αυτόματος πιλότος τη διόρθωσε σε ομαλή καμπύλη.

Από το παράθυρο μπορούσε να δει το μεγάλο σκάφος να ξερνά φωτιά κάνοντας μια πολύ πιο κλειστή στροφή. Ο Τζέησον δεν ήξερε ποιος το πιλοτάριζε ούτε τι είχε κατά νου — αλλά δεν τολμούσε να το ρισκάρει. Έσπρωξε το πηδάλιο μπροστά για απότομη βουτιά, αλλά βλαστήμησε όταν αυτή διορθώθηκε αυτόματα σε ομαλή κάθοδο. Το μεγάλο σκάφος δεν είχε τέτοιους περιορισμούς. Άλλαξε πορεία με απότομη μανούβρα και βούτηξε προς το μέρος του. Ο μπροστινός πυργίσκος πυροβόλου έβαλε εναντίον του και μια έκρηξη πίσω του τράνταξε το μικρό σκάφος. Αυτό είτε έβγαλε εκτός μάχης τον αυτόματο πιλότο είτε τον έπεισε να γίνει πιο υπάκουος. Η αργή πτώση άλλαξε τώρα σε γοργή βουτιά και η ζούγκλα όρμησε ακάθεκτη προς το μέρος του.

Ο Τζέησον τράβηξε πίσω το πηδάλιο, σχεδόν χώνοντάς το στην κοιλιά του και μόλις που πρόλαβε να σηκώσει τα χέρια μπροστά στο πρόσωπό του πριν χτυπήσουν.

Το μουγκρητό του κινητήρα και ο πάταγος από τα σπασίματα των δέντρων τέλειωσε σ' ένα δυνατό πάφλασμα νερών. Επακολούθησε σιωπή ενώ καπνοί στροβιλίζονταν αργά προς τον ουρανό. Πέρα ψηλά το μεγάλο σκάφος έκανε διστακτικά έναν κύκλο. Χαμήλωσε λίγο σαν να ήθελε να κατέβει για να το ερευνήσει. Ύστερα σηκώθηκε πάλι καθώς έφτανε από την πόλη μια νέα έκκληση για βοήθεια. Η υποχρέωση προς την πόλη αποδείχθηκε ισχυρότερη και το σκάφος έκανε στροφή. Ύστερα, ξερνώντας φλόγες πίσω του, πήρε γοργά το δρόμο του γυρισμού.

23

Τα κλαδιά των δέντρων είχαν ανακόψει τη φόρα της λέμβου και οι ανασχετικές ρουκέτες είχαν λειτουργήσει βοηθητικά ενώ ο βάλτος είχε μαλακώσει κάπως το σοκ της πρόσκρουσης. Παρ' όλα αυτά ήταν ένα γερό τράκο. Η στραπατσαρισμένη άτρακτος βυθιζόταν αργά στα λιμνασμένα νερά και τη μαλακιά λάσπη του βάλτου. Η μάσκα ήταν κιόλας κάτω από τα νερά πριν ο Τζέησον καταφέρει ν' ανοίξει με μια κλοτσιά τη θυρίδα κινδύνου στο μέσο της ατράκτου.

Δεν υπήρχε τρόπος να ξέρει πόσο θα έπαιρνε για να βυθιστεί εντελώς η λέμβος και ο Τζέησον δεν ήταν σε θέση να σταθεί και ν' αναλύσει ψυχραιμα την κατάσταση. Καταχτυπημένος και καταματωμένος, μόλις και του απέμενε αρκετή δύναμη για να συρθεί έξω. Τρικλίζοντας και πέφτοντας, κατάφερε να φτάσει σε πιο στέρεο έδαφος και κάθισε κάτω βαριά μόλις βρήκε σημείο που μπορούσε να σηκώσει το βάρος του.

Πίσω του η σωσίβια λέμβος έκανε γαργάρες καθώς χανόταν κάτω από τα νερά. Μπουρμπουλήθρες παγιδευμένου αέρα συνέχισαν να βγαίνουν για ένα διάστημα ακόμη, πριν σταματήσουν εντελώς. Τα νερά ηρέμησαν και, εκτός από τα τσακισμένα δέντρα και κλαδιά, δεν είχε απομείνει κανένα σημάδι ότι ένα σκάφος είχε πέσει κάποτε εδώ.

Έντομα βούιζαν σ' όλο το βάλτο και ο μόνος άλλος ήχος που έσπαζε τη σιγαλιά του δάσους πιο πέρα, ήταν το άγριο μουγκρητό κάποιου θηρίου που αγωνιζόταν να κάνει καλά το φαγητό του. Όταν έσβησε κι αυτό σε μακρινούς απόηχους, η σιγαλιά κυριάρχησε παντού.

Ο Τζέησον αποτίναξε με δυσκολία το λήθαργο που τον είχε κυριέψει. Ένιωθε σαν το κορμί του να είχε

κιμά και του ήταν σχε-
περάσει μέσα από μηχανή του εκείνη την καταχνιά
δόν αδύνατο να συγκεντρωθεί μ' εκείνη την καταχνιά
που γέμιζε το κεφάλι του. Ύστερα από κάποια σκέψη,
συμπέρανε ότι εκείνο που χρειαζόταν ήταν το μέντι-
κ.τ. Αλλά η αγκράφα του είχε μαγκώσει και το κουμπί
απελευθέρωσης δε λειτουργούσε. Τελικά έστριψε το
μπράτσο του κάτω από το άνοιγμα και πίεσε το χέρι
του πάνω στη στερεωμένη συσκευή. Το μηχάνημα
βούισε φιλότιμα αν και δεν ένιωσε το τσίμπημα από
τις βελόνες, υπέθεσε ότι είχε λειτουργήσει. Ο κόσμος
στροβιλίστηκε θολερά για μια στιγμή γύρω του, αλλά
μετά ξεκαθάρισε. Τα παυσίπονα άρχισαν να επενερ-
γούν και άρχισε ν' αναδύεται αργά από το σκοτεινό
σύννεφο που είχε τυλίξει το μυαλό του μετά την
πτώση.

Η λογική του ξαναγύρισε, μαζί μ' ένα αίσθημα μο-
ναξιάς. Ήταν δίχως τροφή, δίχως φίλους και περιτρι-
γυρισμένος από τις εχθρικές δυνάμεις ενός ξένου
πλανήτη. Ένα κύμα πανικού άρχισε να θεριεύει κά-
που βαθιά μέσα του και χρειάστηκε μεγάλη προσπά-
θεια να το αποτινάξει.

«Βάλε τη λογική σου να δουλέψει, Τζέησον, όχι το
συναίσθημα». Το είπε μεγαλόφωνα για να δώσει κου-
ράγιο στον εαυτό του, αλλά το μετάνιωσε αμέσως,
γιατί η φωνή του αντήχησε αδύναμη στην ερημιά, με
κάποιες νότες υστερίας στις άκρες. Ένας κόμπος
στάθηκε στο λαιμό του και ξερόβηξε να τον καθαρί-
σει, φτύνοντας αίμα. Κοιτάζοντας στον κόκκινο λεκέ,
ένιωσε ξαφνικά να τον κυριεύει οργή. Μισούσε αυτό
το θανάσιμο πλανήτη και την απίστευτη ηλιθιότητα
των ανθρώπων που τον κατοικούσαν. Βλαστήμησε με-
γαλόφωνα και αυτό αποδείχτηκε καλύτερο· η φωνή
του δεν ακουγόταν τόσο αδύναμη τώρα. Κατέληξε να
ουρλιάζει και να κραδαίνει απειλητικά τη γροθιά του.

όχι σε κάτι το συγκεκριμένο, αλλά τον έκανε να νιώσει
καλύτερα. Ο θυμός ξέπλυνε από μέσα του το φόβο και
τον ξανάφερε πίσω στην πραγματικότητα.
Ήταν ευχάριστο το να κάθεται εκεί στο χώμα. Ο
ήλιος έλαμπε ζεστός όταν ξάπλωσε πίσω και σχεδόν
μπορούσε να ξεχάσει το αδιάκοπο φορτίο της διπλής
βαρύτητας. Ο θυμός είχε αποδιώξει το φόβο και η α-
νάπαυση ανακούφιζε την κούρασή του. Από κάπου
στα βάθη του μυαλού του ξεπήδησε η παλιά κοινοτο-
πία: *Όσο υπάρχει ζωή, υπάρχει κι ελπίδα.* Έκανε μια
γκριμάτσα με αυτή την τετριμμένη παρηγοριά, αλλά
ταυτόχρονα διαισθανόταν ότι έκρυβε μια βασική αλή-
θεια.

Μέτρησε τα υπέρ. Ήταν καταχτυπημένος αλλά
ζωντανός. Κανένας από τους μώλωπες δε φαινόταν
ιδιαίτερα σοβαρός ούτε και είχε σπάσει κανένα κόκα-
λο. Το όπλο του εξακολουθούσε να δουλεύει· με το
που το σκέφτηκε, πετάχτηκε και ξαναγύρισε στη θήκη
του. Οι Πυρρανοί έφτιαχναν γερά προϊόντα. Το μέντι-
κιτ δούλευε εξίσου καλά. Αν διατηρούσε την ψυχραι-
μία του, κατάφερνε να προχωρήσει σε σχετικά ευθεία
γραμμή και να συντηρηθεί απ' ό,τι του πρόσφερε η
γη, υπήρχε μια αρκετή πιθανότητα να μπορέσει να γυ-
ρίσει στην πόλη. Τώρα, τι υποδοχή θα του έκαναν ε-
κεί, αυτό ήταν άλλη ιστορία. Θα το διαπίστωνε στην
ώρα του. Εκείνο που είχε σημασία τώρα ήταν το να
φτάσει εκεί.

Στα κατά, υπήρχε ο ίδιος ο πλανήτης Πύρρας, με
την εξαντλητική του βαρύτητα, τις φονικές καιρικές
συνθήκες και τα επιθετικά του πλάσματα. Σαν να ήθε-
λε να υπογραμμίσει τις σκέψεις του, ο ουρανός σκο-
τείνιασε και η νεροποντή άρχισε να μαστιγώνει το δά-
σος, ζυγώνοντας προς το μέρος του. Ο Τζέησον στά-
θηκε στα πόδια του και προσπάθησε να προσανατολι-

στεί πριν η βροχή μειώσε. πολύ την ορατότητα. Μια απότομη οροσειρά ξεχώριζε αχνά στον ορίζοντα θυμόταν που την είχαν διασχισει με το σκάφος στον πηγεμό. Αυτή θα ήταν και ο πρωτος του στόχος. Όταν θα έφτανε στα βουνά θ' αποφάσιζε και για το επόμενο βήμα του ταξιδιού.

Οι βίαιες σπιλάδες του ανέμου τον μαστίγωσαν με φύλλα και χώματα πριν τον χτυπήσει η ίδια η βροχή. Ύστερα, βρεγμένος ως το κόκαλο και ήδη ξεθεωμένος από την κούραση, επιστράτευσε τ' αδύναμα πόδια του ενάντια σ' αυτό τον πλανήτη του θανάτου.

Η νύχτα έφτασε και η βροχή συνέχιζε να πέφτει ασταμάτητα Δεν υπήρχε πια δυνατότητα προσανατολισμού και δε θα είχε νόημα να συνεχίσει. Σαν να μην έφτανε αυτό, ο Τζέησον βρισκόταν στα όρια της πλήρους εξάντλησης. Τον περιμενε μια πολυ υγρή νύχτα. Όλα τα δέντρα είχαν χοντρούς και γλιστερούς κορμούς και δε θα μπορούσε να τους σκαρφαλώσει ακόμη και σε κόσμους με μια βαρύτητα. Τα πιο προφυλαγμένα σημεία που είχε βρει, κάτω από πεσμένους κορμούς ή πυκνούς θάμνους, ήταν το ίδιο μουλιασμένα όσο και το υπόλοιπο δάσος Τελικα κούρνιασε στην απάνεμη πλευρά ενός δέντρου και εκεί τον πήρε ο ύπνος τουρτουρίζοντας και με το νερο να στάζει από πάνω του

Η βροχή σταμάτησε γύρω στα μεσάνυχτα και η θερμοκρασία έπεσε απότομα. Κάποια στιγμη ξύπνησε με δυσκολία από ένα όνειρο στο οποίο έβλεπε ότι μεταμορφωνόταν αργά σε άγαλμα πάγου, για ν' ανακαλυψε. ότι αυτή ήταν περίπου και η αλήθεια. Λεπτό χιόνι έπεφτε ανάμεσα στα δέντρα, πασπαλίζοντας τη γη και τον ίδιο. Η παγωνιά τον περόνιαζε ως το κόκαλο και όταν φταρνίστηκε ένιωσε μια σουβλιά στο στήθος. Το μόνο που λαχταρούσε το πονεμένο και μου-

διασμένο του κορμί ήταν ο ύπνος, αλλά η μικρή σπίθα της λογικής που του απέμενε τον ανάγκασε να σταθεί στα πόδια του Αν έμενε τώρα ξαπλωμένος, θα πέθαινε. Κρατώντας με το ένα χέρι του το δέντρο για να μην πέσει, άρχισε να κάνει βόλτες γυρω του Το ένα συρτό βήμα μετά το άλλο, γύρω και πάλι γύρω, ώσπου η τρομερή παγωνιά λιγόστεψε κάπως και κατάφερε να σταματήσει την τρεμουλα. Η κουραση άρχισε να τον τυλίγει σαν βαριά, γκριζα κουβέρτα Συνέχισε τις βόλτες του, το μισό διάστημα με τα μάτια κλειστά, ανοιγοντάς τα μονάχα όταν έπεφτε και χρειαζόταν να σταθεί πάλι με κόπο στα πόδια του

Με τον ερχομό της αυγής ο ήλιος σκόρπισε τα σύννεφα του χιονιού. Ο Τζέησον έγειρε το κορμι του πισω στο δέντρο και κοίταξε στον ουρανό ανοιγοκλείνοντας τα πονεμένα μάτια του. Ένα άσπρο σάβανο σκέπαζε το έδαφος προς όλες τις κατευθυνσεις, εκτός γυρω από το δεντρο όπου τα βήματά του είχαν χαράξει έναν κύκλο στη μαύρη λάσπη. Με τη ραχη ακουμπισμένη στο λείο κορμό, ο Τζέησον γλιστρησε αργά στο χώμα, αφήνοντας το κορμί του να ρουφήξει τη λιακάδα

Ένιωθε σαν μεθυσμένος από την εξάντληση και τα χείλη του ήταν σκασμένα από τη δίψα. Ένας σχεδόν συνεχής ξερόβηχας έσκιζε τα στήθη του με πύρινες σουβλιές. Αν και ο ήλιος ήταν ακόμη χαμηλά, η ζέστη ήταν κιόλας έντονη και στέγνωσε το δέρμα του Και το άφησε ξερό και καυτό.

Κάτι δεν πήγαινε καλά. Αυτή η σκέψη συνέχισε να τσιγκλίζει επίμονα τις άκρες της συνείδησής του μέχρι που παραδέχτηκε την ύπαρξή της. Την περιεργάστηκε και την εξέτασε από κάθε πλευρά Τι δεν πηγαινε καλά; Ο τρόπος που ένιωθε.

Πνευμονία! Είχε όλα τα συμπτώματα της πνευμονίας.

Χαμογέλασε και στην κίνηση τα ξερά χείλη του έσκασαν και υγράνθηκαν από αίμα. Είχε καταφέρει ν' αποφύγει τους κινδύνους από τα τέρατα του Πύρρας, όλα τα μεγάλα σαρκοβόρα και τα φαρμακερά ερπετά, απλά και μόνο για τον ρίξει κάτω το πιο μικρότερο πλάσμα απ' όλα. Όπως και να 'χε υπήρχε φάρμακο και γι' αυτό. Ανασηκώνοντας το μανίκι του με τρεμάμενα δάχτυλα, πάτησε το στόμιο του μέντικιτ στο γυμνό μπράτσο του. Το μηχάνημα έβγαλε κάτι «κλικ-κλακ» και μετά άρχισε να βουίζει θυμωμένα. Καταλάβαινε ότι κάτι σήμαινε αυτό, αλλά δεν μπορούσε να θυμηθεί τι. Ανασηκώνοντας τη συσκευή είδε ότι μια από τις υποδερμικές βελόνες ήταν μισοβγαλμένη από την τρύπα της. Μα βέβαια! Το μέντικιτ ήταν άδειο από το όποιο αντιβιοτικό είχε απαιτήσει ο αναλυτής. Χρειαζόταν γέμισμα.

Με μια βρισιά ο Τζέησον πέταξε το μηχάνημα πέρα σε μια λιμνούλα, όπου βούλιαξε και χάθηκε. Τέρμα στα φάρμακα, τέρμα στο μέντικιτ, τέρμα στον Τζέησον ντινΑλτ. Ο μοναχικός πολεμιστής που θα στεκόταν ενάντια στους κινδύνους του θανάσιμου κόσμου. Ο ατρόμητος ξένος που μπορούσε να τα καταφέρει το ίδιο καλά όσο και οι ντόπιοι. Χα! Δεν είχε χρειαστεί παρά μια μέρα στηριγμένος μονάχα στις δικές του δυνάμεις για να υπογράψει τη θανατική του καταδίκη.

Ένα πνιχτό γρύλισμα ακούστηκε πίσω του. Γύρισε έπεσε κάτω και πυροβόλησε με την ίδια κίνηση. Η όλη δουλειά έγινε πριν καν το πάρει είδηση το συνειδητό μέρος του μυαλού του. Η πυρρανική εκπαίδευση είχε ακονίσει τ' ανακλαστικά του σε ζωώδη, προλογικά επίπεδα. Ο Τζέησον κοίταξε χαζά το ζώο που ξεψυχούσε ένα μέτρο πιο πέρα και κατάλαβε ότι είχε εκπαιδευτεί άριστα.

Η πρώτη του αντίδραση ήταν η μελαγχολική σκέψη ότι είχε σκοτώσει ένα από τα σκυλιά των λασπόκωλων. Όταν το κοίταξε πιο προσεκτικά κατάλαβε ότι τούτο το ζώο ήταν κάπως διαφορετικό σε εμφάνιση, μέγεθος και προθέσεις. Αν και τα μπροστινά πόδια του είχαν σχεδόν διαλυθεί και ήδη χανόταν και το τελευταίο αίμα του, το πλάσμα συνέχιζε να προσπαθεί να φτάσει τον Τζέησον. Πριν τα μάτια του παγώσουν από το θάνατο, είχε καταφέρει σχεδόν ν' αγγίξει τα πόδια του.

Δεν ήταν ακριβώς σκυλί των λασπόκωλων, αλλά μάλλον κάποιο είδος άγριου συγγενή τους. Τα δυο τους είχαν περίπου την ίδια σχέση του σκύλου με το λύκο. Αναρωτήθηκε αν υπήρχαν και άλλες ομοιότητες ανάμεσα στους λύκους και σε τούτο το νεκρό πλάσμα. Μήπως κι αυτά κυνηγούσαν σε αγέλες;

Την ίδια στιγμή που έκανε αυτή τη σκέψη σήκωνε και το κεφάλι — για να γλιτώσει στο τσακ από τα χάρου τα δόντια. Τα μεγαλόσωμα αγρίμια που έτρεχαν ανάμεσα στα δέντρα, τον ζύγωναν γοργά. Όταν σκότωσε δυο, τα υπόλοιπα γρύλισαν οργισμένα και υποχώρησαν πίσω στο δάσος. Αλλά δεν έφυγαν. Αντί να τα σκιάξει ο θάνατος των συντρόφων τους, αυτά έδειχναν να έχουν εξαγριωθεί ακόμη περισσότερο.

Ο Τζέησον κάθισε με τη ράχη στο δέντρο και τα περίμενε να πλησιάσουν αρκετά πριν αρχίσει να σκοτώνει. Με την κάθε βολή και το κάθε ουρλιαχτό πόνου, τόσο πιο δυνατά έσκουζαν οι εξαγριωμένοι φίλοι τους. Μερικά από τα θηρία αρπάζονταν ακόμη και μεταξύ τους όταν συναντιόνταν, ξεθυμαίνοντας κάπως την οργή τους. Ένα στάθηκε ορθό στα πίσω πόδια του, κατεβάζοντας ολόκληρες λουρίδες από τη φλούδα ε

νός δέντρου. Ο Τζέησον του έριξε, αλλά ήταν πολύ μακριά για να το πετύχει.

Ο Τζέησον συμπέρανε ότι ο πυρετός είχε και την καλή του όψη. Λογικά ήξερε ότι θα ζούσε το πολύ ως το ηλιοβασίλεμα ή μέχρι ν' αδειάσει το όπλο του. Παρ' όλα αυτά το γεγονός δεν τον ενοχλούσε ιδιαίτερα. Τίποτα δε φαινόταν να έχει ιδιαίτερη σημασία. Καθόταν ήρεμος εκεί, εντελώς αδιάφορος και απλώς σήκωνε κάθε τόσο το χέρι του για να ρίξει και μετά το άφηνε να πέσει πάλι. Κάθε λίγα λεπτά έπρεπε να ελέγχει το χώρο πίσω από το δέντρο και να σκοτώνει τα τυχόν θηρία που τον ζύγωναν μουλωχτά από τον τυφλό χώρο. Ευχόταν αόριστα να ήταν ακουμπισμένος σε πιο λεπτό κορμό, αλλά δεν άξιζε τον κόπο να προσπαθήσει ν' αλλάξει θέση.

Κάποια στιγμή κατά το απομεσήμερο, έριξε και την τελευταία του σφαίρα. Σκότωσε έτσι ένα ζώο που το είχε αφήσει να πλησιάσει πολύ. Είχε προσέξει ότι αστοχούσε στις πιο μακρινές βολές. Το πλάσμα άφησε ένα γρύλισμα κι έπεσε· τα άλλα που ήταν κοντά έκαναν πίσω και ούρλιαξαν σε χορωδία. Κάποια στιγμή ένα από δαύτα έδωσε καλό στόχο και ο Τζέησον τράβηξε τη σκανδάλη.

Το μόνο που ακούστηκε ήταν ένα σιγανό «κλικ». Δοκίμασε ξανά, σε περίπτωση που ήταν απλή αφλογιστία, αλλά το ίδιο «κλικ» ακούστηκε πάλι. Το όπλο ήταν άδειο, όπως και η θήκη με τους ανταλλακτικούς γεμιστήρες στη ζώνη του. Θυμόταν αμυδρά ότι είχε ξαναγεμίσει, αν και δεν μπορούσε να θυμηθεί πόσες φορές.

Αυτό, λοιπόν, ήταν το τέλος. Όλοι είχαν δίκιο, δεν μπορούσε να τα βγάλει πέρα με τον Πύρρας. Αν κι ελόγου τους δε θα 'πρεπε να μιλάνε. Τούτος ο πλανήτης θα τους σκότωνε όλους στο τέλος. Οι Πυρρανοί

ποτέ δεν πέθαιναν σε κρεβάτι. Οι καλοί Πυρρανοί δεν πέθαιναν, απλώς καταβροχθίζονταν.

Τώρα που δεν ήταν αναγκασμένος να ζορίζει τον εαυτό του να μένει σε συνεχή ετοιμότητα και να κρατά το όπλο, ο πυρετός άρχισε να παίρνει το πάνω χέρι. Ήθελε να κοιμηθεί και ήξερε ότι θα ήταν ένας πολύ μακρύς ύπνος. Τα μάτια του ήταν σχεδόν κλειστά καθώς παρακολουθούσε τα επιφυλακτικά σαρκοβόρα να ζυγώνουν. Το πρώτο είχε κιόλας πλησιάσει αρκετά κοντά για να σαλτάρει. μπορούσε να δει τους μυώνες να συσπειρώνονται στα πόδια του.

Το πλάσμα πήδησε. Για να στριφογυρίσει στον αέρα και να πέσει πριν φτάσει στον Τζέησον. Αίμα έτρεχε από το ανοιχτό στόμα του ενώ ένα κοντό μετάλλινο βέλος εξείχε από το πλάι του κεφαλιού του.

Δυο άντρες ξεπρόβαλαν από τα φυλλώματα και στάθηκαν να τον κοιτάξουν. Η παρουσία τους και μόνο φαίνεται να ήταν αρκετή για τα θηρία, γιατί εξαφανίστηκαν όλα.

Ήταν λασπόκωλοι. Βιαζόταν τόσο να φτάσει στην πόλη που είχε ξεχάσει εντελώς για τους λασπόκωλους. Ήταν καλό που βρίσκονταν εδώ και ο Τζέησον χάρηκε πολύ που είχαν έρθει. Δεν του ήταν εύκολο να μιλήσει, έτσι τους χαμογέλασε να τους ευχαριστήσει. Αλλά αυτό έκανε τα χείλη του να πονέσουν πολύ και προτίμησε να βυθιστεί στον ύπνο.

24

Στη συνέχεια και για ένα ακαθόριστο χρονικό διάστημα υπήρχαν μονάχα θολερές εικόνες στο μυαλό του Τζέησον. Είχε κάποια εντύπωση κίνησης και την αίσθηση της παρουσίας από μεγάλα ζώα γύρω του. Τοι-

χοι, καπνοί φωτιάς και μουρμουρητά από κουβέντες. Τίποτα δε σήμαινε και πολλά και ήταν φοβερά κουρασμένος για να νοιαστεί. Ήταν πολύ πιο εύκολο και πολύ πιο ευχάριστο να κοιμηθεί.

«Καιρός ήταν», είπε ο Ρες. «Κάνα δυο μέρες ακόμη να 'μενες έτσι ξερός στο κρεβάτι και θα σε θάβαμε, ακόμη κι αν εξακολουθούσες ν' ανασαίνεις».

Ο Τζέησον ανοιγόκλεισε ζαλισμένα τα μάτια του, προσπαθώντας να τα εστιάσει στο πρόσωπο που έβλεπε σκυμμένο από πάνω του. Τελικά αναγνώρισε τον Ρες και θέλησε να του απαντήσει. Αλλά η προσπάθεια του έφερε απλώς μια κρίση φοβερού βήχα. Κάποιος κράτησε μια κούπα στα χείλη του και ένα γλυκό ρόφημα κύλησε στο λαρύγγι του. Περίμενε να του περάσει η κρίση και μετά προσπάθησε πάλι.

«Πόσο καιρό βρίσκομαι εδώ;» Το φωνή του ακούστηκε αδύναμη και απόμακρη. Ο Τζέησον δυσκολεύτηκε να την αναγνωρίσει για δική του.

«Οχτώ μέρες», απάντησε ο Ρες. «Γιατί δε με άκουγες όταν σου μιλούσα. Θα έπρεπε να έχεις μείνει κοντά στο σκάφος όταν έπεσε. Δε θυμάσαι που σου είπα ότι θα μπορούσες να κατέβεις οπουδήποτε σε τούτη την ήπειρο; Τέλος πάντων, πολύ αργά για να μας απασχολεί τώρα αυτό. Την επόμενη φορά ν' ακους τι σου λέω. Οι δικοί μας κινήθηκαν γοργά και έφτασαν στον τόπο της πτώσης πριν σκοτεινιάσει. Βρήκαν τα σπασμένα δέντρα και το σημείο όπου είχε βουλιάξει το σκάφος. Στην αρχή φαντάστηκαν ότι πνίγηκες. Ύστερα ένα από τα σκυλιά εντόπισε τα χνάρια σου, αλλά τα έχασε πάλι στο βάλτο κατά τη διάρκεια της νύχτας. Ταλαιπωρήθηκαν πολύ με τη λάσπη και το χιόνι και δεν κατάφεραν να ξαναβρούν τα ίχνη σου. Ως το απομεσήμερο ήταν έτοιμοι να καλέσουν και άλλη βοήθεια

όταν άκουσαν τους πυροβολισμούς σου. Μόλις και σε πρόλαβαν, απ' ό,τι έμαθα. Είσαι τυχερός που ο ένας ήταν ομιλητής και πρόσταξε τ' άγρια σκυλιά να πάρουν δρόμο. Διαφορετικά θα ήταν αναγκασμένοι να τα σκοτώσουν όλα και αυτό δε θα ήταν διόλου καλό».

«Ευχαριστώ που μου σώσατε τη ζωή», είπε ο Τζέησον. «Είχα φτάσει πιο κοντά στου χάρου τα δόντια απ' όσο μου κάνει κέφι να πλησιάζω. Τι συνέβη μετά; Το μόνο που θυμάμαι είναι η σιγουριά ότι είχα ξοφλήσει. Είχα διαγνώσει όλα τα συμπτώματα της πνευμονίας. Για κάποιον στην κατάστασή μου, κάτι τέτοιο είναι εγγυημένα μοιραίο δίχως θεραπεία. Φαίνεται ότι είχες άδικο όταν έλεγες ότι τα περισσότερα από τα γιατρικά σας είναι άχρηστα —προφανώς δούλεψαν θαυμάσια στην περίπτωσή μου».

Η φωνή του έσβησε καθώς ο Ρες κουνούσε αργά το κεφάλι του σ' ένα βουβό όχι, με βαθιές ρυτίδες στενοχώριας στο πρόσωπό του. Ο Τζέησον κοίταξε ολόγυρα και είδε τον Νάξα κι έναν άλλον άντρα. Είχαν την ίδια στενόχωρη έκφραση με τον Ρες.

«Τι τρέχει;» ρώτησε ο Τζέησον, νιώθοντας κάποιο πρόβλημα. «Αν δεν ήταν τα γιατρικά σας —τότε τι ήταν; Σίγουρα όχι το μέντικιτ μου. Αυτό ήταν άδειο. Θυμάμαι ότι το έχασα ή το πέταξα».

«Πέθαινες», εξήγησε αργά ο Ρες. «Δεν είχαμε τρόπο να σε σώσουμε. Μονάχα τα φάρμακα των τενεκετζήδων μπορούσαν να το κάνουν αυτό. Έτσι πήραμε ένα μέντικιτ από τον οδηγό του φορτηγού».

«Μα πώς;» ρώτησε απορημένα ο Τζέησον. «Μου είπες ότι η πόλη απαγορεύει να σας δίνουν φάρμακα. Αποκλείεται να σου έδινε το μέντικίτ του. Όχι, εκτός κι αν ήταν...»

Ο Ρες έγνεψε καταφατικά και αποτέλειωσε την πρόταση για λογαριασμό του. «Νεκρός. Ασφαλώς και

ήταν νεκρός. Τον σκότωσα εγώ ο ίδιος και, μάλιστα, με μεγάλη μου ευχαρίστηση»

Το νέο χτύπησε πολύ άσχημα τον Τζέησον. Βούλιαξε πίσω στα μαξιλάρια κι αναλογιστηκε όλους εκείνους που είχαν πεθάνει αφ' ότου είχε ερθει στον Πύρρας. Τους ανθρωπους που είχαν πεθάνει για να τον σώσουν, που είχαν πεθάνει για να ζήσει αυτός, που είχαν πεθάνει εξαιτίας των ιδεών του. Ηταν ένα φορτίο ενοχής που δεν άντεχε να το σκέφτεται. Άραγε θα σταματούσε με τον Κράννον — η οι κάτοικοι της πόλης θα επιχειρούσαν να εκδικηθούν για το θάνατό του;

«Δεν καταλαβαίνεις τι σημαίνει αυτό;» βόγγηξε πνιχτά. «Τωρα ο θάνατος του Κράννον θα στρέψει όλη την πόλη εναντιον σας. Θα σταματήσει ο ανεφοδιασμός σας. Με την πρωτη ευκαιρια θα σας επιτεθούν για να σας εξοντωσουν.»

«Λες να μην το ξέρουμε αυτό.» Ο Ρες έγειρε μπροστά, με τη φωνή του τραχιά και τεταμένη. «Δεν ήταν απόφαση που την πήραμε έτσι εύκολα. Ανέκαθεν είχαμε μια συμφωνία ανταλλαγων με τους τενεκετζήδες. Τα εμπορικά φορτηγά ήταν ιερά και απαραβίαστα. Εκτός από την ελπίδα κάποιας μελλοντικής επαφής, αυτά ήταν ο τελευταίος και μοναδικός μας συνδετικός κρίκος με τον υπόλοιπο γαλαξία»

«Κι ωστόσο σπάσατε αυτό τον κρικο για να με σώσετε — γιατί;»

«Μονάχα εσυ μπορείς να δώσεις μια ολοκληρωμένη απάντηση σ' αυτό. Εξαπολύθηκε κάποια μεγάλη επίθεση στην πόλη και είδαμε την περίμετρο να καταρρέει — αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν σ' ένα σημείο. Την ωρα εκεινη το αστρόπλοιο πετούσε πέρα, πάνω από τον ωκεανό, ρίχνοντας κάποιου είδους βόμβες — αναφέρθηκε η λάμψη τους. Ύστερα το σκάφος επέστρεψε κι ελόγου σου το 'σκασες με τη μικρή λέμβο. Σου έριξαν αλλά δε σε σκότωσαν. Ούτε και το μικρό σκάφος καταστράφηκε. αρχίσαμε να το ανελκύουμε κιόλας. Τι σήμαιναν όλα αυτά. Δεν υπήρχε τρόπος να μαντέψουμε. Ξέραμε μονάχα ότι θα ήταν κάτι ζωτικής σημασίας. Σε προλάβαμε ζωντανό, αλλά ήταν φανερό ότι θα πέθαινες πριν μπορέσεις να μιλήσεις. Το μικρό σκάφος θα μπορούσε να επισκευαστεί για να πετάξει πάλι. σκεφτήκαμε οτι ίσως αυτό ήταν το σχέδιό σου και το έκλεψες να μας το φέρεις. Δεν μπορούσαμε να σε αφήσουμε να πεθάνεις, έστω κι αν αυτό σήμαινε ανοιχτό πόλεμο με την πόλη. Η κατάσταση εξηγήθηκε σε όλους όσους μπορέσαμε να καλέσουμε στην οθόνη και συμφώνησαν να σε σώσουμε. Έτσι σκότωσα τον τενεκετζή για τα φάρμακά του και μετά έσκασα δυο ντορύμ στο τρέξιμο για να σε φέρω έγκαιρα εδώ.

»Τώρα πες μας — τι σημαίνουν όλα αυτά· Ποιο είναι το σχέδιό σου, Σε τι μας βοηθάει.»

Η ενοχή πλημμύρισε τον Τζέησον και του έφραξε το στόμα. Μια λεπτομέρεια από έναν αρχαίο θρύλο πέρασε από το μυαλό του, για κάποιον Ιωνά που είχε γίνει αιτία να καταστραφεί το διαστημόπλοιό του έτσι ώστε όλοι οι επιβάτες πέθαναν, αν και ο ίδιος έζησε. Μήπως ειχε κι αυτός καταστρέψει έναν κόσμο. Θα τολμούσε να ομολογήσει σ' αυτούς τους ανθρώπους ότι είχε αρπάξει τη λέμβο μονάχα για να σώσει το τομάρι του.

Οι τρεις Πυρρανοί έγειραν μπροστά, περιμένοντας με αγωνία την απάντησή του. Ο Τζέησον έκλεισε τα μάτια του για να μη βλέπει τα πρόσωπά τους. Τι θα μπορούσε να τους πει; Αν ομολογούσε την αλήθεια, σίγουρα θα τον σκότωναν την άλλη στιγμή, βλέποντάς το σαν απλή πράξη δικαιοσύνης. Δε φοβόταν για τη ζωή του αλλά αν πέθαινε, τότε και οι άλλοι

θάνατοι θα αποδεικνύονταν μάταιοι. Και υπήρχε ακόμη τρόπος να δοθεί ένα τέρμα σ' αυτό τον πλανητικό πόλεμο. Όλα τα δεδομένα ήταν στη διάθεσή του τώρα και ήταν απλώς θέμα χρόνου να τα βάλει σε μια λογική σειρά. Αν δεν ήταν τόσο κουρασμένος, θα έβλεπε τη λύση. Ηταν εκεί, λίγο πιο πέρα, στην άλλη γωνιά του μυαλού του, περιμένοντας να τη δει.

Γοργά βήματα ακούστηκαν ξαφνικά έξω από την καλύβα και μετά η πνιχτή κραυγή ενός ανθρώπου. Κανένας εκτός από τον Τζέησον δε φάνηκε να το προσέχει. Ήταν όλοι πολύ απορροφημένοι περιμένοντας για την απάντηση του. Βασάνισε το μυαλό του, αλλά δεν κατάφερε να βρει λέξεις να τους εξηγήσει. Ό,τι κι αν έκανε, δεν έπρεπε να τους αποκαλύψει την αλήθεια τώρα. Αν πέθαινε, μαζί του θα πέθαινε και κάθε ελπίδα. Έπρεπε να πει ψέματα για να κερδίσει χρόνο και μετά να βρει τη λύση που φαινόταν τόσο σκανδαλιστικά κοντινή. Αλλά ένιωθε πολύ κουρασμένος, έστω και για να σκαρφιστεί ένα πειστικό ψέμα.

Ο πάταγος από το απότομο άνοιγμα της πόρτας έσπασε σαν βροντή τη νεκρική σιγή του δωματίου. Ένας κοντός, ασουλούπωτος άντρας φάνηκε εκεί, με την κοκκινίλα του εκνευρισμού να φτιάχνει μια περίεργη αντίθεση με την κατάλευκη γενειάδα στο πρόσωπό του.

«Κουφαθήκατε όλοι,» βρυχήθηκε. «Έχω ξεπατωθεί να τρέχω όλη νύχτα κι έχω ξελαρυγγιαστεί να φωνάζω κι εσείς μου κάθεστε εδώ σαν κλώσσες πάνω απ' τ' αυγά τους. Πάρτε δρόμο από δω! Σεισμός! Έρχεται μεγάλος σεισμός!»

Όλοι είχαν τιναχτεί πάνω τώρα, φωνάζοντας ερωτήσεις. Η φωνή του Ρες κατάφερε ν' ακουστεί πάνω από τη γενική οχλαγωγία. «Χανάνας! Πόση ώρα μας μένει ακόμη;»

«Ώρα! Ποιος ξέρει πόση ώρα!» φώναξε ο ασπρογένης. «Πάρτε δρόμο από δω γιατί αλλιώς είστε μακαρίτες, αυτό μόνο ξέρω»

Τούτη τη φορά κανένας δεν περίμενε να το συζητήσουν. Όλοι κινήθηκαν γοργά και μέσα σε λίγα λεπτά ο Τζέησον ήταν δεμένος σε φορείο πάνω στη ράχη ενός ντορύμ. «Τι συμβαίνει;» ρώτησε τον άντρα που τον στερέωνε εκεί.

«Έρχεται σεισμός», απάντησε εκείνος, με τα δάχτυλά του να δένουν γοργά τους κόμπους. «Ο Χανάνας είναι ο καλύτερος σεισμάνθρωπος που διαθέτουμε. Πάντοτε ξέρει από πριν πότε θα γίνει σεισμός. Αν η ειδοποίηση φτάσει έγκαιρα, φεύγουμε. Οι σεισμάνθρωποι δεν πέφτουν ποτέ έξω και λένε ότι νιώθουν τους σεισμούς να έρχονται». Ο άλλος έσφιξε καλά και τον τελευταίο κόμπο κι εξαφανίστηκε.

Η νύχτα τους βρήκε ενώ ξεκινούσαν, με την κοκκινίλα του ηλιοβασιλέματος να συμπληρώνεται από μια απειλητική πορφυρή λάμψη στον ουρανό του βορρά. Ακολούθησε ένα μακρινό μπουμπουνητό που μάλλον το ένιωσαν παρά το άκουσαν και το έδαφος ανασάλεψε κάτω από τα πόδια τους. Τα ντορύμ άρχισαν να τρέχουν δίχως να τα έχει κεντρίσει κανείς. Τα πόδια τους πλατσούριζαν μέσα στα βαλτόνερα ενώ από την άλλη πλευρά ο Χανάνας άλλαξε απότομα την πορεία τους. Λίγο αργότερα, όταν έσκασε ο νότιος ουρανός, ο Τζέησον κατάλαβε γιατί είχε γίνει αυτή η αλλαγή. Φλόγες φώτισαν άπλετα το περιβάλλον και στάχτες μαζί με καυτές πέτρες άρχισαν να πέφτουν ανάμεσα στα δέντρα. Άχνιζαν όπου χτυπούσαν και αν δεν ήταν η πρόσφατη βροχή, ανάμεσα στ' άλλα θα είχαν ν' αντιμετωπίσουν και μια φωτιά στο δάσος.

Κάτι πελώριο ορθώθηκε δίπλα στη γραμμή της πορείας τους και όταν διέσχιζαν ένα ξέφωτο ο Τζέησον

γύρισε να το περιεργαστεί στο φως που αντανακλούσε από τον ουρανό.

«Ρες—» έκρωξε πνιχτά, δε'χνοντας. Ο Ρες, που κάλπαζε δίπλα του, κοίταξε το πελώριο πλάσμα με το μαλλιαρό κορμί και τα στριφτά κέρατα που έφταναν στο ύψος των ώμων τους και μετά τράβηξε το βλέμμα του. Δεν είχε τρομάξει, ούτε και φαινόταν να έχει ενδιαφερθεί. Ο Τζέησον κοίταξε τότε ολόγυρα και άρχισε να καταλαβαίνει.

Όλα τα ζώα που έτρεχαν να ξεφύγουν δεν έκαναν κανένα θόρυβο, γι' αυτό δεν τα είχε προσέξει από πριν. Αλλά δεξιά κι αριστερά σκοτεινές μορφές έτρεχαν ανάμεσα στα δέντρα. Μερικές τις αναγνώρισε, μερικές όχι. Για λίγα λεπτά μια αγέλη από άγρια σκυλιά έτρεχε κοντά τους, μέρικα ανάκατα με τα ήμερα σκυλιά. Κανένας δε φάνηκε να δίνει σημασία. Ιπτάμενα πλάσματα φτεροκοπούσαν πάνω από τα κεφάλια τους. Μπροστά στη μεγαλύτερη απειλή των ηφαιστείων κάθε άλλη διαμάχη είχε ξεχαστεί. Η ζωή σεβόταν τη ζωή. Ένα κοπάδι από γουρουνόμορφα ζώα με γυριστούς χαυλιόδοντες μπερδεύτηκε ανάμεσά τους και τα ντορύμ έκοψαν τη φόρα τους για να μην τα πατήσουν. Συχνά μικρά ζώα νατζώνονταν στις ράχες μεγαλύτερων, συνεχίζοντας έτσι ανενόχλητα για ένα διάστημα πριν πηδήξουν πάλι κάτω.

Σκαμπανεβάζοντας ανελέητα στο κλυδωνιζόμενο φορείο, ο Τζέησον βυθίστηκε σ' έναν ανήσυχο ύπνο της εξάντλησης. Τον διέκοπταν συνεχώς όνειρα από ζώα που ουρλιάζαν που έτρεχαν αδιάκοπα μέσα στη σιωπή. Είτε άνοιγε τα μάτια του είτε τα έκλεινε, έβλεπε το ίδιο ατέλειωτο ποτάμι ζώων.

Όλα αυτά σήμαιναν κάτι κι έσμιξε τα φρύδια του στην προσπάθεια να θυμηθεί τι. Ζώα που έτρεχαν ζώα του Πύρρας.

Ξαφνικά ανακάθισε απότομα, στρίβοντας το κορμί στο φορείο του, εντελώς ξύπνιος τώρα, κοιτάζοντας κάτω με κατανόηση.

«Τι τρέχει;» ρώτησε ο Ρες, πλησιάζοντας με το ντορύμ του.

«Μη σταματάς», του φώναξε ο Τζέησον. «Φρόντισε μονάχα να ξεφύγουμε από δω ζωντανοί. Τώρα ξέρω πώς οι άνθρωποί σου μπορούν ν' αποκτήσουν αυτά που θέλουν και πώς να μπει ένα τέρμα σ' αυτό τον πόλεμο. *Υπάρχει* τρόπος και ξέρω ποιος είναι»

25

Ελάχιστες σαφείς αναμνήσεις διατήρησε από εκείνη τη φυγή. Μερικές εικόνες είχαν αποτυπωθεί έντονα στη μνήμη του, όπως από εκείνη τη μεγάλη σαν αστρόπλοιο μάζα ηφαιστειακής σκωρίας που έπεσε σε μια γειτονική λίμνη ραντίζοντάς τους με ζεματιστό νερό. Αλλά κυρίως θυμόταν μια φαινομενικά ατέλειωτη τρεχάλα, με τον Τζέησον πολύ εξασθενημένο για να νοιάζεται ιδιαίτερα ακόμη και για τη μοίρα του. Ως το άλλο χάραμα είχαν αφήσει πίσω τους την περιοχή του κινδύνου και η τρελή κούρσα τους είχε μειωθεί σε απλό βηματισμό. Τα άλλα ζώα είχαν εξαφανιστεί μόλις βγήκαν από την περιοχή των δονήσεων, ακολουθώντας το καθένα το δρόμο του, ακόμη σε κατάσταση σιωπηρής εκεχειρίας.

Η ειρήνη του αμοιβαίου κινδύνου δεν ίσχυε πια. ο Τζέησον το διαπίστωσε αυτό όταν σταμάτησαν για να φάνε. Αυτός και ο Ρες είχαν πάει να καθίσουν στο μαλακό γρασίδι κοντά σ' ένα πεσμένο δέντρο. Ένα άγριο σκυλί είχε φτάσει εκεί πρώτο. Ήταν ξαπλωμένο κάτω από τον κορμό, με τους μυώνες συσπειρωμέ-

νους και το ρόδινο φως της αυγής να δίνει μια κόκκινη λάμψη στα μάτια του. Ο Ρες το κοίταξε, ούτε από τρία μέτρα μακριά, δίχως να σαλέψει καθόλου. Δεν επιχείρησε ν' απλώσει χέρι για τα όπλα του ούτε να καλέσει βοήθεια. Ο Τζέησον έμεινε κι αυτός ασάλευτος, ελπίζοντας ο Πυρρανός να ήξερε τι έκανε.

Δίχως καμιά προειδοποίηση το αγριόσκυλο σάλταρε προς το μέρος τους. Ο Τζέησον έπεσε πίσω καθώς ο Ρες τον έσπρωχνε πέρα. Ο Πυρρανός έπεφτε ταυτόχρονα στο γόνατο —μονάχα που τώρα το χέρι του ήταν οπλισμένο μ' ένα μακρύ μαχαίρι, τραβηγμένο από το θηκάρι που ήταν δεμένο στο μηρό του. Με αστραπιαία ταχύτητα το μαχαίρι τινάχτηκε προς τα πάνω και το σκυλί συστράφηκε στον αέρα, προσπαθώντας να το δαγκώσει. Αλλά η λεπίδα καρφώθηκε ανάμεσα στα μπροστινά πόδια του και η ίδια η φόρα του άνοιξε μια θανάσιμη πληγή κατά μήκος του κορμιού του. Το πλάσμα ήταν ζωντανό όταν χτύπησε στο χώμα, αλλά ο Ρες ήταν κιόλας από πάνω του, τραβώντας πίσω το θωρακισμένο κεφάλι για να κόψει το μαλακό λαιμό από κάτω.

Ο Πυρρανός σκούπισε το μαχαίρι του στη γούνα του σκοτωμένου ζώου και το ξανάβαλε στο θηκάρι του. «Συνήθως δε μας δημιουργούν προβλήματα», εξήγησε ήρεμα, «αλλ' αυτό ήταν ερεθισμένο. Ίσως έχασε την υπόλοιπη αγέλη του στο σεισμό». Οι αντιδράσεις του Ρες ήταν ακριβώς οι αντίθετες από εκείνες των Πυρρανών της πόλης. Δεν είχε πάει γυρεύοντας για καβγά ούτε τον είχε αρχίσει αυτός. Απεναντίας τον είχε αποφύγει, όσο περισσότερο μπορούσε. Αλλά όταν το ζώο έκανε επίθεση, το είχε εξοντώσει σβέλτα και με μαεστρία. Τώρα, αντί να θριαμβολογεί για τη νίκη του, φαινόταν στενοχωρημένος για τον περιττό θάνατο.

Ήταν λογικό. Το καθετί στον Πύρρας είχε τη λογική του. Τώρα ήξερε πώς είχε αρχίσει η θανάσιμη πλανητική μάχη —αλλά και πώς μπορούσε να τελειώσει. Τελικά όλοι εκείνοι οι θάνατοι δεν ήταν μάταιοι. Ο καθένας τους είχε συμβάλει με τον τρόπο του στο δρόμο προς την τελική λύση. Δεν απέμενε παρά ένα πράγμα να κάνει ακόμη.

Ο Ρες τον παρακολουθούσε και ο Τζέησον κατάλαβε ότι οι σκέψεις τους είχαν ακολουθήσει το ίδιο κανάλι. «Εξηγήσου», είπε ο Ρες. «Τι εννοούσες πριν όταν είπες ότι θα μπορούσες να ξεπαστρέψεις όλους τους τενεκετζήδες και να μας δώσεις την ελευθερία μας.»

Ο Τζέησον δεν προσπάθησε να διορθώσει την παρερμηνεία του άλλου. θα ήταν καλύτερα να τον θεωρούσαν εκατό τοις εκατό δικό τους.

«Μάζεψε και τους άλλους και θα σας εξηγήσω. Κυρίως θέλω να δω τον Νάξα και όποιους άλλους ομιλητές υπάρχουν».

Μαζεύτηκαν γρήγορα μόλις άκουσαν ότι τους ήθελε. Όλοι ήξεραν ότι ο τενεκετζής είχε πεθάνει για να σωθεί τούτος ο ξένος, με την ελπίδα ότι κρατούσε το κλειδί της σωτηρίας τους. Ο Τζέησον κοίταξε στο πλήθος των προσώπων που ήταν γυρισμένα προς το μέρος του και έψαξε να βρει τις κατάλληλες λέξεις να τους πει αυτό που έπρεπε να γίνει. Δε βοηθούσε και πολύ η επίγνωση ότι πολλοί από αυτούς θα πέθαιναν στην προσπάθεια.

«Όλοι μας θέλουμε να δούμε να τελειώνει κάποτε αυτός ο πόλεμος στον Πύρρας», άρχισε. «Υπάρχει ένας τρόπος, αλλά θα έχει κόστος σε ανθρώπινες ζωές. Μερικοί από σας μπορεί να πεθάνουν για να τον πραγματοποιήσουν. Αλλά νομίζω ότι το αποτέλεσμα αξίζει κάθε θυσία, γιατί η επιτυχία θα σας χαρίσει καθετί που επιθυμήσατε ποτέ». Κοίταξε ολόγυρα στον

κύκλο των ανθρώπων που κρέμονταν από τα χείλη του.

«Θα εισβάλουμε στην πόλη, ανοίγοντας ρήγμα στην περίμετρο. Ξέρω πως μπορεί να γίνει αυτό...»

Ένα σούσουρο από ψιθύρους σηκώθηκε από το πλήθος. Μερικοί φαίνονταν ενθουσιασμένοι, ευτυχείς στη σκέψη ότι θα σκότωναν τους άσπονδους εχθρούς τους. Άλλοι στέκονταν κοιτάζοντας τον Τζέησον σαν να ήταν τρελός. Μερικοί φαίνονταν σαστισμένοι από το μέγεθος του τολμήματος, αυτή τη μεταφορά του πολέμου στο ίδιο το οχυρό του βαριά οπλισμένου εχθρού. Αλλά σώπασαν όλοι όταν ο Τζέησον σήκωσε το χέρι του.

«Ξέρω ότι ακούγεται αδύνατο», συνέχισε, «αλλά αφήστε με να σας εξηγήσω. Κάτι πρέπει να γίνει —και τούτη είναι η κατάλληλη στιγμή γι' αυτό. Από τώρα και μετά η κατάσταση δεν μπορεί παρά να χειροτερέψει. Οι αστοί Πυρρ... οι τενεκετζήδες μπορούν να τα βγάλουν πέρα και δίχως τις τροφές που τους στέλνετε. Οι συνθετικές δικές τους μπορεί να έχουν απαίσια γεύση αλλά θα ζούσαν και με δαύτες. Ωστόσο εκείνοι θα στραφούν εναντίον σας με όποιο τρόπο μπορούν. Τέρμα στα μέταλλα για τα εργαλεία σας ή στ' ανταλλακτικά για τα ηλεκτρονικά σας. Ίσως το μίσος τους να τους σπρώξει ν' αναζητήσουν τις φάρμες σας και να τις καταστρέψουν από τον αέρα με το σκάφος. Όλα αυτά δε θα είναι ευχάριστα —και σας περιμένουν ακόμη χειρότερα. Στην πόλη χάνουν τον πόλεμο ενάντια στον πλανήτη. Με την κάθε χρονιά που περνά απομένουν όλο και λιγότεροι από αυτούς και κάποια μέρα δε θα έχει μείνει κανένας. Ξέροντας πώς αισθάνονται, είμαι σίγουρος ότι πριν πεθάνουν θα καταστρέψουν το αστρόπλοιο πρώτα, καθώς και ολόκληρο τον πλανήτη, αν τους περνά από το χέρι».

«Και πώς μπορούμε να τους σταματήσουμε;» φώναξε κάποιος.

«Με το να χτυπήσουμε *τώρα*», απάντησε ο Τζέησον. «Ξέρω όλες τις λεπτομέρειες της πόλης και πώς δουλεύει η άμυνά τους. Η περίμετρος είναι σχεδιασμένη για να τους προστατεύει από ζώα και θα μπορούσαμε να την περάσουμε αν είμαστε αληθινά αποφασισμένοι».

«Και σε τι θα μας ωφελούσε αυτό;» γρύλισε ο Ρες. «Αν διασπάσουμε την περίμετρο, απλώς θα συμπτυχθούν πιο πίσω —και μετά θα κάνουν μαζική αντεπίθεση. Πώς μπορούμε ν' αντιμετωπίσουμε τα όπλα τους;»

«Δε θα χρειαστεί. Το διαστημοδρόμιό τους είναι δίπλα στην περίμετρο και ξέρω το ακριβές σημείο όπου βρίσκεται το σκάφος. Αυτό θα είναι και το σημείο που θα χτυπήσουμε. Δεν υπάρχει ουσιαστική φύλαξη στο σκάφος και μονάχα λίγοι φρουροί στην περιοχή. Θα καταλάβουμε το αστρόπλοιο. Το κατά πόσο μπορούμε να το πιλοτάρουμε ή όχι δεν έχει σημασία. Εκείνος που ελέγχει το αστρόπλοιο ελέγχει και τον Πύρρας. Μόλις αυτό πέσει στα χέρια μας θα τους απειλήσουμε ότι θα το καταστρέψουμε αν δε συμμορφωθούν με τους όρους μας. Θα έχουν να διαλέξουν ανάμεσα στη μαζική αυτοκτονία και τη συνεργασία. Ελπίζω να έχουν αρκετό μυαλό για να διαλέξουν το δεύτερο».

Τα λόγια του τους έκαναν να μείνουν για μια στιγμή βουβοί από σοκ, ύστερα ξέσπασαν όλοι μαζί. Δεν υπήρχε καμιά συμφωνία, απλώς μια γενική έξαψη μέχρι που ο Ρες τους επανέφερε στην τάξη.

«Ησυχία!» φώναξε. «Περιμένετε πρώτα να τελειώσει ο Τζέησον πριν πάρετε μια απόφαση. Ακόμη δεν ακούσαμε πώς σκοπεύει να γίνει αυτή η προτεινόμενη επίθεση».

«Το σχέδιό μου βασίζεται στους ομιλητές», εξήγησε ο Τζέησον. «Είναι ο Νάξα εδώ;» Περίμενε μέχρι να βγει μπροστά ο ντυμένος με προβιές άντρας. «Θέλω να μάθω περισσότερα για τους ομιλητές, Νάξα. Ξέρω ότι μπορείς και μιλάς στα ντορμ και τα σκυλιά — αλλά τι γίνεται με τ' άγρια ζώα; Μπορείς να τα πείσεις να κάνουν αυτό που θέλεις;»

«Είναι ζώα — ασφαλώς και μπορούμε να τους μιλήσουμε. Όσο περισσότεροι ομιλητές, τόσο περισσότερη δύναμη. Μπορούμε να τα πείσουμε να κάνουν αυτό που θέλουμε»

«Τότε η επίθεση θα πετύχει», δήλωσε ο Τζέησον ενθουσιασμένα. «Μπορείς να μαζέψεις όλους τους ομιλητές στη μια πλευρά της πόλης — στην αντίθετη από το διαστημοδρόμιο — και να ξεσηκώσετε τα ζώα; Να τα κάνετε να επιτεθούν στην περίμετρο;»

«Αν μπορούμε, λέει!» φώναξε ο Νάξα, έχοντας ενθουσιαστεί με την ιδέα. «Θα καλέσουμε τα ζώα από παντού και θα τα ρίξουμε στη μεγαλύτερη επίθεση που είδαν ποτέ!»

«Τότε αυτό είναι. Εσείς οι ομιλητές θα εξαπολύσετε την επίθεση στην αντίθετη πλευρά της περιμέτρου. Αν μείνετε κρυμμένοι, οι φρουροί δε θα υποψιαστούν ότι συμβαίνει τίποτα περισσότερο από επίθεση ζώων. Έχω δει πώς δουλεύουν. Μόλις ενταθεί μια επίθεση, καλούν εφεδρείες από το εσωτερικό της πόλης και αποσπούν δυνάμεις από τ' άλλα σημεία της περιμέτρου. Στο αποκορύφωμα της μάχης, όταν θα έχουν συγκεντρώσει όλες τις δυνάμεις τους στην άλλη πλευρά της πόλης, εγώ θα ηγηθώ της επίθεσης που θα διασπάσει την περίμετρο και θα καταλάβει το σκάφος. Αυτό είναι το σχέδιό μου και θα πετύχει».

Ο Τζέησον κάθισε κάτω τότε, σχεδόν έπεσε, νιώθοντας εντελώς άδειος από κάθε δύναμη. Έμεινε εκεί

ακούγοντας τη συζήτηση να φουντώνει, με τον Ρες να την κατευθύνει και να διατηρεί την τάξη. Προβλήθηκαν κάποιες αντιρρήσεις, αλλά ξεπεράστηκαν. Κανένας δεν μπόρεσε να βρει βασικές αδυναμίες στο σχέδιο. Ωστόσο υπήρχαν πολλά αδύνατα σημεία, πράγματα που μπορεί να πήγαιναν στραβά, αλλά ο Τζέησον φρόντισε να μην τ' αναφέρει. Αυτοί οι άνθρωποι ήθελαν το σχέδιό του να πετύχει και θα έκαναν το παν για να πετύχει.

Τελικά η συζήτηση τέλειωσε και άρχισαν ν' απομακρύνονται. Τότε ο Ρες πλησίασε τον Τζέησον.

«Τα βασικά κανονίστηκαν», είπε. «Όλοι εδώ είμαστε σύμφωνοι. Τώρα στέλνουν με αγγελιαφόρους την πρόσκληση να μαζευτούν όλοι οι ομιλητές. Αυτοί είναι η ραχοκοκαλιά του σχεδίου και όσο περισσότερους ομιλητές θα έχουμε, τόσο το καλύτερο για μας. Δεν τολμάμε να τους ειδοποιήσουμε με τις συσκευές γιατί μπορεί οι τενεκετζήδες να υποκλέψουν τα μηνύματά μας. Έτσι θα μας πάρει πέντε μέρες προτού είμαστε έτοιμοι να ξεκινήσουμε».

«Θα μου χρειαστούν όλες αυτές οι μέρες αν θέλω να είμαι σε φόρμα για να προσφέρω κάτι», απάντησε ο Τζέησον. «Ας ξεκουραστούμε λίγο τώρα».

«Είναι παράξενο το συναίσθημα», παρατήρησε ο Τζέησον. «Πρώτη φορά βλέπω την περίμετρο από αυτή την πλευρά. Άσχημη, αυτή είναι η μόνη λέξη που της ταιριάζει».

Ήταν πεσμένος μπρούμυτα δίπλα στον Ρες, κοιτάζοντας μέσα από τα φυλλώματα στην κατηφοριά προς την περίμετρο. Παρά τη μεσημεριάτικη ζέστη ήταν

και οι δυο τυλιγμένοι με βαριές προβιές, χοντρές περικνημίδες και γάντια. Η βαρύτητα και η ζέστη είχαν φέρει κιόλας ζαλάδα στον Τζέησον, αλλά ζόρισε τον εαυτό του να την αγνοήσει.

Μπροστά, στην άλλη άκρη ενός καμένου διαδρόμου, υψωνόταν η περίμετρος. Ήταν ένας ψηλός τοίχος, ποικίλου ύψους και υφής, που φαινόταν φτιαγμένος από κάθε λογής αντικείμενα και μέταλλα που υπήρχαν στον κόσμο. Ήταν αδύνατο να πει κανείς τώρα από τι είχε κατασκευαστεί αρχικά. Γενιές από επιτιθέμενα πλάσματα τον είχαν θρυμματίσει, γκρεμίσει και υπονομεύσει. Επισκευές είχαν γίνει βιαστικά, με αυτοσχέδια μπαλώματα στ' ανοίγματα. Πρόχειρες λιθοκατασκευές είχαν καταρρεύσει δίνοντας τη θέση τους σ' ένα ποντικολαβύρινθο από μπλεγμένα δοκάρια. Αυτός επικάλυπτε ένα φράχτη από διαβρωμένο μέταλλο, μεγάλες χοντρές λαμαρίνες πριτσινωμένες μαζί. Ακόμη και αυτό το μέταλλο ήταν εντελώς φαγωμένο εδώ κι εκεί και σκισμένοι σάκκοι άμμου ξεχύνονταν από τις τρύπες. Πάνω στην επιφάνεια του τοίχου ήταν απλωμένα καλώδια ανιχνευτών και ηλεκτροφόρα συρματοπλέγματα. Σε άτακτα διαστήματα αυτόματα φλογοβόλα έβγαζαν το ρύγχος τους από το παραπέτο ψηλά και σάρωναν τη βάση του τοίχου καίγοντας καθετί ζωντανό που μπορεί να είχε πλησιάσει εκεί.

«Αυτά τα φλογοβόλα μπορεί να μας δημιουργήσουν προβλήματα», παρατήρησε ο Ρες. «Εκείνο εκεί καλύπτει την περιοχή που θέλεις να χτυπήσουμε».

«Δεν είναι πρόβλημα», τον διαβεβαίωσε ο Τζέησον. «Μπορεί να φαίνεται ότι ρίχνει σε τυχαία διαστήματα, αλλά δε συμβαίνει αυτό. Διαφοροποιεί τους χρόνους βολής του μονάχα όσο χρειάζεται για να μπερδέψει ένα ζώο, αλλά δε φτιάχτηκε ποτέ για να

σταματά ανθρώπους. Έλεγξέ το κι ο ίδιος. Ρίχνει σε κανονικά διαστήματα δυο, τεσσάρων, τριών και ενός λεπτού»

Σύρθηκαν πίσω στο κοίλωμα όπου τους περίμεναν ο Νάξα και οι άλλοι. Υπήρχαν μονάχα καμιά τριανταριά άντρες στην ομάδα. Αυτό που είχαν να κάνουν μπορούσε να γίνει μονάχα από μια μικρή, ευέλικτη δύναμη. Το μεγαλύτερο όπλο τους θα ήταν ο αιφνιδιασμός. Έτσι και χανόταν αυτός, τα υπόλοιπα όπλα τους ήταν ανίκανα ν' αντιμετωπίσουν εκείνα της πόλης. Όλοι φαίνονταν να νιώθουν άβολα με τις προβιές και τα πέτσινα που φορούσαν, και μερικοί τα είχαν χαλαρώσει για να δροσιστούν.

«Τυλιχτείτε πάλι», τους πρόσταξε ο Τζέησον. «Κανείς σας δεν έχει ξαναπλησιάσει τόσο κοντά στην περίμετρο και δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσο θανάσιμο είναι το περιβάλλον εδώ. Ο Νάξα δεν αφήνει τα μεγαλύτερα ζώα να πλησιάσουν και όλοι σας είστε σε θέση να κρατάτε τα μικρότερα σε απόσταση. Δεν είναι αυτός ο κίνδυνος. Το κάθε αγκάθι εδώ είναι φαρμακερό ενώ ακόμη και τα φύλλα της χλόης διαθέτουν θανάσιμο κεντρί. Να έχετε τα μάτια τέσσερα για τα κάθε λογής έντομα και μόλις ξεκινήσουμε ν' ανασαίνετε μονάχα μέσα από τα βρεγμένα πανιά».

«Έχει δίκιο», γρύλισε ο Νάξα. «Ούτε κι εγώ έχω ξανάρθει τόσο κοντά. Θάνατος —υπάρχει θάνατος κοντά σ' εκείνο τον τοίχο. Κάντε όπως σας λέει»

Τώρα δεν έμενε να κάνουν τίποτε άλλο από το να περιμένουν, ακονίζοντας τα ήδη μυτερά σαν βελόνες βέλη των βαλλιστρίδων και ρίχνοντας κάθε τόσο ματιές ψηλά στον αργοκίνητο ήλιο. Μονάχα τον Νάξα δε φαινόταν να διακατέχει αυτή η νευρικότητα. Καθόταν εκεί, με τα μάτια απλανή, νιώθοντας τις κινήσεις των ζώων στη ζούγκλα ολόγυρα.

«Έρχονται», είπε τελικά. «Η πιο μεγάλη συγκέντρωση που έγινε ποτέ. Δεν υπάρχει ζώο ανάμεσα σ' εμάς και τα βουνά που να μην τρέχει αφρίζοντας και μανιασμένο προς την πόλη»

Και ο Τζέησον ένιωσε κάτι από αυτό. Υπήρχε κάτι σαν υπερένταση στην ατμόσφαιρα και ένα κύμα ενισχυμένης οργής και μίσους. Το στρατήγημα θα έπιανε. Φτάνει να μπορούσαν να κρατήσουν την επίθεση περιορισμένη σε μια μικρή περιοχή. Οι ομιλητές φαίνονταν σίγουροι ότι θα τα κατάφερναν. Είχαν αναχωρήσει αθόρυβα εκείνο το πρωί, μια αραιή γραμμή από κουρελοντυμένους άντρες, κάνοντας ένα νοητικό σάρωμα που συγκέντρωνε κάθε πυρρανό πλάσμα στο δρόμο τους και το έστελνε να επιτεθεί στην πόλη.

«Χτύπησαν!» ανακοίνωσε ξαφνικά ο Νάξα.

Οι άντρες ήταν όρθιοι τώρα, κοιτάζοντας προς την κατεύθυνση της πόλης. Ο Τζέησον είχε νιώσει ένα απότομο σφίξιμο στο στομάχι καθώς η επίθεση ξεκινούσε και κατάλαβε ότι πλησίαζε η κρίσιμη στιγμή. Πυροβολισμοί ακούστηκαν, καθώς και δυνατές εκρήξεις από μακριά. Ύστερα συννεφάκια καπνού άρχισαν να σηκώνονται πάνω από τις κορφές των δέντρων.

«Ας πιάσουμε τις θέσεις μας», είπε ο Ρες.

Ολόγυρά τους η ζούγκλα αντιλαλούσε από τους απόηχους του μίσους. Τα ημισυνειδητά φυτά φιδογύριζαν ενώ ο αέρας είχε πήξει από μικρά ιπτάμενα πλάσματα. Ο Νάξα ιδρωκοπούσε και μουρμούριζε καθώς ανάγκαζε να αλλάζουν δρόμο τα ζώα που έρχονταν προς το μέρος τους. Ώσπου να φτάσουν ως τα τελευταία φυλλώματα στα όρια της καμένης περιοχής, είχαν χάσει τέσσερις άντρες. Ο ένας είχε τσιμπηθεί από έντομο. ο Τζέησον έφτασε έγκαιρα με το μέντικίτ του, αλλά ο άλλος ήταν τόσο άρρωστος που τον έστει-

λαν πίσω. Άλλοι τρεις τσιμπήθηκαν ή γρατζουνίστηκαν από κάτι, αλλά τα φάρμακα έφτασαν πολύ αργά. Τα πρησμένα, συσπασμένα κορμιά τους εγκαταλείφθηκαν πίσω στο δρόμο.

«Αυτά τ' αναθεματισμένα ζωντανά μου τριβελίζουν το μυαλό», μουρμούρισε ο Νάξα. «Πότε ορμάμε;»

«Όχι ακόμη», απάντησε ο Ρες. «Περιμένουμε το σινιάλο».

Ένας από τους άντρες κουβαλούσε τον ασύρματο. Τον ακούμπησε κάτω προσεκτικά και μετά άπλωσε την κεραία σ' ένα κλαδί. Η συσκευή ήταν θωρακισμένη, ώστε να μην υπάρχει διαρροή που μπορεί να πρόδινε τη θέση τους. Ήταν ανοιχτή τώρα αλλά μονάχα το τριζοβολητό από τ' ατμοσφαιρικά παράσιτα έφτανε από το μεγάφωνο.

«Θα μπορούσαμε να το έχουμε χρονομετρήσει...» είπε ο Νάξα.

«Όχι, δε θα μπορούσαμε», απάντησε ο Ρες. «Όχι με ακρίβεια. Θέλουμε να χτυπήσουμε τον τοίχο στο αποκορύφωμα της επίθεσης, όταν θα έχουμε τις περισσότερες πιθανότητες επιτυχίας. Ακόμη και αν πιάσουν το μήνυμα, δε θα σημαίνει τίποτα για εκείνους μέσα. Και ύστερα από λίγα λεπτά δε θα έχει πια σημασία».

Ο ήχος από το μεγάφωνο άλλαξε. Μια φωνή είπε μια σύντομη πρόταση και σώπασε πάλι.

«Φέρε μου τρία σακιά αλεύρι».

«Φεύγουμε», φώναξε ο Ρες και ξεκίνησε πρώτος.

«Περίμενε», τον σταμάτησε ο Τζέησον, αρπάζοντάς τον από το χέρι. «Χρονομετρώ το φλογοβόλο. Είναι να ρίξει σε... *τώρα!*». Ένας πίδακας φωτιάς σάρωσε το έδαφος και μετά σταμάτησε. «Έχουμε τέσσερα λεπτά ως την επόμενη βολή —πετύχαμε τη μεγάλη περίοδο!»

Άρχισαν να τρέχουν, παραπατώντας στις μαλακιές στάχτες, σκοντάφτοντας πάνω σε καρβουνιασμένα κόκαλα και σκουριασμένα μέταλλα. Δυο άντρες άρπαξαν τον Τζέησον από τις μασχάλες, κουβαλώντας τον σχεδόν σηκωτό στην υπόλοιπη διαδρομή. Αυτό δεν προβλεπόταν από το σχέδιο, αλλά έτσι εξοικονόμησαν πολύτιμα δευτερόλεπτα. Τον άφησαν πάλι όταν έφτασαν στη βάση του τοιχου, όπου και άρχισε να ετοιμάζει τις βόμβες που είχε φτιάξει. Τα φυσίγγια από το όπλο του Κράννον, που το είχαν πάρει όταν σκοτώθηκε, ήταν συνδεμένα μ' ένα κύκλωμα πυροδότησης. Ειχαν προβάρει προσεκτικά όλες τις κινήσεις τους και τώρα όλα γίνονταν πολύ στρωτά.

Ο Τζέησον είχε επιλέξει το μετάλλινο φράχτη σαν το βολικότερο σημειο για να περάσουν Το σημείο αυτό πρόσφερε τη μεγαλυτερη αντισταση στα ντόπια ζωα, έτσι το πιθανότερο ήταν να μην ήταν ενισχυμένο και με πρόσθετους σάκκους άμμου ή μπάζα, όπως τ' άλλα σημεία της περιμέτρου Αν έκανε λάθος σ' αυτό, ήταν όλοι μακαρίτες.

Οι πρωτοι άντρες είχαν στερεώσει κολλωδη βύσματα στον τοιχο Ο Τζέησον πίεσε τα εκρηκτικά πάνω τους, σχηματιζοντας ένα πρόχειρο παραλληλόγραμμο περίπου στο μπόι ενός ανθρώπου. Ενώ έκανε αυτή τη δουλειά, οι άλλοι ξετύλιγαν το σύρμα πυροδότησης και μετά όλοι τραβήχτηκαν πίσω και κόλλησαν στη βάση του τοιχου Τρικλιζοντας μέσα από τις στάχτες ο Τζέησον έφτασε στη συσκευη πυροδότησης και βούτηξε πάνω της πιέζοντας ταυτόχρονα το μοχλό.

Πίσω του μια βροντερή έκρηξη συγκλόνισε τον τοίχο και κόκκινες φλόγες τινάχτηκαν προς τα έξω. Ο Ρες ήταν ο πρώτος που έφτασε στο άνοιγμα, παραμερίζοντας τα στραβωμένα και καυτά μέταλλα με τα

γαντοφορεμένα χέρια του. Ύστερα έτρεξαν κι άλλοι και άρχισαν να λυγίζουν προς τα πίσω τις σκισμένες λαμαρίνες Η τρύπα ήταν γεμάτη καπνούς και τίποτα δε διακρινόταν πιο πέρα Ο Τζέησον βούτηξε στο άνοιγμα, κουτρουβάλησε σ' ένα σωρό από χαλάσματα και χτύπησε πάνω σε κάτι συμπαγές. Όταν τα μάτια του καθάρισαν από τους καπνους, κοιταξε ολόγυρα.

Βρισκονταν μέσα στην πόλη

Και οι άλλοι χύνονταν μέσα τώρα, αρπαζοντάς τον σηκωτό από τις μασχάλες καθως περνουσαν για να μην τον τσαλαπατήσουν οι υπόλοιποι. Κάποιος διέκρινε πέρα το αστρόπλοιο και όλοι όρμησαν προς τα κει.

Ένας άντρας πετάχτηκε από τη γωνιά ενός κτιρίου, τρέχοντας προς το μέρος τους Σχεδόν την ίδια στιγμή που αντίκριζε τους εισβολείς, τα πυρρανικά του ανακλαστικά τον έκαναν να πηδήσει αστραπιαία προς το καταφύγιο μιας πόρτας. Αλλά και οι άλλοι ήταν Πυρρανοί. Ο άντρας σωριάστηκε αργά στο δρόμο, με τρία μετάλλινα βέλη να εξέχουν από το κορμί του. Συνέχισαν διχως να σταματήσουν, τρέχοντας ανάμεσα στά χαμηλά κτίρια των αποθηκών. Το αστρόπλοιο ορθωνόταν ακριβώς μπροστά τους.

Αλλά κάποιος είχε φτάσει εκεί πριν από αυτούς· μπορούσαν να δουν την εξωτερική θυρίδα που έκλεινε αργά. Ένα χαλάζι από βέλη χτύπησε πάνω της, αλλά ήταν αργά.

«Μη σταματάτε!» φώναξε ο Τζέησον. «Καλυφτείτε κάτω από την άτρακτο πριν φτάσει στα πυροβόλα»

Τρεις από τους άντρες δεν τα κατάφεραν. Οι υπόλοιποι βρίσκονταν κάτω από την κοιλιά του σκάφους όταν όλα τα πυροβόλα του άρχισαν να βάλουν ταυτόχρονα. Τα περισσότερα ήταν στραμμένα προς τα έξω, αλλά και πάλι το ουρλιαχτό των βλημάτων και οι ηλε-

κτρικές εκκενώσεις έφτιαχναν ένα εκκωφαντικό πανδαιμόνιο. Οι τρεις άντρες που ήταν ακόμη στον ανοιχτό χώρο διαλύθηκαν κάτω από τα πυρά. Όποιος κι αν ήταν μέσα στο σκάφος είχε ενεργοποιήσει όλα τα πυροβόλα ταυτόχρονα, τόσο για ν' απωθήσει τους επιτιθέμενους όσο και σαν έκκληση για ενισχύσεις. Ήδη θα ήταν κιόλας μπροστά στην οθόνη, καλώντας σε βοήθεια. Ο διαθέσιμος χρόνος τους τέλειωνε γοργά.

Ο Τζέησον σηκώθηκε στις άκρες των δαχτύλων του και προσπάθησε ν' ανοιξει τη θυρίδα, ενώ οι άλλοι παρακολουθούσαν. Ήταν ασφαλισμένη από μέσα. Ένας από τους άντρες τον έσπρωξε μέσα και τράβηξε με δύναμη το χωστό χερούλι. Η λαβή έσπασε στο χέρι του, αλλά η θυρίδα παρέμενε κλειστή.

Τα μεγάλα πυροβόλα είχαν βουβαθεί τώρα και τ' αυτιά τους μπορούσαν πάλι να λειτουργήσουν.

«Σκέφτηκε κανείς να πάρει τ' όπλο από το σκοτωμένο;» ρώτησε ο Τζέησον. «Θα μπορούσαμε ν' ανοίξουμε τη θυρίδα με δαύτο».

«Όχι», απάντησε ο Ρες. «Δε σταματήσαμε».

Πριν αποσώσει τα λόγια του, δυο από τους άντρες έτρεχαν κιόλας πίσω προς τα κτίρια, ξανοιγοντας ταυτόχρονα ο ένας μακριά από τον άλλο. Τα όπλα του σκάφους βρυχήθηκαν πάλι και μια σειρά από εκρηκτικά βλήματα γάζωσαν τον ένα. Αλλά πριν προλάβουν ν' αλλάξουν στόχο και να στραφούν προς τον άλλο, ο δεύτερος άντρας είχε φτάσει στα κτιρια.

Επέστρεψε γοργά, ορμώντας στον ανοιχτό χώρο και πετώντας το όπλο προς το μέρος τους. Πριν προλάβει να σαλτάρει πίσω σε ασφαλές καταφύγιο, τα βλήματα τον λιάνισαν.

Ο Τζέησον άρπαξε το όπλο καθώς τσούλαγε σχεδόν ως τα πόδια του. Ενώ ανατίναζε την κλειδαριά άκουγαν κιόλας το μουγκρητό από φουλαριστές τουρ-

μπίνες φορτηγών που πλησίαζαν. Ο μηχανισμός άφησε ένα στεναγμό και η θυρίδα άνοιξε. Είχαν περάσει όλοι στον αεροστεγή προθάλαμο όταν εμφανίστηκε το πρώτο φορτηγό. Ο Νάξα έμεινε πίσω με το όπλο για να κρατά το άνοιγμα ώσπου να καταλάβουν το θάλαμο διακυβέρνησης.

Όλοι σκαρφάλωσαν πιο γρήγορα από τον Τζέησον όταν τους έδειξε το δρόμο, έτσι η μάχη είχε τελειώσει όταν έφτασε εκεί. Ο μοναδικός αστός Πυρρανός που βρισκόταν μέσα, έμοιαζε σαν σκαντζόχοιρος από τα βέλη. Ένας από τους τεχνικούς είχε βρει τα χειριστήρια των πυροβόλων και ήδη έριχνε σαν μανιακός ολόγυρα, φτιάχνοντας ένα φράγμα πυρός που ανάγκασε τα φορτηγά να υποχωρήσουν.

«Κάποιος να πάει στον ασύρματο και να ειδοποιήσει τους ομιλητές να σταματήσουν την επίθεση των ζώων», είπε ο Τζέησον. Ύστερα βρήκε τη συσκευή επικοινωνίας και την άνοιξε. Το πρόσωπο του Κερκ τον κοίταζε με γουρλωμένα μάτια από την οθόνη.

«*Εσύ!*» Βρυχήθηκε ο Κερκ, φτύνοντας τη λέξη σαν βρισιά.

«Ναι, εγώ», απάντησε ο Τζέησον. Μήλησε δίχως να σηκώνει το βλέμμα του, με τα χέρια του απασχολημένα στο ταμπλω ελέγχου. «Άκου με καλά, Κερκ —και μην αμφιβάλλεις ουτε για μια λέξη απ' όσα θα σου πω. Ίσως να μην ξέρω πώς να πιλοτάρω αυτό το σκάφος, αλλά ξέρω πώς να το ανατινάξω. Ακούς αυτό το θόρυβο;» Κατέβασε ένα διακόπτη και ακούστηκε ο μακρινός βόμβος από αντλίες που δούλευαν. «Είναι η κεντρική τρόμπα καυσίμων. Αν την αφήσω να δουλέψει έτσι —που δε θα το κάνω αμέσως— θα γέμιζε το θάλαμο καύσης με καθαρό καύσιμο. Θα πλημμύριζε τόσο που θα ξεχείλιζε από τους πίσω σωλήνες εξαγωγής. Μετά τι νομίζεις ότι θα πάθαινε το μονάκριβο σας

αστρόπλοιο αν πατούσα το κουμπί πυροδότησης; Δε σε ρωτάω τι θα πάθαινα εγώ —μα και δε δίνεις πεντάρα γι' αυτό— αλλά χρειάζεστε αυτό το σκάφος όσο και τον αέρα που ανασαίνετε».

Νεκρική σιγή επικράτησε στο θάλαμο τώρα. Οι άντρες που είχαν καταλάβει το σκάφος στράφηκαν να τον κοιτάξουν. Η τραχιά φωνή του Κερκ αντήχησε δυνατή στον κλειστό χώρο.

«Τι επιδιώκεις, Τζέησον; Τι προσπαθείς να πετύχεις; Γιατί μας κουβάλησες αυτά τα ζώα εδώ;» Η φωνή του ράγισε και έσπασε καθώς τον έπνιγε ο θυμός.

«Πρόσεχε τα λόγια σου Κερκ», προειδοποίησε ο Τζέησον με βελουδένια απειλητικό τόνο. «Οι *άνθρωποι* στους οποίους αναφέρεσαι είναι οι μόνοι στον Πύρρο που διαθέτουν αστρόπλοιο. Αν θέλεις να το μοιραστούν μαζί σας, καλά θα κάνεις να μάθεις να μιλάς πιο ευγενικά. Τώρα, πάρε τα πόδια σου κι έλα αμέσως εδώ —και φέρε μαζί σου τον Μπρούκκο και τη Μέτα».

Ο Τζέησον κοίταξε το αναψοκοκκινισμένο κι έτοιμο να εκραγεί πρόσωπο του άλλου κι ένιωσε κάποια συμπόνια για τον Κερκ. «Και μην παίρνεις τόσο δυστυχισμένο ύφος. Δεν ήρθε δα και το τέλος του κόσμου. Εδώ που τα λέμε, μπορεί να είναι η αρχή ενός καινούριου. Και κάτι ακόμη, άφησε αυτό το κανάλι ανοιχτό όταν θα φύγεις. Φρόντισε να συνδεθεί με κάθε οθόνη στην πόλη, έτσι ώστε όλοι να μπορούν να παρακολουθήσουν τα όσα θα ειπωθούν εδώ. Φρόντισε και να μαγνητοσκοπηθούν, γι' αναμετάδοση».

Ο Κερκ κάτι πήγε να πει, αλλ' άλλαξε γνώμη πριν μιλήσει. Το πρόσωπό του χάθηκε από την οθόνη, αλλά η γραμμή έμεινε ανοιχτή, μεταφέροντας σε όλη την πόλη την εικόνα από το θάλαμο διακυβέρνησης.

27

Η μάχη είχε τελειώσει. Είχε τελειώσει τόσο γρήγορα που ακόμη δεν είχαν χωνέψει το γεγονός. Ο Ρες χάιδεψε με το χέρι του το λαμπερό μέταλλο του ταμπλώ ελέγχου, αφήνοντας να τον πείσει η πραγματικότητα της αφής. Οι άλλοι τριγύριζαν στο χώρο, κοιτάζοντας στις οθόνες ή προσπαθώντας να συνηθίσουν τη μηχανική παραξενιά του θαλάμου.

Ο Τζέησον ήταν σωματικά εξαντλημένος, αλλά δεν έπρεπε να το δείξει. Άνοιξε το φαρμακείο του πιλοτηρίου και έψαξε μέχρι που βρήκε τα διεγερτικά. Τρία από τα μικρά χρυσαφένια χάπια έδιωξαν κάθε κούραση από το κορμί του και μπορούσε πια να σκέφτεται καθαρά.

«Ακούστε με», φώναξε. «Η μάχη δεν τέλειωσε ακόμη. Θα κάνουν το καθετί για να ξαναπάρουν το σκάφος πίσω και πρέπει να είμαστε έτοιμοι. Θέλω ένας από τους τεχνικούς να εξετάσει αυτά τα ταμπλώ μέχρι να βρει τους διακόπτες ασφάλισης. Φροντίστε να είναι κλειστά όλα τα ανοίγματα και οι θυρίδες. Στείλτε ανθρώπους να τα τσεκάρουν αν χρειαστεί. Ανοίξτε όλες τις οθόνες και να επιθεωρείτε το χώρο προς κάθε κατεύθυνση ολόγυρα, έτσι ώστε να μην μπορεί κανείς να πλησιάσει απαρατήρητος στο σκάφος. Θα χρειαστούμε και ένα φρουρό στο μηχανοστάσιο· θα μπορούσαμε να χάσουμε τον έλεγχο αν κατάφερναν να φτάσουν εκεί. Και καλύτερα να γίνει συστηματική έρευνα όλων των διαμερισμάτων του σκάφους, για το ενδεχόμενο να είναι κάποιος κλειδωμένος μαζί μας».

Οι άντρες έδειξαν ανακούφιση τώρα που είχαν κάτι να κάνουν. Ο Ρες τους χώρισε σε δυο ομάδες και τους έστρωσε στη δουλειά. Ο Τζέησον έμεινε στο ταμπλώ ελέγχου, με το χέρι του δίπλα στο μοχλό της αν-

τλίας καυσίμων Η μάχη δεν είχε τελειώσει ακόμη.

«Έρχεται ένα φορτηγό», του φώναξε ο Ρες. «Με χαμηλή ταχύτητα».

«Κρατήστε τα πυρά σας», πρόσταξε ο Τζέησον, «μέχρι να δούμε ποιος είναι. Αν είναι οι άνθρωποι που ζήτησα, αφήστε τους να περάσουν»

Ενώ το φορτηγό πλησίαζε αργά, ο πυροβολητής το ακολουθούσε, έχοντας κεντράρει πάνω του το στόχαστρο Υπήρχε ένας οδηγός και τρεις επιβάτες. Ο Τζέησον περίμενε μέχρι να σιγουρευτεί για την ταυτότητά τους

«Αυτοί είναι», δήλωσε. «Σταμάτα τους στη θυρίδα, Ρες, και πες τους να περάσουν ένας ένας. Πάρε τα όπλα τους όταν θα μπαίνουν και μετά αφαίρεσέ τους *καθετί* που κουβαλούν πάνω τους Δεν είναι δυνατό να ξέρουμε τι θα μπορούσε να είναι καμουφλαρισμένο όπλο Να είσαι ιδιαίτερα προσεκτικός με τον Μπρούκκο —είναι ο αδύνατος με τη φάτσα σαν τσεκούρι— φρόντισε να τον ξετινάξεις στο ψάξιμο. Είναι ειδικός στα όπλα και τις τεχνικές επιβίωσης Και φέρε μέσα και τον οδηγό δε θα θέλαμε να γυρίσει και ν αναφέρει για τη σπασμένη εξωτερική θυρίδα ή για την κατάσταση του οπλισμού μας»

Η αναμονή ήταν δύσκολη Το χέρι του παρέμενε δίπλα στο διακόπτη της αντλίας καυσίμων, αν και ήξερε ότι ποτέ δε θα μπορούσε να τον χρησιμοποιήσει Το θέμα ήταν να πιστέψουν οι άλλοι ότι θα το έκανε

Βαριά βήματα και βρισιές ακούστηκαν στο διάδρομο και οι κρατούμενοι σπρώχτηκαν μέσα. Ο Τζέησον έριξε μια ματιά στις θανατερές τους εκφράσεις και έσφιξε τις γροθιές του πριν μιλήσει στον Ρες.

«Κράτησέ τους κολλητά στον τοίχο και πρόσεχέ τους Και οι βαλλιστρίδες να μην πάψουν να τους σημαδεύουν». Κοίταξε στους ανθρώπους που κάποτε ή-

ταν φίλοι του και που τώρα ξεχείλιζαν από μίσος γι' αυτόν Η Μέτα, ο Κερκ και ο Μπρούκκο Ο οδηγός ήταν ο Σκοπ, ο άνθρωπος στον οποίο ο Κερκ είχε αναθέσει κάποτε να τον φυλάει. Φαινόταν έτοιμος να εκραγεί τώρα που οι ρόλοι είχαν αντιστραφεί.

«Προσέξτε με καλά» άρχισε ο Τζέησον, «γιατί η ζωή σας κρέμεται από αυτό Κρατήστε τις πλάτες κολλημένες στον τοίχο και μην επιχειρήσετε να με πλησιάσετε περισσότερο απ' όσο είστε τώρα. Έτσι και το κάνετε, θα πεθάνετε αμέσως Αν ήμαστε μόνοι, δεν αμφιβάλλω ότι κάποιος από σας θα προλάβαινε να με φτάσει πριν κατεβάσω αυτό το διακόπτη Αλλά δεν είμαστε μόνοι Μπορεί να έχετε πυρρανικούς μυώνες κι ανακλαστικά —αλλά το ίδιο έχουν και οι τοξότες μου Μην το παίξετε στην τύχη Γιατί δεν υπάρχει θέμα τύχης. Θα ήταν σκέτη αυτοκτονία. Αυτά σας τα λέω για το δικό σας καλό Έτσι θα μπορέσουμε να μιλήσουμε ειρηνικά, δίχως κάποιος από σας να χάσει την ψυχραιμία του και ν' αρπάξει αυτόματα κάνα βέλος. *Δεν υπάρχει άλλη λύση για σας* Είστε υποχρεωμένοι ν' ακούσετε όλα όσα έχω να σας πω. Δεν μπορείτε ούτε να ξεφύγετε ούτε να με σκοτώσετε. Ο πόλεμος τέλειωσε».

«Και τον χάσαμε —και αυτό εξαιτίας σου, *προδότη!*» γρύλισε η Μέτα.

«Λάθος και στα δυο», απάντησε ήρεμα ο Τζέησον «Δεν είμαι προδότης γιατί οφείλω πίστη και αφοσίωση σε όλους τους ανθρώπους αυτού του πλανήτη, και σ' εκείνους που είναι μέσα στην περίμετρο και σ' εκείνους που είναι απέξω Ποτέ δεν προσποιήθηκα το αντίθετο Όσο για το χάσιμο —μα, δε χάσατε τίποτα. Απεναντίας, μάλιστα, κερδίσατε. Αν με ακούσετε, κερδίσατε τον πόλεμο ενάντια σ' αυτό τον πλανήτη». Στράφηκε προς τον Ρες που τον άκουγε με απορημε-

νη οργή. «Ασφαλώς και οι δικοί σου άνθρωποι κέρδισαν, Ρες. Τέρμα ο πόλεμος με την πόλη, θα παίρνετε τα φάρμακά σας, θα έχετε εξωπλανητικές επαφές και το καθετί που θέλατε».

«Συγνώμη αν γίνομαι κυνικός», παρατήρησε σαρκαστικά ο Ρες, «αλλά υπόσχεσαι τον καλύτερο δυνατό κόσμο σε όλους. Δε νομίζεις ότι αυτό θα είναι κάπως δύσκολο να πραγματοποιηθεί όταν τα συμφέροντά μας είναι τόσο αντίθετα;»

«Τώρα έθιξες την καρδιά του προβλήματος», είπε ο Τζέησον, «και σ' ευχαριστώ. Αυτή η δυσκολία θα ξεπεραστεί με το να πάψουν να είναι αντίθετα αυτά τα συμφέροντα. Με την ειρήνη ανάμεσα στην πόλη και την ύπαιθρο, τερματίζοντας τον άχρηστο πόλεμο μεταξύ σας. Με την ειρήνη ανάμεσα στον άνθρωπο και τα ιθαγενή πλάσματα του Πύρρας — γιατί αυτός ο συγκεκριμένος πόλεμος είναι η βάση όλων σας των δεινών».

«Ο άνθρωπος είναι τρελός», είπε ο Κερκ.

«Μπορεί. Αλλ' αυτό θα το κρίνετε αφού με ακούσετε πρώτα. Θα σας αφηγηθώ την ιστορία αυτού του πλανήτη, γιατί εκεί κρύβονται τόσο το πρόβλημα όσο και η λύση του.

»Όταν οι άποικοι έφτασαν στον Πύρρας πριν τριακόσια χρόνια, τους διέφυγε η πιο σημαντική όψη του πλανήτη, ο παράγοντας που τον κάνει να διαφέρει από κάθε άλλο κόσμο στο Γαλαξία. Δεν μπορούμε να τους κατηγορήσουμε για την παράβλεψη, γιατί είχαν αρκετά άλλα προβλήματα ν' αντιμετωπίσουν. Η βαρύτητα ήταν σχεδόν το μόνο πράγμα που τους ήταν οικείο ενώ το υπόλοιπο περιβάλλον ερχόταν σε συγκλονιστική αντίθεση με τον κλιματικά ελεγχόμενο βιομηχανικό κόσμο που ήξεραν. Θύελλες, ηφαίστεια, πλημμύρες, σεισμοί — ήταν αρκετά για να τους τρελά-

νουν και είμαι σίγουρος ότι πολλοί τρελάθηκαν στ' αλήθεια. Τα ζώα και τα έντομα αποτελούσαν συνεχή ενόχληση μην έχοντας καμιά σχέση με τα λίγα άκακα και προστατευόμενα ήδη που ήξεραν ως τότε. Είμαι σίγουρος ότι δεν κατάλαβαν ποτέ ότι τα πλάσματα του Πύρρας ήταν και τηλεπαθητικά—»

«Πάλι αυτό!» τον διέκοψε μ' ένα γρύλισμα ο Μπρούκκο. «Είτε είναι αλήθεια είτε όχι, δεν έχει καμιά σημασία. Είχα μπει στον πειρασμό να συμφωνήσω με τη θεωρία σου περί ψυχικά ελεγχόμενης επίθεσης εναντίον μας, αλλά εκείνο το θανάσιμο φιάσκο της αποστολής απέδειξε το λάθος της θεωρίας σου».

«Συμφωνώ», αποκρίθηκε ο Τζέησον. «Έπεσα εντελώς έξω όταν υπέθεσα ότι κάποια εξωτερική νοημοσύνη κατεύθυνε την επίθεση στην πόλη με ψυχικό έλεγχο. Μου είχε φανεί σαν λογική θεωρία τότε και όλες οι ενδείξεις προς τα κει έδειχναν. Ναι, η αποστολή στο νησί ήταν όντως ένα θανάσιμο φιάσκο — μονάχα μην ξεχνάς ότι η επίθεση ήταν ακριβώς το αντίθετο από εκείνο που εγώ ήθελα να γίνει. Αν είχα μπει στη σπηλιά ο ίδιος, όλοι εκείνοι οι θάνατοι θα είχαν αποφευχθεί. Νομίζω ότι έτσι θα καταλάβαινα ότι τα φυτικά πλάσματα δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια εξελιγμένη μορφή ζωής με ασυνήθιστες ψυχικές ικανότητες. Απλώς αντιδρούσαν έντονα σε συνήχηση με την ψυχική επίθεση στην πόλη. Έπιασα την ιδέα ανάποδα, πιστεύοντας ότι αυτά ξεκίνησαν τον πόλεμο. Βέβαια, ποτέ δε θα μάθουμε την αλήθεια τώρα, γιατί καταστράφηκαν. Αλλά ο θάνατός τους είχε τουλάχιστον ένα θετικό αποτέλεσμα. Μας έδειξε πού να βρούμε τους αληθινούς ενόχους, τα πλάσματα που ηγούνται, κατευθύνουν και υποδαυλίζουν τον πόλεμο ενάντια στην πόλη».

«*Ποιοι;*» Ο Κερκ ψιθύρισε μάλλον την ερώτηση πα-

ρά την έκανε μεγαλόφωνα.

«Μα *εσείς*, βέβαια», απάντησε ο Τζέησον. «Όχι εσείς ειδικά, αλλά όλοι οι άνθρωποι στην πόλη. Μπορεί να μη σας αρέσει αυτός ο πόλεμος, αλλά είστε υπεύθυνοι γι' αυτόν και για τη συνέχισή του».

Ο Τζέησον χρειάστηκε να πνίξει ένα χαμόγελο κοιτάζοντας τα εμβρόντητα πρόσωπά τους. Εξάλλου έπρεπε να θεμελιώσει γρήγορα τον ισχυρισμό του, πριν αρχίσουν να τον θεωρούν τρελό ακόμη και οι σύμμαχοί του.

«Να σας εξηγήσω πώς δουλεύει το πράγμα. Είπα ότι τα πυρρανά πλάσματα είναι τηλεπαθητικά —και εννοούσα κάθε μορφή ζωής. Το κάθε έντομο, φυτό και ζώο. Κάποτε στη βίαιη ιστορία του πλανήτη, αυτές οι παραψυχικές μεταλλάξεις αποδείχτηκαν και οι πλέον βιώσιμες. Επιβίωναν όταν τ' άλλα είδη πέθαιναν. Και είμαι σίγουρος ότι στο τέλος συνεργάστηκαν για να εξοντώσουν και τα τελευταία μη παραψυχικά είδη. Η συνεργασία είναι η λέξη-κλειδί εδώ. Γιατί μόλο που υπό φυσιολογικές συνθήκες εξακολουθούσαν ν' ανταγωνίζονται μεταξύ τους, συνεργάζονταν θαυμάσια ενάντια σε καθετί που τα απειλούσε σαν σύνολο. Όταν τα απειλούσε κάποια φυσική καταστροφή ή παλιρροϊκό κύμα, έτρεχαν να ξεφύγουν αδελφωμένα.

»Μπορεί κανείς να δει μια λιγότερο εντυπωσιακή όψη αυτής της ίδιας συμπεριφοράς σε οποιονδήποτε πλανήτη όταν ξεσπάσει φωτιά στο δάσος. Αλλά εδώ η αμοιβαία επιβίωση ωθήθηκε σε ακραία επίπεδα εξαιτίας των βίαιων συνθηκών του περιβάλλοντος. Ίσως μερικές από τις μορφές ζωής ν' ανέπτυξαν ικανότητες πρόγνωσης όπως οι δικοί σας ανθρώπινοι 'σεισμάνθρωποι'. Με αυτή την έγκαιρη προειδοποίηση, τα μεγαλύτερα ζώα μπορούσαν να ξεφύγουν. Τα μικρότερα ανέπτυξαν σπόρους, κολλητσίδες ή αυγά

που μπορούσαν να μεταφερθούν μακριά με τον άνεμο ή με τη γούνα άλλων ζώων, εξασφαλίζοντας έτσι την επιβίωση του είδους. Ξέρω ότι αυτό είναι αλήθεια γιατί το είδα με τα μάτια μου, όταν τρέχαμε να ξεφύγουμε από ένα σεισμό»

«Δεκτά —όλα αυτά που λες, δεκτά», φώναξε ο Μπρούκκο. «Αλλά τι σχέση έχουν με το *δικό μας* πρόβλημα. Εντάξει, όλα τα ζώα τρέχουν να ξεφύγουν αντάμα τι σχέση έχει αυτό με τον πόλεμο.»

«Κάνουν κάτι παραπάνω από το να τρέχουν αντάμα», απάντησε ο Τζέησον. «Συνεργάζονται και ενάντια σε οποιαδήποτε φυσική καταστροφή που τ' απειλεί σαν σύνολο. Είμαι σίγουρος ότι κάποια μέρα οι οικολόγοι θα εκστασιάζονται μελετώντας τις περίπλοκες προσαρμογές που συμβαίνουν εδώ μπροστά στις χιονοθύελλες, τις πλημμύρες, τις φωτιές και τις άλλες φυσικές απειλές. Ωστόσο, μονάχα μια αντίδραση μας ενδιαφέρει πραγματικά τώρα. Είναι εκείνη που στρέφεται κατά των κατοίκων της πόλης. Μα δεν το καταλάβατε ακόμη. Σας αντιμετωπίζουν σαν μια ακόμη φυσική απειλή!

»Ποτέ δε θα μάθουμε πώς ακριβώς έγινε αυτό, αν και υπάρχει μια ένδειξη στο ημερολόγιο που βρήκα, χρονολογούμενη από τις πρώτες μέρες σε τούτο τον πλανήτη. Έγραφε ότι μια φωτιά στο δάσος φαινόταν να έχει στρέψει κάποια καινούρια είδη προς τη μεριά των αποίκων. Όμως δεν ήταν καθόλου καινούρια είδη —ήταν απλώς τα παλιά, αλλά με νέες τάσεις. Φαντάζεστε πως θ' αντέδρασαν εκείνοι οι μαθημένοι στην προστασία, υπερπολιτισμένοι άποικοι όταν βρέθηκαν αντιμέτωποι με μια βασική φωτιά; Πανικοβλήθηκαν, βέβαια. Αν οι άποικοι βρίσκονταν στο δρόμο της φωτιάς, τα ζώα θα πρέπει να ξεχύθηκαν προς τον καταυλισμό τους. Και η αντίδραση των αποίκων θα ήταν να

σκοτώσουν τα πλάσματα που προσπαθούσαν να ξεφύγουν.

»Αντιδρώντας έτσι, αυτοταξινομήθηκαν στην κατηγορία της φυσικής απειλής. Και μια φυσική απειλή, μια θεομηνία, μπορεί να πάρει διάφορες μορφές. Εύκολα μπορούσαν να θεωρηθούν σαν τέτοια και τα νέα δίποδα με τα ντουφέκια. Τα ζώα του Πύρρας επιτέθηκαν, έγιναν δεκτά με σφαίρες και ο πόλεμος άρχισε. Οι επιζώντες συνέχισαν να επιτίθενται, πληροφορώντας και κάθε άλλη μορφή ζωής για το νόημα αυτού του πολέμου. Η ραδιενέργεια του πλανήτη θα πρέπει να υπήρξε η αιτία για πολλές μεταλλάξεις —και η ευνοούμενη μετάλλαξη που συντελούσε στην επιβίωση ήταν τώρα εκείνη που ήταν η πιο θανάσιμη για τον άνθρωπο. Θα διακινδυνεύσω μια υπόθεση, ότι και η παραψυχική ικανότητα υποβοηθά στις μεταλλάξεις, μια και μερικά από τα πιο θανάσιμα είδη εξελίχτηκαν υπερβολικά μονόπλευρα για να έχουν προκύψει φυσιολογικά στο ελάχιστο διάστημα των τριών αιώνων.

»Και βέβαια οι άποικοι αντέδρασαν με αντίποινα, διατηρώντας έτσι την ταμπέλα της φυσικής απειλής. Με το πέρασμα των αιώνων βελτίωσαν τις φονικές τους μεθόδους αλλά, όπως ξέρετε καλά όλοι, αυτό δεν τους ωφέλησε και πολύ. Εσείς οι κάτοικοι της πόλης, οι απόγονοί τους, κληρονομήσατε αυτό το αυτοτροφοδοτούμενο μίσος. Πολεμάτε και χάνετε σιγά σιγά τον πόλεμο. Πώς θα ήταν δυνατό να νικήσετε ενάντια στις βιολογικές εφεδρείες ενός πλανήτη που μπορούν ν' αναδημιουργούνται κάθε φορά για ν' αντιμετωπίσουν την οποιαδήποτε καινούρια απειλή.»

Η σιωπή ακολούθησε τα λόγια του Τζέησον. Ο Κερκ και η Μέτα στέκονταν ασάλευτοι, με τα πρόσωπά τους κατάχλωμα από το σοκ των αποκαλύψεων. Ο Μπρούκκο μουρμούριζε και μετρούσε δεδομένα με τα

δάχτυλά του, ψάχνοντας για αδύνατα σημεία στον όλο λογικό ειρμό. Ο τέταρτος Πυρρανός της πόλης, ο Σκοπ, δεν είχε δώσει καμιά σημασία σε όλα αυτά τ' ανόητα λόγια που δεν μπορούσε να καταλάβει —ή που δεν ήθελε να καταλάβει— και ευχαρίστως θα σκότωνε τον Τζέησον στη στιγμή αν του δινόταν η παραμικρή ευκαιρία.

Ήταν ο Ρες εκείνος που έσπασε πρώτος τη σιωπή. Το σβέλτο μυαλό του είχε αφομοιώσει τα δεδομένα και τα είχε βάλει σε τάξη. «Υπάρχει ένα λάθος» παρατήρησε. «Ποια είναι η εξήγηση για μας; Ζούμε στην επιφάνεια του Πύρρας δίχως περιμέτρους και όπλα. Γιατί δε ριχνονται και σ' εμάς; Είμαστε άνθρωποι, απόγονοι των ίδιων αποίκων όσο και οι τενεκετζήδες».

«Ο λόγος που δε ριχνονται σ' εσάς» του εξήγησε ο Τζέησον, «είναι γιατί δε σας ταυτίζουν με την έννοια της φυσικής απειλής. Τα ζώα μπορούν να ζουν στις πλαγιές ενός κοιμισμένου ηφαιστείου, πολεμώντας και σκοτώνοντας το ένα το άλλο στο συνήθη αγώνα της επιβίωσης. Αλλά τρέχουν να ξεφύγουν μαζί όταν το ηφαίστειο ξυπνά. Είναι η έκρηξη του που δίνει στο βουνό το χαρακτηρισμό της φυσικής απειλής. Στην περίπτωση των ανθρώπων, είναι οι σκέψεις τους που τους ταξινομούν είτε στην κατηγορία μιας άλλης μορφής ζωής είτε σ' εκείνη της φυσικής απειλής. Σαν βουνό ή σαν ηφαίστειο. Στην πόλη όλοι ακτινοβολούν καχυποψία και θάνατο. Τους αρέσουν οι σκοτωμοί, σκέφτονται σκοτωμούς και σχεδιάζουν σκοτωμούς. Θ' αντιλαμβάνεστε ότι και αυτό αποτελεί ένα είδος φυσικής επιλογής. Είναι μια προσαρμογή για την επιβίωση που λειτουργεί πιο αποτελεσματικά στην πόλη. Έξω από αυτή οι άνθρωποι σκέφτονται διαφορετικά. Αν απειλούνται σαν άτομα, πολεμούν, όπως θα έκανε και κάθε άλλο πλάσμα. Αλλά όταν αντιμετωπίζουν πιο γε-

νικές απε.λές, συνεργάζονται αρμονικά σύμφωνα με τους κανόνες της γενικής επιβίωσης που παραβιάζουν οι κάτοικοι της πόλης».

«Αλλά πώς άρχισε αυτό _ο διαχωρισμός, εννοώ, ανάμεσα στις δυο κοινωνίες;»

«Αυτό μάλλον δε θα το μάθουμε ποτέ», απάντησε ο Τζέησον. «Υποθέτω ότ. οι δικοί σου άνθρωποι ήταν εξ αρχής αγρότες ή άτομα με ψυχικές .κανότητες που έτυχε να μη βρίσκοντα. μαζί με τους άλλους στη διάρκειας κάποιας φυσικής καταστροφής Θα ενήργησαν βέβαια σωστά κατά τα πυρραν κά κριτήρια και θα επέζησαν Αυτό θα προκάλεσε κάποια διαμάχη με τους κατοίκους της πόλης, που έβλεπαν την εξόντωση σαν τη μόνη δυνατή απάντηση Όπο ος κι αν ήταν ο λόγος είναι φανερό ότι από νωρίς δημιουργήθηκαν δυο ξεχωριστές κοινότητες που σύντομα διέκοψαν κάθε σχέση, εκτός από τις περιορισμένες ανταλλαγές προς όφελος και των δυο».

«Εξακολουθώ να μην μπορώ να το πιστέψω», μουρμούρισε ο Κερκ. «Μας φτιάχνει ένα τρομερό είδος αλήθειας, από την αρχή ως το τέλος, αλλά εξακολουθώ να δυσκολεύομαι να το δεχτώ. Κάποια άλλη εξήγηση *πρέπει* να υπάρχει»

Ο Τζέησον κούνησε αργά το κεφάλι του «Απολύτως καμιά. Αυτή είναι η μόνη που εξηγεί τα πράγματα. Αν θυμάσαι έχουμε αποκλείσει όλες τις άλλες Δε σε κατηγορώ που δυσκολεύεσαι να το πιστέψεις, γιατί έρχεται σε άμεση σύγκρουση με ό,τι πιστευες σαν αλήθεια ως τώρα Είναι σαν ν' ανατρέπεται ένας φυσικός νόμος Σαν να σου έφερνα αποδείξεις ότι η βαρύτητα δεν υπάρχει πραγματικά ότι είναι μια δύναμη εντελώς διαφορετική από την αμετάβλητη που ξέρεις, μια δύναμη που μπορεις να την κουμαντάρεις όταν καταλάβεις τη φύση της. Θα ήθελες, βέβαια, πιο σοβαρές αποδείξεις από τα σκέτα λόγια. Πιθανώς να ζητούσες να δεις και κάποιον να περπατά στον αέρα

»Κάτι που δεν είναι διόλου άσκημη ιδέα», πρόσθεσε, γυρίζοντας προς τον Νάξα. «Ακούς κανένα ζώο κοντά στο σκάφος τωρα, Όχι από εκείνα που ξέρεις, αλλά από τα μεταλλαγμένα, τα θανάσιμα ζώα που ζουν μονάχα για να επιτίθενται στην πόλη»

«Ο τόπος βριθει από δαύτα», απάντησε ο Νάξα. «Τριγυριζουν παντού ψάχνοντας να βρουν κάτι να σκοτώσουν»

«Θα μπορούσες να πιάσεις κανένα;» ρώτησε ο Τζέησον. «Χωρίς να σκοτωθείς ο ίδιος, εννοείται».

Ο Νάξα ρουθούνισε περιφρονητικά και γύρισε να φύγει. «Δε γεννήθηκε ακόμη ζωο που να μπορεί να με πειράξει», είπε.

Στέκονταν σιωπηλοί, με τον καθένα βυθισμένο στις σκέψεις του ενώ περιμεναν τον Νάξα να γυρισει. Ο Τζέησον δεν ειχε τίποτε άλλο να πει. Θα έκανε μονάχα ένα πράγμα ακόμη, για να τους πείσει για την αλήθεια ύστερα ας αποφάσιζε ο καθένας για λογαριασμό του.

Ο Νάξα επέστρεψε σύντομα μ' ένα κεντρίφτερο, δεμένο μ' ένα πέτσινο κορδόνι από το πόδι. Το πλάσμα φτεροκοπούσε και τσίριζε καθώς το έφερνε μέσα.

«Στο μέσο του θαλάμου, μακριά απ' όλους», τον καθοδήγησε ο Τζέησον. «Μπορείς να πείσεις αυτό το τερατάκι να σταθεί κάπου και να μη φτερουγίζει ολόγυρα;»

«Σου κάνει το χέρι μου;» ρώτησε ο άλλος, κάνοντας μ' ένα τίναγμα του κορδονιού να έρθει το πλάσμα και να γαντζωθεί στο πίσω μέρος του γαντοφορεμένου χεριού του. «Έτσι το έπιασα».

«Αμφιβάλλει κανείς ότι αυτό είναι ένα αληθινό κεν-

τρίφτερο,» ρώτησε ο Τζέησον «Θέλω να είμαι σίγουρος ότι κανένας δε θα πει μετά ότι υπάρχει κάποιο τρυκ εδώ».

«Αληθινό πέρα για πέρα», διαβεβαίωσε ο Μπρούκκο «Μπορώ να μυρίσω από εδώ το δηλητήριο στα κεντριά των φτερών του» Έδειξε προς τις σκοτεινές κηλίδες στο πετσί του γαντιού, εκεί όπου είχε στάξει το φαρμάκι. «Αν αυτό το υγρό φάει το γάντι του, ο τύπος θα γίνει μακαρίτης».

«Τότε συμφωνούμε ότι είναι αληθινό», είπε ο Τζέησον. «Αληθινό και θανάσιμο —και η μόνη επαλήθευση της θεωρίας μου θα είναι αν εσείς από την πόλη μπορέσετε να το πλησιάσετε σαν τον Νάξα από δω».

Ακούγοντάς τα λόγια του, τραβήχτηκαν αυθόρμητα πίσω. Γιατί ήξεραν ότι ένα κεντρίφτερο ήταν συνώνυμο με το θάνατο. Στο παρελθόν, το παρόν και το μέλλον. Δεν αλλάζει ένας φυσικός νόμος Η Μέτα μίλησε για λογαριασμό όλων.

«Δεν ' δεν μπορουμε Αυτός ο άνθρωπος ζει στη ζούγκλα, σαν ζώο κι ο ίδιος. Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο έμαθε πώς να τα πλησιάζει. Αλλά δεν μπορείς να περιμένεις κι από μας να κάνουμε το ίδιο».

Ο Τζέησον βιάστηκε να μιλήσει, πριν ο Νάξα αντιδράσει στην προσβολή. «Ασφαλως και αυτό περιμένω να κάνετε. Αυτή είναι η βασική ιδέα. Αν δε μισείτε το πλάσμα και δεν περιμένετε ότι θα σας επιτεθεί —ε, τότε, δε θα σας επιτεθεί Δείτε το σαν ένα πλάσμα από άλλο πλανήτη, σαν κάτι άκακο».

«Δε γίνεται», απάντησε η κοπέλα. «Είναι *κεντρίφτερο!*»

Καθώς μιλούσαν, ο Μπρούκκο έκανε αργά μπροστά, με τα μάτια του καρφωμένα σταθερά στο πλάσμα που ήταν κουρνιασμένο στο γάντι. Ο Τζέησον έγνεψε στους τοξότες του να μη ρίξουν. Ο Μπρούκκο στάθηκε σε απόσταση ασφαλείας και συνέχισε να κοιτάζει σταθερά το πλάσμα Εκείνο αναθρόισε ανήσυχα τις μεμβρανώδεις φτερούγες του και άφησε ένα σύριγμα. Μια σταγόνα δηλητήριου σχηματίστηκε στην άκρη του κάθε μεγάλου κεντριού στις φτερούγες του. Στο θάλαμο διακυβέρνησης επικρατουσε νεκρική σιωπή.

Αργά, ο Μπρούκκο σήκωσε το χέρι του. Το άπλωσε προσεκτικά προς το ζωο Το χέρι χαμήλωσε λίγο, χάιδεψε μια φορά το κεφάλι του κεντρίφτερου και μετά έπεσε πίσω στο πλευρό του Το πλάσμα δεν έκανε τίποτα, μονάχα ανασάλεψε λιγάκι με το άγγιγμα.

Ακούστηκε ένας ομαδικός αναστεναγμός, σαν όλοι όσοι κρατούσαν αθελα την ανάσα τους να ειχαν αρχίσει πάλι ν' αναπνέουν.

«Πως το έκανες,» ρωτησε η Μέτα με αδυναμο ψίθυρο.

«Μμμμ, τι;» μουρμουρισε ο Μπρούκκο, σαν μόλις να έβγαινε από την αυτοσυγκέντρωση του. «Α, λες πώς άγγιξα το κεντρίφτερο; Πολυ απλό τελικά. Απλώς σκεφτόμουν συνέχεια ότι είχα να κάνω μ' ένα από τα εκπαιδευτικά ομοιωματα, ένα αληθοφανές αλλά ακίνδυνο αντίγραφο. Κράτησα το μυαλό μου συγκεντρωμένο σ' αυτή τη μοναδική σκέψη και το κόλπο έπιασε» Κοίταξε κάτω στο χέρι του και μετά πάλι στο κεντρίφτερο. Η φωνή του ακούστηκε πιο σιγανή τώρα, σαν να ερχόταν από πολύ μακριά. «Αλλά δεν είναι εκπαιδευτικό ομοιωμα, ξέρετε. Ειναι αληθινό κεντρίφτερο. Και θανάσιμο. Ο ξένος είχε δίκιο. Είχε δίκιο στο καθετί που μας είπε».

Με την επιτυχία του Μπρούκκο σαν παράδειγμα τώρα ο Κερκ πλησιασε το ζώο Περπατούσε ξυλιασμένα, σαν να βάδιζε για κρεμάλα, ενώ ρυάκια ιδρωτα κυλούσαν στο παγωμένο του πρόσωπο Αλλά πιστευε,

κρατούσε τις σκέψεις του μακριά από το κεντρίφτερο και κατάφερε να το αγγίξει δίχως συνέπειες.

Η Μέτα προσπάθησε, αλλά δεν κατάφερε να νικήσει τον τρόμο που την πλημμύρισε όταν πλησίασε. «Προσπαθώ», είπε, «και ειλικρινά το πιστεύω τώρα — αλλά δεν μπορώ να το κάνω».

Ο Σκοπ ούρλιαξε υστερικά όταν τα βλέμματα όλων γύρισαν προς το μέρος του, φωνάζοντας ότι όλα ήταν κάποιο κόλπο. Χρειάστηκε να τον ρίξουν αναίσθητο μ' ένα χτύπημα όταν δοκίμασε να ριχτεί στους φρουρούς με τις βαλλιστρίδες.

Η κατανόηση είχε φτάσει στον Πύρρας.

■

«Και τι κάνουμε τώρα;» ρώτησε η Μέτα. Η φωνή της ήταν προβληματισμένη, γεμάτη αβεβαιότητα. Εξέφραζε μεγαλόφωνα τη σκέψη όλων των Πυρρανών εκεί στο θάλαμο, καθώς και των χιλιάδων άλλων που τους παρακολουθούσαν στις οθόνες τους.

«Τι θα κάνουμε;» Γύρισαν προς τον Τζέησον, περιμένοντας για μια απάντηση. Για μια στιγμή οι διαφορές τους είχαν ξεχαστεί. Οι άνθρωποι από την πόλη τον κοίταζαν με προσδοκία, όπως και οι βαλλιστροφόροι που είχαν μισοκατεβάσει τα όπλα τους. Τούτος ο ξένος είχε ανατρέψει και αλλάξει τον παλιό κόσμο που ήξεραν, φέρνοντάς τους αντιμέτωπους μ' έναν καινούριο και πιο παράξενο κόσμο, με πρωτόγνωρα προβλήματα.

«Για σταθείτε» τους είπε, σηκώνοντας το χέρι του. «Δεν είμαι γιατρός κοινωνικών παθήσεων. Δε σκοπεύω να επιχειρήσω να γιατρέψω αυτό τον πλανήτη, τον γεμάτο με πεχλιβάνηδες πιστολάδες. Μόλις και

τα κατάφερα να μείνω ζωντανός ως τώρα, αν και σύμφωνα με το νόμο των πιθανοτήτων θα 'πρεπε να 'χω πεθάνει πάνω από δέκα φορές».

«Ακόμη κι αν είναι αλήθεια αυτό που λες», παρατήρησε η Μέτα, «δεν παύεις να είσαι ο μοναδικός άνθρωπος που μπορεί να μας βοηθήσει. Πώς βλέπεις το μέλλον μας τώρα;»

Νιώθοντας φοβερά κουρασμένος ξαφνικά, ο Τζέησον σωριάστηκε στο κάθισμα του πιλότου. Κοίταξε ολόγυρα στον κύκλο των ανθρώπων. Φαίνονταν ειλικρινείς. Κανένας δεν έδειχνε να έχει προσέξει ότι δεν κρατούσε πια το χέρι του δίπλα στο διακόπτη της αντλίας καυσίμων. Για την ώρα τουλάχιστον, ο πόλεμος ανάμεσα στην πόλη και στην ύπαιθρο είχε ξεχαστεί.

«Θα σας πω τα συμπεράσματα στα οποία κατέληξα», είπε στρίβοντας το κάθισμά του και προσπαθώντας να βρει μια πιο βολική θέση για τα πονεμένα του κόκαλα. «Το έχω σκεφτεί πολύ τις τελευταίες μια ή δυο μέρες, ψάχνοντας για την απάντηση. Το πρώτο που κατάλαβα ήταν ότι καμιά τέλεια και λογική λύση δε θα έκανε για όλους. Φοβάμαι ότι το παλιό ιδανικό του λιονταριού που κάνει παρέα με το αρνί δε δουλεύει στην πράξη. Το μόνο ουσιαστικό αποτέλεσμα θα ήταν ένα πρόχειρο κολατσιό για το λιοντάρι. Από μια ιδανική σκοπιά, τώρα που όλοι ξέρετε την αιτία του προβλήματος, θα έπρεπε να γκρεμίσετε την περίμετρο και ν' αφήσετε ν' ανακατευτούν με αδελφική αγάπη οι αστοί και οι αγρότες. Αυτό φτιάχνει μια τόσο όμορφη ζωγραφιά όσο κι εκείνη με το αρνί και το λιοντάρι. Και σίγουρα θα είχε τα ίδια αποτελέσματα. Κάποιος θα θυμόταν πόσο βρομιάρηδες είναι οι λασπόκωλοι ή πόσο ηλίθιοι είναι οι τενεκετζήδες — και την άλλη στιγμή θα είχαμε ένα φρέσκο πτώμα στο δρόμο. Η συμπλοκή θα φούντωνε και οι νικητές θα καταβρο-

χθίζονταν από τ' άγρια ζώα που θα κατέκλυζαν την απροστάτευτη περίμετρο. Όχι, η λύση δεν είναι τόσο απλή».

Ενώ οι Πυρρανοί τον άκουγαν, θυμήθηκαν ξαφνικά πού βρίσκονταν και κοίταξαν ανήσυχα ολόγυρα. Οι φρουροί σήκωσαν πάλι τις βαλλιστρίδες τους και οι αιχμάλωτοι κόλλησαν ξανά στον τοίχο με στρυφνό ύφος.

«Βλέπετε τι εννοώ,» ρώτησε ο Τζέησον. «Δε σας πήρε και πολύ, έτσι;» Όλοι φάνηκαν κάπως αμήχανοι με τις απερίσκεπτες αντιδράσεις τους.

«Αν θέλουμε να βρούμε ένα εφαρμόσιμο σχέδιο για το μέλλον, θα πρέπει να λάβουμε υπόψη την αδράνεια. Κατά πρώτο, την αδράνεια της σκέψης. Το να ξέρεις ότι κάτι είναι σωστό στη θεωρία, δε σημαίνει ότι είναι σωστό και στην πράξη. Οι βαρβαρικές θρησκείες στους πρωτόγονους κόσμους δεν περιέχουν ούτε ένα κόκκο επιστημονικής αλήθειας, αν και οι ίδιες ισχυρίζονται ότι εξηγούν τα πάντα. Και όμως, ο άνθρωπος δε σταματά να τις πιστεύει ακόμη κι αν γκρεμίσεις κάθε λογική βάση από την πίστη του. Αποκαλεί τις λαθεμένες απόψεις του 'πίστη', γιατί ξέρει ότι είναι σωστές. Και ξέρει ότι είναι σωστές γιατί έχει πίστη. Αυτός είναι ένας άθραυστος φαύλος κύκλος λαθεμένης λογικής που δεν μπορεί να τον σπάσει κανείς. Στην πραγματικότητα είναι απλή διανοητική αδράνεια. Ένα κλασικό παράδειγμα της άποψης πώς 'ό,τι υπήρχε πάντα, θα υπάρχει και πάντα'. Και τυπικό της απροθυμίας να αλλάξει κανείς τη σκέψη του από τα παλιά στα νέα κανάλια.

»Από μόνη της η διανοητική αδράνεια δε θα μας δημιουργούσε σοβαρά προβλήματα —αλλά υπάρχει και η πολιτιστική αδράνεια. Μερικοί από σας εδώ μέσα πιστεύετε στα συμπεράσματά μου και θα θέλατε

ν' αλλάξετε. Αλλά θ' άλλαζαν το ίδιο και όλοι οι συμπατριώτες σας; Οι αργόστροφοι, οι σκλάβοι της συνήθειας, οι καλουπωμένοι από ανακλαστικά άνθρωποι που δεν αμφιβάλλουν πώς ό,τι ίσχυε πάντοτε θα ισχύει για πάντα. Αυτοί θ' αντιδρούσαν σαν νεκρό βάρος σε όποια σχέδια κι αν κάνετε, όποια εγχειρήματα κι αν ξεκινήσετε με βάση τις νέες γνώσεις που αποκτήσατε».

«Δηλαδή, το καθετί είναι μάταιο και δεν υπάρχει καμιά ελπίδα για τον κόσμο μας,» ρώτησε ο Ρες.

«Δεν είπα κάτι τέτοιο», απάντησε ο Τζέησον. «Απλώς εννοούσα ότι τα προβλήματά σας δε γίνεται να λυθούν με το απλό πάτημα κάποιου υποθετικού κουμπιού. Βλέπω τρεις δρόμους ανοιχτούς για το μέλλον και οι πιθανότητες είναι ότι θ' ακολουθήσετε και τους τρεις ταυτόχρονα.

»Πρώτο —και καλύτερο— θα γίνει η επανένωση των Πυρρανών πόλης και υπαίθρου στο ενιαίο ανθρώπινο σύνολο από το οποίο προέρχονται. Η κάθε ομάδα είναι ημιτελής τώρα και διαθέτει κάτι που χρειάζεται η άλλη. Εδώ στην πόλη διαθέτετε επιστήμη και επαφή με τον υπόλοιπο Γαλαξία. Επίσης, είστε αντιμέτωποι μ' ένα αιματηρό πόλεμο. Έξω εκεί στη ζούγκλα, τα πρώτα ξαδέλφια σας ζουν ειρηνικά με τον κόσμο, αλλά στερούνται εντελώς από φάρμακα και τ' άλλα πλεονεκτήματα της επιστημονικής γνώσης, καθώς και από εκπολιτιστικές επαφές με την υπόλοιπη ανθρωπότητα. Θα πρέπει να συνενωθείτε και να επωφεληθείτε από αυτά που έχει να δώσει ο ένας στον άλλο. Ταυτόχρονα θα πρέπει να ξεχάσετε το παράλογο μίσος που τρέφετε ο ένας για τους δε. Αλλ' αυτό μπορεί να γίνει μονάχα έξω από την πόλη, μακριά από τον πόλεμο. Ο καθένας από σας που μπορεί θα πρέπει να πάει εκεί έξω εθελοντικά, προσφέροντας κάτι από τις

γνώσεις που χρειάζονται οι άλλοι Δε θα πάθετε κακό αν πάτε με καλή πίστη. Και από τη μεριά σας, θα μάθετε πώς να ζείτε με τον πλανήτη αντί για ενάντια σ' αυτόν. Τελικά θα καταλήξετε με πολιτισμένες κοινότητες που δε θ' αποτελούνται ούτε από 'λασπόκωλους' ούτε από 'τενεκετζήδες', αλλά μονάχα από Πυρρανούς».

«Και τι θα γινει με την πόλη μας εδώ;» ρώτησε ο Κερκ.

«Θα μείνει όπως έχει —και πιθανώς δε θ' αλλάξει καθόλου Στην αρχή θα χρειάζεστε την περίμετρο και τ' αμυντικά σας συστήματα για να μείνετε ζωντανοί ενώ ο κόσμος θα φευγε Αλλά και μετά θα συνεχίσει να υπάρχει, γιατί σίγουρα όλο και θα υπάρχουν κάποιοι που δε θα έχουν πειστεί. Αυτοί θα μείνουν και θα συνεχίσουν να πολεμούν μέχρι που να εξοντωθούν εντελώς. Ίσως τα καταφέρετε καλύτερα με την εκπαίδευση των παιδιών τους. Ειλικρινά δεν ξέρω ποιο θα είναι το οριστικό τέλος της πόλης».

Έμειναν σιωπηλοί, καθώς όλοι σκέφτονταν το μέλλον. Στο πάτωμα ο Σκοπ βογγηξε σιγανά αλλά δε σάλεψε. «Μας περιέγραψες τους δυο δρόμους», παρατήρησε τελικά η Μέτα. «Ποιος είναι ο τρίτος;»

«Ο τρίτος είναι εκείνος που μ' αρέσει προσωπικά», χαμογέλασε ο Τζέησον «Και ελπίζω να βρω αρκετούς να με ακολουθήσουν. Σκοπεύω να πάρω τα λεφτά μου και να τα ξοδέψω εξοπλίζοντας το καλύτερο και πιο σύγχρονο αστρόπλοιο με κάθε λογής όπλα και επιστημονικά όργανα που θα μπορέσω να βρω. Μετά θα ζητήσω εθελοντές Πυρρανους για να έρθουν μαζί μου».

«Για ποιο λόγο;» ρώτησε η Μέτα σμίγοντας τα φρύδια της.

«Πάντως όχι για φιλανθρωπικούς σκοπούς. Σκοπεύω να πάρω πίσω τα λεπτά της επένδυσής μου, και με τόκο. Βλέπετε, ύστερα από τα όσα μεσολάβησαν τους τελευταίους λίγους μήνες, θα μου ήταν αδύνατο να επιστρέψω στο παλιό μου επάγγελμα. Τώρα, όχι μόνο διαθέτω αρκετά λεφτά για να μην έχει νόημα, αλλά και θα το έβρισκα φοβερά βαρετό. Εκείνο που αναγνωρίζω στον Πύρρας ειναι ότι —αν ζήσεις— μετά σου φαινονται ανούσιοι όλοι οι πιο ησυχοι κόσμοι. Γι' αυτό και θα ήθελα να πάρω το αστρόπλοιο που προανέφερα και να ξεκινήσω μια επιχειρηση ανοίγματος καινούριων κόσμων. Υπάρχουν χιλιάδες πλανήτες όπου θα μπορουσε να ζήσει ο άνθρωπος, αλλά το πρόβλημα είναι ότι η πρωτη εγκατάσταση είναι πολύ δύσκολη κι επικινδυνη για τους συνήθεις αποίκους. Τώρα, μπορείτε να φανταστείτε κόσμο που να μην μπορεί να δαμάσει ένας Πυρρανός ύστερα από την προπόνηση που είχατε εδώ. Και δε θα το κάνατε πολύ κέφι κάτι τέτοιο;

»Αλλά θα υπάρχουν και άλλα ευχάριστα στη δουλειά. Στην πόλη η ζωή σας ήταν προσαρμοσμένη σε συνθήκες διαρκούς και θανάσιμου πολέμου Τώρα έχετε να διαλέξετε ανάμεσα σ' ένα αρκετά ειρηνικό μέλλον και την παραμονή στην πόλη για να συνεχίσετε έναν περιττό και χαζό πόλεμο. Εγώ σας προσφέρω μια τριτη εναλλακτική λύση, να συνεχισετε τη ζωή που ξέρετε καλύτερα και ταυτόχρονα να κάνετε κάτι δημιουργικό.

»Αυτές είναι οι επιλογές. Το τι θ' αποφασίσει ο καθένας, είναι καθαρά προσωπική του υπόθεση».

Πριν προλαβει κανείς ν' απαντήσει, κάτι σαν σιδερένια μέγκενη άρπαξε το λαιμό του Τζέησον. Ο Σκοπ είχε ξαναβρει τις αισθήσεις του και είχε τιναχτεί από το πάτωμα. Με την ίδια κίνηση είχε τραβήξει τον Τζέησον απο το κάθισμα και τον κρατούσε από το λαιμό

στραγγαλίζοντάς τον. Οι βαλλιστροφόροι προσπάθησαν να ρίξουν, αλλά συγκρατήθηκαν γιατί είχαν τον Τζέησον μπροστά τους.

Ο Τζέησον πάλευε ν' απαλλαγεί από τα δάχτυλα που του αφαιρούσαν τη ζωή, αλλά ήταν σαν να τραβούσε λυγισμένες ατσάλινες μπάρες. Του ήταν αδύνατο να μιλήσει ενώ το αίμα σφυροκοπούσε στ' αυτιά του και θόλωνε τις σκέψεις του. Όλα είχαν τελειώσει τώρα και είχε χάσει. Θα σφάζονταν μεταξύ τους εκεί στο αστρόπλοιο, και ο Πύρρας θα συνέχιζε να είναι ένας κόσμος θανάτου ώσπου κανείς δε θα 'μενε ζωντανός.

Η Μέτα τινάχτηκε μπροστά σαν απελευθερωμένο ελατήριο —και οι βαλλιστρίδες δούλεψαν. Το ένα βέλος την πέτυχε στο πόδι και το άλλο διαπέρασε το μπράτσο της. Αλλά είχε χτυπηθεί όταν είχε πια σαλτάρει και η φόρα της την έφερε στην άλλη άκρη του θαλάμου, δίπλα στο συμπατριώτη της Πυρρανό και τον ετοιμοθάνατο ξένο.

Η κοπέλα σήκωσε το γερό χέρι της και κατέβασε μια κοφτή με την κόψη της παλάμης. Το χτύπημα πέτυχε στον Σκοπ στο βραχίονα και το μπράτσο του τινάχτηκε σπασμωδικά, με τα δάχτυλά του να χαλαρώνουν από το λαιμό του Τζέησον.

«Τι κάνεις;» φώναξε ο Σκοπ με απορημένο τρόμο στην τραυματισμένη κοπέλα που έπεφτε πάνω του. Ύστερα την έσπρωξε πέρα, εξακολουθώντας να σφίγγει τον Τζέησον με το άλλο του χέρι. Εκείνη δεν απάντησε, αλλά χτύπησε και πάλι, τούτη τη φορά σκληρά και εύστοχα. Η κόψη της παλάμης πέτυχε τον Σκοπ στο λαρύγγι, τσακίζοντας την τραχεία. Ο άλλος παράτησε τον Τζέησον κι έπεσε στο πάτωμα, προσπαθώντας ταυτόχρονα να ξεράσει και ν' ανασάνει.

Ο Τζέησον παρακολούθησε το τέλος μέσα από μια

θολούρα, σχεδόν με χαμένες τις αισθήσεις του.

Ο Σκοπ στάθηκε με κόπο στα πόδια του και έστρεψε μάτια γεμάτα πόνο προς τους φίλους του.

«Κάνεις λάθος», του είπε ο Κερκ. «Μην το επιχειρήσεις!»

Ο ήχος που έβγαλε ο τραυματίας ήταν περισσότερο ζωώδης παρά ανθρώπινος. Όταν βούτηξε προς τα όπλα στην άλλη άκρη του θαλάμου, οι βαλλιστρίδες τραγούδησαν ένρινα σαν άρπες θανάτου. Ο Σκοπ έπεσε πάνω στα όπλα και το χέρι του τα παρέσυρε στο πάτωμα, αλλά ήταν ήδη νεκρός.

Όταν ο Μπρούκκο κινήθηκε για να βοηθήσει τη Μέτα, κανένας δε δοκίμασε να τον σταματήσει. Ο Τζέησον πάλευε ακόμη να γεμίσει τα πνευμόνια του με αέρα, να ρουφήξει ζωή. Το γυάλινο μάτι της κάμερας εξακολουθούσε να μεταδίδει τη σκηνή σε όλους τους κατοίκους της πόλης.

«Ευχαριστώ, Μέτα... για την κατανόηση... και για τη βοήθεια», ψιθύρισε ο Τζέησον με δυσκολία.

«Ο Σκοπ είχε άδικο κι εσύ δίκιο, Τζέησον», απάντησε εκείνη. Η φωνή της πνίγηκε για μια στιγμή καθώς ο Μπρούκκο έσπαζε τη φτερωτή άκρη του ατσάλινου βέλους με τα δάχτυλά του και τραβούσε το στέλεχος από το μπράτσο της. «Δε θα μπορούσα να μείνω στην πόλη· μονάχα εκείνοι που σκέφτονται σαν τον Σκοπ θα το κάνουν αυτό. Αλλά φοβάμαι ότι δε θα μπορέσω ούτε και να πάω στο δάσος —είδες πώς απέτυχα με το κεντρίφτερο. Αν δεν έχεις αντίρρηση, θα ήθελα να έρθω μαζί σου. Θα μου άρεσε πολύ αυτό».

Τον πονούσε πολύ να μιλά, κι έτσι απλώς χαμογέλασε. Αλλά η Μέτα κατάλαβε την απάντησή του.

Ο Κερκ κοίταζε με δυστυχισμένο ύφος το πτώμα του Σκοπ. «Είχε άδικο —αλλά καταλαβαίνω πώς ένιωθε. Δεν μπορώ να εγκαταλείψω την πόλη, τουλάχι-

στον όχι ακόμη. Κάποιος θα πρέπει να κρατά τα πράγματα υπό έλεγχο για όσο θα διαρκέσουν οι αλλαγές. Το αστρόπλοιο που είπες είναι καλή ιδέα και σίγουρα δε θα 'χεις έλλειψη από εθελοντές. Αν κι αμφιβάλλω αν θα πείσεις τον Μπρούκκο να έρθει μαζί σου».

«Αποκλείεται», δήλωσε κοφτά ο Μπρούκκο, δίχως να σηκώσει το κεφάλι από τον επίδεσμο που έδενε. «Υπάρχουν αρκετά να κάνω εδώ στον Πύρρας. Η ντόπια ζωή αποτελεί πολύ απίθανο θέμα μελέτης και προβλέπω ότι σε λίγο θα μας κουβαληθούν εδώ όλοι οι οικολόγοι του Γαλαξία. Αλλά ο πρώτος θα είμαι σίγουρα εγώ».

Ο Κερκ πλησίασε και στάθηκε μπροστά στην οθόνη που έβλεπε προς την πόλη. Κανένας δεν επιχείρησε να τον σταματήσει. Κοίταξε πέρα προς τα κτίρια, προς τους καπνούς που ακόμη συνέχιζαν ν' ανεβαίνουν από την περίμετρο και προς τις απέραντες εκτάσεις της πράσινης ζούγκλας πιο πέρα.

«Κατάφερες να τ' αλλάξεις όλα αυτά, Τζέησον», είπε. «Δεν μπορούμε να το δούμε τώρα, αλλά ποτέ ο Πύρρας δε θα ξαναγίνει αυτό που ήταν προτού έρθεις. Χάσουμε κερδίσουμε».

«Θα κερδίσουμε, πανάθεμά μας», έκρωξε βραχνά ο Τζέησον, τρίβοντας τον πονεμένο λαιμό του. «Άντε, φτιάξτε τα τώρα μεταξύ σας και τελειώστε αυτό τον πόλεμο, έτσι για να μπορέσει να το πιστέψει πραγματικά και ο κόσμος».

Ο Ρες γύρισε και, ύστερα από φευγαλέο δισταγμό, άπλωσε το χέρι του προς τον Κερκ. Ο ψαρομάλλης Πυρρανός ένιωθε την ίδια απροθυμία στη σκέψη ν' αγγίξει ένα λασπόκωλο, έχοντας το προηγούμενο μιας ζωής απέχθειας γι' αυτούς.

Αλλά τα έσφιξαν τα χέρια, γιατί ήταν δυνατοί άντρες και οι δυο.

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΕΧΘΡΙΚΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ!

Αυτό το βιβλίο είναι γεμάτο κινδύνους! Απολυμάνετέ το πριν το αγγίξετε!

(Αν το αγγίξατε ήδη, δε φταίω εγώ — σας προειδοποίησα!)

ΟΔΗΓΙΕΣ ΧΡΗΣΗΣ

τον ΠΡΟΛΟΓΟ από τον Γιώργο Μπαλάνο:
Αγνοήστε τον!
τον ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ του Χάρρυ Χάρρισον
Κάψτε τον!
το ΜΙΚΡΟ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΛΟΥΙΣ ΣΤΙΛΜΑΝ του Ουίλλιαμ Νόλαν
Αποφύγετέ τον!
το ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΜΑ του Μπράιαν Ώλντις
Γκρεμίστε το!
Το ΘΕΟ ΠΛΑΛΝΚ του Τζέρομ Μπίζμπυ
Κομματιάστε τον!

Πιθανές Παρενέργειες! Να εξοργιστεί ο βιβλιοπώλης που σας έπιασε τέτοιο αμόκ καταστροφής στο βιβλιοπωλείο του.

Δρχ. 400